

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

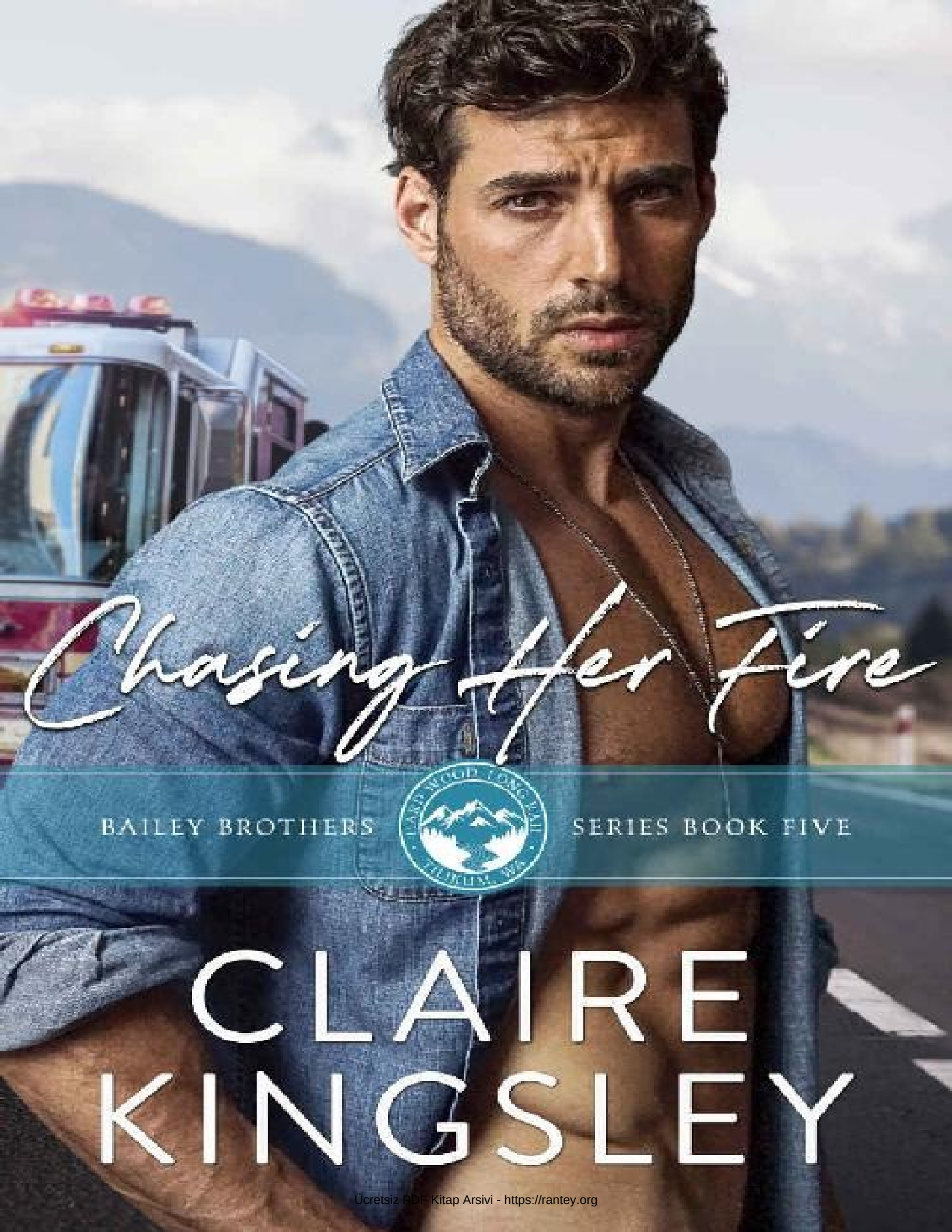
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Chasing Her Fire

BAILEY BROTHERS

SERIES BOOK FIVE

CLAIRE KINGSLEY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ATEŞİNİ KOVALAYAN

BAILEY KARDEŞLER KİTAP 5

CLAIRE KINGSLEY

Always Have LLC

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve arşivleme dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan erişim sistemleri.

Bu bir kurgu eseridir. Tüm isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve hayali bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yerler veya olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfi veya kurgusaldır.

Always Have, LLC tarafından

yayınlandı Susan Gottfried tarafından

düzenlendi

Kapak Modeli: Joseph Cannata

Kapak Tasarımı: Lori Jackson

www.clairekingsleybooks.com

✿ Vellum ile oluşturuldu

*İkinci kitaptan beri Logan ve Cara'nın seksten nefret ettiğini görmek isteyen herkes için.
Bir şey değil.*

İÇİNDEKİLER

Bu kitap hakkında

Önsöz: Logan

1. Logan
2. Cara
3. Logan
4. Logan
5. Cara
6. Cara
7. Logan
8. Cara
9. Logan
10. Logan
11. Cara
12. Logan
13. Cara
14. Logan
15. Logan
16. Cara
17. Cara
18. Logan
19. Cara
20. Cara
21. Logan
22. Cara
23. Logan
24. Logan
25. Cara
26. Cara
27. Logan
28. Cara
29. Logan
30. Cara
31. Logan
32. Cara
33. Cara
34. Logan
35. Cara
36. Logan
37. Logan
38. Cara
39. Logan
40. Cara
41. Logan
42. Logan

43. [Cara](#)
44. [Logan](#)
45. [Cara](#)

[Epilog: Levi](#)

[Kırık Mil: Bölüm 1](#)

[Sevgili Okuyucu](#)

[Teşekkür Claire](#)

[Kingsley'den de Yazar](#)

[Hakkında](#)

BU KİTAP HAKKINDA

Seksi itfaiyeci Logan Bailey, ıslak şeyleri sıcak şeylerin üzerine koyma konusunda bir uzmandır - hem görev başında hem de görev dışında. Ama az önce akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı ve bu çoraplarını takas etmek değildi. Düşmanıyla yattı. Can düşmanıyla. Nefret etmeyi sevdiği çılgın kızıyla. Cara Goulding.

Ve kendine ne kadar yalan söylemek isterse istesin, itiraf etmeli ki, bu akıllara durgunluk vericiydi.

Cara, prens sik kafalıyla geçirdiği tek gecenin cazibesine kapılmayacaktır; hain bedeni dünyayı sarsan her anı hatırlasa bile. Bu bir hataydı ve o bundan daha güçlü. Ondan kaçmaya devam edecek ve hiçbir şey olmamış gibi davranacak.

Ancak kavgalı küçük Tilikum kasabası ikisi için yeterince büyük olmayabilir. Birbirlerinden kaçmak işe yaramıyor. Ve birlikte geçirmek zorunda kaldıkları her an kıvılcımlar daha da alevleniyor, alevler daha da parlıyor ve gerilim dayanılmaz bir hal alıyor.

Ta ki ikisi de kırılma noktasına ulaşana ve ateşli ilişkileri patlayana kadar.

ÖNSÖZ: LOGAN

T

önsözü aynı zamanda Rushing In kitabının sonunda sonsöz olarak yer almaktadır: Bailey Kardeşler 4. Kitap.

Başım dönüyor ve duvarlar baş döndürücü bir daire çiziyordu. O kadar sarhoştum ki ayakta zor duruyordum. Ama gerçekten umurumda değildi. Önemli olan tek şey pantolonumu çıkarmaktı.

Neden bu kadar zordu?

Çok fazla alkol. Sebebi buydu.

Gömleğimi tuttu ve beni kendisine doğru çekti. Ağzlarımız birbirine çarptı, dillerimiz dışarı fırladı.

Tadı burbon gibiydi. Çok lezzetliydi.

Pantolonumu karıştırmaya devam ettim ve sonunda düğmeyi açabildim. Fermuarı indirdim. Güzel. Çıkar onları. Soyunmam lazım. Çıplak mıydı? Bilmiyordum. Göremedim. Muhtemelen gözlerim kapalı olduğu için.

Eli sikimin etrafına dolandı ve sertçe homurdandım. Görünüşe göre pantolonum ayak bileklerime kadar inmişti. Bir saniyeliğine bayılmış mıydım? Belki de.

Siktir et. Umurumda değildi. Çok iyi hissettim.

Birkaç adım tökezledik ve devrildik. Nerede olduğumu tam olarak hatırlayamıyordum ama burada beni yakalayacak bir yatak olduğu için çok mutluydum. Yuvarlandım, onu sırt üstü yatırdım ve üzerine süründüm.

Bacaklarının arasına girdim ama ereksiyonum kumaşa çarptı. Kahretsin, yoluma çıkan neydi? Onu becermem gerekiyordu ve bunu şimdi yapmalıyım.

Bir kolumla kendimi destekleyerek aramıza uzandım. Külot. Parmağımı altlarına soktum ve inledim. İpeksi ıslaklık orada beni bekliyordu. Parmağımı birkaç kez aşağı yukarı kaydırđım.

Bacaklarından aşağı yırttı ve tekmeledi, sonra gömleğimi tuttu ve beni daha yakına çekti. Birden dili ağzımın içindeydi ve amı sıcaktı ve benim için hazırdı.

Ağırlığımı değiştirdim, sikimi onun açıklığıyla aynı hizaya getirmeye çalıştım ama dengemi kaybettim ve devrildim. Lanet olsun. Onu beceremeyecek kadar sarhoş olamazdım. Çelik gibi sertleşmişim. Eğer oda bir saniyeliğine dönmeyi bırakırsa, bu işi bitirebilirdim.

Şimdi beni becer gibi bir şeyler mırıldandı. Ayağa kalktım ve onu elimle tutarak yüzüstü yatırdım. Sonra kalçalarını tuttum ve kışını havaya kaldırdım. Arkasında diz çökerek sikimi içeri soktum.

Duygu yoğunluğu neredeyse beni tekrar deviriyordu. Çok sıcaktı. Çok ıslaktı. Etrafımda çok sıkı. Kalçalarını tuttum ve içine doğru ittim, sikimi amına soktum.

Çok iyiydi.

Sırtını kamburlaştırdı ve saçlarından bir tutam almak için uzandım. Oh, evet. Şimdi onu tam istediğim yere getirmiştım.

Saçlarını çekerek içine daldım, aletim ıslaklığının içinde kayıyordu. Ben onu olabildiğince sert sikerken o sürekli evet diye bağıyordu. Bir hayvan gibiydim, homurdanıyor, kaslarımı esnetiyordum. Nerede olduğumu ya da buraya nasıl geldiğimi hatırlayamıyordum. Sadece bunun harika bir şey olduğunu biliyordum.

Amcığı sikimin etrafında sıkıştı ve ben tekrar homurdandım. Daha sert bir şekilde eğildi, inledi ve iç kasları nabız gibi attı. Yavaşladım, o sikimin üzerine boşalırken ben de onun ritmiyle itmeye başladım.

Tabii ki. Onu boşaltacak kadar sarhoş değilim.

Oda eğildi ve düşmemek için gözlerimi kapattım. Kasıklarındaki gerilim tavan yaptı, ısı ve basınç arttı. Sırtım sertleşti ve tekrar içine daldım, sikimi derinlere batırdım.

İçinde patladım, o kadar sert boşalıyordum ki bilincim kayboldu. Sikim zonklamaya devam ederken ben sadece itmeye, içine girip çıkmaya devam ettim. Orgazmımın sıcak nabız atışları ciğerlerimdeki nefesi tekmeledi ve bittiğinde, daha fazla dayanabileceğimden emin değildim.

Sikeyim.

İçinden çıktım ve artık kendini tutamıyormuş gibi yatağa yığıldı. Kesinlikle yapamadım. Denge hissim kayboldu ve onun yanındaki yatağa düştüm, görüşüm karardı.

Karanlık bir odada uyandım. Hangi cehennemdeydim?

Hala çok sarhoştum. Düşünemiyordum.

Gömlek üzerimdeydi. Pantolon yoktu. Pantolonum neredeydi? Başım dönerken inleyerek yuvarlandım. Bir şekilde ayağa kalktım. Pantolonum yerdeydi, ben de onu kaptım ve çekiştirerek giydim. Birkaç deneme yaptım.

Çok sarhoş.

Bekle, bu gece birini mi becerdim?

Gözlerimi kırpıştırarak etrafıma bakındım. Oda boştu. Yatak yapılmıştı ama örtüler buruştu. Burada kimse yoktu, o yüzden muhtemelen yapmamışım.

Kafam karışmıştı, pantolonumun içinden sikimi tuttum. Gerçekten biriyle sikişmişim gibi hissediyordum. Peki neden pantolonumu çıkarmıştım?

Ama belki de bir rüyaydı.

Gerçekten güzel bir rüya. Ama yine de bir rüya.

Ve sürekli pantolonumu çıkarırdım. Bu garip değildi.

Emin olamayacak ya da neden birinin yatak odasında olduğumu anlayamayacak kadar sarhoştum. Levi'nin bana gidip uzanmam gerektiğini söylediğine dair belli belirsiz bir anım vardı. Belki de söylemişim.

Her neyse. Telefonumu bulmam gerekiyordu.

Odadan tökezleyerek çıkarken gözlerimi açık tutmak zordu. Telefonum neredeydi?

Beni bırakması için Levi'yi aramam gerekiyordu.

LOGAN

Ginleyerek sikimi içine soktum. Kahretsin, bu iyi hissettirdi. Kalçalarını tuttum, arkadan vururken onu kendime doğru çektim. Slam. Slam. Slam. Her an boşalabilirdim ama fark etmezdi çünkü o çoktan üzerime boşalmıştı.

Evet.

Birkaç sert hamle daha yaptıktan sonra işim bitmişti. İçine boşalırken bir hayvan gibi homurdandım, sikim serbest kalmamla birlikte titreşiyordu. Ellerim hala kalçalarını kavrarken omzunun üzerinden bana baktı ve-

"Logan!"

Nefesimi içime çekerek, sarsılarak uyandım. Ne oluyor lan? Levi yatak odamın kapısına vurdu. "Daha kalkmadın mı?"

Kardeşimin duyamayacağı bir şeyler homurdandım. Bugün izin günümüzdü. Neden bu kadar acelesi vardı?

En azından bir adamın uyumasına izin verebilirdi.

Ve güzel bir rüya görüyordum. Onun dışında-

Hayır. O hiç kimseydi. Sadece geçmişteki amcığın bir karışımı. Gerçek değildi.

Yataktan kalkmaya başladım ama durdum. Çarşaflarım ıslak gibiydi. Lacivert çarşafı kaldırdım ve baktım.

Oh, Tanrı aşkına. Yine mi?

Hayal kırıklığı içinde inledim. Bende bir sorun vardı. Belki de bir doktora görünmem gerekiyordu. Son birkaç hafta içinde gençken hiç görmediğim kadar ıslak rüya görmüştüm. Bu normal olamazdı.

Ve şimdi kardeşlerim fark etmeden çarşaflarımı yıkamanın bir yolunu bulmalıyım. Eğer o pislikler beni bir daha çamaşır yıkarken yakalarlarsa, bunun sonunu duymama asla izin vermezlerdi.

Belki de bir havlunun üzerinde uyumaya başlamalıyım.

Kıçımı yataktan kaldırdım, kırık panjurlardan sızan ışığa gözlerimi kısarak baktım ve kaval kemiğimi plastik bir çamaşır sepetine çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Görev kıyafetlerim -görevdeyken giydiğim kıyafetler

-Dolabımda asılı dururdu ama geri kalan temiz kıyafetlerimi genellikle sepete atardım.

Eğilerek bir çift sakızlı ayıcıklı boxer külot çıkardım ve üzerime geçirdim. Bir şeyler giymem gerekiyordu. Gavin burada yaşıyordu, bu da nişanlısı Skylar'ın da burada olduğu anlamına geliyordu. Bu iyiydi -Skylar havalı bir kızdı- ama çıplak dolaşamıyordum ve odam onlarınkiyle aynı duvarı paylaşıyordu.

Kulak tıkaçları işe yaradı. Küçük kardeşimin benden çok daha sık seviştiği gerçeğini düşünmek istemiyordum.

Çünkü, Tanrım, uzun zamandır biriyle yatmamıştım.

Ama-

Hayır. Bunu düşünmek yok.

Ellerimi yüzüme sürdüm ve duş almaya gittim. Lanet olası spermleri temizlemem gerekiyordu.

DUŞUMDAN SONRA havluyu yatağıma bıraktım ve bulabildiğim temiz kokan ilk kıyafeti aldım. Tişörtümde bir delik vardı ama neyse. Üzerine bir fanila geçirdim, birkaç çorap ve bir kot pantolon giydim, sonra da kardeşimi bulmak için dışarı çıktım.

Levi bir video oyunu kumandasını, bir gazoz kutusunu kıl payı kaçırarak darmadağın sehpanın üzerine fırlattı ve kaşlarını kaldırdı. Tek yumurta ikiziydik ama cidden bana hiç benzemiyordu. Aynı siyah saçlara, aynı kahverengi gözlere, keskin elmacık kemiklerine ve kare çeneye sahiptik. Tamam, yüzümüz aynıydı ama yine de birbirimize benzemediğimizi iddia ediyordum. Bunun sebebinin Levi'nin eğlenmekten nefret etmesi, benimse bunun için yaşamam olduğunu düşündüm.

"Ne?" Ben sordum.

"Makyajını yaptın mı?"

"Neden bu kadar acele ediyorsun? Dün büyükannem *yarın bir ara* gelmemizi söyledi. Bu sekizde onun evinde olmamız gerektiği anlamına gelmiyor."

"Bu iyi bir şey çünkü saat 10:15."

Onu görmezden geldim. Gavin'in siyah beyaz kedisi Prenses Squeaker kanepeden atladı ve bacağıma süründü. Onu kucağıma aldım ve göğsüme yasladım.

"İşte benim kızım."

Bana miyavladı, sesi daha çok ciyaklamaya benziyordu, adı da buradan geliyordu. Başını okşadım. "Aç mısın?"

"Onu çoktan besledim."

"O zaman sanırım bir ikrama ihtiyacın var." Onu göğsüme bastırdım ve mutfığa götürdüm. "Ona çok fazla verme," diye seslendi Levi diğer odadan.

"Tamam anne." Kedi ödülleri bulana kadar dolapları karıştırdım, sonra Prenses'i yere bıraktım ve ona bir avuç verdim. "Neden her zaman eğlencemizi mahvetmeye çalışıyor, ha?"

"Gidebilir miyiz?" Levi sordu.

Prenses'in sırtına son bir kez vurdum. "Evet. Ben sürerim."

Levi itiraz etmedi. Ayaklarımı bir çift ayakkabının içine soktum - muhtemelen benimkilerdi - ve arabama gittik.

"Hey bebeğim." Elimi 1970 model Chevelle'imın ön çamurluğunda gezdirdim. Siyahtı ve kaputunda çift beyaz şerit vardı. Tam bir klasikti. Hâlâ kötü durumdaydı -eski ihtişamına dönmesi için epeyce uğraşmak gerekiyordu - ama son zamanlarda çalışır durumdaydı. Bu bir ilerlemeydi.

Evan, ikinci en büyük kardeşimiz, ailedeki araba adamıydı. Bunun gibi arabaları restore ederek kariyer yapmıştı. Kaslı arabalar benim hayatım değildi - Tilikum İtfaiyesi'nde itfaiyeciydim - ama dokuz yaşındayken Noel çorabıma Hot Wheels kopyası konulduğundan beri bir Chevelle istiyordum. Bunu birkaç yıl önce almıştım ama garajımda yolda geçirdiği zamandan daha fazla zaman geçirmişti.

Yakında bu değişecekti. Evan'a tam bir restorasyon yaptırabilmek için para biriktiriyordum. Param vardı. Şimdi tek sorun Evan'ın programında zaman bulmasıydı.

Sürücü tarafındaki kapı ağırdı ve sıkışmaya meyilliydi, bu yüzden çekerek açtım ve içeri tırmandım. Levi yolcu tarafına bindi. Kapıyı kapatması üç denemesini aldı.

Bebeğimin işe ihtiyacı vardı ama işi bittiğinde çok seksi olacaktı.

Anahtarı çevirdim ve motor devirlendi ama dönmedi. "Hadi, Betty." "Benimkini alabiliriz."

"O iyi olacak." Direksiyonu nazikçe tuttum ve ona bir saniye verdim. Sonra tekrar denedim. Motoru tatmin edici bir gümbürtü çıkardı, titreşim tüm arabaya yayıldı.

"İşte benim Betty'm. Aferin kızıma."

"Kız arkadaşının bir araba olmasının garip olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Güldüm, direksiyonu okşadım. "O benim hayatımın aşkı." "Daha kötüsüne de aşık olabilirsin," diye mırıldandı nefesinin altında. "Ne?"

"Yok bir şey. Hadi gidelim."

Arabayı garaj yolundan çıkardım ve caddeden aşağıya, büyükannemin evine doğru yöneldim. Şubat ayının başıydı, bu yüzden Tilikum hâlâ kalın bir kar örtüsüyle kaplıydı. Büyük olasılıkla Mart ayına kadar toprağı göremeyecektik. Ama birkaç gündür kar yağmamıştı, bu yüzden yollar çoğunlukla açıktı. İtiraf etmeliyim ki, dağlarda yaşarken kaslı bir arabaya sahip olmanın dezavantajları vardı. Yolda kar varken Betty bok gibi sürüyordu. Ama onu umursamayacak kadar çok seviyordum.

"Kızlardan bahsetmişken, bu gece dışarı çıkmalıyız,"

dedim. Levi boğazından onaylamayan bir ses çıkardı.

"Hadi ama dostum. Sevişmeye ihtiyacım var. Senin de öyle, ekleyebilirim." "Kapa çeneni."

"Hayır'ı cevap olarak kabul etmiyorum. Lanet Gav nişanlı, bu yüzden benimle çıkmayacak. İş yerindeki salakların çoğu evli. Elimde kalan tek kankam sensin."

Garipti ama son birkaç yıldır birlikte parti yaptığım arkadaşlarımın çoğu ya evlenmiş ya da Tilikum'u terk etmişti. Ya da her ikisi de. Ekibim o kadar azalmıştı ki, barlara yalnız gitmek istemediğimde huysuz ikizime dışarı çıkmak için yalvarmak zorunda kalıyordum.

"Bu gece başka neler yapıyorsun?"

Hayır diyecekmiş gibi ağzını açtı, sonra durakladı. "Peki. Her neyse. Ama ben ayrı araba kullanacağım."

"Kulağa hoş geliyor kardeşim, çünkü eve yalnız gitmeyi planlamıyorum."

Büyükannem bizden sadece bir mil kadar uzakta, büyüdüğümüz evde yaşıyordu. Anne ve babamız biz çocukken ölmüştü, bu yüzden Büyükanne ve Büyükbaba Bailey bizi yanlarına almışlardı. Eski çiftlik evinin büyük bir verandası ve sarı bir ön kapısı vardı. Büyükannemin bahçeleri onu meşgul ediyordu, tavukları da öyle. Onlardan her "gagacılarım" diye bahsettiğinde, on iki yaşında bir çocuk gibi gülerdim.

Kabul ediyorum, muhtemelen on iki yaşında bir çocuğun mizah anlayışına sahiptim.

Betty'yi Grace'in arabasının yanındaki garaj yoluna soktum. Baldızımın neden burada olduğunu pek düşünmedim. Büyükannemin evi hepimiz için ikinci bir evdi. Ayrıca Grace hamileydi ve büyükannem Tilikum'daki en iyi aşçıydı. Muhtemelen sadece büyükannemin ne pişirdiğini görmek için gelmek için sebepler uydu muştur.

Ben bunu hep yapardım ve sadece bir kişilik yedim.

Ayakkabılarımız karda çitirdayarak dışarı çıktık. Dışarı çok soğuktu. Büyükannemin dışarıda bir şeyler yapmak yerine gelip mobilyalarını taşımasına yardım etmemizi istemesine sevinmişim.

Levi ön kapıyı açar açmaz taze pişmiş ekmek kokusu dışarı yayıldı. Bir şeyler pişirdiğini biliyordum. Eğer şanslıysak, kurabiye de olurdu.

Gram'ı mutfakta, büyükbabamızın yaptığı büyük çiftlik masasında otururken bulduk. Beyaz badanalı dolaplarda birkaç ezikten fazlası vardı ve ışık penceredeki mavi kareli perdenin arkasından süzülüyordu.

Büyükanne çayını yudumlarken başını kaldırdı. Saçları artık siyahtan çok gümüş rengindeydi ama yine de sırtından aşağıya doğru uzun bir örgü halinde salıyordu. Koyu teninde, özellikle de gözlerinin etrafında çizgiler vardı ve gülümsemesiyle daha da derinleşiyordu.

Grace elinde dumanı tüten bir fincan çayla masada onunla birlikte oturuyordu. Sarı saçları kısa kesilmiş ve kulaklarının arkasına toplanmıştı. Grace'le yan komşuyduk ve en büyük ağabeyim Asher'la evlenmişti. Şimdi de büyükannemin ilk torununa hamileydi.

"Hanımlar," dedim şapka çıkarıyormuş gibi yaparak. "Bailey ikizleri hizmetinizde. Sizin için ne yapabiliriz?" "Jack ve Elijah bana yeni kitap rafları yaptılar," dedi Gram. Jack, Grace'in üvey babasıydı ve

Elijah onun küçük kardeşiydi. Bir zamanlar ona küçük kardeşi derdim ama artık o kadar da küçük değildi. Çocuk hızla büyüyordu. "Ön odada biraz yer açmam gerekiyor, o yüzden eşyaların yerini değiştirebiliriz diye düşündüm."

"Kulağa hoş geliyor. Sadece bize her şeyi nerede istediğinizi söyleyin."

İşe gitmeye hazır bir şekilde döndüm ve neredeyse kalp krizi geçiriyordum.

Arayan oydu.

Cara birkaç adım önümde duruyordu -rahat edemeyeceğim kadar yakınımda- kızıl saçları yüzüne dökülmüştü. Birden onun saçlarını çıplak omzunun üzerinden savurduğunu hayal ettim. Ama şu an olduğu gibi ayakta durmuyordu. Önümde eğilmiş, çıplak, alev alev yanan kızıl saçları solgun tenine dökülüyordu.

Sikeyim.

Son birkaç haftadır ondan kaçmayı başarmıştım ve şimdi onunla yakın mesafede olmaktan hoşlanmıyordum.

"Bu da ne-" Tam zamanında kendimi *s.ktir* demekten alıkoydum. Kaç yaşına gelirsek gelelim, büyükannem hâlâ evinde küfür edilmesine müsamaha göstermiyordu. "Burada ne yapıyorsun?"

Yeşil gözleri kısıldı ve çenesini kaldırarak bakışlarımı boğazının eğimine çekti. Dilimi yukarı çıkarmak istedim-

Hayır. Hayır, yapmadım.

Birdenbire sertleşmem aksini düşündürüyor olabilirdi. Ama hadi ama, o sadece benim aletimdi. Herkes bir erkeğin aletine güvenilmeyeceğini bilir.

Özellikle de çılgın kızılar söz konusu olduğunda.

Konuşmak için ağzını açtı ve her ne söylerse söylesin beni kızdıracağını bildiğim için darbeye hazırlandım. Aslında, dudaklarını ayırması bile beni kızdırmaya yetmişti.

Ama gözleri arkamdaki Gram ve Grace'e kaydı ve dudaklarındaki şirret yorumun öldüğünü görebiliyordum. "Büyükannem ve sevgilimle çay içiyorum."

Büyükannemin önünde uslu durması bende tam tersini yapma isteği uyandırdı. Sırf onun haklı çıkmasını istemediğim için büyükannemin mutfağında onunla kavga etmek istedim. Asla. Ama yapmasam daha iyi olacağına karar verdim. Çünkü dürüst olmak gerekirse, şu anda onun yanında ağzıma, aletime güvendiğimden daha fazla güvenilebileceğimden emin değildim.

"Her neyse," diye homurdandım ve yanından geçerek ona geniş bir alan bıraktım.

Birkaç hafta önce, Skylar'ın kitap tanıtım partisinin olduğu geceden önce, ukalaca bir yorum yapardım. Ama şimdi? Genelde yaptığımız gibi birbirimize girmeye başlarsak, beni ele verecek bir şey söyleyeceğimden korkuyordum.

Zil zurna sarhoştum ama ne olduğunu biliyordum. Onu her gördüğümde, uzaktan bile olsa, vücudum bana hatırlatıyordu. Akla hayale gelmeyecek bir şey yapmıştım.

Cara Goulding'i becerdim.

CARA

"W Burada ne yapıyorsun?"

Göt herifin gözleri üzerimdeydi ve yüzündeki ifadenin sevişmek mi yoksa dövüşmek mi istediğini gösterdiğini anlayamıyordum. Ona ikisini de yapma zevkini tattıracak değildim. Masaya hızlı bir bakış attım. Grace endişeli görünüyordu, sanki kayınbiraderini öldürmemi engellemek için sevimli hamile halini koltuğundan yeterince çabuk kaldırıp kaldıramayacağını hesaplıyordu.

Büyükannem sadece hafifçe eğlenmiş görünüyordu.

Endişelenmelerine gerek yoktu. Logan'la kavga etmeyecektim, özellikle de o istiyor gibi görüldüğü için. Sevişmeye gelince, bu kesinlikle olmazdı, *en pis rüyalarında bile olmazdı*.

"Büyükannem ve sevgilimle çay içeceğim."

Çenesi gerildi ve bir an için hâlâ boktan bir şey söyleyeceğini düşündüm. Genelde söylerdi. Dürüst olmak gerekirse, ben de öyle. Yıllardır birbirimizin gırtlığına sarılmıştık.

O tereddüt ederken, ben yüzünü aradım. Hatırlıyor muydu? O zamandan beri ona bu kadar yakın olmamıştım- "Her neyse," diye homurdandı ve yanımdan geçip gitti. Omzunu neredeyse duvara sürüyordu.

Sanki benden mümkün olduğunca uzak durmaya çalışıyordu.

Yeterince uzak değildi. Onun kokusu üzerime sinmiş, kadınlık organlarıma çıldırtıcı şeyler yapıyordu. Logan Bailey'nin bu kadar güzel kokması evrenin aptalca ve adaletsiz bir oyunuydu; ılık ve odunsu ama taze bir buzul kaynağı gibi temiz. Eğer biri bunu şışeleylebilseydi, milyoner olurdu.

Ve neden birden Logan Bailey'nin nasıl koktuğunu fark ettim? Daha önce nasıl koktuğu hiç umurumda olmamıştı.

Daha önce.

Evet, daha önce. Vajinamın prens sik kafalının sikiyle tanışmadığı o harika, kaygısız günlerde.

Yeni konu, Cara. Boş ver gitsin. Hatırladığı bile söylenemezdi. İkimiz de zil zurna sarhoştuk - açıkçası, Logan'ın kutsal kadın tapınağına yaklaşmasına izin vermemin tek yolu buydu- ama her şeyi çok iyi hatırlıyordum. O şerefsiz bana muhteşem bir orgazm yaşatacak kadar cüretkârdı. Geceleri gözlerimi kapattığımda hâlâ hissedebildiğim bir orgazm.

Tanrım, ondan nefret ediyordum.

Masaya doğru ilerleyip yerime otururken düşüncelerimin hiçbirisi yüzüme dokunmadı. Grace'le arkadaşlığımız boyunca ilk kez ondan bir şey saklıyordum. Skylar'ın kitap tanıtım partisinden sonra Logan'la yattığımı bilmiyordu. Elbette, bana sorsa ona yalan söylemezdim. Ama herhangi bir şeyden şüphelenmesi için bir nedeni yoktu, dolayısıyla sondaj soruları sorması için de bir nedeni yoktu.

Büyükannem, Levi ve Logan ön odadaki mobilyaları taşıırken onlara göz kulak olmak için ayağa kalktı. Ben gelişi güzel

çayımı yudumladım. Grace'e neden söylemediğimden emin değildim. Utanacak bir şeyim yoktu ve Grace beni yargılamazdı. Onu bu kadar çok sevmemin nedenlerinden biri de buydu. Grace hayatımda beni ben olduğum için seven tek kişiydi, her ne kadar berbat bir halde olsam da.

Hayır, Grace'in tepkisinden endişelenmiyordum. Sadece bu konu hakkında konuşmak istemiyordum. Hiç olmamış gibi davranıp hayatıma devam etmek çok daha iyiydi. Hiçbir anlamı yoktu. Azmıştık ve daha iyisini bilemeyecek kadar sarhoştuk.

Çok sarhoştum. Logan'dan ne kadar nefret etsem de, içtiği onca viskiden sonra sertleşebilmiş olmasından etkilendiğimi itiraf edebilirdim.

Ama yine de ondan nefret ediyordum.

Buna sarıldım ve onunla kavga etmeme kararımı sorguladım. Çünkü Logan'dan nefret etmeseydim, sarhoşken onunla yatmaktan daha kötü bir şey yapabilirdim.

Özellikle de kokusu vücudumu havai fişek gösterisi gibi aydınlatırken. Bu gece kesinlikle Bay Bigshot ile randevum vardı.

Bay Bigshot'ın pilleri vardı. Gerçeği kadar iyi değildi, ama lanet çenesini kapalı tuttu ve bu çoğu erkek için söyleyebileceğimden daha fazlasıydı.

Grace'in yüzüne küçük bir gülümseme yayıldı ve eli karnına gitti.

"Bebek B yine tekmeliyor mu?" diye sordum.

Başını salladı. "Bugün çok fazla. Acaba yediğim bir şeyden mi kaynaklanıyor?"

Göğsümde kalbim yerine geçen buz gibi soğuk organ, en iyi arkadaşımın gözlerinde parlayan mutlulukla bir iki derece ısındı. Sonunda her zaman istediği, elde etmek için çok sabır gösterdiği hayatı yaşıyordu. Grace *benim* Grace'im olmadan önce, o zamanki nişanlısı Asher bir adamın barın dışında ona tecavüz etmesini engellemişti. Adamı çıplak elleriyle öldürmüştü -bana sorarsanız öldürmeliydi de- ama bunun için hapse girmişti.

Kısa bir süre sonra Grace'le tanıştım ve yedi uzun yıl boyunca ona kararlılıkla sadık kalmasını izledim. O zamanlar hayatında bir penis olmadığı için onunla dalga geçmişim ama aslında ona hayran kalmıştım. Onu o kadar çok seviyordu ki, hiçbir şeyin onu etkilemesine izin vermemişti. Eve benden daha berbat bir halde döndüğünde bile -ki bu da bir şey ifade ediyordu.

Onun nazik inatçılığı, dünyaya geri dönüşünün en kötü dönemini atlatmasını sağlamıştı. Ve şansına, ilişkilerini kurtarmak için zamanında aklını başına toplamıştı. Bunu yapmasaydı taşaklarını keserdim ama neyse ki herkes için buna gerek kalmadı.

Şimdi benim tatlı ördek yavrum evlenmişti ve bebeği olacaktı. Ve hiç görmediğim kadar mutluydu. Onu.

Bu da beni mutlu etti. Çünkü bu dünyada gerçekten istediğim tek şey Grace'in istediği *her* şeyi.

"Bence bunun nedeni Bailey'i doğuruyor olman. İçeride inatçı bir çocuk olması gerektiğini biliyorsun. Tabii ki seni tekmeliyor."

Güldü, hâlâ karnını ovuşturuyordu. "Kesinlikle erkek gibi hissediyorum ama kim bilir. Yanılıyor da olabilirim."

Bebek doğana kadar kız mı erkek mi olacağını öğrenmemeye karar vermişlerdi. Bu, insanların üzerinde çok düşündükleri ve güçlü duygular besledikleri şeylerden biriydi ve beni şaşırtıyordu. Cinsiyetini erken öğrenip öğrenmemek neden bu kadar önemliydi? Alışveriş için iyi olabilirdi ama sonucu değiştirmeyecekti. Neden bu kadar büyüttünüz?

Ama bazı şeyler hakkında garip fikirleri olan tuhaf biri olmaya alışmıştım, bu yüzden bunu dert etmedim. Eğer sevgilim B bebeğin kız mı erkek mi olduğunu öğrenmek için beklemek istiyorsa, beklemeyebilirdi.

benden herhangi bir şikayet. Ve bu konuda ona zorluk çıkaran herkesin boynunu kırardım.

"Anladın mı?" Levi diğer odadan sordu.

"Evet." Logan'ın sesi gergindi, sanki ağır bir şey tutuyormuş gibiydi. Sonra homurdandı.

Elim fincanımın sapında sıkılaştı ve iç bacaklarım seğirdi. Logan Bailey'nin mobilyaları taşırken çıkardığı homurtu sesi beni çözülmemiş bir cinsel gerilim kuyruğuna sokmayacaktı. Ben bundan daha güçlüydüm. *Reddettim.*

Büyükanne mutfağa geri döndü ve ben onun girişini sandalyemde kaymak için bir fırsat olarak kullandım, bacaklarımı yeniden çaprazladığımda kalçalarımı biraz sıktım.

Fırını açtı ve taze bir mayalı ekmek kokusu mutfağı doldurdu. Bu onun ikinci partisiydi; ilki soğuması için tezgâhın üzerinde duruyordu.

Logan tekrar homurdandı ve midem altüst oldu. Neden her şeyi mahvetmek zorundaydı ki? Büyükanne fırından yeni çıkmış sıcak ekmeğinin kokusunu bile o midemi bulandırmadan alamıyordum.

Çünkü cidden, neden birden midem bulandı? Büyükanne ekmeğini severdim. Sırtım soğuk terler döktü. Belki de burası çok sıcaktı.

"Sen iyi misin?" Grace sordu. "Birden solgun görünmeye başladın."

Çayımı bıraktım ve yüzümü yelpazeledim. "Sanırım sadece sıcakladım. Belki de fırından." "Burası sıcak."

Hala kendimi yelpazeliyordum, başımı salladım.

Büyükanne soğumakta olan somundan bir tabak kalın dilimlenmiş ekmek getirdi ve masanın üzerine koydu. Grace hiç vakit kaybetmedi. Sıcak yüzeyin üzerine bir kat tereyağı sürdü ve bir ısırık aldı.

"Çok iyi," diye inledi.

Ekmeğe baktım. Ağzım sulandı ama iyi anlamda değil. Bir miktar safra boğazımı yaktı ve içimden bir ses o ekmeği yemeye kalkarsam, midemde tutamayacağımı söylüyordu.

"Biraz ister misin?" Grace bir lokmanın etrafında sordu. "Şimdilik çayla idare edeceğim. Pek aç değilim."

Büyükanne Grace'in yanına oturdu ve ekmeği ona yaklaştırıp benden uzaklaştırdı. Gözlerini kaldırdı ve bir kalp atışı için benimkilerle buluştu. Ben ifadesinin ne anlama geldiğini anlayamadan çayını aldı ve bir yudum içti. "Fırtına çıkacağını duydum."

"Bir tane daha mı?" diye sordu Grace. "Daha ne kadar kar yağacak merak ediyorum."

Büyükanne ince omuzlarını silkerek kaldırdı ve fincanı tutuşunu düzeltti. Elleri kırıkmıştı ama çok yumuşak görünüyordu. "Söylemesi zor. Ama sanırım kış bize çalkantılı bir son yaşatacak. İşlerin iyiye gitmeden önce daha da kötüye gideceğinden şüpheleniyorum."

Bana tekrar baktı.

Neden bunu yapmaya devam etti?

Belki de ekmeğini yemediğim için sinirlenmişti. Gram bu tür şeyleri kişisel olarak algılayacak bir kadın gibi görünmüyordu. Büyükanne hiçbir şeyi kişisel algıladığından emin değildim. Çivi gibi sertti ama yine de tanıdığım en besleyici insanlardan biriydi.

Daha önce yalan söylemiştim. Logan'la yatmak Grace'den sakladığım ilk şey değildi. Büyükanne ile olan ilişkisini kıskanıyordum ve bunu da ona hiç söylememiştim.

Ama dürüst olmak gerekirse, kıskançlığım için beni kim suçlayabilir ki? Büyükanne, sizi en derin ruhani seviyede anladığını hissettiren o yumuşak kahverengi gözleri vardı. Büyükanne bakışları ise buz mavisi bir eleştiri bakışıydı. Annemden hiç bahsetmeyeyim bile. Kendi annesinin yargılama yeteneğini almış ve onu jilet gibi keskinleştirmişti.

Logan yine homurdandı. Bu ses düşüncelerimi annemden uzaklaştırdı -ki bu iyi bir şeydi- ama nereye gittiklerinden hoşlanmamıştım. Bir sıcaklık dalgası tam bacaklarımın arasına çarptı.

"En azından yeni botlarımı giymek için bir sürü bahanem olacak." Ayak parmaklarımı göstererek masanın altındaki ayaklarıma baktım. Gerçekten de yeni, şirin bir çift kar botum vardı. Onlara hayranlıkla bakmak, homurdanan Logan Bailey'i aklımdan çıkarmaya yetmiyordu ama çaresiz kalmaya başlamıştım. "Boo, sana bir çift almama izin vermelisin. Bunların çekişi seninkilerden daha iyi."

Grace saçma sapan önerime cevap veremeden -çizmelerinde sorun yoktu ve bunu biliyordum çünkü onları ona ben almıştım- Levi ve Logan mutfığa döndüler.

Levi doğruca ekmeğe yöneldi ve tabaktan kalın bir dilim kaptı. Bir parça koparıp ağzına attı, sonra da tereyağına yöneldi. Logan tezgâhın yanında duraksadı, sanki o da acıkmış ama fazla yaklaşmak istemiyormuş gibi yiyeceklere baktı.

Her iki Bailey'i de görmezden geliyormuş gibi yaparak masaya baktım.

Neden bu kadar gergin ve garip hissettiriyordu? Logan'la bir kez yatmış olmam kimin umurundaydı? Bu sadece seksti. Hem de sarhoşken. Bunu kabul etmediğimiz için miydi? Hatırlayıp hatırlamadığını bile bilmediğim için mi?

Tam bir pislik. Kimse bundan bir parça alıp unutmadı.

Sonunda Logan biraz ekmek almak için içeri daldı ama masadan uzaklaştı. Grace kahkahasını bastırmaya çalıştı. Çok açtık, ama en azından Grace bunun sadece her zamanki karşılıklı küçümsememiz olduğunu düşünecekti. Orada oturmuş Logan'ın içimde olmasının nasıl bir his olduğunu artık bildiğim gerçeğini düşündüğümünden haberi yoktu.

O kadar da iyi değildi. Neden bu kadar keyifsiz olduğumu bilmiyordum.

Tamam, muhtemelen o kadar iyiydi. Özellikle de o gece içtiğim bir şişe burbondan sonra hatırladığım kadarıyla.

Ama önemli değildi. Görünüşe göre hiç olmamış gibi davranmaya devam edecek ve hayatımıza devam edecektik. Yeterince kolaydı.

Midemdeki garip çalkantı azaldı, ben de bir parça ekmek aldım ve kopardım. Grace ile konuştum ve Logan'ı görmezden geldim.

Bu iyiydi.

Büyükannem ayağa kalktı ve Logan ile Levi'den üst kattaki bir şey için kendisine yardım etmelerini istedi. Onlar mutfaktan çıkarken ben de bir nefes verdim. Umursamıyormuş gibi davranmak çok yorucuydu.

Grace masanın karşısından bana baktı. "Sen iyi misin?"

"İyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Bilmiyorum; bu yüzden soruyorum. Bir şeyler ters gidiyor gibi görünüyorsun." "Kendimi biraz kötü hissediyorum. Muhtemelen regl dönemim başlamak üzere."

Uzandı ve elimi tuttu. "Eskisi kadar birlikte vakit geçiremediğimizi biliyorum."

Onunla göz göze geldim. "Sorun değil. Bir kocan var ve küçücük bir insan yetiştiriyorsun." "Biliyorum, ama-"

"Boo, ben iyiyim." Elini sıktım. "Pinkie söz veriyorum."

"Tamam. Ama iyi değilsen bana söyleyecek misin?"

"Her zaman öyle değil miyim? En ufak bir rahatsızlıktan şikâyet ederim; bunu sen de biliyorsun. Ben iyiyim." "Tamam."

Yalan söylemiyordum. İyiydim. Çünkü başka türlü olmayı reddediyordum.

Logan mutfığa geri dönmekten kaçındı, ancak Levi geri döndü ve onlar gitmeden önce büyükannenin kurabiye kavanozundan biraz kurabiye aldı. Büyükanne geri geldi, Grace ve ben onunla sohbet ettik.

bir süre daha. Logan'a olan yakınlığım olmadan, hissettiğim garip gerginlik azaldı. En sevdiğim iki insanla çay keyfi yapmaya geri döndüm.

Büyükannemle işimizi bitirdik ve mutfakı toplamasına yardım ettik, sonra vedalaşıp ayrıldık. Grace beni aldı ve eve bıraktı. İyi olduğuma ve Asher'la evlenip hamile kalarak hassas duygularımı zedelediğine dair daha fazla güvence vererek yanından ayrıldım.

İçeri girdim, eşyalarımı yere koydum ve kışlık montumu çıkardım. Dışarısı soğuktu ama evimin içi oldukça sıcaktı.

Bu evi çok sevmiştim. Satın aldıktan sonra içini boşaltmış, her şeyi baştan aşağı yenilemişim. Güney Kaliforniya'da geçen çocukluğumun standartlarına göre, sadece dört yatak odası ve iki buçuk banyosuyla mütevazı bir boyuttaydı. Ama bir ayakkabı kutusu büyüklüğünde de olabilirdi ve sırf nehir manzarası için bile olsa onu çok severdim. Özellikle kışın yerdeki karlar ve ağaçlardan sarkan buz sarkıtları ile muhteşimdi.

Sevdiğim sadece bu ev değildi. Burayı sevdim. Bu kasabayı. Küçük ve tuhaftı ve doğru düzgün bir suşi restoranı yoktu. Ama ben yine de burayı sevdim.

Gazlı şömineyi yaktım ve mutfaka doğru yürüdüm. Adadaki bir tabureye kaydım ve biriktirdiğim kitap yığınlarını karıştırdım.

İçlerinden birinin bir cevabı olmalıydı. Ya da bir cevap bulmak için kullanabileceğim bir şey.

Grace'in, hayatındaki ve arkadaşılığımızdaki değişikliklerle mücadele ettiğime dair endişesi tamamen yersiz değildi. Asher eve gelmeden önce Grace'in bana ihtiyacı vardı. Şimdi aynı şekilde değil. Aldığım terapiler sayesinde, onun bana ihtiyaç duymasına devam edemeyeceğimi anlayacak kadar kendimin farkındaydım. Her ne kadar çok istesem de ona yapışıp benimle lezbiyen olmayan, cinsiyetsiz bir hayat arkadaşı evliliğine girmesi için ısrar edemezdim.

Yine de, eğer buna hazır olsaydı, bunu yapardım ve Asher'ı mutlu bir şekilde yanına almasına izin verirdim.

Onun yerine, gitmesine izin vermeliydim; kanatlarını açmasına ve o güzel tropik kuş gibi uçmasına izin vermeliydim.

Sorun şu ki, hayatımda onun yerini dolduracak hiçbir şey yoktu. Yeni bir en iyi arkadaş istediğimden değil. Ama bir süre için Grace benim dayanağım olmuştu. Şimdi akıntıya kapılmışım.

Bu yüzden mutfak masamın üzerinde kitaplar var.

On Kolay Adımda Tutku ve Amacınızı Bulun başlıklı bir kitap aldım ve şüpheyle baktım. Madem sadece on adım vardı ve madem bu kadar kolaydı, neden adam bu konuda koca bir kitap yazma ihtiyacı duymuştu? Diğerleri kariyer planlama, hedef belirleme ve kendini toparlama üzerineydi.

İçlerinden birinde kullanabileceğim bir şey olmalıydı.

İç çekerek kitabı yere bıraktım. Şımarık küçük zengin kızın timsaliydim. Varlıklı bir şekilde büyümüşüm ve hiçbir zaman gerçek bir işim olmamasına yetecek kadar para miras kalmıştı. Mirasımla ve sosyal medyada influencer olarak kazandığım parayla geçiniyordum.

Aptalcaydı, gerçekten. Güzel olmak için para alıyordum. Belki bunun biraz da fotoğrafçılık becerilerimle ilgili olduğunu söyleyebilirdim ama bu biraz abartılı olurdu. Harika bir fotoğrafçı değildim; sadece filtreleri nasıl kullanacağımı biliyordum. Sosyal medyadaki varlığımı herkesin hayalindeki mükemmellik gibi göstermeyi biliyordum. Bu şekilde, yetenekli bir yalancıydım.

Başka bir şey olmak istedim. Gerçek bir şey.

Ama ne?

Bilmiyordum. Şu ya da bu nedenle bir kenara attığım kariyer fikirleri listem uzamaya devam ediyordu. Ve dürüst olmak gerekirse, aradığım kariyerin bu olup olmadığından emin değildim.

Artık işe yaramaz olmak istemiyordum.

LOGAN

T Rowdy Bear, Tilikum Koleji'nin yakınındaydı. İçki içmek için fena bir yer değildi ve kız tavlama için daha da iyi bir yerdi. Uzun ahşap barın önünde tabureler vardı ve koyu kırmızı koltuklu çok sayıda masa ve kabin vardı.

Cumartesi günleri her zamanki gibi kalabalık oluyordu. Genellikle çok sayıda üniversite öğrencisi vardı, ancak Tilikum ve çevre kasabalardan gelen yerliler de burada takılıyordu. Bilardo masalarının hepsi doluydu, ancak barın yanında hala biraz açık oturma yeri vardı.

Levi ve ben içeri girerken gözlerim kalabalığı taradı ve bir an için burası için fazla mı yaşlandığımızı düşündüm.

Siktir et onu. Yirmi sekiz yaşındaydık. Muhtemelen otuz yaşına geldiğimizde kabul etmek zorunda kalacaktım ama henüz o köprüyü geçmemiştik. Ve buradaki en yaşlı adamlar gibi görünmüyorduk. Hem de hiç.

Levi ceketini çıkardı -burası sıcaktı- ve bara isteksizce bir göz attı. TFD tişörtü ve kot pantolonuyla çok iyi görünüyordu. Spor yapıyordu ve biraz kilo almıştı. Daha sonra halteri cinsel hayal kırıklığı için bir çıkış yolu olarak kullanması konusunda ona takılmak için aklıma bir not aldım.

Yine de, bu akşamki kadar iyi görüldüğüne göre, bu hayal kırıklığı yakında geçmişte kalabilir. Belki de benim hayal gücümdü ama toparlanmıştı. Biraz çaba göstermişti. Belki de huysuz kardeşim sonunda onu yatağa atmama izin verecekti.

Daha kapıdan içeri girmeden gözler üzerimizdeydi. İkiz olmanın faydalarından biri de buydu. Kendi adıma söylemem gerekirse, çok yakışıklıydık ve birlikte olduğumuzda dikkatleri üzerimize çekiyorduk.

"İlk raundu ben alacağım," dedi Levi.

Ona dirsek attım. "Harika. Teşekkürler, lambrogini."

Bara doğru yöneldi ve ben de iyi manzaralı bir masa buldum. Paltomu koltuğun arkasına koydum ve örgü şapkamı çıkardım, sonra parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Muhtemelen daha da berbat etmiştim ama kızlar yeni düzülmüş halimi seviyordu, neyse.

Yanımdaki masada bir grup kız oturuyordu. İçlerinden biri göz göze geldik ve dudakları gülümseyerek kıvrıldı. Bunun gidişatı hoşuma gitmişti. Tam ben de gülümseyecektim -belki de ona doğru bir göz kırpacaktım- ki onun kızıl saçlı olduğunu fark ettim.

Kalbim göğsümde rahatsız edici bir çarpıntı yaptı ve arkamı döndüm.

Kızıl saçlı yok. Kesinlikle kızıl saçlı yok.

Gerçi bu takılmak için aptalca bir şeydi. Sadece *o* olduğu için... ve biz... ve şimdi hayal kurmaya devam ediyorum...

Lanet olsun. Şu lanet rüyalar. Onlar *o* değildi; onlar sadece rastgele seks rüyalarıydı.

Kızıl saçlı bir kadına yer vermiş olsalar bile.

Çözüm basitti ve burada olmamın sebebi de buydu. Sevişmeye ihtiyacım vardı. Hem de çok.

Çok uzun zaman olmuştu. Bu yüzden uykumda kendimi boşaltmaya devam ediyordum. Küçük Öksüz Çılgın'la geçirdiğim gece sayılmazdı ve ondan önce... kahretsin, ne kadar zamandır amsız olduğumu bile bilmiyordum.

Neden? Her erkek arada bir kuraklık döneminden geçer. İşler yoğundu, ailemle ilgili bir şeyler oluyordu. Ayrıca, yerel kızlardan uzak durma eğilimindeydim. Tilikum küçük bir kasabaydı ve hayatının geri kalanında haftada dört ya da beş kez karşılaşacağını bildiğin bir kıza çakmak kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Bu gece, nereli olduğu umurumda değildi. Sadece ateşli bir kıça ihtiyacım vardı.

Kızıl saçlı değildi. Yanımdaki masada oturan kıza bir kez daha bakmam bunu doğruladı. Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Kızıl saçlı yok.

Levi elinde iki shot ve kolunun altına sıkıştırdığı iki birayla geri geldi. İçkilerimizi masaya koydu ve oturdu.

"Sağ ol dostum." Kadehi kaldırdım ve kadehlerimizi tokuşturduk.

Viski kolay indi, boğazımdan aşağı kayarken hoş bir şekilde yanıyordu. Ama bu herhangi bir viski değildi. Burbondur.

Tadı burbon gibiydi.

Lanet olsun.

Ağızımdaki dilinin anısını silmek için bir yudum bira içtim. "Evan'la Betty hakkında konuştun mu?" Levi sordu.

"Evet. Önümüzdeki bir ay kadar dolu ama ben onun programındayım."

"Ona bu kadar çabuk ulaşabilmesine şaşırdım. Çok meşgulmüş."

Evan çok meşguldü. O 1970 Pontiac GTO'yu restore ettiğinden ve Amerika'nın Araba Müzesi onu kalıcı koleksiyonları için satın aldığından beri çok talep görüyordu.

"Evet, ben onun en sevdiği kardeşiyim."

Levi kıkırdadı ve birasından bir yudum aldı.

Bir sonraki hamlemi düşünerek barı tekrar taradım. Burada oturmak bizi bir yere götürmüyordu. Yanımızdaki masa da olmazdı. Zaten büyük kız gruplarını sevmezdim. Bir çift arkadaş ya da belki kız kardeş bulmak daha eğlenceliydi. Başka bir ikiz setiyle takılma hayalimi hâlâ gerçekleştirilmemiştik - tek yumurta ikizleri harika olurdu - ama bizim yaşlarımızda, bekâr ve takılmak isteyen ateşli tek yumurta ikizlerine sık sık rastlamıyorduk. Ya da hiç.

Ama henüz gerçekleşmemiş olması, gerçekleşmeyeceği anlamına gelmiyordu.

Barda birkaç kız oturuyordu ve bir tanesi dar kotunun içinde özellikle güzel görünüyordu. Kiminle olabileceğini görmek için takip etmeye devam ettim. Kırmızı fanila giymiş bir adam ondan birkaç koltuk aşağıda oturuyordu. Vay canına. Zachary Haven'dı.

Lanet olası Havens.

Rowdy Bear kampüse tarafsız bölge olacak kadar yakındı, bu yüzden Baileys ve Havens burada takılıyordu. Her ne kadar ikimizin de burada olmaya hakkı olsa da, ailemin rakiplerinden birini benimle aynı çatı altında görmek hoşuma gitmiyordu. Yüz hatlarımı ele geçiren bakışlar, nesiller boyu süren kan davasına karşı derinlerde kök salmış bir tepkiydi.

Gözlerimiz buluştu. Onunki daraldı. Benimkiler de öyle.

Ona hızlı bir çene ucu verdim. Buraya bela aramaya gelmemiştim. Sevişmek için buradaydım. Ve görünüşe bakılırsa, o da öyleydi. Bu yüzden bir yırtıcının avlanma alanına izinsiz girmemeye ve ona biraz alan bırakmaya karar verdim.

Zachary başımı sallayarak bana karşılık verdi. O tarafı da vardı. Levi ve ben burada kalacaktık. Levi bir dakika boyunca ona baktı, eli yumruk şeklinde kıvrılmıştı.

"Onu görmezden gel," dedim. "Onunla başka zaman uğraşırız."

"Evet," dedi Levi, sesi kısık bir hırıltı gibi çıksa da.

Kardeşıme göz kulak olmalıydım. Genelde bir şey başlatmazdı ama çok sinirliydi.

Yakındaki bir masada oturan iki kız gözüme çarptı. İkisinin de belirgin bir *müsait* havası vardı.

Genellikle bir kızın onu beceren biri olup olmadığını anlayabilirdiniz. Bu ikisi de ateşliydi, ikisi de dekolteli üstleriyle güzel göğüslerini gösteriyordu.

Ve ikisinin de saçları kırmızı değildi.

Mükemmel.

Biramı aldım ve ayağa kalktım. "Hadi gel."

Levi bakışlarımı takip etti. Tereddüt etti, ama ben ona sorununun ne olduğunu soramadan - onlar ateşliydi ve biz de bu yüzden buradaydık - birasını aldı ve ayağa kalktı.

Kızlar geldiğimizi gördüler ve birbirlerine sahte utangaç gülümsemeler verdiler. Bahse girerim arabanın arka koltuğunda sana sakso çekmeden hemen önce *ilk* buluşmada *bunu asla yapmam* gibi şeyler söyleyen tiplerdi. İlk buluşmada.

Gördün mü? Mükemmel.

Biramı gevşek bir şekilde tutarak rahatça yaklaştım. Göz ucuyla kardeşimi izledim.

-Hangi kıza yöneldiğini ölçmeye çalıştım. Soldaki kıza benziyordu, ben de gözümü sağdaki kıza diktim.

"Selam." Davet beklemeden boş sandalyelerden birine oturdum. "Siz ikiniz biraz arkadaşça ihtiyacınız var gibi görünüyorsunuz."

Levi bana bir bakış attı. *Bunu gerçekten yaptın* mı? Benden çok daha centilmendi - gerçi ben centilmen değildim, o yüzden zor olmadı - ve diğer boş sandalyenin arkasında durakladı.

"Elbette," dedi sağdaki kız. "Otursana. Ben April. Bu da arkadaşım Mae."

Güldüm ve Levi yerine oturdu. "Bize sahte isimler vermek zorunda değilsin ama tamam. Ben Logan."

Bu benim kardeşim, Levi."

"Hayır, bunlar sahte isimler değil," dedi Mae. "Söz veriyorum. Bu yüzden arkadaş olduk." April başını salladı. "Birinci sınıfta tanıştık ve o zamandan beri arkadaşız."

"Hâlâ okulda mısınız?" Levi sordu.

Kardeşıme sıırttım. Gerçekten sohbet mi ediyordu? Dışarı çıktığımız son birkaç seferde bir kaya kadar ilginçti. Masada öylece oturmuş, birasını yudumluyordu. Bu bir gelişmeydi.

"Ben çoktan mezun oldum," dedi Mae. "Ama April'in en az bir yılı daha var ve o gelmiş geçmiş en iyi oda arkadaşı, bu yüzden kaldım."

"Gelmiş geçmiş en iyi oda arkadaşı olduğunu mu düşünüyorsun?" Bakışlarımı April'a kilitleyerek sordum. Gözlerim onun göğüslerine kaydı ve bunu saklamaya zahmet etmedim. "Bundan emin değilim. Seni yenmiş olabilirim. Ben harika bir oda arkadaşım."

Bana doğru kaydı ve parfümünün kokusunu aldım. Gözlerim sulanmaya başlayacakmış gibi hissetmeme neden oldu.

Levi bunu fark etmiş miydi?

Öyle görünmüyordu. O ve Mae çoktan kendi sohbetlerine dalmışlardı. Levi'nin gömleğindeki TFD logosuyla ilgili bir şey.

Göğsüne dokundu ve ben de ona zihinsel bir beşlik çaktım. *İşte bu, dostum. O senin ellerinde bir macun.*

"O da neydi?" April'a sordum. Az önce söylediği her neyse kaçırmıştım. "Özür dilerim, dikkatim dağılmıştı."

Gözleri göğsüne kaydı ve bana alaycı bir şekilde kaşlarını çatı. "Logan, göğüslerime mi bakıyordun?"

Sırıttım. "Evet." Aslında gitmemiştim ama bu iyi bir bahaneydi. Ve güzel göğüsleri vardı. Onlar kadar güzeller miydi-

Bilmiyordum. Aslında Cara'nın göğüslerini görmemişim. Kahretsin, neden Cara'nın göğüslerini düşünüyordum ki?

April sandalyesinde kayarak vücudunun dalgalanmasını sağladı. Bu da o çok güzel göğüslerini kaldırdı ve bir anlığına dikkatimi parfümünden uzaklaştırdı.

"Berbatsın," dedi.

"Gerçekten öyleyim." Biramdan bir yudum aldım. "Ben tam bir pisliğim. Benimle kesinlikle konuşmamalısın." Daha yakına eğildi. "Peki ya kardeşin? O da mı hıyarın teki?"

Başımı salladım. "Hayır. O iyi bir adam."

"Güzel, çünkü Mae iyi bir kız." "Peki ya sen? Sen iyi bir kız mısın?"

Yüz hatlarında hınzır bir gülümseme belirdi ve tekrar yaklaştı. "Hayır." Dolgun dudakları P'nin üzerinde patladı.

Ve aletim hiçbir şey yapmadı.

Güzel göğüsleri olan ve beni siken gözleriyle görmek istediğim her türlü sinyali veren bir kız vardı ve ben sıcak bir günde eriyen dondurma kadar yumuşaktım.

Ne. Ne. Sikeyim.

Her gece uykumda boşalıyordum, ama önümde gerçek bir şey varken kaldıramıyordum?

Belki de kardeşime olan yakınlığımdandı. Mae ile sohbet ettiğini duyabiliyordum.

Bu açıklayabilir. Öyle olmalı. Levi dikkat dağıtıcıydı.

Ama April'ı arkadaşımdan uzaklaştırmak için bir bahane bulamadan kucağıma kaydı ve bir kolunu omuzlarıma doladı.

Tamam, bu iyi bir haber olmalıydı. April kesinlikle sikişmek istiyordu. Yoksa neden kıcımlı kucağıma park edip memelerini yüzüme dayasın ki?

Ama lanet olsun, parfümü berbattı. Parfüm bile miydi? Ne olduğunu bilmiyordum ama kokusu sikimin kurumuş bir ot gibi solmasına neden oluyordu.

Levi ayağa kalktı ve gözlerimle buluştu. "Gidip bir içki daha alacağız."

Bir an paniğe kapıldım ve neredeyse ağzımdan kaçıracaktım: "*Kardeşim, beni onunla yalnız bırakma!*"

Ama yapmak istediğim son şey Levi'nin büyüsunü bozmaktır, özellikle de Mae ile gerçekten bir bağlantısı varsa. Levi'nin bu gece biraz kış kaldırabilmesi için takım için bir tane almam gerekiyorsa, yapmam gerekeni yapardım.

Peki bu neden bu kadar zordu? Kelimenin tam anlamıyla buraya ateşli bir kızı kucağıma oturtmak ve göğüslerini yüzüme dayamak için gelmişim - daha sonra onu sikip atmamın açık bir habercisi.

"Siz aynı mısınız?" diye sordu April. Eli enseme gitti ve saçlarımla oynamaya başladı.

İstemsizce sırtım ve omuzlarım gerildi. "Evet." "Sana bir sır verebilir miyim?"

Evet, bana bir sır ver April. Neden tüm vücudumun senin ağzını düşününce isyan ettiğini söyle.

Şu anda çelik gibi sert olmam gerekirken.

"Elbette."

Dudakları kulağıma değdi ve irkilmemek için kendimi zor tuttum. "Bence sen daha ateşlisin."

Dişlerimi birbirine geçirdim. Levi ve Mae bardaydı. Ben ne halt edecektim? April'ı eve götürmeyi düşündükçe kaslarım daha çok sıkılıyor ve midem itiraz ediyordu.

Şimdi de midem mi karıştı? Ne oluyor be adam?

Onda kesinlikle yanlış bir şey yoktu. Çok seksiydi. Belki fazla makyajlıydı ama kimin umurundaydı ki? Ve ona önce duş almasını söyleyebilirdim - bir şekilde seksi yapabilirdim. Bu onun kokusunu giderebilirdi. Eve dönerken durup vücut yıkama suyu alsak garip olur muydu? Kullandığı şeyden daha iyi bir şey alsak?

Kendi şakasına gülerek kucağımda kıpırdandı ve ben de göğüslerine baktım. Gerçekten de güzel göğüslerdi. Muhtemelen tatlı pembe meme uçları vardı. Bir elimi kalçasına koydum ve bacaklarını açmayı düşündüm. Sikimi içine sokmayı ve-

O kadar sert geri teptim ki, onu kucağımdan yere attım.

Her nasılsa ayaktaydım, ancak koltuğumdan uçtuğumu hatırlamıyordum. Ama öyle olmalı. April bana baktı, ağır makyajlı gözlerinde yanan öfkeyle.

"Ne oluyor lan, göt herif?"

"Kahretsin, özür dilerim." Kalkmasına yardım etmek için eline uzandım.

"İyi misin?" Elimi tokatlayarak uzaklaştırdı. "Bırak beni."

Ellerimi bir teslimiyet jestiyle kaldırdım. Kimsenin ona saldırdığımı falan düşünmesini istemedim. Sadece bir anlığına korkmuştum.

"Cidden, April, özür dilerim. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Beni yere attın, seni pislik."

Mae aniden onun yanında belirdi ve kalkmasına yardım etmek için çömeldi. Mae April'ı ayağa kaldırırken ben aptal gibi bakakaldım.

Levi telaşlanmış görünüyordu. Ona hızlıca *omuz* silktim, *neler olduğunu bilmiyorum*. O da başını salladı ve elini kaldırdı -*Orada* kal.

"Hadi gidelim." April arkadaşının koluna yapıştı ve bana kötü bir bakış fırlattı.

Mae de bana ters ters baktı ama kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyordu. Arkadaşını kapıya doğru götürdü.

Levi yaklaştı ve sesini alçalttı. "Bu da neydi şimdi?"

"Bilmiyorum. Bir dakika önce kucağımdaydı, bir dakika sonra yerdeydi. Garip bir şekilde döndü ve düştü sanırım. Belki de sarhoştı. Bunun neden benim hatam olduğunu bilmiyorum." Nemli ellerimi kotuma sildim. Gevezelik ediyordum ve çenemi kapatmam gerekiyordu. "Hadi gidelim buradan."

"Tamam."

Paltolarımızı sandalyelerin üzerinde bıraktığımız yerden aldık. Biramı bitirmemiştim ama umurumda değildi.

"Lanet olsun, dostum." Elimi Levi'nin omzuna koydum, kendimi büyük bir pislik gibi hissediyordum. "Az önce senin ağzına sıçtım."

"Hayır, yapmadın. Ben sadece Mae'yi masadan uzaklaştırıyordum ki sen de arkadaşıyla işini halledebilesin."

"Ciddi misin? Ondan hiç hoşlanmıyor muydun?"

Omuz silkti. "Pek sayılmaz. İyi birine benziyordu ama bir yere gitmiyordu."

"Kahretsin. Sana hâlâ borçluyum."

"Her neyse. Hadi gidelim."

Onu soğuşa kadar takip ettim. İçeri girdiğimizden beri sıcaklık düşmüştü. Dışarısı buz gibiydi. Paltomun fermuarını kapattım ve karda yürüyerek onun cipine gittim. Daha önce arabayı kendisinin kullanması konusunda söylediklerine rağmen, birlikte gelmiştik. Kamyonetim pek iyi çalışmıyordu ve hava karardıktan sonra Betty'ye yollarda güvenmek için fazla buzluordu.

Bu, Mae'den hoşlanmadığı konusunda söylediklerine bakılmaksızın, onu engellediğim için kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Her zaman partideki en eğlenceli adam değildi ama arkamı kolluyordu. Her seferinde.

Bunu bir şekilde telafi ederdim.

Şimdilik yolcu tarafına bindim, neyim olduğunu ve yarın yine yapışkan çarşaflara uyanacağımı garanti edip etmediğimi merak ediyordum.

LOGAN

TKoca Ayak Lokantası'na girdiğimde beni pastırma ve kızarmış ekmek kokusu karşıladı. Pencerelede kırmızı bufalo ekoseli perdeler asılıydı ve duvarları çeşitli Kocaayak resimleri süslüyordu. Özellikle bir Pazar günü için erken bir saatti ama koltukların çoğu doluydu. Hayır

sürpriz oldu. Şehirdeki en iyi kahvaltı mekanıydı.

Vardiyam bir saat içinde başlayacaktı ama önce yemek yemek istiyordum. Güzel bir yemek. Ve kahve. Yorgun olduğum için - dün geceki bar fiyaskosundan sonra iyi uyuyamamıştım - muhtemelen itfaiyedeki kahve yerine geçen çamurla şansımı deneyecektim ama güne daha iyi bir şeyle başlayabilirdim.

Kapı arkamdan kapanıp dışarıdan gelen soğuk hava akımını keserken kapının hemen içinde durdum.

Hay sikeyim. Bu oydu.

Pazar sabahı saat yedide burada ne işi vardı?

Cara pencerenin yanındaki bir masada oturuyordu ve karşısında yarısı yenmiş bir tabak yemek vardı, sanki tabağı kendinden uzaklaştırmış gibiydi. Bir eli dumanı tüten bir fincan kahveye sarılmıştı ve gözleri bir kitaptaydı, bu bana garip geldi. Neden, hiçbir fikrim yoktu. Cara'nın boş zamanlarında beni delirtmekten başka ne yaptığını bilmiyordum. Belki de kitap okuyordu.

Ne tür bir kitaptı?

İçimdeki ani merak patlamasını bastırdım. Kimin umurundaydı ki? Umarım gözlerini sayfadan ayırmaz ve içeri girdiğimi fark etmezdi. İhtiyacım olan son şey sabahın bu erken saatinde bir Cara yüzleşmesiydi. Sadece biraz domuz pastırması istiyordum.

Ama görünüşe göre şansım bu sabah özellikle kötüydü çünkü açık olan tek kabin onunkinin hemen yanındaydı.

Arkamdan taze bir soğuk hava çarptı. Biri içeri girdi ve ben orada, girişte bir ahmak gibi duruyordum. Tezgâhın arkasındaki garson şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıp bana baktı. Burada her zaman yemek yerdim; oturmak için beklemem gerekmediğini biliyordum.

Açık kabine doğru acele ettim. Garsonun bir şey söyleyip Cara'nın kitabından başını kaldırmasını istemedim. Dikkatli olursam, ona görünmeden yerime geçebilirdim-

"Oh mükemmel," dedi Cara. "Tabii ki bu sabah buraya geleceksin."

Sesi omurgamı diken diken etti ve omuzlarım gerildi. Masamın yanında tereddüt ettim. Eğer ondan en uzaktaki koltuğa otursam, yüzümü ona dönmek zorunda kalacaktım. Ama sırtımı ona dönersem, aramızda daha az mesafe olacaktı.

Onunla yüz yüze gelmemenin daha iyi olacağına karar verdim. Aramızda koca bir koltuk ve bir

masa olacaktı. İŖe yaramak zorundaydı.

"Lokantamı basan sensin," diye karşılık verdim yerime otururken.

"Üzgünüm, prens sikkafalı, ama inanıyor görüldüğünüzün aksine, aslında bu kasabanın sahibi değilsiniz."

"Önce ben geldim," diye homurdandım, sonra da kendimi tekmelemek istedim. Yapabildiğimin en iyisi bu muydu? Kaç yaşındaydım, on mu?

Güldü. "Hepsi bu kadar mı? Dur sana kahve söyleyeyim. Belli ki bu sabah pek iyi değilsin."

Dışlerimi birbirine geçirdim. Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Dün gece dışarıya sorunum her neyse onu düzeltmek için çıkmıştım. Onun yerine, daha da kötüleştirmiştim.

"Kahvemini yanına bile yaklaşılamazsın," dedim omzumun üzerinden. "İçine ne koyarsın bilmiyorum."

"Sanki o kadar zahmete girecekmişim gibi."

Ben cevap veremedim garson elinde kahveyle geldi. Siparişimi aldı -yumurta ve hem pastırmalı hem de soslu patates kızartması- ama Cara'yla konuştuğum iştahım daha da azaldı.

Aslında, siktir et, her zaman yiyebilirim.

Servis görevlisi gitti ve Cara hiçbir şey söylemedi. Kahvemden bir yudum aldım. Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Belki de ona sırtımı dönmek iyi bir fikir değildi. Bana mı bakıyordu? Yoksa kitabına geri dönmüş ve beni görmezden mi geliyordu?

Ne yaptığı neden umurumdaydı ki?

Kendimi durduramadan arkamı döndüm. "Neden bu kadar erken geldin?"

Kitabından başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Neden umursuyorsun ki?"

Bu mükemmel bir soruydu, ama az önce kendime sorduğum soruyu yinelemiş olması beni mantıksız bir şekilde kızdırdı.

"Sadece sohbet ediyorum, Cara. Bazen insanlar bunu yapar."

Yüz hatlarında bir şey parladı -şaşkınlık, belki de-. "Erken uyandım ve bir daha uyuyamadım."

Dürüst ve şirret olmayan cevabı öfkemin bir kısmını yatıştırdı. Ama sadece bir kısmını. "O zaman sanırım burada olman sadece benim kötü şansım."

Kitabını kapattı. "Biraz kötü görünüyorsun. Henüz yatmadın mı, yoksa hangi çukurda bayıldıysan oradan sürünerek çıkıp buraya mı geldin?"

Parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Her neyse. Bu sabah harika görünüyorum." "Yanılsama sana hiç yakışmıyor."

Hayır, ama bana çok yakıştırdın. Özellikle de sikimde. Kapa çeneni, Logan. Böyle söyleme.

Konuyu değiştirmem gerekiyordu. Gerçekten, arkamı dönüp onunla konuşmayı kesmem gerekiyordu ama kendimi bunu yapmaya zorlayamıyordum.

"Ne okuyorsun?"

"Yine sohbet etmeye mi çalışıyorsun?"

Kahvemi aldım ve muhtemelen hayatımda yaptığım en aptalca ikinci şeyi yaptım. Kendi kabinimden çıkıp onunkine girdim.

Ne yapıyordum ben? Ateşle oynuyordum, işte bu.

"Evet, ben sohbet ediyorum. Ne okuyorsun?"

Avuçlarını kitabın kapağının üzerine yaymıştı. Gözleri aşağıya kaydı, sonra tekrar bana döndü. Ama cevap vermedi.

"Tamam, dur tahmin edeyim." Durakladım ve sanki iğneleyici bir şey söylememi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı. Dürüst olmak gerekirse, öyleydin. Ama nedense söylemedim. "Skylar'ın kitaplarından biri."

Küçümseyici ifadesinin şaşkınlığa dönüştüğünü görmekten belli bir memnuniyet duyuyordu. Bir kez olsun hıyarlık yapmayarak onu şaşırtmak eğlenceliydi.

"Hayır, Skylar'ın kitaplarından biri değil."

"Bu muhtemelen iyi bir şey. Seri katiller hakkında falan yazmıyor mu? Aklına bir şey gelmesini istemem."

"Bir cesedi etkili bir şekilde saklamanın en az yirmi yolunu biliyor." Ürperdim.

Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. "Küçük kızım çok yetenekli."

Cara'nın diğer kadınlarla olan ilişkileri çok tuhaftı. Grace ile evliymiş, Fiona ve Skylar da onların çocuklarıymış gibi konuşuyordu.

Düşündüğümde, tamam, güzel bir şeydi.

Bekle, bu da ne? Sıcak kahvemden bir yudum aldım. Cara'yla ilgili hiçbir şeyi sevimli bulmadım. O bir engerekti. Bir deli kasırgası. Onda sevimli hiçbir şey yoktu.

Kupamı yere bıraktım. "Demek Skylar'inkilerden biri değil. Ne oldu?"

İç çekerek kitabı eline aldı. Kitabın başlığı *On Kolay Adımda Tutkunuzu ve Amacınızı Bulun'du*.

"Devam edin. En kötüsünü yap. Ne düşündüğün umurumda bile değil."

"Sadece on adım için kalın bir kitap gibi görünüyor, özellikle de kolaylarsa."

Geri çekilecekmiş gibi ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Evet, biliyorum.

Ben de öyle düşünmüştüm ama aslında oldukça iyiymiş."

Cara neden böyle bir kitap okuyordu? Ben daha soramadan servis elemanı kahvaltıyla birlikte geldi.

"Bunu burada ister misiniz?" diye sordu.

Kahretsin. Koltuğuma geri mi dönsem? Yoksa onunla kahvaltı mı edeyim? Bu çok garipti. Cara'yla en son ne zaman tamamen hakaretlerden oluşmayan bir konuşma yaptığımızı hatırlayamıyordum. Hiç yapmış mıydık?

Aslında bir kere yapmıştık ama bu çok uzun zaman önceydi. "Burası iyi," dedi Cara.

Gözleriyle karşılaştım ve sanki onunla aynı fikirde olmayıp masama geri dönmem için bana meydan okuyormuş gibi gözleri parladı. Ya da belki de beni yemliyor, kavga etmeden önce zaman kazanmaya çalışıyordu.

Nedense yemi yuttum. Yemeğimi önüme koyan garsona başımı salladım. "Teşekkürler."

Ben yemeğimi yerken Cara yemeğime şüpheyle baktı. Güzeldi ama o beni izlerken orada oturmak biraz rahatsız ediciydi. Kendininkini bitirmemişti. Neden tabağıma öyle bakıyordu?

Onu görmezden gelmeye çalıştım. Kitabına geri döndü ama yemeğime göz atmaya devam etti. "Biraz ister misin?" Sonunda sordum.

Burnunu buruşturdu. "Hayır."

"Sen bilirsin. Zaten pastırmamı seninle paylaşmazdım."

"İstediğim son şey senin pastırman."

"Sosisime ne dersin?" Çatalımla bir sosis halkasını mızrakladım ve havaya kaldırdım. "Ben de senin sosisini istemiyorum."

Bir keresinde çocukken, arka bahçemizdeki şenlik ateşinin alevlerinin parmaklarımı yalmasına izin vermiştim. Acıyacağını biliyordum ama yine de yapmıştım. Ateşe dokunmanın gerçekten nasıl bir his olduğunu görmenin cazibesine karşı koyamıştım.

Şimdi yine o çocuktum.

Ona sırtıttım. "Bundan emin misin? Sosisimi sevdiğini hatırlıyor gibiyim."

Gözleri kısıldı. "Altı takım steril eldiven giyiyor olsam bile sosisinize dokunmazdım." Bekle, hatırlamıyor muydu? Yoksa benimle dalga mı geçiyordu? Oldukça sarhoştuk.

Öne doğru eğildim ve sesimi alçalttım. "Hadi ama, sosisime bayıldın. Şu anda bunu düşününce bile külotun ıslandı."

"Kapa çeneni, Logan."

Ona ne yaptığından bağımsız olarak, bunu düşünmek beni sertleştiriyordu. Kasıklarına baktım. *Ne oluyor lan? Dün gece sana ihtiyacım olduğunda neredeydin?*

Dün gece yüzümdeki memeler April'ı erekte etmemişken, Cara'nın beni erekte ediyor olması beni daha da sinirlendirdi.

"Hayır, senden duymak istiyorum. Seni ben boşalttım. İtiraf et."

Şaka yapmıyorum, gerçek alevler gözbebeklerini yaktı. Hatırladı, tamam. Sadece bunu onun için yaptığımı kabul etmek istemedi.

"Hayır, yapmadın. O kadar sarhoştun ki beni soyamadın bile."

"Başardım. Ve üzerime o kadar sert boşaldın ki, bittiğinde zar zor hareket edebildin."

Daha yakına eğildi. "Sadece bitirdin çünkü şimdiye kadar sahip olduğun ve sahip olabileceğin en iyi amcığa sahibim. Ne yazık ki senin için bu tek seferlik bir anlaşmaydı."

"Dünyadaki son kuku sende olsa bile sikimi bir daha sana sokmazdım."

Dişlerimin arasından yalan söylüyordum. Onu tekrar becermek istiyordum. Şimdi. Ve onu bu kadar çok istemem beni kızdırıyordu, neredeyse onun tadını alabiliyordum. Aletim ağrıyor, pantolonuma baskı yapıyordu ve tek düşünebildiğim onu dışarı sürükleyip arabama götürmek, arka koltuğa atmak ve yüzündeki o lanet sırtışı sikmekti.

"Güzel, çünkü dünyada beni seni tekrar becerecek kadar sarhoş etmeye yetecek kadar viski yok."

"Yalancı. Şu anda bunu düşünüyorsun."

"Hayır, kusmadan önce tuvalete gidip gidemeyeceğimi düşünüyorum." "İyi denemeydi, Küçük Denizkızı. Senin içini görebiliyorum."

"Yine de kardeşin..." Durakladı, gözlerinde hınzır bir ışık vardı. "Levi'yi becermek için sarhoş olmama bile gerek yok."

Şehvet ve öfkenin sıcaklığı damarlarımda dolaşıyordu. Neredeyse kırmızı görüyordum.

"Kardeşimden uzak dur."

"Neden?" diye sordu, gözlerini alaycı bir masumiyetle kırpıştırarak. "Senden daha iyi sikiştiğini öğreneceğimden mi korkuyorsun?"

"Hayır. Benim yaptığım hatayı yapmasından korkuyorum."

Midem bulandı. Hay sikeyim. Bunu söylememeliydim.

Gözlerindeki acı, karnıma saplanmış bir bıçak yarası gibiydi. Birbirimize her zaman saçma sapan şeyler söyledik ama bu belden aşağı bir vuruştı.

Çok

alçak.

Lanet

olsun.

"Cara-"

Kitabını masadan aldı ve ceketini kolunun altına sıkıştırarak ayağa kalktı. Ben bir şey söyleyemeden lokantadan çıkıp gitti.

Kabine çöktüm. Berbattı.

Ben ne halt ediyordum ki? Onunla oturup sohbet etmeye çalışıyordum. Neden?

Bir kez seviştik diye birdenbire onu tanımak mı istedim? Birbirimizin boğazına sarılmadan birkaç dakikadan fazla anlaşamayacağımızı bilmem gerekirdi.

Bir nefes verdim ve telefonumu çıkardım. Birbirimize hiç mesaj atmadığımızı düşünürsek, numarasının bende olması garipti. Ama yıllardır bendeydi, Kötü Ariel'in altında.

Üzgünüm, ben-

Sil.

Kastettiğim-

Sil.

Bu o değildi-

Lanet olası sil.

Telefonumu masanın üzerine fırlattım. Bundan sonra ona ne diyeceğimi bilemediğim gibi, bana kızgın olmasını neden umursadığımı da bilmiyordum. *Logan'a kızgın* olmak onun için bir durum değil miydi? Bana her zaman kızgındı. Benden nefret ediyordu ve bu duygu karşılıklıydı.

Ama yine de kendimi bok gibi hissediyordum. Bu yüzden daha fazla düşünmeden önce hızlıca bir mesaj attım.

Özür dilerim.

CARA

W*Eak, Cara. Sen zayıfsın.*

Karda tepinerek arabama doğru yürüdüm, gittiğim için kendimi azarladım. Ona karşılık vermeliydim, duygularımı incitmiş gibi hışım ile çıkıp gitmemeliydim. Ben öyle biri değildim.

Kendini değerli hissetmek için bir erkeğin onayına ihtiyaç duyan hassas küçük kız. Boş ver onu. Logan Bailey'nin benimle yatmasının bir hata olduğunu düşünmesi neden umurumda olsun ki? Bu bir hataydı. İkimiz de buna başka ne diyebilirdik ki?

Tanrım, beni çok kızdırdı.

Sadece onun yüzünden gitmemiştim. Kahvaltısının kokusu midemi bulandırıyor.

Oradan çıkıp temiz havaya çıkmam gerekiyordu.

Elbette, Cara. Kendine bunu söylemeye devam et.

Kırmızı Jeep Rubicon'um Koca Ayak'ın sokağına park edilmişti. Bu benim kışlık arabamdı, buradaki ilk kışım da dağlarda yaşamamın bir zorunluluk olduğunu öğrenmişim - en azından yılın geri kalanında kullandığınız araba üstü açık bir Mustang ise. Güney Kaliforniya'da büyümüşüm ve tamamen farklı bir iklimde yaşamamın nasıl bir şey olacağı konusunda ne yazık ki hazırlıksızdım. Ama bu tuhaf kasabada geçirdiğim yaklaşık on yıldan sonra, artık alışmışım. Aralık'tan Mart'a -bazen Nisan'a- kadar cipimi sürdüm. Karlar eridiğinde Mustang'ime geri dönüyordum.

İşler yolunda gitti, bana burada altı ay dayanamayacağımı söyleyen evdeki sürtüklere çok teşekkür ederim.

Telefonum çaldı ve ekrana baktım. Aman Tanrım, gerçekten de oydu. Bu garipti; Logan bana hiç mesaj atmazdı. Numarasının neden bende olduğunu bile bilmiyordum.

Prens Sikkafa: *Özür dilerim.*

Telefonumu yolcu koltuğuna fırlattım ve sürmeye devam ettim. Kısa özrü yelkenlerimi suya indirdi ve gitme konusunda kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu. Gerçekten de duygularımı incittiğini düşünüyordu.

Pislik. O kadar da değerli değildim. Beni kızdırmak için bana hata demekten çok daha fazlası gerekirdi.

Bir viraja biraz hızlı girdim ve lastiklerim yolun kenarında biriken çamurda kaydı. Direksiyonu kavradım ve direksiyonu kırdım ama kalbim küt küt atıyordu. Ne yapıyordum ben? Ben iyiydim. Logan beni eve dönerken arabamı mahvedecek kadar sarsmamıştı.

Bu yalpalama midemi tekrar hareketlendirdi. Birkaç derin nefes aldım, çarpan kalbimi ve çalkalanan midemi sakinleştirmeye çalıştım.

Neyim olduğunu cidden bilmiyordum.

Birkaç dakika sonra eve vardığımda kalbim normal ritmine dönmüştü ve midem de -çoğunlukla- kendine geliyordu. Devam edeceğini umuyordum. Kahvaltıyı kusmak istemiyordum.

Boğulmayı başarmıştım.

İçeri girdim ve eşyalarımı mutfak adasının üzerine attım. Telefonum yine çaldı ama bu sefer mesaj değil, bir aramaydı.

Tanrım, Logan, çok mu yapışkansın? İstediğim zaman cevap verirdim.

Telefonumu elime aldım ve midem bir takla daha attı. Arayan Logan değildi. Annemdi. Buzz.

Hain midemin uslu durmasını dileyerek ekrana baktım. Buzz.

Derin bir nefes daha aldım. Cevap vermeden önce bir içki hazırlayacak zamanım var mıydı? Buzz.

Belki de onu geri aramalıyım.

Buzz.

İnledim, omuzlarım çöktü. Bu işi bir an önce bitirmek daha iyi olacaktı. Kim bilir, belki de tüm seçimlerimi sert bir dille eleştirmek için aramaz, aynı zamanda kendi hayatındaki muhteşem başarısızlıklarının son detaylarını da anlatırdı.

"Merhaba anne."

"İşte buradasın. Sesli mesajını alıyorum sanmıştım. Cevap vermen neden bu kadar uzun sürdü?"

"Hiçbir şey. Eve yeni geldim. Ne oldu?"

"Bir süredir senden haber alamıyorum. Neyin var?"

Sırtımı bir taburenin kenarına yasladım. "Hiçbir sorun yok." "O zaman neden aramadın?"

"Bilmiyorum anne. Sanki daha geçen gün konuşmuşuz gibi geliyor."

Öfkelendi. "Cara, geçen hafta Dr. Johnson ile bir randevum olduğunu biliyorsun. Nasıl olduğumu sormak için arayacağını düşünmüştüm."

Dr. Johnson onun estetik cerrahı mıydı? Psikiyatristi mi? Takip etmek zordu. Her birinden birkaç tane vardı. "Nasılsın?"

"İyi, daha önce gördüğüm o şarlatana teşekkür etmiyorum. İki kez yanlış ilaç yazdığına inanabiliyor musunuz? Lisansının iptal edilmesi için bir mektup yazmam gerekiyor."

"Bu korkunç bir şey."

"Gerçekten öyle. Bu doktorlar yemin ediyor." "Evet, ederler."

"Ethel Henderson'ı hatırlıyor musun?"

Konuyu aniden değiştirmesi beni korkutmadı. Buna alışmıştım. "Tüm hayatım boyunca yan komşumuz olan kadın mı? Evet anne, hatırlıyorum."

"Sinirlenmenize gerek yok. Kızı Charity birkaç ay önce ona bakmak için eve geri taşındı. Tüm randevularını o alıyor, ayak işlerini o yapıyor, her şeyi programa göre ayarlıyor. Bu olağanüstü. O kadar özverili bir genç kadın ki."

Bu, annemin pasif-agresif bir şekilde beni -elbette olumsuz bir şekilde- komşusunun kızıyla karşılaştırdığı ilk sefer değildi. Charity Henderson, sanki dünyada başka hiçbir şey daha önemli olamazmış gibi, yaşlanan annesinin üzerine titremek için kendi hayatına sahip olma umudundan vazgeçmiş lanet olası bir azizeydi.

Annemin rüyasıydı. Ve benim kabusum.

"Ethel için ne kadar güzel," dedim.

"Hiç bu kadar iyi görünmemişti. Geçen gece onu içmeye çağırdım. On yıldan fazla oldu."

Benden büyük ama benim biraz küçük kız kardeşim gibi görünüyor. Bence Charity ona çok iyi bakıyor. Medikal-spa'daki randevularını hiç kaçırmıyor."

"Onu botoks randevularına götürecek biri olduğu için mutluyum."

"Lafı açılmışken, Instagram fotoğraflarınıza bakıyordum. Daha iyi bir cilt bakım rejimi düşünmelisin. Bir göz kreminin zamanı geldi, sence de öyle değil mi? Ve biraz botoks ya da kimyasal peeling için asla çok genç değilsin."

Dişlerimi sıktım. "Bunu aklımda tutacağım."

"Buraya gelmelisin. En iyi doktorların hepsi Kaliforniya'da. Orada, her neredeyse, yarı yarıya iyi bir bakıma erişimin olduğunu hayal bile edemiyorum."

"Tilikum, anne. Kasabanın adı Tilikum."

"Elbette öyle," dedi, sanki az önce ona çürümüş et yemesini önermişim gibi kelimelerinden tiksinti akıyordu. "Her halükarda, gözlerinin altındaki torbalar, onları bıraktığın sürece daha da kötüleşecek."

O çantaların bana ondan miras kaldığını ve her aradığında cildimin kırılmasına neden olduğunu söyleme dürtüsüne direndim. "Üzerinde çalışacağım."

"Öyle olduğunu görüyorum. İmajınız bana da yansıyor. Annemin benimle ilgili olarak asla uğraşmak zorunda kalmadığı şekilde, senin ortaya koyduğun şeylerle yaşamak zorundayım. Sosyal medya varlığımın baş belası."

Artık daha sonra ne yapacağımı biliyordum. Annemin nefret edeceğini bildiğim bir fotoğraf için poz veriyor ve bunu *her yerde* yayınlıyordum.

Derin bir nefes aldım. Midem hâlâ kötü hissediyordu. Telefonu kapatmak için acelesi yokmuş gibi görüldüğüne göre belki konuyu değiştirebilirdim. "Burada hâlâ kar var. Çok güzel. Yeni aldığım lensle birkaç fotoğraf çekmeyi düşünüyordum. Hakkında bir eğitim izliyordum-"

"Tanrım, soğuktan nefret ediyorum," diyerek sözümü kesti. Çünkü tabii ki nefret ediyordu. "Kar yağan bir yerde yaşamaya nasıl dayanabiliyorsun anlamıyorum."

"Benim için fark etmez."

"Tüm o dondurucu hava cildinizi kurutacak. Karda birkaç saatten fazla kalırsam erik gibi büzüşürüm."

İyi ki seni buraya gelip beni ziyaret etmen için davet etmiyorum o zaman. "Soğuk bunu yapar."

"Tamam, sana anlatacağım," dedi.

Gözlerimi kıptım, kafam tamamen karışmıştı. Bu da başka bir konu değişikliği miydi? Bu onun için bile ani olmuştu. "Özür dilerim, konuşmamızın bir kısmını mı kaçırdım?" *Yoksa yine hap mı aldın?*

Harika, muhtemelen yine haplardı. Rehabilitasyon süsü verilmiş o aşırı pahalı kaplıcaya daha kaç kez para ödemem gerekecekti?

"Kendimi tutmaya çalışıyordum ama bu çok heyecan verici. İşte bu yüzden imajınıza daha fazla özen göstermenizi istiyorum."

"Anne, neden bahsediyorsun?" "Geçen hafta Barry Stein ile konuştum."

"Yapımcı mı? Neden?"

Derin bir nefes aldı. "Gelip onun için kitap okumanı istiyor."

Aman Tanrım. Yine mi bu? "Anne, bu konuşmayı en az sekiz yüz kez yaptık. Kimse için okumayacağım. Seçmelere gitmiyorum. İlgilenmiyorum."

"Saçmalama. Tabii ki onun için okuyacaksın. O Hollywood'un en büyük yapımcılarından biri."

"Onun kim olduğunu biliyorum."

"Ben bir şeyler ayarlayacağım-"

"Anne," dedim, önümüzdeki on dakika boyunca beni uçmaya zorlamaya çalışmasına katlanmak istemeyerek

L.A.'de muhtemelen sikini yalayarak seçmelere katılmamı isteyecek şehvet düşkünü bir film yapımcısıyla buluşmak için. "Hayır. Ben aktris değilim. Yaptığım şey bu değil."

"Cara, hiçliğin ortasındaki o kahrolası kasabada yaşama ısrarınla bunu neredeyse imkânsız hale getirdin."

"Bu sadece senin bakış açından imkansız çünkü sana aktris olmak istemediğimi söylediğimde beni dinlemiyorsun. Sana yıllardır söylüyorum, bu yüzden beni neden hiç dinlemediğini anlamıyorum."

Gözyaşlarına

boğuldu. Sikerim

koşmayı.

"Anne," dedim başarabildiğim en yatıştırıcı ses tonuyla. "Anne, ağlamayı kes."

Daha fazla hıçkırık.

Çiğ midem itiraz etti ve şimdi de başım ağrıyordu. Histerisinin etkisini azaltmak için burnumun kenarını sıktım ve telefonu kulağımdan uzak tuttum. Bu noktada iki seçeneğim vardı. Telefonu yüzüne kapatmak ki bu durumda bir sonraki telefon görüşmesi on milyon kat daha kötü olacaktı. Ya da ağlamayı kesmesini bekleyecek ve yapmak istemediğim bir şeyi kabul etmeden ona istediği bir şeyi nasıl vereceğimi bulacaktım. Seçmelere gitmek gibi.

Bu sefer Los Angeles'a gitmem gerekebilir. Lanet olsun.

Kanepeye doğru yürüdüm ve kolumu yastıklardan birinin üzerine koyarak uzandım.

Ve o ağlarken bekledim.

Her yerdeki küçük çocuklar Layla Goulding'den nasıl öfke nöbeti geçireceklerine dair notlar almalı. Sonunda hıçkırıkları hafifledi, hıçkırıklara ve burnunu çekmelere dönüştü.

"Anne?"

"Ne?"

Derin bir nefes daha aldım. "Dinle, seni üzmem istemiyorum-"

"Buna ihtiyacımız var, Cara."

"Hayır, ihtiyacımız yok. Belki siz buna ihtiyacınız olduğunu düşünüyorsunuz ama *bizim* yok."

"Evet, var." Sesi yine titremeye başladı. "Bu senin şansın olabilir ve bunun finansal olarak ne anlama gelebileceğini anlamıyorsun."

Maddi

olarak mı?

Oh hayır.

Asıl mesele de buydu. Paraya ihtiyacı vardı. Tekrar. "Ne kadar

anne?"

"Rol ne kadar öder? Kesin olarak bilmiyorum ama eğer-" "Hayır. Ne kadar lazım?"

Sustu ve bir an için telefonu yüzüme mi kapattı diye düşündüm. "Tatlım, ben..."

"Sorun değil anne," dedim, bir kez daha küçük bir çocukla konuşan bir annenin yatıştırıcı tonunu benimseyerek. "Bana anlatabilirsin."

"Bu benim hatam değil. Benim hatam

olmadığının farkındasın." "Öyle olmadığını

biliyorum."

Yine durakladı. Başımı kanepenin minderine yasladım ve itiraf etmesini bekledim. Bu sefer ne vardı? Altı haneli bir estetik ameliyat faturası mı? Başka bir kötü emlak yatırımı mı? Tüm evini som altınla mı kaplatmıştı? Bu noktada hiçbir şey beni şaşırtmazdı.

"Biraz borcum var."

"Tamam."

"Her zaman katılmam gereken çok fazla etkinlik oluyor ve tabii ki daha önce giydiğim kıyafetleri ya da takıları giyemem. İnsanlar ne düşünür? Akdeniz gezisini de es geçemezdim. Arkadaşlarım arasında gitmeyen tek kişi ben olsaydım nasıl görünürdü? Ve mutfağın onca işe ihtiyacı vardı. Traverten fayanslı bir evde yaşayamam. Çok on yıl önceydi." İçimi çektim. Gemi seyahatinden haberim vardı ama bana mutfağını yeniden yaptırdığını söylememişti. Bu da muhtemelen evindeki tüm mobilyaları değiştirdiği ve her şeyin birbiriyle uyumlu olduğundan emin olduğu anlamına geliyordu. Ayrıca kim bilir bana söylemediği kaç seyahat ve alışveriş daha yapmıştı. Beş parasız olmasına rağmen bir milyoner gibi harcıyordu.

"Ne kadar?"

Ondan bir kez daha sessizlik. Bu kötü olduğu anlamına geliyordu.

Çok uzun yıllar önce olmayan bir zamanda, "*siktir git*" dediğim bir *param* vardı. O parayla ne istersem iki kere düşünmeden yapardım ve tükenme riskinin çok fazla olmadığını bilirdim. Annem gibi harcama yapmıyordum, bu yüzden onu Los Angeles'ta görmem gerektiğinde uçak kiralamak ya da Grace'e lüks spa hafta sonu kaçamakları ısmarlamak banka hesabıma neredeyse hiç zarar vermiyordu. Üniversite eğitimim, bu evi satın almak ve yeniden düzenlemek gibi. Ama zengin bir kıza göre sade yaşadım. Başkalarını şımartmayı severdim, ama dünyada gerçekten sevdiğim çok fazla insan yoktu, bu yüzden bu çok pahalıya mal olmadı. Kendim için de çok para harcamadım, o yüzden uzun süre dayanmalıydı.

Ama artık siktiğimin parası yoktu. Yoksul kalmak üzere değildim ama son yedi sekiz yılda annemin kefaletini o kadar çok ödemiştik ki, bu belli oluyordu.

Her zaman bana geri ödemenin bir yolunu bulacağını iddia ederdi. Asla bulamayacağını biliyordum.

Ve hayır diyemeyeceğimi de biliyordum. Çünkü bir zamanlar seni sikeyim parasına sahip olmamın nedeni beni suçluluk duygusuyla delik deşik etmişti.

Büyükannem ve büyükbabam Hollywood'un kraliyet ailesindendi - büyükannem zamanının en ünlü ve aranan aktrislerinden biriydi, büyükbabam ise zamanının en büyük yapımcı/yönetmeniydi. Ve öldüklerinde, miraslarını tek kızlarına bırakmak yerine bana bırakmışlardı.

Annem bunun için beni asla affetmedi.

Artık ne zaman para sorunu olsa, ben çözüyordum.

"Ne kadar anne?" Tekrar sordum, sesim fısıltının biraz üzerindeydi.

"Birkaç yüz... bin."

"Birkaç ne demek?"

"Dokuz."

Nefesimi bırakıp gözlerimi kapadım. Kendisini nasıl olup da neredeyse bir milyon dolar borca sokmuş olabileceğini sormadım. Bilmek de istemedim. Çünkü bunun bir önemi yoktu. Borcumu ödeyecektim.

"Tamam anne. Ben halledeceğim. Sadece detayları bana gönder."

Cevabını beklemedim. Eğer bekleseydim, zaten sahip olduğundan daha fazla yara izi bırakacaktı. Çünkü teşekkür etmeyecekti. Bana minnettar olduğunu ya da onunla her zaman ilgilendiğim için harika bir evlat olduğumu söylemeyecekti. Beni sevdiğini söylemezdi. Muhtemelen konuyu tekrar gözlerimin altındaki torbalara ve sosyal medyadaki varlığımın onun hayatını nasıl mahvettiğine getirirdi.

Ben de telefonu yüzüne kapattım.

Derin nefes al, Cara. Derin nefes al.

Nedense Logan'ın mesajına geri döndüm. *Özür dilerim*. Çok garipti ama o küçük kelimeyi görmek, onun yazdığını bilmek beni daha iyi hissettirdi. Çünkü tamam, belki de duygularımı biraz incitmişti. Ve ben lokantadan çıktıktan hemen sonra gönderdiği bu küçük özrü görmek acımı hafifletti.

Hem de çok.

Birden midem bulandı ve boğazımda safra birikti. Olamaz.

Ben gidiyordum-

Elimi ağzıma kapatarak en yakın tuvalete doğru koştum. Zamanında yetiştim ama sadece birazcık.

İşte kahvaltım gitti. Tanrım, kusmak en kötüsüydü.

Hasta mıydım? Temizlendim ve elimin tersiyle önce alnıma, sonra boynuma bastırdım. Sıcak hissetmiyordum. Midemi boşalttığım için kendimi daha iyi hissediyordum.

Bu sabah da aynı şey olmuştu, bu kadar erken saatte Koca Ayak Lokantası'nda olmamın asıl nedeni de buydu. Kamım zil çalarak uyandım, sonra aceleyle tuvalete gittim ve kustum. Tekrar uyuyamamıştım, bu yüzden sanki çiğ midem akşamdan kalmanın bir ürünüymüş gibi lokanta yemeklerini denemeye karar verdim.

Gerçi Skylar'ın kitap tanıtım partisinden beri bir damla bile alkol almamıştım. Çok sarhoş olduğumda, ben-

Aman

Tanrım. Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Hangi gündü?

Telefonumu almak için oturma odasına koştum ve takvime göz attım. En son ne zaman yapmıştım?

Ve şimdi hangi gündü? Ve Logan ve ben ne zaman...?

Boğazımda yine safra birikti ama bunun nedeni midemin bulanması değildi. Bir şey fark ettiğim içindi.

Logan ve ben prezervatif kullanmamıştık. Ve reglim gecikmişti.

CARA

T Grace'in telefonu çalarken ayağımı uzatıp bekledim. Ve çaldı. Ve çaldı. Tam kapatmak üzereydim -şu anda tutarlı bir mesaj bırakacak kadar kendime güvenmiyordum- ki telefonu açtı.

"Hey, özür dilerim. Telefonum diğer odadaydı."

"Meşgul müsün?"

"Sadece hazırlık yapıyorduk, önemli değil. Sorun ne?"

"Her ne yapıyorsanız böldüğüm için özür dilerdim ama şu anda özür dileyecek durumda değilim.

Buraya gelebilir misin? Yani, hemen şimdi?"

"Tatlım, sorun ne?"

"Bilmiyorum. Hayır, biliyorum ama sizinle yüz yüze konuşmam gerekiyor."

"Ayakkabılarımı giyiyorum. Ben gelene kadar telefonda kalmamı ister misin?"

"Hayır, sorun değil."

"Emin misin?"

"Eminim. Ama belki de Asher seni götürmeli. Yollar-"

Kahkahası sözümü kesti. "Yollar temiz. Ama-" O da benim gibi aniden konuşmayı kesti. Arka planda Asher'in sesini duyabiliyordum. "Tamam, görünüşe göre sen ve Asher bugün aynı takımdasınız. Beni o götürecek. Şimdi gidiyoruz."

"Onu sevdiğimi söyle."

"Cara seni seviyor."

Asher bir şeyler homurdandı. "Yola çıkıyoruz."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. Sesim kesilmiş gibiydi.

Aramayı sonlandırdım ve telefonumu mutfak tezgahının üzerine koymak üzereydim ki başparmağım -tamamen kendi isteğiyle - Logan'ın mesajına geri döndü.

Özür dilerim.

Logan. Onun adını düşünmek kalbimin çok hızlı atmasına neden oldu. Bu gerçek olamazdı.

Her zaman dikkatliydim. Her zaman. Daha önce hiç bir erkeğin prezervatifsiz sikini içime sokmasına izin vermemiştim. Asla. Gençken, aptalken ve sağda solda kötü kararlar verirken bile. Sarhoş, uçmuş, ayık, fark etmezdi. Bu riski asla almadım.

Tanrım, neden o aptal doktorun RİA'mı çıkarmasına izin vermişim ki? Bariz olan korkunç yan etkileri dışında. Lanet olası hapa geri dönmeliydim. Neden hapa geri dönmemişim?

Çok uzun zamandır kimseyle yatmamış olmamın da bununla bir ilgisi vardı. Buna ihtiyacım yoktu. Ve üzüme rağmen -insanların benim hakkımda ne dediğini biliyordum çünkü ben de kendim hakkında öyle diyordum- insanların düşündüğü kadar karışık biri değildim.

Göründüğüm kadar sürtük olamayacak kadar seçiciydim. Bir çeşit sürtük. Ama o kadar da değil.

Ayaklarım mutfak ile nehir manzarasını gösteren büyük pencereler arasındaki parkeleri yiyip bitirdi. Birkaç tur atana kadar volta attığımı fark etmemiştim bile. Ayaklarım ağırdı. Neden bu kadar ağırdılar?

Doğru, hala kışlık botlarımı giyiyordum.

Sakin ol, Cara. Sen bundan daha güçlüsün.

Ben bundan daha güçlüydüm. Geç gelen bir adet aklımı kaçırmam için yeterli olmamalıydı. RIA'yı aldırduğumdan beri hiç düzenli olmamıştım. Bu büyük ihtimalle yanlış alarmdı.

Bu düşünce beni sakinleştirdi. Annemle konuştuğum için öfkeliydim, bu yüzden her şey acil bir durum gibi görünüyordu. Bana hep böyle yapardı.

Botlarımı çıkardım ve kaldırdım. Sonra kendime bir mimoza yapmak için mutfağa gittim. Ama hamileysem içmemem gerekirdi.

Ama ben değildim. Hiçbir yolu yoktu.

Elimde bir şişe şampanya olduğu halde açık buzdolabının önünde durdum, ta ki Grace'in geldiğini duyana kadar.

İç

nd "Cara?" diye seslendi, aceleyle mutfağa girdi.

e. Şampanyayı kaldırdım ve kapıyı kapattım.

Arkamı döndüğümde en yakın arkadaşımın yüzündeki endişeyi görmek beni yıktı. Gözyaşları Gözlerim doldu ve ben ağlayan biri değildim. Sadece birkaç kez başka birinin önünde ağlamıştım ve bunların ikisi düğünlerde olmuştu -Grace'in ve Fiona'nın- ki onlar da sayılmazdı çünkü onlar mutluluk gözyaşlarıydı.

"Ne oldu?" Koşarak yanıma geldi ve beni kollarının arasına aldı. "Neyin var? Annen mi?"

Beni tutmasına izin verdim. Gözlerimi kapattım ve birkaç yavaş nefes aldım. "Aradı ama sorun bu değil."

Geri çekildi ve ellerimi tuttu. "Hadi gel."

Beni kanepeye götürürken garip bir şekilde sersemlemiş hissediyordum. Neredeyse başım dönüyordu. En azından midem şimdilik uslu duruyordu. Ceketini çıkardı ve oturduk.

"Konuş benimle."

Evin önüne doğru baktım. "Asher burada mı?" "Beni bıraktı."

Başımı salladım. Güzel. Bunun için seyirci istemedim. Özellikle de bir Bailey kardeş seyircisi. "Annem aradı ama her zamanki gibi. Göz kremine ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Ya da botoksa. Bilmiyorum."

"Seni bu kadar üzen bu mu?" Grace'in kafası karışmış gibiydi.

Başımı salladım. Bu neden bu kadar zordu? Grace'e söyleyebilirdim. Ona her şeyi anlatabilirdim. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Elinin tersiyle alnıma bastırdı. Tanrım, çok iyi bir anne olacaktı. "Ateşin yok. Soğuk algınlığın mı var?"

"Hayır." Gözlerimi onunkilerle buluşturmak için kaldırdım. "Ama bu sabah iki kez kustum."

"Lucky's'de yemek yemedin, değil mi? Geçen hafta bir sürü insan orada gıda zehirlenmesi geçirdi."

"Hayır, o restorandan nefret ediyorum. Ama biliyor musun, düşündükçe bunun bir şey olmadığına daha da emin oluyorum. Muhtemelen haklısın: Benimle aynı fikirde olmayan bir şey yedim. Büyütülecek bir şey değil. Regl meselesi de sadece RİA'mı aldırdığım ve regl dönemlerim henüz düzenli olmadığı için."

Grace kıpırdamadan durdu. "Hangi dönem şeyi?"

Omuz silktim, sanki mideme yerleşen korkuyu bir omuz hareketiyle atabilirmişim gibi. "Önemli bir şey değil. Geç kaldım. Ama gerçekten geç kaldığımdan şüpheliyim. Dediğim gibi, düzenli çalışmıyorum."

"Cara, bana adetinin geciktiğini ve bu sabah kustuğunu mu söylüyorsun?" "İki kez, ama kim sayıyor ki?"

Gözleri yaşlarla doldu ve alt dudağı titredi. "Ah, Cara." "Ne?" Telaşla ellerini tuttum. "Neden ağlamak üzeresin?"

"Biriyle çıktığını bile bilmiyordum. Seni o kadar ihmal ettim ki, hiç haberim yoktu." Gözlerinin altını kaydırıldı. "Üzgünüm, bu benimle ilgili değil. Yemin ederim, bu bebek beni çok duygusal yapıyor. Hız treni gibi. Ama biriyle çıktığını bilmediğim için üzgünüm. Bekle, biriyle mi çıkıyorsun?"

"Hayır."

"Tamam, yani bir gecelik ilişki mi?" Bir kez başımı salladım.

"Ve şimdi geç kaldın?"

Bir baş sallama daha.

"Ve sen kustun." Sonuncusu soru değildi. "Yani sence sen-"

"Sakin söyleme." Parmaklarımı dudaklarının üzerine koydum. "Lütfen bunu yüksek sesle söyleme. Eğer sen söylersen, ben de söylemek zorunda kalırım ve o zaman gerçekmiş gibi görünür."

"Sanırım bunu söylememiz gerekiyor." "Zorunda mıyız?"

Bana sempatik bir gülümseme verdi ve başını salladı.

Kanepeye yığıldım. "Hamile olabilirim."

Bu kelime havada ucuz bir parfüm gibi asılı kaldı.

"Yapacağımız şey şu." Grace o saçma sapan, her şeyi düzeltebiliriz tonunu kullanıyordu ki tam da o anda ihtiyacım olan şey buydu. "Öyle ya da böyle bunu öğreneceğiz. Dediğin gibi, belki de gerçekten geç kalmadın, sadece düzensizsin. Ama bilmemiz gerekiyor; aksi takdirde burada oturup semptomlarına takılıp kalacağız. Doktoruma mesaj atmamı ister misin? Pazar günü böyle bir şey için gelecektir."

"Hayır, doktor yok. Henüz yok. O zaman bunun bir kaydı olacak. Evde hamilelik testi yapamaz mıyım? Hiç kaldı mı?"

Bakışlarını başka yöne çevirdi. "Hayır, hepsini aldım sayılır." "Fazladan var sanıyordum."

"Ben aldım. Onları almaya devam ettim çünkü ilk pozitifliğin şans eseri olmasından korkuyordum."

"Sen dünyadaki en tatlı şeysin." Doğrudum ve derin bir nefes aldım. Bundan daha güçlüydim. İyi olacaktım. "Tamam, bir teste girmem gerekiyor. Hızlı Durak'a koşacağız."

"Araba sürebilecek durumda mısınız?"

"Hamile olabilirim, boo; içmiyordum. Tamam, sen buraya geldiğinde şampanyayı çıkarıp mimoza koymaya hazırdım ama sonra vazgeçtim."

Güldü. "İçki içtiğini sanmıyorum. Yani araba kullanamayacak kadar üzgün müsün?"

Ayağa kalktım ve gömleğimi düzelttim. "Üzgün değilim. Vücuduma her ne oluyorsa, bununla başa çıkabileceğime eminim."

Ayağa kalktı ve bana şüpheyle baktı. "Tamam."

Soğuğa karşı giyinip kuşandıktan sonra garaja, cipimin yanına gittik. Kesinlikle araba kullanamayacak kadar üzgün değildim.

Belki de Logan'a cevap vermeliydim. Çünkü eğer biz-

Dur. Evde hamilelik testi yapacak, negatif çıkacak ve günün geri kalanını cin tonik içerek geçirecektim. Ya da belki votka soda. Sadece burbon değil. Burbonu hatırlamadan düşünemiyordum bile-

Hiçbir şey. Logan'ın benim üzerimde böyle bir gücü yoktu. Bir şişe burbon içerdim ve onu bir kez bile düşünmezdim.

Midem itiraz etti, sanki alkol düşüncesi bile onu rahatsız ediyormuş gibi.

Cidden mi?

Belki de bu kadar mide bulandırıcı olan Logan'ı düşünmekti. Öyle olmalı.

Quick Stop'a giderken Grace'e dekore etmekte oldukları çocuk odası hakkında konuştum. Ben aradığımda beşiği kuruyorlardı. Bu belki de beni içinde bulunduğum çıkmazdan uzaklaştıracak en iyi konu değildi ama onu mutlu ettiği kesindi. B bebeğin kız mı erkek mi olduğunu bilmedikleri için başlangıçta cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir dekor kullanacaklardı. Daha sonra bebek dünyaya geldiğinde onun kişiliğine uygun şeyler ekleyebileceklerdi.

Bebeklerin kişilikleri var mıydı?

Bu garip bir soru olabilirdi ama gerçekten bilmiyordum. Daha önce bir bebeğin etrafında hiç bulunmamıştım. Daha önce bir bebeği kucağıma bile almamıştım.

Aman Tanrım. Bu çok kötüydü. Bu çok, çok kötüydü.

Panik yeniden yükselmeye başladı. Direksiyonu kavradım ve Quick Stop otoparkına döndüm, lastikler buzlu çamurda çıtırdıyordu.

Derin nefes al. Sakin ol. Böyle iyi.

Grace uzandı ve elimi cesaret verici bir şekilde sıktı. Motoru kapattım ve arabadan indik.

Quick Stop'un hoş olmayan floresan aydınlatması vardı ve burada yaşadığım sürece kullandıkları soft rock çalma listesi hoparlörlerden pompalanıyordu. Dükkâna iki adım attığımda keşke başka bir kasabaya gitseydik diye düşündüm. Buradaki herkesi tanıyordum.

Lacey Hanson küçük kıızıyla birlikte bir oje vitrininin önünde durmuş, çeşitli pembe tonlarını gösteriyordu. Lacey'i muhtemelen yarın akşam Stitch and Bitch'te görecektim. Doris Tilburn saçına ne yapacağını düşünüyormuş gibi bir kutu saç boyasını evirip çeviriyordu. Her hafta bir kez onun pastanesine giderdim.

Atıştırılmalık reyonunda Gerald McMillan, sanki bir paket kurabiye seçmesine yardımcı olacakmış gibi gür sakalını ovuşturuyordu. Olive Hembree kasadaydı. Sandy Chen kasiyerlik yapıyordu. Kaitlyn Peterson makyaj malzemeleri reyonunu inceliyordu.

Nasıl bu kadar çok insan tanıyabildim? İnsanları sevmezdim bile.

Ama en kötüsü, Olive'in arkasındaki sırada bir tüp diş macunu ve biraz deodorant için ödeme yapmayı bekleyen Mason Flynn'in görüntüsüydü.

Mason TFD'ydı.

Logan'la çalıştı.

"Gitmemiz gerek." Grace'in kolunu tuttum ve bizi döndürmeye çalıştım.

"Sakin ol." Sesi yatıştırıcıydı ve kolumdan çekiştirerek beni mağazanın derinliklerine doğru götürdü. "Her şey yoluna girecek."

"Burada bir sürü insan var."

"Yani?"

"Nerede yaşadığımızı hatırlıyorsun, değil mi? Buraya ne almaya geldiğimizi... satın alırken görülürsem, akşam yemeğine kadar kasabadaki herkes öğrenmiş olur."

"Benim için olduğunu söyleriz."

Durdum. "Gözle görülür bir şekilde hamilesin. Kimse hamilelik testi yaptırman gerektiğine inanmaz." "O zaman bir sürü başka şey alırız ve kimse bu küçük şeyi fark etmez."

"İyi plan. Aslında bulabildiğimiz kadar utanç verici ürün almalıyız. İkimizin de elinde tamponlar, mantar enfeksiyonu kremleri, duş malzemeleri ve yetişkin bezleri olursa, en dedikoducu sürtükler bile gözlerini kaçıracaktır."

Güldü ama şaka yapmıyordum.

Ayrıca, daha fazla ürün almak Mason'ın biz ödeme sırasına girmeden çoktan gitmiş olmasını sağlayacaktı. İhtiyacım olan son şey, itfaiyedeki birinin Cara Goulding'in hamilelik testi almak için eczanede onun arkasında sırada olduğunu söylemesiydi.

Bu yüzden koridorlarda bir aşağı bir yukarı yürüdük ve gördüğümüz her kişisel ürünü aldık. Prezervatifler ve ironi benim için kaybolmamıştı. Kayganlaştırıcı. Dışkı yumuşatıcı. Yetişkin bezi. Siğil temizleme kiti. Tamponlar. Ekstra büyük, süper emici, kanatlı maksi pedler. Maya enfeksiyonu kremi. İYE test şeritleri. Ve bir şişe ishal önleyici ilaç.

Grace gerçekten ihtiyacımız olan tek şeyi aldı ve bir paket hemoroid mendilinin altına sakladı.

Ön tarafa geldiğimizde Mason gitmişti ve sırada kimse yoktu. Kalbim sadece biraz hızlı atıyordu ve parmaklarım sadece bir miktar adrenalinle karıncalanıyordu.

Bu iyiydi.

Grace Sandy'yle sohbet ederken o da alışverişlerimizi sıraladı. Ev tipi hamilelik testi kutusuna geldiğinde sırtım gerildi. Ama bakmadı bile. Sadece tarayıcıdan geçirdi ve bir torbaya attı.

Bir nefes verdim ve Grace'in ödemeye çalışmaması için kredi kartımı makineye soktum.

Toplam tutar bana muhtemelen para harcamayı bırakmam gerektiğini hatırlattı.

Yarın. Yarın para harcamayı bırakacağım. Bu acil bir durumdu.

"Teşekkürler Sandy," dedi Grace. "Sonra görüşürüz."

Çantaların çoğunu ben aldım, sonuncusunu da Grace aldı. Hangisinde kıyamet kutusunun olduğunu bilmiyordum. Önemi de yoktu zaten. Ama içimden bir ses, yürürken kalçama çarpan kutunun sivri köşesinin, içinde üç hamilelik testi bulunan ve benimle alay eden kutu olduğunu söylüyordu.

Her şeyi arka koltuğa doldurduktan sonra arabaya bindik ve evime doğru yola çıktık. İçeri girdik ve her şeyi mutfak adasının üzerine bıraktık.

Bir douche aldım ve gözlerimi devirdim. "Kadınlar hâlâ bunları satın alıyor mu? Herkesin bunların vajina için kötü olduğunu bildiğini sanıyordum."

Grace omuz silkti ve evde yapılan hamilelik testlerinin olduğu kutuyu aldı. "Bunun için hazır mısın?" "Açıkçası değilim çünkü duş hakkında bir konuşma başlatmaya çalışıyorum."

"Cara."

"Ne yapmalıyız biliyor musun? Kurabiye pişirelim. Eminim artık tek başıma yapabilirim." Kutuyu bana doğru itti. "Git. Bitir şu işi."

"Tamam, tamam, gidiyorum. Ama cini çıkar çünkü bundan sonra bir içkiye ihtiyacım olacak." Bombay Sapphire çoktan tezgâhın üzerindeydi. Gülümsedi, eli şişenin üzerindeydi.

"Tanrım, seni seviyorum," dedim. "Buzdolabında limon var ama istemiyorsan dilimleyebilirim."

"Git." Banyo yönünü işaret etti. "Yoksa içki yok."

"İçkimi rehin tuttuğuna inanamıyorum. Tamam, aptal bir teste gireceğim. Ama ikimiz de biliyoruz ki ben bir drama kraliçesiyim ve tamamen aşırı tepki veriyorum." Kutuyu göğsüme bastırdım, bunun doğru olmasını diledim. "Muhtemelen eczanede regl olmaya başladım ve henüz hissetmedim."

"Git."

Banyoya doğru yürürken kalbim rahatsız edici bir şekilde sert çarpıyordu. Sırtımı dik, omuzlarımı geride tuttum. Acelem yoktu. Ben iyiydim. Panik yapmıyordum. Bundan daha güçlüydüm.

Talimatlar yeterince basitti, ben de onları takip ettim ve bekledim. Yüzde doksan dokuz nokta dokuz doğruluk güvenilir görünüyordu. Üç dakika içinde tüm bunlar geçmişte kalacaktı. Grace ve benim daha sonra güleceğimiz bir hikaye.

Hamile olduğumu sandığım zamanı hatırlıyor musun? Aman Tanrım, çok komikti. Hamilelik testlerini kimse görmesin diye tüm o şeyleri almıştık ve tüm bunlardan sonra tabii ki negatif çıkmıştı.

Belki ona babasının kim olduğunu bile söyledim.

Üç dakika sonra derin bir nefes aldım ve testi elime aldım. Ve neredeyse o anda kusuyordum. Tek bir kelime, gün gibi açık, gerçeği ilan ediyordu. Ve o tek kelimeyle tüm hayatım değişti.

Olumlu.

LOGAN

L telefonumu cebimden çıkardım ve ekrana baktım. Tekrar baktım. Cevap vermemişti ve neden sürekli kontrol ettiğimi bilmiyordum. Aptal gibi davranıyordum.

Bugün iş yerinde ürkütücü bir sessizlik vardı. Bu sabah ilk iş olarak şehir merkezinde bir çağrıya cevap vermiştik.

Bruce Haven'ın Dame and Dapper Berber Dükkânı'nın önündeki pinup heykeli Lola'ya dışarıdan gelen biri arabasıyla çarpmıştı. Yaralanan olmayınca Şerif Jack Cordero'nun yardımcılarında birini olayla ilgilenmesi için bıraktık.

O zamandan beri bir şey yok.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye gerçekten ihtiyacım olabilirdi. Vitesleri kontrol etmek, motoru yıkmak ve öğle yemeğinde Jacob ve Eric'e pokerde yenilmek pek yardımcı olmamıştı. Hâlâ kahvaltıda Cara'ya söylediklerimi ve onun çekip gidişini düşünüyordum.

Ve özrümü nasıl kabul etmediğini.

Neden umurumdaydı ki? Sabahtan beri kendime aynı soruyu tekrar tekrar soruyordum.

Cara'nın duygularını incitmiş olmamın ne önemi vardı ki? Onun duyguları *var mıydı* ki?

Birbirimizi tanıdığımız onca yıl boyunca ona hiç bu kadar takıntılı olmamıştım. Birbirimizi gördük, boktan şeyler söyledik ve ayrıldık. Hikayenin sonu. Sonrasında onu düşünmedim, özür mesajları göndermedim ya da neden hala cevap vermediği konusunda acı çekmedim.

Peki neden şimdi yapıyordum? Bir sarhoş sikişi beni bu kadar mı mahvetmişti? Görünüşe göre öyle.

Telefonlar çaldı. Hareket zamanı. Sonunda. Kimsenin başına kötü bir şey gelmesini istediğimden değil. Ama nefret ettiğim bir kızın bana hâlâ kızgın olup olmadığını düşünmekten başka bir şey yapmam gerekiyordu.

Hazırlanmaya gittim ve merkezin aktardığı bilgileri dinledim. Konut adresi, olası bir yapı yangını. Çağrı bir güvenlik şirketi aracılığıyla gelmiş. Ev sahibiyle irtibata geçmeye çalışıyorlarmış ama şu ana kadar bir yanıt alamamışlar.

Bu iyi değildi.

Levi de dahil olmak üzere ekibin geri kalanıyla birlikte motora bindim ve yola çıktık. Merkez telsizden "Ara sokaklar için beklemede kalın," dedi.

Merkez tekrar devreye girip bize karşıdan karşıya geçeceğimiz sokakları verdiğinde sırtım kaskatı kesildi. Cara'nın evine doğru gidiyorduk.

İzlenen bir alarm sistemi vardı. Şirket ona ulaşamadıysa, bu evinde yangın alarmı çalıyor ve o da yanıt vermiyor demektir.

Sikeyim.

Levi gözlerimle buluştu. O da benimle aynı şeyi düşünüyordu.

Tamam, yani tam olarak aynı şey değil. Muhtemelen Grace'in kankasına bir şey olmasına izin verirken bizi öldüreceğini düşünüyordu.

Keskin bir adrenalin patlamasıyla oraya gitmemiz gerektiğinden başka bir şey düşünemeyecek kadar tükenmiştim. Şimdi.

Birkaç dakika sonra Cara'nın uzun araba yoluna girdik. Dışarıda araba yoktu. Eğer evdeyse, onunki garajda olabilirdi. Dışarı atladım ve etrafı kolaçan ettim. Duman ya da başka bir yangın belirtisi yoktu.

"Muhtemelen yanlış alarmdır," dedi Levi sırtıma vurarak.

Jacob ve Christian evin arka tarafını kontrol etmek için yan tarafa geçtiler ve beni ve Levi'yi Cara'yla temas kurmaya çalışmak üzere bıraktılar.

Levi ön kapıyı çaldı.

"Bekle!" Cara'nın boğuk sesi içeriden geldi. Sıkıntı içindeymiş gibi gelmiyordu. Rahat bir nefes aldım.

Kapı açıldı ve alışılmadık derecede dağınık bir Cara ortaya çıktı. Kızıl saçları at kuyruğu şeklindeydi ama yüzünün etrafına dağılmıştı. Gömleğinin her yerinde bir şey vardı -muhtemelen yiyecek, ama bunu söylemek zordu.

Dağınıkken çok ateşliydi.

Kahretsin, hayır değildi.

Bu bir yalandı. Gerçekten öyleydi.

Gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. Bu halimizle ilk bakışta birbirimizden ayrılmamız muhtemelen daha zordu.

"Siz ikiniz burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu. "Ve neden böyle giyindiniz?"

"Yangın alarmınızın devreye girdiğine dair bir telefon aldık," dedi Levi. "Güvenlik şirketiniz sizinle iletişime geçmeye çalışıyordu ama yanıt alamadı."

"Ciddi misin sen?" Arka ceplerini yokladı. "Telefonumu nerede bıraktığımı hatırlayamıyorum."

Burnuma bir duman kokusu geldi ve yüzümü çevirip kardeşime baktım. Bana hızlıca başını salladı. O da kokuyu almıştı.

"Orada bir şey mi yanıyor?" Ben sordum.

Bana tekrar baktı, ama sadece bir saniyeliğine. Neden gözlerimle buluşmak istemiyormuş gibi görünüyordu? "Her şey yolunda. Yani, evet, bir şey yanıyordu ama söndürdüm."

"Söndürmek mi?" Ben sordum. "Cara, bu da ne-"

Levi elini omzuma atarak beni durdurdu. "İçeri girip bir bakabilir miyiz? Sadece emin olmak için."

Bir an için tartışabileceğini düşündüm. Ama teslim olmuş bir nefesle bizi içeri almak için kenara çekildi. İçerisi soğuktu, bu garipti çünkü Cara'nın yanakları sıcaktan kızarmıştı.

Pencereler açıldı -muhtemelen dumanı dışarı atmak için. Kokuyu alabiliyordum, ama şimdi daha iyi kokladığım için, bir yapı yangınının keskin kokusuna sahip değildi. Sadece fırında bir şey yanmış gibi kokuyordu.

Ve mutfağının durumuna bakılırsa, olan tam olarak buydu.

Bir yığın yanmış... bir şey... kararmış bir kurabiye yaprağıyla birlikte lavaboyu dolduruyordu. Tezgahlar karıştırma kapları, kirli mutfak eşyaları ve dökülmüş malzemelerle doluydu. Beyaz bir toz, yangın söndürücüyle yangın söndürüp söndürmediğini merak etmeme neden oldu, ama ikinci bakışta sadece un olduğunu anladım.

"Yemek pişiriyordum," dedi, sesi garip bir şekilde tiz çıkıyordu. "Buradaki yangın alarmı çok hassas. Çok aptalca. Banyodaydım ve alarm çaldı, ben de dışarı çıkıp pencereleri açtım. Güvenlik şirketinin 911'i arayacağını düşünmemiştim. Sadece kurabiye istedim."

Giderek artan bir şaşkınlıkla onun saçmalıklarını dinledim. Gözyaşlarına boğulmak üzereymiş gibi görünüyordu.

"Buraya kadar boşuna geldiğiniz için üzgünüm. Size kurabiye ikram ederdim ama kömür topağına benziyorlar, eminim tatları da berbattır. Ayrıca, üzerlerine su dökmek zorunda kaldım, bu yüzden şimdi vıcık vıcık kömür topakları oldular."

Bekle, bu da ne? Şimdi de ağlıyordu.

"Hey." Onu kollarımın arasına alıp sarılmak için içimde garip bir istek vardı. "Önemli bir şey değil. Sadece yaralanmadığın için mutluyuz."

Burnunu çekti ve gözlerinin altını sildi ama kendini toparlamış görünüyordu. "Ben iyiyim. Bileğimi biraz yaktım ama-"

Bir anda onun önündeydim ve elini nazikçe kavradım. Bileğini incelemek için kolunu çevirdim.

"Sorun yok."

"Bir bakayım."

Bileğinin iç köşesinde küçük bir yanık vardı. Muhtemelen fırın tepsisine doğru gitmiş ve derisini sıcak metale değdirmişti. Sadece bir saniye sürmüştür.

"Bunu soğuk suyun altında mı tuttun?"

"Tabii ki yaptım. Bir yanıkla nasıl başa çıkılacağını bilirim."

Elini avuç içi yukarı bakacak şekilde tuttum ve yanığa dokunmamaya özen göstererek başparmağımı bileğinin iç kısmında gezdirdim. "Kötü görünmüyor. Kabarma yok ama iz bırakabilir."

"Bu ilk olmazdı."

Onun gözleriyle karşılaştım. Dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyorlardı. Kendini toparlamak için mücadele ettiğini görebiliyordum ama neden bu kadar üzgün olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kurabiyeleri mahvetmiş ve bileğinde çeyrek inçlik bir yanık oluşmuştu. Bu neden bu kadar-

Elini tuttuğum yerden çekti. "Şimdi gidebilir misin, yoksa yanlış alarm için para cezası var mı?"

Onda bir sorun vardı. Nasıl bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Varlığımın her zerresiyle hissedebiliyordum.

Ve bunu düzeltmek istedim.

"Kimse sana ceza kesmeyecek," dedi Levi.

"Fırına dikkat edin," dedim. "Ev yangınlarının çoğu mutfakta başlar."

Sanki benimle tartışmak istiyormuş gibi yüzünde öfke parladı. Ama onu azarlamaya çalışmıyordum. Sadece birkaç kurabiyeyi fırında çok uzun süre bıraktığı için incinmesini ya da lanet olası evini yakmasını istemiyordum.

Ama gözlerindeki parlama geçti ve bana çıkışmadı. "Ne yaptığımı bildiğimi söyleyebilirim ama belli ki sorunlarım var. Gavin'i suçluyorum. Bana pişirmeyi o öğretti."

Güldüm. "İşte senin sorunun bu, zencefilli şeker. Herkes Gav'ı dinlememesi gerektiğini biliyor."

Ağzının kenarları bir gülümseme imasıyla kalktı. Kendimi harika hissettirdi. Gülümsemesi şeytani olmadığına çok güzeldi.

Jacob ve Christian açık olan ön kapıyı çalıp içeri girdiler.

"Dığarıda her Ėey iyi görünüyor," dedi Christian. Gözleri lavabodaki dağınıklığa kaydı. "Mutfakta yangın mı çıktı?"

"Kurabiyelerle ilgili küçük bir aksilik," dedim. "Gavin'in hatası."

Kaşları birbirine çatıldı ama neden bahsettiğimi sormadı. "Eğer her şey yolundaysa, geri dönmeliyiz."

Levi gözlerimle buluştu ve ben de çenemi Cara'ya doğru eğdim. *Toparlayacağım.*

Kaşlarını kaldırdı. *Emin misin?*

Başımı salladım. *Ben hallederim.*

Ben mutfağın yanında tereddüt ederken üçü de gitti. Cara bir şeye sinirlenmiş gibi ellerini birbirine kenetlemişti. Ona neler olduğunu anlamamıştım. Onu hiç böyle davranırken görmemiştim. Bir kere görmüştüm ama o da uzun zaman önceydi ve hep şans eseri olduğunu düşünmüştüm.

Bir şey beni ona doğru çekti, sanki görünmeyen bir güç bizi bir araya getiriyordu. Tekrar kavga etmeye başlamadan önce oradan çıkmam gerektiğini biliyordum. Çünkü aynı odada olduğumuzda hep kavga etmeye başladık.

Ama sürekli başka tarafa bakması hoşuma gitmedi. Gözleri hâlâ ağlayacakmış gibi parlıyordu. Kendini yaktığı bileğini nazıkçe öpmek istedim. Ve belki de onu neşelendirecekse fırına koşup kurabiye almak istedim.

"İyi olduğuna emin misin?" Sonunda sordum.

Omurgası dikleşti ve yüzündeki o bir anlık kırılmanlık ifadesi kayboldu. "Evet. İyi o zaman. Sanırım karbonhidrat ihtiyacım olursa markete gideceğim."

"Pekâlâ." Söyleyecek başka bir şey aradım ya da belki biraz daha kalmak için bir bahane arıyordum. Ama aklıma bir şey gelmedi. "O zaman yolunuzdan çekileyim."

Dönüp hâlâ açık olan ön kapısına doğru yürürken tek kelime etmedi. Gitmem gerekiyordu. Çocuklar beni bekliyordu.

Dışarı çıktım ve arkama baktım, kapıyı kapatmak için tutamağa uzandım.

Arkasındaki büyük pencerelerden gelen ışık silüetini aydınlatırken durdu. Ama hiçbir şey söylemedi.

Ön kapısını kapattım ve motora doğru yürüdüm. Gemiye tırmandım.

Çok garip bir gündü.

İstasyona geri döndük ve bir sonraki çağrı için her şeyin hazır olduğundan emin olmak için eşyalarımızı yerleştirdik. Telefonumu kontrol ettim ve göğsümde bir çekilme hissettim. Mesajını okumak için ekrana dokundum.

Sorun değil. Ve Levi'yi gerçekten sıkmezdim.

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. Neden bu kadar önemsedığımı bilmiyordum ama kahvaltıdan beri göğsümde oturan ağırlık sonunda kalkmış gibi hissediyordum.

İyiydik.

CARA

Fya da Stitch and Bitch'e katıldığım tarihten beri ilk kez içmiyordum.

Her zamanki sürahi Long Island buzlu çayımı getirmişt看. Hatta bir tane de kendim için doldurmuşt看. Grace bana kaşlarını kaldırmıştı, ben de omuz silkmişim. Ben öyle biri değildim.

İçecektim. Ama içki getirmezsem ve kendim için bir içki koymazsam, bayanlar fark ederdi. Ve sorular sorabilirlerdi.

Şu anda cevaplamak istemediğim sorular.

Eninde sonunda onlara cevap vermek zorunda kalacaktım. Bu sabah üç kez kustum. Sanki vücudum içinde bulunduğum çıkmazı her gün hatırlatmam gerektiğine karar vermişti. Ama sindirmek için biraz zamana ihtiyacım vardı.

Dünkü yangın alarmı fiyaskosu bunu son derece açık bir şekilde ortaya koymuştu.

Yudumlamadığım içkiyi karıştırdım. Grace'e testin pozitif çıktığını itiraf ettikten sonra bir süre daha kalmıştı. Ama ben çıldırmamışım. Garip bir şekilde sakindim. Sonunda onu yalnız kalmamın sorun olmayacağına ve B bebeğın odasını dekore etmeye geri dönebileceğine ikna ettim. Ben iyiydim.

Annemin beni çocukken almaya zorladığı tüm o oyunculuk dersleri belli ki iz bırakmıştı.

İyi değildim.

Ama Grace'in kendi hayatı vardı ve ben onu dramalarımınla domine edecek değildim. Doğal olarak, kurabiye pişirmeye çalışırken neredeyse evimi yakıyordum.

Alarm çaldığında yine banyoda kusuyordum. Fırından dumanlar çıkıyordu. Üzücü kurabiye denememi fırından çıkarıp lavaboya attıktan sonra - alevler o kadar da kötü değildi - dumanı dışarı atmak için tüm pencereleri açtım. Sonra da birinci kattaki duman alarmının altında durup altına bir yastık koyarak dumanı uzaklaştırmaya çalıştım ki alarmin sesi kesilsin.

Tam her şeyin kontrol altında olduğunu düşünürken, TFD kapımda belirdi. Sadece TFD değil. Logan Bailey.

Onu kapımın önünde tüm teçhizatıyla görmek - hayır, itfaiyeci olmak onu seksi yapmıyordu - neredeyse yere yığılmama neden oluyordu. Ona doğru koşmak ve kollarına atılmak istedim. Kendimi daha iyi hissetmem için ona yalvarmak. Bana bir orgazm daha yaşatması için... Çünkü vücudum hasta mı yoksa azgın mı olmak istediğine bir türlü karar veremiyordu.

Kapıyı açtığım andan gittiği ana kadar her şey karmakarışıkty.

Onun önünde ağlamışım. *Ağlamışım.*

Kontrolümü kaybediyormuşum gibi hissediyordum. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Bugün iyi bir iş çıkarıyordum. Hiçbir şeyi yakmadım, kimseye bağırmadım, ağlamadım ya da

Grace panik içinde.

Yaptığım şey, her ihtimale karşı kutuda gelen gebelik testlerinin geri kalanını almaktı. Birden yuhalamamın neden bu kadar çok yuhaladığını anladım.

Bu arada, hepsi olumlu. Belirsizlik yok.

Stitch and Bitch'e gelmenin - teknik olarak Stitch and Sip deniyordu ama ben ismimi daha çok seviyordum - yardımcı olacağını umuyordum. Belki de yaramıştır. Burada oturup kadınların dedikodularını dinlemek, evde tek başıma kalıp daha fazla hamilelik testine işlemekten daha iyiydi.

Aslında Violet ve Tillie'nin turta hamurları için kısaltma, domuz yağı ve tereyağının göreceli yararları üzerine tartışmaları, dinlemek için ilginç bir sohbetti.

Sonra Gram "Ben tereyağı kullanıyorum" diyerek onları susturdu.

Gram, Tilikum'un turta kraliçesiydi. Kimse onun yöntemlerini sorgulamazdı.

Turtayı düşünmek midemin yeniden hareketlenmesine neden oldu. Gerçi genel olarak yemek hakkında düşünmek bugün bana bunu yapıyordu.

Sonunda içkiler yudumlandı ve sohbetler azaldı. Stitch and Bitch hanımları teker teker ipliklerini tatlı küçük bez çantalarına doldurup ayrıldılar.

Ben de aynısını yapmak üzereydim -gerçi bu gece çantamdan bir şey çıkarma zahmetine girmemiştim, bu benim için alışılmadık bir durum değildi- ki Grace bana sert bir bakış attı. Dinleyiciler olmadan konuşmak istiyordu.

Grace herkes giderken eşyalarını toplamak için acele etmiyormuş gibi davrandı. İçkimi banyoya götürdüm ve alt dudağımı büzerek lavaboya döktüm. O içkiyi gerçekten kullanabilirdim.

Dışarı çıktığımda koltuklardan birini işaret etti. Boş bardağı masanın üzerine koydum ve oturdum. "Bütün gün senden haber alamadım," dedi. "İyi misin?"

Saçlarımı omzumun üzerinden saygısızca savurdum. "Ben iyiyim. Neden olmayayım ki?"

"Cara. Bir parti kurabiyeyi yaktığın için çocukların evine gelmek zorunda kaldıklarını duydum."

"Bu kasabada hiçbir şey sessiz kalmaz mı?"

"Öyle olmadığını biliyorsun."

Bir nefes verdim. "Önemli bir şey değildi. Alarmı çalıştırdım ve güvenlik şirketi bana ulaşamadı çünkü kusmakla meşguldüm. Tekrar söylüyorum. Bunun sabahları olan bir şey olduğunu sanıyordum bu arada."

"Her an olabileceğini okumuştum."

"Ama günde birkaç kez kusmuyorsun, değil mi?"

"Hiç kusmadım. Aslında tüm bu süre boyunca kendimi harika hissettim." Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

"Başka biri olsaydın, bunun için senden nefret ederdim. Ama sen sen olduğun için, bebeğinin sana iyi davranmasına sevindim." Ve bunda ciddiydim. Grace yeterince şey yaşamıştı. Kolay bir hamileliği hak ediyordu.

"Şu anda düşünecek çok şeyin olduğunu biliyorum ve sana baskı yapmak istemiyorum. Ama konuşmaya ihtiyacın olursa, burada olduğumu biliyorsun."

Yanına uzandım ve elini sıktım. "Öyle olduğunu biliyorum. Her zaman öylesin. Sen benim insanımsın." "Sence... sence bu sende kalacak mı?"

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Cevabı zaten biliyordum. Dünden beri biliyordum, ki bu şaşırtıcıydı. Bu kadar kolay bir karar olacağını düşünmezdim ama garip bir şekilde öyleydi.

"Evet."

Yavaşça başını salladı. "Yani bu oluyor. Bunu yapıyoruz. Tamam, başlangıç olarak doğum öncesi vitaminlerini almalısın."

Bunu yapıyoruz. Tanrım, onu çok seviyordum. "Vitaminler. Anladım."

"Her şeyi teyit etmek ve düzenli sağlık kontrolleri için programa girmek için bir doktora görünmek

isteyeceksiniz.

doğum öncesi ziyaretler."

Bir nefes üfledim. İşler ciddileşmeye başlamıştı. "Özür dilerim. Seni bunaltmak istemem."

"Hayır, değilsin. Ama belki de beşiklere, bebek bezlerine ve diğer şeylere gelmeden önce duralım. Henüz buna hazır değilim."

"Hâlâ şoktayım. Nasıl hissettiğinizi hayal bile edemiyorum."

"Dürüstçe mi? Nasıl hissettiğimi bilmiyorum. Tanrım, bu gerçekten oluyor diye düşündüğüm anlar oluyor. Bunu genellikle kusma takip ediyor. Ama sonra bazen tamam, belki bunu yapabilirim diye düşünüyorum."

"Bunu kesinlikle yapabilirsin."

"Birimizin bana inanmasına sevindim."

Kucağına bakarak küçük bir iplik parçasını eline aldı. "Devam et," dedim.

"Ne?"

"Sorabilirsin. Sorun değil."

"Neden sana bir şey sormak istediğimi düşünüyorsun?"

"Çünkü sana ne zaman söyleyeceğimi merak ettiğini biliyorum. Eğer durum tersine dönseydi sana çoktan sormuş olurdum." Yutkundum, çünkü doğrusu, onun dile getirilmemiş sorusuna cevap vermek zorunda kalacağım bu andan korkuyordum. *Babası kim?*

Ama eninde sonunda öğrenecekti. "Sormak zorunda kaldığım için üzgünüm ama-"

"Olma. Sen nereden bileceksin ki? Sana söylemediğim tek gecelik bir ilişkiydi."

"Yani..." Kaşlarını kaldırdı.

"Bu Logan'ın."

Yüz hatlarından şaşkınlık ve kafa karışıklığı karışımı bir ifade geçti. Sonra güldü. "Hadi ama, Cara. Ciddiyim. Kim o?"

"Tamamen ciddiym."

"Bana söylemek istemiyorsan, sorun değil."

"Hayır, sana Logan olduğunu söylüyorum. Skylar'ın kitap tanıtım partisinde ikimiz de sarhoştuk ve üst kattaki misafir odasında sevişmeye başladık."

Yüzündeki güvensizlik ifadesi beni neredeyse güldürecekti. "Logan mı?"

Bailey'deki gibi mi?" Bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırdım. "Evet, Logan Bailey."

"Ama ondan nefret ediyorsun."

Boğazım sıkıştı ve bir an için cevap veremedim. Şimdi Logan Bailey'e karşı iyi ya da kötü hislerimi açığa çıkarmanın zamanı değildi. "Evet, görünüşe göre sarhoş olan ben onun sikinden nefret etmiyorum."

Uzun bir süre ağzı açık bir şekilde bana baktı. "Özür dilerim. Dün testin pozitif çıktığını söylediğinde yaşadığım şaşkınlıktan daha fazlasını yaşayabileceğimi düşünmemiştim."

"Sen de ben de. Ama işte buradayız."

"Ona henüz söylemedin mi?"

Başka tarafa baktım. "Hayır."

"Ama yapacaksın, değil mi? Yakında mı?"

"Evet, ona söylemem gerektiğini biliyorum." Çok sinirlenmiş gibi gözlerimi devirdim. "Bu konuda mutlu olmayacaktır ama ona söyleyeceğim."

"Asla bilemezsin. Seni şaşırtabilir."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Grace, benden nefret ediyor. "Grace, benden nefret ediyor.

bebeğini doğuruyor."

"Senden sandığın kadar nefret ettiğini sanmıyorum."

Mesajını düşündüm. *Özür diledi*. Benden daha önce hiç özür dilememişti. "Bir kız umut edebilir. Bu çocuk zaten benim gibi bir anneye mahkum."

"Hayır, öyle değil" dedi, sesi vurguluydu. "Sen kocaman bir kalbi olan harika bir insansın ve bu bebeği çok seveceksin."

Gözlerim yaşardı ve bakışlarımı tekrar başka yöne çevirdim. "Duracak mısın? Şu anda duygusal olarak çok dengesizim. Her zamankinden daha fazla, ki bu gerçekten bir şey söylüyor."

"Zor, değil mi?"

Sertçe burnumu çektim. "Her gün bununla nasıl başa çıkıyorsun anlamıyorum. Steroidli PMS gibi."

"Daha iyiye gittiğini söyleyebilirim, ama bence çoğunlukla buna alışıyorsunuz." Bir an durakladı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?"

"Çatlaklarım olacak ve bu çocuğun anne olarak benimle birlikte ihtiyaç duyacağı muazzam terapi için şimdiden para biriktirmeye başlamalı mıyım?"

"Hayır." Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. "Bebeklerimiz kuzen."

Şaşkınlıkla ona baktım. Çünkü dünden beri yaptığım tüm düşünmelerde -bunu gerçekten yapıp yapamayacağımdan, Logan ve benim bu işi nasıl yürütebileceğimize kadar her şeyi düşünürken- bu küçük gerçek aklıma gelmemişti.

Doğal olarak en yakın arkadaşına sarılmak yerine -çünkü aynı anda hamile olmamızın yanı sıra bebeklerimiz de akrabaydı- gözyaşlarına boğuldum.

Grace göbeğiyle birlikte benimle birlikte koltuğa oturdu. Ve ben ağlarken bana sarıldı. Ve ağlarken.

Ve ağladı.

Çünkü bu iş için biçilmiş kaftan olup olmadığını gerçekten bilmiyordum.

LOGAN

Lçok garip bir şeydi. Cara'dan bir mesaj aldım.

Son birkaç dakikadır sürekli ona bakıp duruyordum. Prenses Squeaker yanımdaki kanepede mırıldanarak uyukluyordu ve görmezden gelmeyi tercih ettiğim sesler

Gavin'in yatak odası. Skylar buradaydı, bu yüzden bilmek istemedim. Sesi bastırmak için televizyonu açacaktım ki telefonum çaldı.

Buraya gelebilir misin?

Bu da neydi şimdi? Cara beni hiç davet etmemişti. Parti verdiğinde ya da birilerini davet ettiğinde, bunu bana söyleyen hep başkası olurdu - genellikle kardeşlerimden biri. *Hey dostum, bu gece hepimiz Cara'ya gidiyoruz. Sen de geliyor musun?* Genelde sırf onlar için giderdim, her ne kadar onun evinde olmak gitme vakti gelene kadar içmek istememe neden olsa da. En son gittiğimde de tam olarak bunu yapmışım. Ve sarhoşken onu üst katta becermişim.

En azından üst katta olduğunu sanıyordum. O kısım hâlâ bulanıktı.

Ama kimseyi davet etmiyordu, en azından benim bildiğim kadarıyla. Ve eğer bu sadece onun partilerinden biri olsaydı, bu şekilde ifade etmezdi.

Ve saat sabahın on biriydi. Bu bir ganimet çağrısı mıydı?

Biraz gecikmiş bir cevap gibi geldi. Üç hafta önce falan sevişmiştik. Daha fazlasını isteseydi, daha önce istemez miydi?

Ama yine de Cara'dan bahsediyoruz. Muhtemelen o kadar inatçıydı. Asıl soru şuydu:

Eğer bu bir seks çağrısıysa, cevap vermek istiyor muydum?

Aletimin bu konuda çok güçlü bir fikri vardı. Pantolonumu düzelttim. *Geri çekil, koca adam. Sana hiçbir konuda güvenemem.*

Ve eğer bu bir seks çağrısı değilse, ne istiyordu?

Bunu öğrenmenin tek bir yolu vardı ve o da kanepemde oturup bir korkak gibi telefonuma bakmak değildi.

Tabii. Birazdan orada olurum.

Eski bir Tilikum College tişörtünün üzerine ekose bir fanila ve bir çift egzersiz şortu giyiyordum. Dışarısı bok gibi soğuktu ama neyse. Bacaklarım genelde üşümezdi. Bu yüzden bir palto giydim, bir çift bot giydim ve çıktım.

Gri gökyüzü karla tehdit ediyordu, bu yüzden onu evde bırakmak bana ne kadar acı verse de Betty'yi almadım. Pikabıma atladım - biraz boktan bir şeydi ama dört çekerdi ve onu her yere götürebilirdim. Yeter ki çalışsın. Bugün çalıştı, hatta ilk denemede, ben de yola koyuldum.

Rotam beni şehir merkezinin dışına çıkardı ve bir an için Angel Cakes Bakery'ye uğrayıp ona kurabiye almayı düşündüm. Geçen gün kurabiye istemişti. Belki hâlâ istiyordur.

Ama aynı zamanda, pişirmeye çalıştıklarını yaktığı için onunla dalga geçtiğimi de düşünebilir.

Bu aslında durmayı daha cazip hale getirdi. Ona kurabiye vererek dalga geçmek mi? Bu çok komik olurdu.

Ama garip bir şekilde, onunla uğraşmak istemedim. Bu yüzden durmadım.

Arabayı onun evinin önüne çektim ve garip bir gerginlik hissettim. Son zamanlarda aramızdaki şeyler farklıydı. Bunu özellikle kabul etmek istemiyordum ama doğrudur. Kapısına doğru yürürken içimi bir önsezi kapladı. Rüzgâr ağaçlarda hışırdadı ve arkamda bir yerde bir karga öttü.

Bu garipti.

Muhtemelen aşırı tepki veriyordum ve tek istediği bir seks çağrısıydı. Derin bir nefes alarak parmaklarımı saçlarımda gezdirdim ve kapıyı çaldım.

Cara kapıyı açtı, üzerinde bol kırmızı bir kazak ve yıpranmış bir kot vardı. Saçları açıktı ve bu kez kıyafetlerinde kurabiye hamuru lekeleri yoktu.

Birkaç hafta önce olsa ne giydiğini fark etmezdim bile. Kot pantolonunun içinde kışının ne kadar güzel görüldüğüne dikkat ederdim, çünkü lanet olsun, o kışa. Ayrıca gözlerinin altındaki halkaları ya da yanaklarının solgunluğunu da fark etmezdim.

Neden şimdi fark ettiğimden emin değildim - onunla bir kez yatmak neden birdenbire onun neden bu kadar yorgun görüldüğü konusunda endişelenmem anlamına geliyordu - ama fark ettim.

"Selam." Muhtemelen şüpheli görünüyordum, beni buraya şaka yapmak için çektiğini düşünmüştüm. "İçeri gel." Arkasını döndü ve uzaklaştı, belli ki onu takip edeceğimi varsayıyordu.

İçeri girdim ve kapıyı kapattım.

Gazlı şöminesinde bir ateş titriyordu ve şöminenin üzerinde mumlar yanıyordu. Mutfak adasının üzerinde daha fazla mum vardı. Kokuları havayı dolduruyordu, yumuşak ve çiçeksi bir şey. Çok güzeldi.

Bu ambiyans mıydı?

Romantik bir seks görüşmesi istiyor gibi görünüyordu. Bununla çalışabilirim.

Sırtı bana dönük bir şekilde durmuş, büyük pencerelerden birine bakıyordu. Arkasına geçip ellerimi beline dolamak istedim. Onu arkadan hissederken yüzümü kızıl saçlarına gömmek istedim.

Bunu yapmamı istedi mi? Bunu başlatmam mı gerekiyordu?

Çünkü bu bir seks ziyaretiydi, değil mi? Burada beynimi zorluyordum ve beni çağırması için başka bir neden düşünemiyordum. Ateş yanıyordu ve o mumlar.

Paltomu çıkararak başlamaya karar verdim. Bir kat daha az giysi. Mutfak adasının yanındaki tabureye koydum, sonra botlarımı çıkardım. O arkasını döndüğünde fanilamın yarısını çıkarmıştım.

"Ne yapıyorsun?"

"Eşyalarımı çıkarıyorum."

"Neden?"

"Çünkü ateş yakmışsın, burası sıcak. Ve sanırım eninde sonunda kıyafetlerimi çıkarmak isteyeceksin."

Kaşları birbirine yaklaştı. "Neden kıyafetlerini çıkarmamı istediğimi varsayıyorsun?"

"Eğer üzerimde kalmalarını istiyorsan, bunu da yapabilirim."

"Ne?"

"Ben sadece esnek olduğumu söylüyorum. Bunu nasıl istersen öyle yapabiliriz."

"Nesin sen, aman Tanrım." Avucunu gözlerinin üzerine bastırdı. Kız yüzünü buruşturdu. "Seni buraya seks yapmak için mi çağırdığımı sanıyorsun?"

"Ne düşünmem gerekiyor? Yoksa neden gelmemi isteyesin ki?" "Bunun için değil. Bu bir daha olmayacak."

Yüzümdeki ani hayal kırıklığı parlamasını engellemek için oldukça çaba sarf etmem gerekti.

Olmayacak derken, asla mı? "O zaman bütün bu mumlar ne için?"

"Hiçbir şey. Güzel kokuyorlar."

Kaşlarım çatıldı. "Tamam. Peki ben burada ne halt ediyorum?"

Hemen cevap vermedi. Ağzı bir açılıp bir kapanıyordu, sanki söylemek istediği her neyse onu çıkarmak için mücadele ediyordu.

"Bu basit bir soru, Cara. Ben ne sikimim-"

"Hamileyim."

Gözlerimi kırpmadan ona baktım. Beynimin beni yakalamasını bekliyordum. Çünkü az önce söylediğini sandığım şeyi söylemiş olamazdı. O kelimenin Cara'nın ağzından çıktığını duymamın imkânı yoktu.

Hamile misin?

Normal şartlar altında dilimin ucunda en az beş espri olurdu. Her konuda şaka yapabilirdim. Ortamı yumuşatır, gerginliği azaltır, insanları güldürürdüm. Bu konuda harikaydım.

Ama elimde hiçbir şey yoktu. Beni şok ederek susturdu.

"Sen..." Bir nefes verdim. "Az önce *hamile* mi dedin?"

Başını sallarken yüzü kırılğanlık doluydu. O anda, bundan sonra söyleyeceklerimin hayatım boyunca söylediğim her şeyden daha önemli olduğunu biliyordum.

Bu yüzden babanın kim olduğunu bulmanın ne kadar zor olacağına dair bir şaka yapmadım.

Biliyordum. O da

biliyordu. O

bendim.

"O benim."

O kelimeleri söylediğimde bir şey oldu. Onları sadece söylemedim. Onları hissettim. İçimde bir şey bu yeni gerçekliğe geçiş yaptı. Cara Goulding'den bir bebeğim olacaktı.

Bebeğim *benim*.

Sırtını dikleştirdi ve çenesini kaldırdı. "Bana bunu kanıtlamaktan bahsetme. DNA testi istiyorsan sorun değil ama sana söylüyorum, o senin. Çok uzun zamandır başka biriyle birlikte olmadım."

"Seni sorgulamıyorum."

"Güzel, çünkü senden başka birinin baba olması fiziksel olarak imkânsız."

"Bunu anlıyorum. Sana inanıyorum."

"Ve bana neden doğum kontrol hapı kullanmadığımı sormayın. Ne zamandan beri bu kadının sorumluluğu oldu?"

Sen eysiz girdin ve şimdi ikimiz de sonuçlarına katlanmak zorundayız."

Onunla tartışabileceğim tüm yolları gerçekten çok düşünmüştü. Bundan kurtulmaya çalışacağımı düşündüğü tüm yolları.

Ama hiçbir şeyden kaçmaya çalışmayacaktım.

Cara doğal olmayan bir ışıkla parlıyor gibiydi; derinlerinden yayılan bir sıcaklık. O tek cümleyle - ben *hamileyim*- ona bakış açım tamamen değişmişti. Nefret etmeyi sevdiğim bir kadından, gezegendeki en önemli insana dönüşmüştü. Hiç değişmemişti. O hala

Bok gibi deli. Ama benim için kim olduğu sonsuza dek değişmişti.

"O benim bebeğim. Sonuçlarına katlanacağım."

Kollarını kavuşturdu. "Neden böyle davranıyorsun?" "Ne gibi?"

"Çok hoş. Sana hamile olduğumu ve bunun senin hatan olduğunu söyledim." "Benim hatam."

"Neden benimle tartışmıyorsun?" Sesinin tonu her kelimeyle birlikte yükseliyordu.

"Çünkü tartışacak bir şey yok. Sarhoş olduk ve prezervatifsiz seks yaptık ve şimdi hamilesin. Ne diye tartışayım ki?"

"Bilmiyorum."

"Olmadığını söylememi mi bekliyordun? İkimiz de olduğunu biliyoruz. Hamile olmadığını mı? Sen delisin ama sahte hamilelik delisi olduğunu sanmıyorum. Benim olmadığını mı?" Bir adım daha yaklaştım. "Hiç anlaşılmadığınızı biliyorum ama bu konuda bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum."

"Ben berbat bir insanım ama o kadar da berbat değilim." "Ben de bunu söylüyorum."

Çenesi tekrar yukarı doğru eğildi. "Ve onu saklayacağım. Bebeği doğuracağım."

Bunu söylediğini duyunca rahatlardım ve nefes verdim. "Güzel."

"İyi mi? Bunun iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bu *iyi* değil Logan. Bu kocaman bir karmaşa. Birlikte nasıl bebek sahibi olacağız? Tek yaptığımız kavga etmek. Eğer kız olursa, muhtemelen en sevdiğin striptizcinin adını koymaya çalışacaksın ve benim çocuğumun adı Destiny olmayacak."

"Tamam, öncelikle en sevdiğim striptizci Cherry, ama kızımın onu direğe mahkum edecek bir ismi olacağını düşünüyorsanız çıldırmışsınız demektir."

"Kız olduğundan neden bu kadar eminsin? Oğlan da olabilir ve Tanrım, *Bailey* gibi bir oğlan olur. Boks eldivenleri giyerek gelecek ve konuşmaya başladığında şimdiden on tane penis esprisi biliyor olacak."

Sırıttım. "İşte benim oğlum."

"Duracak mısın? Bu ciddi bir durum. Beni hamile bıraktın."

Yavaşça nefes aldım ve sesimi alçalttım. Aklını kaçırmak üzereydi. Gözlerindeki çılgın ışığı görebiliyordum. Cara kendini kaybetmek üzereydi ve ikimizden birinin sakın kalması gerekiyordu. "Evet, biliyorum ve ciddiyim. Seni hamile bıraktım ve çözmemiz gereken çok şey var."

"Yani bu kadar mı?"

"Evet. Benim bir pislik olduğumu düşündüğünü biliyorum ama doğru olanı yapacak kadar erkek olduğuma dair azıcık inancın olabilir. Seni yüzüstü bırakıp gitmeyeceğim."

Gözlerindeki ateş sönmüş ve vücudundaki gerginliğin bir kısmı erimiş gibiydi. Bir kavgaya hazır - muhtemelen benden zaten nefret ettiğinden daha fazla nefret etmek için kendini hazırlıyordu. Hakkımda en kötüsünü düşünmesi hoşuma gitmemişi ama hamile kalması için seçeceği adam ben değildim ki. O benden bir bebek sahibi olmayı benim ondan bir bebek sahibi olmayı istediğimden daha fazla istemiyordu.

Gerçi gerçekten o kadar kötü müydü? Belki çocuğumuz da onun gibi kızıl olur.

"Sadece çok sakın davranıyorsun," dedi, sesi normale dönmüştü. "Çıldıracağını düşünmüştüm."

"İçten içe biraz korkuyorum." Elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Ama bu oluyor, o yüzden sanırım nasıl yürüteceğimizi bulmalıyız."

"Birlikte mi?"

Başımı salladım. "Evet. Birlikte."

"Yani... striptizci isimleri yok mu?"

"Striptizci ismi yok." Elimi kaldırdım, avuç içim dışarıdaydı. "Şerefim üzerine." "Ve eski sevgililerin ya da önceki cinsel partnerlerin isimleri de yok."

"İsimler konusunda çok endişelisiniz."

Yaklaştı ve koluma bir şaplak attı. "Sadece kabul et."

"Tamam, tamam. Sen kabul edersen ben de kabul ederim."

"Evet, katılıyorum. Ve bu çocuğun neredeyse aynı yaşta bir üvey kardeşi olduğunu öğrenmesem iyi olur." "Bekle, ne?" Ben sordum. "Bu çocuğun nasıl üvey kardeşi olabilir ki? Benim başka çocuğum yok ki." Yine o meydan okuyan çene kalkışı vardı. "Yani hiç şansın yok mu? Skylar'ın arkadaşıyla bile mi?" "Ginny mi? Hayır. Onunla birkaç kez takıldım ama hiç yatmadık. Aslında, hiç birlikte olmadım."

senden başka biriyle... uzunca bir süredir." "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Hiç düşünmeden saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Başka bir şey var mı?" "Şu anda yok, ama eminim bir şeyler düşüneceğim."

"Yeterince adil. Kendini iyi hissediyor musun? Bir şeye ihtiyacın var mı? Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum."

Bir an için içime girip başını göğsüme yaslayacağını düşündüm. Kollarımı ona dolamaya hazırdım -pençelerinden kaçınmaya dikkat ederek- ama göz temasını kesti ve mutfağa doğru yürüdü. "Kaç kere kustuğumun sayısını unuttum ve her şey berbat kokuyor. Bu sabah tost istediğimi sanıyordum ama boğazımda kaldı ve sonra tek koklayabildiğim yiyemediğim tost oldu."

"Bu yüzden mi otuz tane kokulu mum yakıyorsun?"

"Evet. Yardımcı oluyor gibi. Ama tüm gün süren sabah bulantıları dışında iyiyim. Grace sayesinde doğru vitaminleri aldım ve bir doktor randevum var. Bunun dışında şu anda yapacak pek bir şey olduğunu sanmıyorum."

"Grace biliyor mu?"

Kollarını kavuşturdu. Savunmaya geçmekte ne kadar da hızlıydı. "Tabii ki biliyor. O benim en iyi arkadaşım ve aynı zamanda hamile, bu yüzden doğal olarak hemen ona açıldım."

Ellerimi kaldırdım. "Ona söylediğin için şikâyet etmiyorum. Sadece hazırlıklı olabilmek için bunu başka kimin bildiğini merak ediyorum."

"Oh." Kollarını iki yanına indirdi. "Başka kimse yok. Quick Stop'tan hamilelik testi aldım ama kimsenin fark ettiğini sanmıyorum."

"Şimdilik sessiz kalmamı ister misin? Bunu kasabada yayacağımı kastetmiyorum ama aileme söyleyebilir miyim?"

"Evet, sorun değil. Ayrıca herkes er ya da geç öğrenecek. Bir balinaya dönüşmeye başladığımda bunu saklamak zor olacak."

Aklımdan hamile bir Cara görüntüsü geçti. Bunun neden bu kadar çekici olduğunu bilmiyordum ama görünüşe göre aletim bu fikri sevmiştii.

Cidden, bu işe karışma. Bizi bu pisliğe bulaştıran sensin.

"Bir balina olmayacaksın. Bebek karnıyla çok şirin görüneceksin." Gözleri yaşlarla doldu. Bir eliyle ağzını kapattı ve arkasını döndü. "Cara, özür dilerim. Sadece-"

"Sorun yok." Sesi titriyordu ve bir dakikaya ihtiyacı varmış gibi parmağını kaldırdı.

Sikerim böyle işi. Mutfağa girdim ve onu kucağıma aldım, bir kolumla sırtını destekliyordum, diğer kolumla da bacaklarının altından tutuyordum.

"Ne yapıyorsun lan sen?" diye sordu gözyaşları arasında.

Cevap vermedim. Sadece onu kanepeye götürdüm, kucağıma oturttum ve kollarımı ona doladım. Sıkıca.

Kıpırdadı.

Hareket
etmedim.

"Logan, ne oluyor?"

Kız çırpınmaya çalıştı.

Dayanmıştım.

"Ne. Sen. Ne. Ne yapıyorsun?" diye sordu, kollarımdan kurtulma çabaları arasında her kelimeyi gıcırdatarak söylüyordu.

"Rahatlayana kadar seni

tutacağım." Tekrar mücadele

etti. "Neden?"

"Çünkü lanet bir kucaklamaya ihtiyacın var ve vahşi bir kedi gibi çırpınmayı bırakır bırakmaz sana bunu vereceğim."

"Sarılmaya ihtiyacım

yok." "Evet, var."

"Senden değil."

"Şey, burada başka kimse yok, yani alacağın şey bu," dedim, kucağımdan kıpırdamasını engellemeye çalışırken sesim gerildi.

Sonunda hareket etmeyi bıraktı. Titrek bir nefesle bana doğru sarktı. Başını boynumla omzumun birleştiği yere bastırdım ve onu kendime yakın tuttum. Ne olduğunu bilmiyordum ama harika kokuyordu.

Korku içime yerleşmeye çalıştı. Dürüst olmak gerekirse, korkmak için çok iyi bir nedenim vardı. Planlanmamış bir hamilelik herkesi korkuturdu, Gavin'i bile ve onu hiçbir şey korkutmazdı. Peki ya çılgın Cara'yla planlanmamış bir hamilelik? Bu çok korkunç bir şeydi.

Ama korkuyu bir kenara ittim. Ben bir Bailey'dim. İşler zorlaştığında bile mücadeleden asla geri adım atmazdık. Özellikle de işler zorlaştığında. Ve sorumluluklarımızdan kaçmazdık. Babam yapmazdı. Ve büyükbabam bana bundan daha iyisini öğretmişti. Bir erkek olmalıydım.

Bir baba.

Tamam, yine korku vardı.

Cara'yı kollarımın arasına aldım, bunun aramızdaki nadir bir huzur anı olduğunu biliyordum. O haklıydı: Sürekli kavga ediyorduk. Bunu nasıl yürüteceğimizden emin değildim.

Ama kesin olan bir şey vardı: Bu bebeği istiyordum. Onun hayatının bir parçası olmak istiyordum. Şu andan itibaren odak noktam bu olacaktı. İçimdeki düşmanın neden bu kadar kolay döndüğünü bilmiyordum ama dönmüştü. Cara ve bebeğimizle ilgilenmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Yapmak zorundaydım.

Çünkü bu bebek *benimdi*.

LOGAN

I Büyükannemin yemek masasında ailemle oturmak ve hiçbir şeyin farklı görünmemesi garipti - en azından geçen haftadan farklı değildi. Belli ki son birkaç yılda çok şey değişmişti. Asher evdeydi. Kadınlar erkekleri dengelemeye başlamıştı.

Grace, Fiona ve Skylar ailemize katıldı. Ama herkes masanın etrafında oturmuş, yemeğin tadını çıkarıyor, her zamanki şeylerden bahsediyordu - Haven'lara yapılan son eşek şakası, Lola'ya kimin sakal takacağı, sincapların bir ayaklanma planlayıp planlamadığı.

Öte yandan benim hayatım alt üst olmuştu.

Asher'ın bildiğini varsaymıştım. Cara Grace'e söylemişti, yani Asher muhtemelen benden önce öğrenmişti. Gram'ın da çoktan bildiğine ya da en azından şüphelendiğine bahse girerim. Bana bilmiş bilmiş bakmıyordu ama bunun onu şaşırtmayacağına bahse girerdim. Tüylər ürpertici bir sezgisi vardı.

"Sığınma Evi hakkında daha fazla şey öğrenip öğrenmediklerini duyan var mı?" Fiona sordu.

Sorusu dikkatimi çekti. Yerel tarih müzesine dönüştürülen eski bir ev olan Haven House geçen sonbaharda yanmıştı. Gavin de çağrılmıştı - o gün neredeyse onu kaybediyorduk. Yangının kundaklama olduğuna karar verilmişti ama şu ana kadar kimin yaptığını bulamamışlardı. Ya da nedenini.

Bu bir kan davası olamaz. Hiçbirimiz o kadar ileri gitmezdik. Ve adı Haven House olmasına rağmen, Tilikum'un kurucularından Ernest Montgomery tarafından inşa edilmişti. Haven'larla hiçbir ilgisi yoktu ve olsaydı bile hiçbir Bailey onu yakmazdı.

İçeride bir Tilikum Tarih Derneği gönüllüsü vardı ama kimsenin Sally Oliver'ı hedef aldığından şüphelenmek için bir neden yoktu. O sadece yerel tarihi seven tatlı ve yaşlı bir kadındı.

Birinin tarihi bir binayı yakması beni aşırıyordu. Ama kundakçılık için kanıtlar açıldı.

"Bildiğim kadarıyla hayır," dedi Levi. "Sanırım şerifin ofisi hâlâ soruşturmayı sürdürüyor."

Her şey beni kızdırdı. Kardeşim o lanet yangında neredeyse ölüyordu. Diğer TFD çalışanları da öyle. İtfaiyeciler olarak riskleri biliyorduk ve onları göze aldık. Kazalar, doğal afetler, orman yangınları, bunlar bir şeydi. Ama benim şehrimde kundaklama? Bu iyi bir şey değildi.

Skylar, "Hâlâ birilerinin bodrumdaki bir şeyden kurtulmak istediğini düşünüyorum," dedi.

Yangından sonra Gavin ve Skylar bir hafta kadar önce Cennet Evi'nin etrafını araştırdıklarını itiraf etmişlerdi. Bodrum katında bir depo odası bulmuşlar ve Sarah Montgomery tarafından yazılmış, Grace'in evinin döşeme tahtalarının altında bulunduğu antika aynanın gizemli sahibi Eliza Bailey'den bahseden bir günlüğün de aralarında olduğu bir sandık dolusu tarihi eser keşfetmişlerdi.

Burada gerçek bir gizem vardı. Eliza Bailey kimdi ve ona ne olmuştu?

Kayboluşunun, kayboluşuyla bağlantılı olarak adı geçen John Haven ile bir ilgisi var mıydı? Bir Bailey ve bir Haven kaybolmuştu. Kan davası böyle mi başlamıştı? Sarah Montgomery'nin ve ailesinin servetinin bununla ne ilgisi vardı?

Doğrusu, cevaplar Bailey-Haven kan davasının kökenlerini açıklasa bile, tüm bunlarla çok daha az ilgileniyordum ve o binayı ateşe vererek kardeşimi neredeyse kimin öldürdüğüyle çok daha fazla ilgileniyordum.

Levi, "Haklı olabilirsin ama aşağıda her ne varsa gitmiş," dedi.

"Evet, zeminin çöktüğünü gördüm," dedi Gavin. "Hiçbir şeyin hayatta kalmasına imkân yok."

Grace, "Bir binayı neden yaktıklarını hâlâ anlamıyorum," dedi. "İçeride bir şey olduğunu biliyorlarsa, neden onu alıp başka bir yere saklamadılar?"

"Bir şey çalınırsa, izi sürülebilir ve tekrar bulunabilir," dedi Asher.

"Doğru."

Sohbet sessizleşti. Bu konuyu daha önce defalarca konuşmuştuk. Hiçbirimizin elinde bu olay olduğunda verdiğimizden daha fazla cevap yoktu.

Sükûnet kalbimin daha sert atmasına neden oldu. Onlara söylemeli miydim? Cara için sorun yoktu ve bunu başka birinden duymalarını istemiyordum. Ama bir adam ailesine can düşmanını hamile bıraktığını nasıl söylediler?

Bu garip olacaktı.

"Bazı haberlerim var," dedim kısa sessizliği bozarak.

Grace'in kaşları kalktı. Asher'inki de öyle. Büyükanne'nin ifadesi değişmedi ve diğer herkes bana sanki normal bir şey söylememi bekliyorlarmış gibi baktı, sanki yine Kocaayak görmüşüm gibi.

Derin bir nefes aldım. "Cara hamile. Ve bebek benim."

Fiona nefesini tuttu, sonra iki eliyle ağzını kapattı. Gavin ve Skylar gözlerini kocaman açarak bana baktılar. Evan'ın kaşları çatıldı, sanki kafası karışmıştı ya da belki de en can alıcı noktayı bekliyordu. Levi de bana benzer bir bakış attı. Grace ve Asher tepki vermediler ama tabii ki bu onlar için yeni bir şey değildi.

Ya Gram? Kaşları kalktı ama ifadesi sakinliğini korudu, sanki telaşlanacak bir şey yokmuş gibi.

"Siz bir şey söylemeden önce, bunun ne kadar büyük bir olay olduğunu biliyorum. Açıkçası planlanmamıştı ama bebeği doğuracak ve ben de her adımına dahil olacağım. Bunun tam olarak nasıl işleyeceğinden emin değilim, ama o ve ben bunu çözeceğiz. Ve bu süreçte birbirimizi öldürmemeye çalışacağız."

Grace'in gözleri yaşlarla doldu. "Sana güvенеbileceğini biliyordum."

"Teşekkürler Grace. Bu onun için söyleyebileceğimden çok daha fazlası, ama her neyse. Artık nerede durduğumu biliyor." "Dur bakalım," dedi Levi. "Şaka yapmıyorsun değil mi? Bir bebek mi? *Cara*'dan mı?"

Parmağımı masaya birkaç kez vurdum. "Evet. Cara ile."

"Biliyordum." Gavin beni işaret etti. "Ondan gizlice hoşlandığımı ve bu yüzden bu kadar çok kavga ettiğinizi biliyordum."

"Kapa çeneni. Ondan gizlice hoşlanmadım, biz sadece..." Durdum, gözlerim büyükanne'ye kaydı. "Bir şeyler oldu."

"Ne zaman?" Gavin sordu.

"Çok kişisel, kardeşim." Başımı salladım. Gram'in önünde ayrıntılara girecek değildim. "Bu konuda gerçekten sakin görünüyorsun," dedi Levi, hâlâ bana yan gözle bakarak. "Sen iyi misin?"

"Neden herkes benden çıldırmamı bekliyor?"

"Dürüst olmak gerekirse, bence çoğu insan çıldırırdı," dedi

Gavin. "Hamile kalırsam çıldırır mısınız?" Skylar sordu.

"Hayır, şimdi olmaz." Sandalyesinde dönerek ona baktı. "Neden? Hamile misin?"

Güldü. "Hayır. Sadece teorik olarak demek istedim."

"Çıldırmayacağım," dedim. "Bu oldu ve şimdi bundan sonra ne olacağını düşünmem gerekiyor. Dedğim gibi, tüm bunların nasıl işleyeceğini bilmiyorum ama bana söylediği anda... Bilmiyorum. Bu bir bebek. Bir erkeğin başına bebek sahibi olmaktan daha kötü pek çok şey gelebilir, Cara'yla bile."

Büyükannenin ifadesi yumuşayarak bir gülümsemeye dönüştü. "İşte gerçek bu. Bir bebek sahibi olmak, planlanmamış olsa bile, bir erkeğin başına gelebilecek en kötü şey olmaktan çok uzaktır. Hatta belki de en iyi şey olabilir."

Daha dik oturdum ve öne doğru eğildim. "Doğru, ben de öyle düşünüyordum. Yani bunu sorun etmem garip değil mi sence? Çünkü Gram, gerçekçi olalım, bu iş biraz karışık. Cara'yı bilirsin."

"Tanıyorum. Ve seni tanıyorum, Raven. Bir düzenbaz olabilirsin ama sevdiklerini korumak için dünyanın öbür ucuna bile uçarsın."

Lanet olsun. Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en güzel şey olmalıydı. Ve bunu büyükannemden duymak, nasıl söyleyeceğimi bilemediğim kadar anlamlıydı. "Vay canına. Teşekkürler büyükanne."

"Çılgın bir yolculuğa çıkacaksın," dedi dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle.

Uzun bir nefes verdim. "Şaka yapmıyorum. Bebekler hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, her şeyden çok bebeğin annesi için endişeleniyorum. Bez değiştirmeyi öğrenebilirim. Ateş prensesi ile yanmadan başa çıkmayı öğrenebilir miyim emin değilim."

"O kadar da kötü değil," dedi Grace.

Şüpheyi kaşlarımı kaldırdım. "Öyle biri değil. O sadece... yanlış anlaşılmış."

Asher bir kolunu karısına doladı ve onu sıktı.

"Cara'yı anlama konusunda hızlandırılmış bir kurs alıyorum. Umarım sağ çıkarım." "İkiniz de iyi olacaksınız," dedi Gram.

Onun sakın güvencesi yardımcı oldu. "Teşekkürler, büyükanne."

Aslında masadaki herkes farkında olsun ya da olmasın yardım etti. Her zaman anlaşılmazdık ve kardeşlerimle ben hayatımızın büyük bir kısmını birbirimizi döverek geçirmiştik. Ama bu benim ailemdi ve arkamı kolladıklarını biliyordum. İşler zorlaştığında bana yardım etmek için yanımda olacaklardı.

Ve şu anda bu benim için her şey demekti.

CARA

I gözlerimi araladım, bir an için kafam karışmıştı. Neredeydim ben? Başımı kaldırıp etrafıma bakındım. Kanepemdeydim ve gün ışığı pencerelerden içeri süzülüyordu. Okuduğum bir kitap yerde yüzüstü yatıyordu. Anlaşılan uyuyakalmışım ve düşürmüştüm.

Yanağım ıslandı. Ne güzel. Üstüme salya akıtmıştım.

Hâlâ kendimde değildim, kendimi oturur pozisyona ittim. Son zamanlarda uyanık kalamıyor gibiydim. Bu bebeğin bana verdiği tüm gün süren hastalığa bir de zihin uyuşturan yorgunluğu eklemek ne güzeldi. En azından yine banyoda uyuyakalmamıştım. Geçen hafta bunu iki kez yapmıştım.

Bu tam Logan'ın çocuğuydu.

Karnım guruldadı ama ilk kez mide bulantısıyla değil. Gerçekten aç mıydım? Öyle görünüyordu. Telefonumdan saati kontrol ettim, öğleden sonra bir doktor randevum vardı ve kalktım.

Beni hasta etmeyecek yiyecek bulmak giderek zorlaşıyordu. Bir gün işime yarayan şey ertesi gün çöp gibi kokuyordu. Midem bulanmadan bazı yiyeceklere bakamıyordum bile.

Buzdolabını karıştırdım, bir şeyler aldım ve kokladım. Dün akşamdan kalan taco eti -ki dün tadı gayet güzeldi- şimdi midemi bulandırıyor. Hayır. Vanilyalı yoğurt da hayırdı. Süzme peynir de öyle. Sonunda bir dilim kaşar ve bir elmada karar kıldım. Tam olarak Instagram'a layık bir şarküteri tabağı sayılmaz, ama eğer bunu tutabilirsem, buna bir kazanç diyebilirim.

Atıştırmalıklarımı kemirirken mesajlarımı kontrol ettim. Annemin alacaklılarından birinden bir e-posta almıştım ama neyse ki sadece ödemenin alındığını doğrulamak içindi. Benden yine kefaletini ödememi isterse ne yapacağımı bilmiyordum. Ona daha önce ne kadar para verdiğimi bilmediğinden emindim. Seçici bir hafızası vardı. Onunla son konuştuğumda, ona tekrar yardım etmeye gücümün yetmeyeceğini açıkça belirtmiştim. İhtiyacı olmayacağına dair bana güvence vermişti.

Bunun saçmalık olduğunu biliyordum.

Annemi düşünmek bana ona henüz hamile olduğumu söylemediğimi hatırlattı. Hâlâ erkendi. Beklediğim için kimse beni suçlayamazdı. Ama ne zaman olursa olsun, bu konuşmayı dört gözle beklemiyordum.

Bir de babam vardı.

Ben büyürken hayatımda değildi ama bir yetişkin olarak onunla iletişim halindeydim. Doğu Washington'da yaşıyordu - nasıl oldu da ikimiz de aynı eyalete düştük - ama onunla hiç şahsen tanışmamıştım.

Hamile olduğumu öğrendiğimden beri onu aramak için garip bir istek duyuyordum. Neden olduğunu bilmiyordum. Adamı çok az tanıyordum.

Ama belki de dede olacağını bilmek isterdi.

Atıştırmalığımın geri kalanını bitirdim, midemde başka bir çalkantıya neden olmadığı için mutluydum. Beni kusturmayacak bir şeyler yiyebildiğim için şükretmek gibi en küçük şeylere şükretmek için berbat hamilelik semptomları gibisi yoktu.

Grace bunu işaret ederdi, bu yüzden bunu kendim düşünmüş olmam beni mutlu etti. Belki de boo'mun iyiliği bana biraz bulaşmıştı.

Randevuma az kalmıştı, ben de Grace'i almak için ayrıldım. Benimle gelmeyi teklif etti ve Logan'dan da orada olmasını isteyebileceğimi ima etti. Ona söylemeyi düşündüm. Hatta ona birkaç kez mesaj atıp benimle gelip gelmeyeceğini sordum. Ama nedense her seferinde mesajı sildim.

Belki de ona yeterince değer vermiyordum. Ama gidemeyeceğini söylerse nasıl hissedeceğimden korkuyordum. Yapamaz mıydı, yoksa yapmaz mıydı?

Tüm bu hormonlar yüzünden çok duygusaldım. Grace'le gitsem daha iyiydi. O kesin bir şeydi.

Evinden üzerinde karnını kapatmayacağı belli olan bir mont ve üzerinde parıltılı harflerle *Bebek* yazan çok şirin bir hamile tişörtü ile çıktı. Kliniğe gittik ve içeri girdik.

Resepsiyonda kayıt yaptırdım ve bana bir hemşirenin kısa süre içinde beni geri getirmek için dışarı çıkacağını söylediler. Grace ve ben dergilerle dolu bir sehpanın önünde bir çift sandalye seçtik ve oturduk. Sahte olduğu belli olan bitkiler -Fiona dehşete düşerdi- köşelerde duruyordu ve bir akvaryum hoş bir şekilde fokurduyordu.

Grace bana değersiz bir dergi uzattı. Sayfaları karıştırdım. Bir sürü ilginç ünlü dedikodusu. *Kim daha iyi giymiş* sayfasında durakladım. Aynı elbise bende de vardı.

Bana ne kadar uyacaktı? Tekrar giyebilecek miydim? Yavaşça nefes aldım. Sadece bir elbiseydi.

"Sen iyi misin?" Grace sordu.

Dergiyi sehpanın üzerine fırlattım. "Evet, iyiyim. Burada olmak beni geriyor." Uzandı ve elimi sıktı. "İyi olacaksın."

Ben de geri sıktım. "Geldiğiniz için teşekkür ederim." "Elbette."

Mavi önlüklü bir hemşire elinde bir panoyla dışarı çıktı. "Cara Goulding?" Kalbim küt küt atmaya başladı ve midem altüst oldu.

Sakin ol, Cara. Bu ne kadar kötü olabilir ki? Hamile olduğunu zaten biliyorsun.

Grace ve ben ayağa kalkıp hemşireyi takip ettik.

Beni tartıya çıkarırken havadan sudan konuştu, sonra da bir kaba işemem için beni tuvalete gönderdi. Çıktım ve bizi muayene odasına götürdü.

Dışarıdan bakıldığında salatalık kadar soğukkanlıyım. Sanki beklenmedik bir hamilelikle karşı karşıya değilmişim gibi sakın ve derli topluydum. Sorularını yanıtladım ve hatta hamile olduğumu öğrendiğimden beri haftada bir şişe şarabı azalttığım ile ilgili bir şaka bile yaptım. Grace şaka yaptığımı söyleyene kadar endişeli görünüyordu.

"Doktor belden aşağınızı soymanızı isteyecek." Hemşire bana bir kâğıt uzattı. "Bunu kucağınıza örtebilirsiniz. İsterseniz arkadaşınız da kalabilir. Bu tamamen size kalmış."

"Evet, kesinlikle kalıyor."

"Harika. Doktor Murthy birazdan burada olacak."

Hemşire gitti ve kapı arkasından kapandı.

Muayene masasından kaydım ve kot pantolonumun düğmelerini açtım. "Pantolonumun zaten dar olması garip değil mi?" "Pek sayılmaz. Bir süredir göstermeye başlamadım ama ilk başta şişmişim."

"Eğer hemen göstermeye başlamadıysan, bu muhtemelen gelecek hafta hamile kıyafetlerini ödünç alacağım anlamına geliyor. Grace Bailey hamileliğinin tam tersini yaşıyor gibiyim."

"Sadece yoga pantolonuna yatırım yap. İyi olacaksın."

Topuklu ayakkabılarımı çıkardım, kot pantolonumu çıkardım ve katladım. Onları Grace'in yanındaki sandalyeye koydum, sonra külotumu çıkardım ve onları da katladım. Külotumu kotumun içine soktum, böylece dışarıda kalmayacaktı.

"Bunu da mı yapıyorsun?" Grace sordu.

"Evet, nedenini bilmesem de. Bayan doktorunuz vajinanızın içini çok iyi biliyor. Külotunuzu görmelerini neden dert edesiniz ki?"

Güldü. "Biliyorum ama ben de aynı şeyi yapıyorum."

Muayene masasına geri döndüm ve buruşuk mavi kağıdı kucağıma koydum. "En azından sadece ben değilim."

Kapı yumuşak bir şekilde çalındı. "Benim için hazır mısınız?"

"İçeri gel."

Dr. Murthy'nin düz siyah saçları, koyu kahverengi gözleri ve koyu bir teni vardı. Krem rengi bir bluz ve gri bir pantolon giymişti ve boynunda bir stetoskop vardı.

Kendisini tanıttı ve Grace'e merhaba dedi. Sakin ve arkadaşça tavrı beni rahatlatmıştı.

Ne yaptığını çok iyi bilen bir insan havası vardı.

Dr. Murthy, "Emin olmak için hamilelik testi yaptık ve pozitif çıktı," dedi. "Son adetinizin ilk gününe göre yaklaşık altı haftalık olmalısınız. Bu da doğum tarihinizin 4 Ekim civarında olduğunu gösteriyor."

Kalbim çok hızlı atıyordu ama Grace bana güven verici bir gülümseme verdi.

Dr. Murthy beni muayene etmek ve sorular sormak için biraz zaman harcadı. Tüm gün süren rahatsızlığımı anlayışla karşıladı ve bana yardımcı olabilecek birkaç fikir verdi. İşler şu ana kadar böyle gittiğine göre, kristalize zencefili toptan satın alacaktım.

"Bir bakalım ve işlerin nasıl ilerlediğini görelim," dedi Dr. Murthy. "Devam edin ve arkanıza yaslanın."

Ultrason makinesi olduğunu tahmin ettiğim bir şeyin önünde durdu. Ama eline aldığı çubuk doğru görünmüyordu. Uzun, geniş saplı ve ucunda yuvarlak bir ampul vardı.

Neden bu kadar uzun sürdü?

"Ayaklarınızı üzengiye koymanızı isteyeceğim," dedi Dr. Murthy. "Ve sonra rahatla." "Bekle, neden bacaklarımı açıyorum?" diye sordum.

"Transvajinal ultrason yapmam gerekiyor. Bu şekilde doğru ölçümler yapabilir ve bebeğin büyümesinin düzgün bir şekilde ilerlediğinden emin olabilirim."

Kaşlarım birbirine çarparak Grace'e baktım. "Bunlardan birini vajinana mı soktu?" "Evet, fena değil."

Asaya şüpheyle baktım.

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi Dr. Murthy. "Tüm uzunluğu kullanmak zorunda değilim. Nazik olacağım, özellikle de herhangi bir hassasiyet yaşıyorsanız."

"Benim hanım bahçem tıbbi sınıf plastiğe yabancı değil. Sadece beklemiyordum..." Asayı işaret ettim. "Hepsi bu."

Bana o sakin gülümsemesiyle baktı.

Başımı yastığa yasladım ve bacaklarımı açtım. Dr. Murthy çubuğu yerleştirdi ve tam olarak Bay Bigshot ile bir gece değildi, ama acımadı. Ekranda ne gördüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Şekilsiz lekeler ve dalgalı çizgiler. Kesinlikle bebeğe benzeyen bir şey yoktu. Yine de çok küçük olmalı. Belki de henüz tanınabilir bir şey göremiyorduk.

Ne halt ettiğini merak ettim. Ve sonra onu gördüm.

Asayı sabit tuttu ve faresini tıkladı. Ama dikkatimi çeken şey bu değildi. Gözlerimi ortadaki küçük bir pırıltıdan ayıramıyordum. Hareket ediyordu. Bu-

"Cara, tam buraya bakarsan bebeğin kalbinin attığını görebilirsin."

Konuşmaya devam etti. Ölçümlerin hamileliğin altıncı haftasına denk gelmesi ve doğum tarihini doğrulamasıyla ilgili bir şeyler söyledi. Ama onu zar zor duyuyordum. Var olan tek şey ekrandaki o küçük bip, bip, bip sesiydi.

Orada gerçekten bir bebek vardı.

Benim bebeğim.

Bebeğimiz.

Ve kalp atışlarını görebiliyordum.

Gözlerim Grace'e kaydı. Tek kelime etmeme gerek kalmadan telefonunu çıkardı. Tam olarak ne düşündüğümü biliyordu.

Logan'ın bunu görmesi gerekiyordu. O da burada olmalıydı.

"Dr. Murthy, her ne kadar ultrason çubuğunun gereğinden uzun süre kukuma girmesini istemesem de, şunu yapmam mümkün mü?"

"Yola çıktı," dedi Grace. "Vay canına, çok hızlıydı."

Dr. Murthy gülümsedi. "Babası mı?" "Evet."

"Elbette." Asayı dışarı kaydırdı. "O buraya geldiğinde geri gelip sana bir kez daha bakabilirim."

"Teşekkürler."

"Sorun değil. Hazır olduğunuzda hemşireye haber verin."

Ultrason çubuğunu temizledikten sonra ikimize de bir kez daha gülümsedi ve gitti. Bir nefes verdim. "Gerçekten o kadar hızlı mı geliyor?"

"Asher ona bir randevunuz olduğunu söylemiş ve o da kamyonetinde oturup sizin onu arayıp aramayacağınızı bekliyor olabilir."

"Ciddi misin?"

"Evet, cidden. O iyi bir adam. Bazen iğrenç ama iyi." "Sanırım biri beni hamile bırakmak zorunda kalsaydı, daha kötü olabilirdi." Bekle, bunu gerçekten söylemiş miydim? Logan Bailey'den daha mı kötü?

Evet, söylemiştim. Ve ciddiydim.

Bana ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

LOGAN

Saramayacaktı.

Kamyonetimde oturmuş, aptal gibi bekliyordum. Cara'nın doktor randevusu vardı. Onunla gitmek istiyordum ama benden bunu istememişti. Bu işe dahil olmakla ve mahremiyetine giriyordum ve nerede olduğundan tam olarak emin değildim. Çünkü kıcıımı kaldırıp kliniğe gitmek ve o istese de istemese de randevusuna onunla birlikte gitmek istiyordum. Ama bu muhtemelen sınırı aşmaktı.

Asher çizgiyi aştığını söylemişti ve karısı hamileydi, yani o bilirdi. Lanet olsun.

Keşke en azından sorsaydı. Muhtemelen onu ekeceğimi düşündü. Ne olursa olsun bu işte uzun soluklu olduğumu ona kanıtlamak için önümde uzun bir yol vardı.

Ama arayabileceği hissinden kurtulamıyordum. Ve eğer ararsa, hazır olmak istedim. Bu yüzden kamyonetimde oturuyordum.

Sipariş ettiğim hamilelik kitaplarından birini elime aldım. Amazon'da arama yaptığımda binlerce kitapla karşılaştım. Bunaltıcı bir durumdu. Grace bana bazı önerilerde bulunmuştu, ben de her ihtimale karşı onları ve yarım düzine daha kitabı satın almıştım. Cara'ya bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmediğimi söylediğimde şaka yapmıyordum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve bu noktada tüm işi o yapıyor olsa da, neler olup bittiğini bilmek istiyordum.

Telefonum bir mesajla çaldı ve neredeyse koltukların arasına düşürecektim. Lanet olsun. Çıkardım ama Cara değildi.

Grace: *Gelebilir misin?*

Yoldayım.

Sonunda. Telefonumu yolcu koltuğuna attım, kamyonetimi çalıştırdım ve Tilikum Aile Hekimliği'ne doğru yola çıktım.

Küçük bir kasabada yaşamının faydalarından biri: Her şey yakındı. Kliniğe varmıştım ve hemen içeri girdim. Grace bekleme odasındaydı.

"Hâlâ burada mı?" Ben sordum. "Her şey yolunda mı?" "O iyi," dedi Grace. "Seni geri götüreceğim."

Onu bir kapıdan geçerek takip ettim, hemşire istasyonlarını geçip bir muayene odasına girdim. Üzerime bir gerginlik dalgası çöktü. Neden bu kadar endişelendiğimi bilmiyordum. Ama bu büyük bir olaymış gibi geliyordu.

Kapalı kapının önünde durdu ve gözlerimle buluştu.

"İçeri girmeme izin verecek misin?"

"Evet."

Hareket etmedi.

"Ne?"

"Ona karşı nazik olun. Bugün onunla kavga etmeyin ve sizinle kavga etmeye çalışırsa yemi yutmayın. Bu çok fazla ve görüldüğünden daha kırılğan."

"Tamam, nazik olacağım."

"Ben ciddiym Logan." Mavi gözleri buz gibi oldu. "Ona kötü davrandığını öğrenirsem taşaklarını keser, balmumuna batırır ve bir muma dönüştürürüm."

Geriye doğru irkildim. Grace'i hiç bu kadar öfkeli görmemiştim. "Tamam, anladım. Ona karşı nazik olacağım."

İki parmağıyla gözlerini işaret etti, sonra elini benimkine doğru çevirdi. "Kendine dikkat et, Bailey."

"Artık içeri girebilir miyim?"

Gözleri kısıldı ama sonunda yoldan çekildi. "Hemşireye burada olduğunuzu söyleyeceğim." Büyükanneemin ona Anne Ayı demesine şaşmamalı.

İçeri girdim ve Cara'yı bir muayene masasında buldum. Sırt kısmı eğik olduğu için kısmen oturuyordu ve kucağında mavi bir kâğıt parçası vardı.

Ağzım bir sırıtışla kapandı. "Altında çıplak mısın?" "Kapa çeneni, Logan."

Ellerimi kaldırdım. "Sadece soruyorum. Her şey nasıl? Sen iyi misin? Bebek iyi mi?"

Kâğıdı düzelterek kırışmasını sağladı. "Evet, iyi. Doktor ölçümler yaptı ya da her ne yapıyorsa. Bebek... şey, görülecek pek bir şey yok ama görünüşe göre bu normal."

"Yani iyi misin? Her şey yolunda mı?"

"İyi derken, beklenmedik bir şekilde bebeğinize hamile olduğunuzu ama bunun dışında sağlıklı olduğunuzu kastediyorsanız, evet." "Güzel." Ellerimi tekrar havaya kaldırdım. "Biliyorum, biliyorum. Hamilesin, yani bu iyi değil. Ben sadece durumu en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorum."

Başını kaldırıp baktı - tam olarak göz devirmedi ama yakındı. "Belki de o kadar kötü değildir. Ama dinle, doktor geri gelecek ve ultrason yapacak. O-"

Kapının çalınması söyleyeceklerini yarıda kesti.

Doktor içeri girdi, düz siyah saçlı ve koyu tenli bir kadındı. "Merhaba, ben Dr. Murthy. Bebeğin babası siz olmalısınız?"

Göğsümü şişirdim. Evet, bebeğin babası bendim. "Logan Bailey."

"Memnun oldum. Pekâlâ Cara, bir kez daha bakmaya hazır mısın?" "Hadi yapay penis kamerasına binelim," dedi.

Bekle, ne? Dildo-cam de neydi?

Dr. Murthy ultrason makinesinin önüne geçti ve uzun bir şey aldı. Büyük bir sapı ve yuvarlak bir ampulle biten bir çubuğu vardı. Düşündüğümünden daha ince olmasına rağmen bir seks oyuncağını andırıyordu.

Ve daha uzun. Çok daha uzun. "Bu senin içine mi giriyor-"

"Evet," diye tısladı Cara. "Sadece burada, başımın yanında kal."

İyi şeyleri daha önce gördüğüme dair bir şaka yapmak istedim ama Grace'in deli gözlü tehdidi ısırmama neden oldu.

"Şimdi Cara, rahatla," dedi Dr. Murthy.

Cara dizlerini büküp bacaklarını açtı ve tabii ki kâğıt örtünün altından gizlice bakmaya çalışmadım.

Evet, kesinlikle gördüm. Ama hiçbir şey göremedim.

Dr. Murthy kâğıdı biraz oynattı ve sanırım dildo kamerayı Cara'nın vajinasına soktu. Gözlerimi ekrandan ayırmadım ve doktorun ona ne yaptığını düşünmemeye çalıştım. Bir doktor vajinasına bir çubuk sokarken onun yanında durmak biraz garipti.

"İşte başlıyoruz," dedi Dr. Murthy. Diğer eliyle ekrandaki yuvarlak bir şekli işaret etti. "Bu bebeğin kafası. Burada da vücudun ana hatlarını görebilirsiniz. Ve buradaki küçük titreşim de bebeğin kalp atışları."

Tüm hava ciğerlerimi terk etti ve huşu içinde ekrana baktım. Vay anasını. Bu gerçekten bir bebektir. Onu görebiliyordum.

"Vay canına," diye nefes aldım.

"Burada oturup ona bakmam garip mi?" Cara sordu.

Bana mı yoksa doktoruna mı soruyordu emin değildim ama ne demek istediğini çok iyi biliyordum. İstemedenden de olsa Cara'nın elini tuttum ve parmaklarımızı birbirine geçirdim. Belki de bebeğimizin kalp atışlarından büyüldüğü içindi ama bana izin verdi.

"Hiç de değil," dedi Dr. Murthy. "Sizin için kaydedeceğim ve çevrimiçi çizelgenizde videoyu indirmeniz için bir bağlantı olacak. Size bazı resimler de gönderebilirim."

"Teşekkür ederim," dedi Cara.

Ekrana baktım, küçük bir hareket titreşimine. Çok küçüktü. "Kız mı erkek mi olduğunu söyleyebiliyor musun?" diye sordum.

"Henüz değil. Genellikle on sekiz ila yirmi hafta civarında ultrasonla söyleyebiliriz. Cara'nın hamileliği şu anda altı haftalık olarak ölçülüyor."

Başımı salladım, hâlâ gözlerimi ekrandan ayırmıyordum.

Cara dönüp bana baktı ve birden hangisinin beni daha çok etkilediğini bilemedim; bebeğimin kalbinin atışını görmek mi yoksa onun gözlerindeki bakış mı? Çalkantılı ilişkimizde ilk kez tamamen aynı fikirdeydik.

Korkmuştum ama biraz da heyecanlıydım. "Ben de, Kaplan," dedim usulca.

Elimi sıktı. Ben de onunkini sıktım. Belki bunu gerçekten yapabiliydik.

CARA

Logan bana kliniğin kapısını tuttu ve soğuğa doğru adım attık. Bu randevuya hiç hazırlıklı değildim. Bunun basit olacağını düşünmüştüm - bana bir hamilelik testi daha yapacaklar, sonra da elime broşür gibi bir şey tutuşturacaklardı. Ama ultrasonda bebeği görmek Yoğun.

Logan'ın ultrasonda bebeği gördüğünü görmek daha da heyecan vericiydi.

Geldiğine sevinmişim. Bu onun da bebeğiymiş ve o da gerçekten bu işe dahil olmak istiyor gibiydi. Ancak beklenmedik hamilelik haberimize verdiği tepki, sıkı sıkıya tutunduğum düşmanlığımı azaltmaya başlamıştı. Elimi tuttuğunda, sanki bir an yaşamışız gibi hissetmişim.

Logan Bailey ile *anlar* yaşamaya hazır değildim.

Çamurlu park yerinde durdu ve yüzünü bana döndü. "Bir şeyler yemek ister misin?"

Evet. Hayır. Hayır. Acıkmıştım ama ne yiyebileceğimi bilmiyordum. Ve muayene odasındaki o kısa el tutma olayından sonra, bugün Logan'la daha fazla zaman geçirmem gerektiğinden emin değildim.

Ama midem bulanmaktan çok acıkmıştı ve konuşacak çok şeyimiz vardı. "Evet, ama sizi uyarmalıyım ki bebeğin yemek kokuları hakkında çok güçlü fikirleri var."

"Tamam. Şehir merkezine park edip birkaç restorana koklama testi yapmaya ne dersiniz? Bebeğin ve senin hoşunuza giden bir restoranın kokusunu aldığınızda içeri gireriz."

"Aslında bu gerçekten iyi bir fikir."

Sırıttı. "Övgüyü ben alırdım ama bir kitapta okudum."

"Ne kitabı?"

"Aldığım hamilelik kitaplarından biri."

"Hamilelik kitabı mı aldın?"

Omuz silkti. "Evet. Hamileliğin daha çok senin işin olduğunu biliyorum ama okumam gerektiğini düşündüm."

Lanet olsun, neden bu kadar tatlı davranıyordu? Bu beni deli ediyordu. "Şimdiden yılın babası oldum. Arabam için geri gelmek zorunda kalmamak için kendim kullanacağım."

Yüzünde bir hayal kırıklığı titreşimi belirdi ama bunu görmezden geldim. Birlikte araba sürmek mantıklı değildi. Evim ters yöneydi. Neden arabamı almak için geri döneyim ki?

"Seninle Kocaayak Lokantası'nda buluşuruz," dedi. "Bu saatte açık değil ama park yeri olmalı. Aramaya oradan başlayabiliriz."

"Tamam."

Cipime doğru yürüdüm ve bindim. Anahtarı takarken ellerim titriyordu. Neden bu kadar gergindim? Belki de sadece açtım.

Tilikum'un küçük şehir merkezine giden kısa mesafeyi sürerken Logan da peşimden geldi. Orada

Gerçekten de Koca Ayak Lokantası'nın önüne park etmişler. Günün bu saatinde açık olmadıkları için biraz hayal kırıklığına uğramıştım. Waffle kulağa hoş geliyordu.

Park ettim ve dışarı çıktım. Başka bir lokanta, The Copper Kettle, caddenin tam karşısındaydı. Tilikum'un hayatının en tuhaf yönü olan Bailey-Haven kavgası yüzünden oraya hiç gitmemiştim. Haven'lar oraya gidiyordu, bu da Bailey tarafındakilerin gitmediği anlamına geliyordu.

Ve tam o anda, bir Haven çıktı.

Bu Josiah Haven'dı, fanila giymiş iri sakallı bir dağ adamı gibi görünüyordu. Kan davası hiç umurumda olmamıştı, en azından kendi adıma. Bailey tarafına sadıktım çünkü Grace onlara çok bağlıydı. Aksine, kan davasının tüm o ateşli Haven erkeklerini dokunulmaması gereken bölgeye koyması beni her zaman biraz hayal kırıklığına uğratmıştı.

Ama Josiah Haven'ın Logan'a dar gözlerle baktığını görmek tüylerimi diken diken etti.

Devam et, pislik. Bir şey söyle. Gözlerini oyarım senin.

"Whoa, Cara bear." Logan nazikçe dirseğimi tuttu ve beni kaldırıma geri götürdü. "Pençelerini kaldırılabirsin."

"Onun sorunu ne?"

"Ben bir Bailey'im. O bir Haven. Sorun hep bu." "Dick," diye mırıldandım.

Logan usulca kıkırdadı ve kolumu hafifçe kavramaya devam etti. "Hadi güzel kokan bir restoran bulalım."

İlk denediğimiz hemen öğürmeme neden oldu. İkincisini içime çektiğimde sorun yok gibiydi ama ikincisinde midem itiraz etti. Biraz daha yürüdük ve bir tane daha denedik. Ne kadar kötü koktuğunu görünce ürpererek geri çekildim.

Logan, seçiciliği benim için bile aşırı bir seviyeye taşımamdan rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sadece yoluna devam etti, benimle bir sonraki yere kadar yürüdü.

Bu kasaba küçük olmasına rağmen restoranlarımız tükenmek üzereydi.

"Sanırım bebek soğan halkası istiyor," dedi, caddenin karşısındaki Caboose'u işaret ederek. Burnumu kırıştırdım. "Sanırım bir deneyebiliriz."

Caboose'a doğru yürüdük ve kapıyı açar açmaz bunun o an olduğunu anladım. Derin bir nefes aldım, yağlı ve rahat yemeklerin garip bir şekilde iştah açıcı kokusunu içime çektim.

"Haklı olduğunu kabul etmek istemiyorum ama burası çok güzel kokuyor." Kapıyı tuttu ve içeri girmemi işaret etti. "Bebek anne."

Yanından geçerken ona bir tokat attım. "Bana öyle deme." Sadece güldü.

Pislik.

Caboose, eski tabelalar ve model trenler de dahil olmak üzere çeşitli demiryolu dekorlarıyla dekore edilmişti. Restoran tarafında bir kabin seçtik. Çok sayıda açık masa vardı ve içki içemeyeceksem barda oturmak istemedim. Ve ekrandaki o küçük titreşim zaten bildiğim şeyi kesinlikle doğrulamıştı. İçeride kesinlikle bir bebek vardı.

Bir Bailey bebeği.

Bu nasıl benim hayatım olabilir?

Bir garson elinde yemem gereken şey gibi kokan bir şeyle yanımdan geçti. Ne olduğunu görmek için etrafımda döndüm. Restoranın diğer tarafındaki bir masada oturan bir çiftin önüne iki tabak koydu, sonra mutfağa geri döndü.

"İyi misin?" Logan sordu.

"Neydi o? Her neyse, istediğim şey bu."

Tam kalkıp kadına ne yediğini soracaktım ki Logan çoktan ayağa kalkmıştı. Restoran boyunca onların masasına doğru yürüdü ve bir süre onlarla konuştu. Geri geldi ve yerine oturdu.

"Patates pürelı köfte," dedi. "Hayır, kadının yediğı, adamın değıl."

Tekrar diğerk masaya baktı. "Yediğı şey bu. İkisi de aynı şeyi sipariş etti." "Köfte mi? Köfte bile sevmem. Bir avuç kıymayla karıştırılmış gizemli bir ete benziyor.

Kimsenin istemediğı şeyleri kullanmak için tasarlanmış malzemeler."

"Sanırım bebek köfte istiyor." Omuz silkti. "Bu arada, sipariş etmemi istemediğın bir şey var mı? Bazı kadınların bazı yiyecekleri görmekten bile hoşlanmadığını okumuştum, özellikle de çok fazla sabah bulantısı yaşıyorlarsa. Biliyor musun, boş ver, ne yiyeceksen sipariş edeceğim, böylece bu konuda endişelenmemize gerek kalmayacak."

Ona baktım. Bana karşı bu kadar nazik olmayı bırakması gerekiyordu. "Ne?" diye sordu.

"Hiçbir şey."

"Sadece masanın üzerine kusmadığından emin olmaya çalışıyorum." Gözlerimi devirdim. "Kusmayacağım."

"Güzel, çünkü bu benim için ilk randevu anlaşmasını bozan bir şey. Kız yemeğini kusarsa, ben yokum." "Kussam da kusmasam da, bu bir randevu değıl. Ayrıca kusarsam, bu senin hatan olur."

"Bu biraz benim hatam ama suçun yüzde ellisini senin üstlenmen gerektiğini düşünüyorum."

Ben karşılık veremedim -her ne kadar haksız olmasa da- garson siparişlerimizi almaya geldi. O kadar iştah açıcı kokan yemeğın gerçekten de köfte olduğunu doğruladı, bu yüzden ekmek şeklindeki ete karşı her zamanki küçümsememe rağmen sipariş verdim. Logan da öyle.

"İçecek bir şey var mı?" diye sordu garson.

"Benim için sadece buzlu su," dedim. "Ama sadece yarım buz ve kenarına bir dilim limon." "Sorun değıl. Peki ya sen?" diye sordu Logan.

"Bir Hein alacağım-" Cümlesinin ortasında durdu. "Boş ver. Bana sadece su."

"Limon da ister misiniz?"

"Tabii, neden olmasın."

Servis görevlisi siparişlerimizi alıp gitti ve ben bir an Logan'a baktım.

"Ne?" diye sordu.

"Neden bira sipariş etmedin?"

"Sen içemiyorsun, ben de içmeden yaşayabilirim diye düşündüm." "Bunu yapmak zorunda değılsin."

Ağzının köşesi kalktı. "Biliyorum."

İçimde kaotik bir duygu karmaşası dönüp duruyordu. Belki de eve gitmeliydim. Kendimi toparlamakta zorlanıyordum ve yapmam gereken son şey Logan'ın önünde kendimi kaybetmekti. Yine. Ama duygularım karmakarışık. Kabinin onun tarafına oturup yanına kıvrılmak mı yoksa kafasını ısırma mı istediğimden emin değıldim.

Bunların hepsi çok kafa karıştırıcıydı.

"Brolin ismi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Brolin mi? Bir bebek için mi? Hayır."

"Bu şekilde ve masadan kalktı mı?"

"Evet, aynen öyle."

Kaşlarını çattı ama bu iyiydi. Bazı nedenlerden dolayı, isimler hakkında düşünmek çok bunalıcı değıldi.

Ve eğer Logan'ın itiraz edeceği isimler önerirsem...

"Ben daha çok Ayı gibi bir şey düşünüyordum."

"Ayı mı?" Kaşları çatıldı. "Birincisi, hayır. İkincisi, ayılar Asher'ın olayı."

Dudaklarıma dokundum. "Peki ya Cooper?"

"Cooper mı?" diye sordu ve sesindeki sinirli şüphencilik kulaklarıma müzik gibi geldi. "Grace'in kardeşi Cooper gibi mi?"

"Aynen öyle. Harika bir adaş olur. Zeki, çalışkan, komik, ayrıca çok seksi." Logan kollarını kavuşturdu. "Hayır. Cooper'ı veto ediyorum."

"Neden?"

"Çünkü çocuğumuza senin seksi olduğunu düşündüğün bir adamın adını vermeyeceğiz." "O evli; neden endişeleniyorsun ki?"

"Fark etmez. Hayır." "Peki."

Peki ya Roland?"

Gözlerini devirdi. "Dur tahmin edeyim. Çünkü o Grace'in diğer kardeşi ve aynı zamanda seksi."

"Kardeşlerinin hepsinin muhteşem erkek şekerleri olması benim suçum değil. Roland'ın piercingi olduğunu duydum."

"Bebeğimize seksi olduğunu düşündüğün ve piercingi olan bir adamın adını mı vermek istiyorsun?" Düzgün bir yüz ifadesi takınmak zordu. "Hayır, sadece ismi beğendim."

"Tanrım, bazen senden nefret ediyorum,"

diye homurdandı. "Bir şeylerin değişmediğine sevindim."

Yüz ifadesi kendini beğenmiş bir sırıtışa dönüştü. "Eğer kız olursa adını Ginny koyalım derim." Dişlerini birbirine geçirdim, öfkem alev alev parlıyordu.

"Kesinlikle olmaz."

"Neden? Çok şirin bir isim."

Kabinin kendi tarafımda kalabilmek için tek yapabildiğim buydu. Onu boğazlamak istedim. "Eski sevgililerin ya da önceki cinsel partnerlerin isimlerini vermek yok diye anlaşıştık zaten."

"Ginny bunların hiçbiri değil." "Onunla çıktın."

"Onunla *çıkmadım*. Onu birkaç kez dışarı çıkardım ve hatırlatırım, onunla yatmadım. Bu sayılmaz."

"Hala hayır."

Gülümsemesini gizlemeye çalışmasından benimle dalga geçtiğini anladım. Ve tabii ki Cooper ve Roland'ı önererek ben de onunla dalga geçiyordum.

Ama yine de. Hamile olan bendim. Benimle uğraşmamalıydı.

"Bebeğin tam adını gerçekten düşünmeliyiz," dedim. "Ne seçersek seçelim Goulding ile birlikte gitmeli."

"Orada dur bakalım, zencefilli şeker. Bailey'i kastediyorsun."

"Bebeğin soyadı neden Bailey olsun ki? Biz evli değiliz." "Çünkü o *benim* bebeğim."

Bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey, o gür sesiyle *ve benim* vurgusuyla, kalçalarımı sık mama neden oldu. Yanaklarım kızardı ve neredeyse ona köfteyi atlayıp beni yemeğe davet edeceğini söyleyecektim.

Şimdi.

Servis görevlisi yemeklerimizle birlikte geldi ve önümüze koydu. Köftenin kokusu burnuma gelir gelmez, vücudumun yoğun seks ihtiyacının yerini bir anda bu yemeğin her lokmasını mümkün olduğunca çabuk ağızma tıktırma ihtiyacı aldı. Sunucunun bir şey isteyip istemediğimizi sormasını beklemedim.

çatalımı kapıp yemeğime saldırmadan önce başka bir şey.

Dört ya da beş, belki de on ısırık sonra durakladım. "Aman Tanrım, bu yediğim en güzel şey. Bir keresinde yediğim bin dolarlık suşi tabağı beni ağlatmıştı."

Logan güldü. "O kadar iyi, ha?"

"Köfte bile sevmem ama bu o kadar güzel ki ölebilirim."

Yemeğimi içime çekme hızımdan hiç utanç duymadım. Tadı cennet gibiydi ve mide bulantısı dalgalarına neden olmadan yemek yemek çok iyi hissettirdi.

Aslında, son patates püresini bitirdiğimde beynim memnuniyetle uğulduyordu. Logan'a baktım -o da yemeğinin tadını çıkarıyor gibiydi- ve garip bir coşku hissi üzerime çöktü.

Ama bunun sebebi Logan'ı sevmem değildi. Son birkaç haftadır bir şey yememek için mücadele ettikten sonra, yemek yiyebildiğim için mutluydum. Köfte endorfiniyle kafam iyiydi.

Onun hakkında hiçbir yanılsamam yoktu. Evet, bu bebeğe iyi bir baba olacağını kabul edebilirdim. İyiydi. Ama hepsi bu kadardı. Yapmak zorunda olduğumuz için işleri yürütecektik.

Daha fazlasını hayal ederek kendimi hayal kırıklığına uğratmayacaktım.

LOGAN

B Evan'ın dükkânının önünde durduğumda etty'nin motoru gürledi. İçimi bir hüznün kapladı. Bu günü uzun zamandır hayal ediyordum - Betty'yi buraya getirip kardeşimin becerikli ellerine bırakmayı. Sadece rüyalarımda, onu tamamen restore edilmiş olarak geri alacaktım.

Bu yüzden burada değildim.

"Özür dilerim bebeğim." Direksiyonu okşadım. "Seni sonsuza dek yanımda tutmak istedim ama işler değişti."

Ve hayatımda *bir şeyler* sadece değişmemişti. Her şey değişmişti.

Telefonumu çıkardım ve Cara'nın bana gönderdiği videoyu kaydardım. Sadece otuz saniye uzunluğundaydı ama birkaç hafta önceki randevusundan bu yana muhtemelen binlerce kez izlemiştim. Ultrasonda bebeğimin kalp atışları.

Derin bir nefes alarak dışarı çıktım ve kapıyı kapattım.

Evan'ın köpeği, Sasquatch adında kocaman bir Alman kurdu, açık garaj kapısında nöbet tutuyordu. İzlerimde durdum ve ona baktım. Sasquatch en korkunç köpekti. Bana her zaman gırtlığımı parçalamamasının tek nedeni insanının ona yapmamasını söylemesiymiş gibi bakardı ama yapabilirdi ve Evan ona izin verirse bunu yapardı.

Ürperdim.

Ağabeyim uzun kollu bir gömlek ve kot pantolon giymiş, elinde bir fincan kahve ile dışarı çıktı. Beşimiz arasında en uzun boylumuzdu, geniş omuzları ve sürekli çatık kaşları vardı. Gerçi Fiona'dan beri -özellikle de Fiona'yla *evlendiğinden* beri- çok daha iyi bir ruh hali içindeydi.

Sessiz bir komutla Koca Ayak'ı dükkânın içine gönderdi. "Köpeğiniz neden benden nefret ediyor?"

Köpeğinin aslında benden nefret etmediğini savunmak yerine omuz silkti. "Ne oldu?"

"Seninle Betty hakkında konuşmam gerek." Kapüşonuna nazık bir el koydum.

"Onun için dükkânda yer açmama sadece birkaç hafta kaldı." "Evet, biliyorum ama nedeni bu değil-"

Ofisin kapısı pat diye açıldı ve Fiona dans ederek, avazı çıktığı kadar şarkı söyleyerek dışarı çıktı. Elinde bir İngiliz anahtarı vardı ve onu mikrofon gibi kullanıyordu. Parmak uçlarından birinin üzerinde dönmek için durakladıktan sonra durdu, İngiliz anahtarı-mikrofonu hala açık ağzının önündeydi.

Evan ona gülümsedi. Yüzünde o ifadeyi görmeye hâlâ alışamamıştım.

"Özür dilerim," dedi Fiona elini indirerek. "Burada başka birinin olduğunu bilmiyordum. Günaydın Logan." "Günaydın, Fiona."

Bana baktı ve gözleri parladı. "Zamanı geldi mi? Betty'yi anladık mı? İşe başlayacağım için çok heyecanlıyım."

üzerinde. İşimiz bittiğinde çok ateşli bir araba olacak."

Elimi göğsüme koydum. Ahh. Sıcak bir araba olabilirdi - benim sıcak arabam. Ama endişelenmem gereken daha büyük şeyler vardı.

"Evet, onu harika göstereceğinizi biliyorum." Derin bir nefes aldım. "Ama onu restore ettirmeyeceğim. Bir alıcı bulmama yardım edebileceğinizi umuyordum."

Evan'ın kaşları çatıldı. "Sorun paraysa, sana büyük bir indirim yapacağımı biliyorsun. Bunu halledebiliriz."

"Biliyorum ve minnettarım. Ama yıl boyunca kullanabileceğim güvenilir bir şeye ihtiyacım var. Araba koltuğunun sığabileceği bir şey."

"Ah." Fiona ellerini göğsünde kavuşturdu. "Aile arabası almak için Betty'yi mi satacaksın? Bu çok romantik."

Evan'ın kaşları çatıldı. "Romantik mi?"

"Sorumluluk sahibi bir baba olmak için hayalindeki arabadan vazgeçiyor," dedi. "Bu son derece romantik." "Bunun romantizmle ilgisi yok," dedim. "Cara ve ben... Hayır, bu onunla ilgili değil. Bir çocuk sahibi olacağım."

Çocuk, benim de kırık dökük bir pikabım ve bir ton tamirat isteyen kaslı bir arabam var. Bunların hiçbirisi pratik değil."

Evan çenesini ovuşturdu. "Evet, mantıklı. Yine de emin misin? Onu senin için tutabilirim." "Bunu düşündüm ama ona yatıracak paramın ne zaman olacağını kim bilebilir? Ona yatıracak parayı bir baba arabası alıyorum."

"Ne almayı düşünüyorsun?" Fiona sordu. "Stitch and Sip'teki Amy minivanını çok seviyor-" "Oha," dedim elimi kaldırarak. "Minivan yok."

"Havalı olmadıklarını biliyorum ama bu şeylerin üzerindeki otomatik kapıları gördün mü?" diye sordu. "Oldukça kurnazlar."

Evan gözlerime baktı ve başını hafifçe salladı.

"Hayır. Minivan yok. Explorer'lara bakıyordum."

"Yani emin misin?" Evan, Betty'ye eliyle işaret ederek sordu. "Bir alıcı bulmamızı mı istiyorsun?"

Başlığımı tekrar okşadım. "Evet. Para işime yarayabilir. Ve dediğim gibi, eğer onu tutarsam, garajımda oturmaya geri dönecek. Bu ona haksızlık olur. En iyi hayatını yaşaması gerek."

Fiona kollarını açarak yanıma geldi ve beni kardeşçe kucakladı. "Sen çok iyi bir adamsın. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Ben de ona sarıldım. "Teşekkürler."

"Onu burada mı bırakmak istiyorsun?" Evan sordu. "Seni kasabaya geri götürebilirim." "Evet, muhtemelen en iyisi bu. Teşekkürler, kardeşim."

Omzumu okşadı.

Betty'yi geride bıraktıktan sonra içimde bir huzur hissettim. Onu özleyecektim ama aynı zamanda bunun doğru bir karar olduğunu da şüphesiz biliyordum. Ve o öğleden sonra pikabımı Wenatchee'deki bir bayiye götürüp bir Ford Explorer ile takas ettiğimde, aslında kendimi oldukça iyi hissettim. Belki çocukluğumdan beri hayalini kurduğum kaslı araba değildi ama kötü bir sürüş de değildi. Ve bebeğimin araba koltuğu arkaya rahatça sığıyordu.

Bu çok daha önemliydi.

OTOPARKIMA GİRDİM, Levi'nin mavi Explorer'ının yanına park ettim - koyu kırmızı seçtiğim için mutluydum. Bu

İkizimle aynı arabayı satın aldığım aklıma gelmemişti ama onda da aynı model vardı, sadece birkaç yaş büyüktü. Düşündüm. Böyle şeyleri hep yapardık.

Gavin ön pencerede durmuş, elinde bir kâse tutuyor ve ağzına yemek tıktırıyor. Levi onun yanında belirdi. Meraklı pislikler.

Ön kapıyı açtım ve ikisi de önce bana, sonra pencereden dışarı baktılar.

"Vay anasını, gerçekten yeni bir araba almışsın," dedi Gavin mısır gevreğini ısıtırken. Bazen akşam yemeğinde hâlâ şekerlemeli mısır gevreği yiyen küçük kardeşimin evleneceği gerçeğini kabullenmek zor oluyordu.

"Yeni bir araba aldığımı nereden biliyorsun? Bayiden yeni çıktım."

"Skylar kafede bir şey duymuş. Bilip bilmediğimi sormak için beni aradı."

Neden şaşırdığımı bilmiyordum. Kasabaya girer girmez diller dolaşmaya başlamış olmalıydı. Yeni bir cipi olan bir adam buralarda ilginç bir haberdi.

"Her neyse. Evet, yeni bir araba

aldım." "İyi seçim," dedi Levi.

"Teşekkürler, kardeşim. Bir baba vagonuna ihtiyacım olduğunu düşündüm, o yüzden bu işi halledebilirim. Kamyonetimi takas ettim ve Evan da Betty için bir alıcı bulmama yardım edecek." Ceketimi çıkardım ve kanepenin arkasına attım.

"Alıcı mı?" Ben mutfığa doğru giderken Levi sordu. "Betty'yi mi satıyorsun?"

"Evet." Buzdolabına gittim ve etrafı karıştırdım. Üçümüzün burada yaşadığı düşünülürse şaşırtıcı derecede iyi stoklanmıştı. Bir bira aldım ve arkamı döndüğümde bana bakıyordu. "Ne?"

"Arabayı sattığına inanamıyorum. O arabayı seviyorsun. Sağlıklı olandan daha fazla."

Bir şişe açacağı kaptım ve üstünü açtım, sırtım sinirle gerildi. "Ne olmuş yani?"

"Sadece şaşırdım, hepsi bu."

"Olgun bir karar vermeme şaşırdın mı? Neden herkes benim tam bir pislik olduğumu düşünüyor? Bebeğimin annesi onu yüzüstü bırakacağımı düşünüyor. Siz pislikler bebeğime güvenli bir yolculuk yaptırmaktansa arabamı saklamayı tercih edeceğimi sanıyorsunuz. Cidden, bu ne lan?"

Hâlâ kâsesini ve kaşığı tutan Gavin ellerini kaldırdı. "Ben bir şey söylemedim."

Şişemle onu işaret ettim. "Bunu düşünüyordun."

"Kastettiğim bu değildi," dedi Levi. "Senin bir pislik olmadığını biliyorum. Sana hayatım pahasına güvenirim. Aslında her zaman güvenirim."

Tamam, bu doğrudu. Ekibinizdeki adamlara güvenmek zorundaydınız. Bazen hayatınız gerçekten buna bağlıydı.

Levi'ye onaylarcasına başımı salladım.

"Bu bir kutlama gerektiriyor." Gavin kasesini ve kaşığını lavabodaki kirli bulaşık yığınınına ekledi ve buzdolabından iki bira daha çıkardı. Onları açtı ve birini Levi'ye uzattı. "Logan'ın yeni baba arabasına."

Şişemi kaldırdım ve bir yudum aldım, sonra neredeyse boğuluyordum. Lavaboya koştum ve tükürdüm. "Dostum, sorun ne?" Gavin sordu.

Birayı yere bıraktım ve elimin tersiyle ağzımı sildim. "İçmeyeceğimi söyledim çünkü Cara içmiyor. Aptal birayı düşünmeden aldım."

Ön kapı açıldı ve Asher içeri girdi. "Hey. Demek gerçekten yeni bir araba aldın?" "Bu yüzden mi geldin?" diye sordum.

"Garaj yolunda gördüm."

Gözlerimi devirdim ama kızamadım bile. Bu kasabada meraklı olmak hepimizin içine işlemişti.

"Evet, o benim."

Gavin birayı aldı ve Asher'a uzattı. "Logan'ın yeni baba arabasını kutluyoruz." "Güzel." Bir içki aldı.

"Tebrیکler, dostum."

"Teşekkürler."

Asher koltuklarımızdan birine oturdu. Geri kalanımız da onu takip ederek sehpanın etrafına oturduk.

Onların biralarını sadece biraz kıskanıyordum.

"Bugün büyükannemle konuştunuz mu?" Asher sordu.

"Hayır, aslında onunla birkaç gündür konuşmadım," dedim. "O iyi mi?"

"Sanırım iyi. Bana iyi bir muhasebeci tanıyıp tanımadığımı sordu."

"Bir muhasebecisi olduğunu sanıyordum," dedi Levi.

"Geldi," dedi Asher. "Sanırım yıllık vergi randevusuna gitti ve adam da gelmedi."

"Bok yok mu?"

"Evet. Ofisinde kimsenin olmadığını söyledi. Eve gitti ve ona bir mesaj bıraktı, ama yarın onu geri

aramazsa, başka birini bulacak. Görgü kuralları konusunda nasıl olduğunu bilirsin."

Biliyordum. Anne babamız öldükten sonra beşimizin de vahşileşmemesinin tek nedeni Gram'dı.

Birbirimizi döverken bile kibar davranırdık.

"Tanıdığın biri var mı?" Levi sordu.

"Grace olabilir, ama henüz evde değil," dedi.

"Darcy Klein muhasebeci değil mi?" diye

sordum.

Levi bana baktı ve kaşlarını kaldırdı. *Onunla çıkmadın mı?*

Ona kaşlarımı çattım. *Evet, kapa çeneni.*

"Evet, sanırım öyle," dedi Levi.

Neyse ki gerisini yazmamış. Bazı nedenlerden dolayı, bana bir kadının

Es

ki. *Ayrıca, kendine not, Darcy'yi bebek ismi olarak önerme.*

"Teşekkürler," dedi Asher. "Onu araştıracağım."

Telefonum çaldı, ekranda *Baby Mama* yazıyordu. Şeytani Ariel'den sonra değiştirmiştım.

Ultrason.

"Hey, bebeğim anne, ne var-"

"İşte misin?" diye sorarak sözümü kesti.

Sesindeki aciliyet sırtımın sertleşmesine neden oldu ve doğruldum. "Hayır. Sorun

ne?" "Muhtemelen bir şey yok ama biraz kanamam var ve doktorum içeri gelmemi

söyledi." "Olduğun yerde kal. Gelip seni alacağım."

"Yapmak zorunda değilsin-"

"Cara," diye tersledim. "Evde misin?"

"Evet."

Çoktan bir çift ayakkabının içine adım atmıştım. Kime ait oldukları hakkında hiçbir fikrim yoktu

ama umurumda da değildi. "Yola çıkıyorum."

"Neler oluyor?" Levi sordu.

"Cara'yı doktora götürmem gerekiyor," dedim ve kapıdan uçarak çıktım.

LOGAN

I Mart ayıydı ama dağlar hâlâ çok soğuktu. Hafif kar yağıyordu ve gökyüzü daha da yağacakmış gibi gri ve ağır görünüyordu. Paltomu almamıştım ama umurumda da değildi. Onun evine doğru giderken tek düşünebildiğim Cara ve

Bebeğim.

Biraz kanıyor. Bu da ne demek oluyordu? Kalbim göğsümde küt küt atmaya başladı ve içimde bir korku düğümü oluştu. Kanamanın ciddi bir şey olmayabileceğini bilecek kadar hamilelik hakkında okumuştum.

-Ya da en kötü senaryo kötü olabilir. *Biraz* derken ne demek istemişti? Hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalıştığı o şeyi mi yapıyordu? Yoksa gerçekten küçük bir miktardı ve doktora gitmesi sadece bir önlem miydi?

Sesi korkmuş gibi geliyordu.

Aklımın bir köşesinde, acaba önce beni mi aramıştı, yoksa Grace'i aramaya çalışmış ve ulaşamamış mıydı diye düşündüm.

Evinin önünde durdum ve cipi çalışır halde bırakarak ön kapısına doğru koştum. Kapısı kilitliydi, ben de birkaç kez vurdum. "Cara?"

Cevap verdiğinde yüzünde *her şey yolundaymış* gibi sahte bir ifade vardı. Eskiden bunun sadece ona özgü olduğunu düşünürdüm - hiçbir şey umurunda değildi, bu yüzden etrafta dünya onu sıkıyormuş gibi dolaşıyordu. Ama artık maskesinin arkasını birkaç kez gördüğümünden, saçmalıklarını fark etmeye başlamıştım.

"Beni almaya gelmene gerek yoktu. Araba kullanamıyor değilim ya." Çantasını omuzlayıp dışarı çıktı ve kapıyı arkasından kapattı.

Sert bir cevap verdim. "Hadi gidelim."

Garaj yoluna doğru birkaç adım attı ama durakladı. "Kimin arabası bu?"

"O benim. Bugün aldım." Yolcu tarafına geçtim ve kapıyı onun için açtım.

Renk seçimimle ilgili herhangi bir kötü söz söylemeden ya da onun için kapıları açmama gerek olmadığından şikayet etmeden içeri girdi.

Bu kötüye işaret gibi görünüyordu.

Arabaya bindim ve garaj yolundan geri geri çıktım. "Ee, neler oluyor? Kanaman mı var?"

"Birazcık. Bir dönem gibi değil ama fark ettiğim kadar." Sesi rahattı -neredeyse küstahtı- ama çantasının askısını elinde nasıl çevirdiğini gözden kaçırmadım.

Saate baktım. Saat yediyi geçiyordu. "Kliniğe mi yoksa acil servise mi gidiyoruz?"

"Klinik. Acil bakım hâlâ açık ve doktorum benimle buluşacak-" Yarım saniye durakladı. "Bizimle orada buluşacak."

"Herhangi bir kramp yaşıyor musunuz?"

"Şey, Dr. Bailey, şişkinim ve labialarımın biraz şiştiğini fark ettim. Ama kramp yok." Ona ters ters baktım. "Sadece iyi olup olmadığını bilmek istiyorum."

Bir nefes verdi. "Kendimi iyi hissediyorum. Ağrı ya da kramp yok."

"Güzel." Bir an tereddüt ettim. "Oraların gerçekten şişmiş mi?" "Kapa çeneni, Logan."

"Sadece soruyorum."

"Dudaklarımın durumu seni ilgilendirmez."

"Tamam, tamam." Bankadan sağa döndüm. Kalbim hâlâ çok hızlı atıyordu ama onu strese sokmak istemediğim için daha fazla soru sormaktan kendimi alıkoydum.

Sonunda kliniğin önündeki neredeyse boş otoparka girdik.

Dönüp kapısını açmamı beklemedi. İçeri girerken elini tutma dürtüsü güçlüydü, ama denersem beni tokatlayacağını hissediyordum.

Ama lanet olsun, ona tutunmak istedim.

Resepsiyonda kayıt yaptırdı. Bekleme alanındaki koltukların çoğu boştu ama kucağında bebeği olan bir kadın akvaryumun yanına oturmuştu. Geride durdum ve hamileliğin erken dönemlerinde kanama ile ilgili okuduğum tüm nedenleri sıraladım. Dokuz haftadan biraz fazlaydı, hala ilk üç aylık dönemdeydi. Hâlâ istatistiksel olarak pek çok şeyin ters gidebileceği bir dönemdeydi.

Resepsiyondaki kadın sandalyesinden kalkarak, "Dr. Murthy zaten burada," dedi. "Sizi geri götüreceğim."

Onun arkasında tereddüt ettim, takip edip etmemem gerektiğinden emin değildim. Vücudumdaki her hücre onunla gitmem için çılgık atıyordu - reddetmeye çalışırsa bana izin vermesini sağlamak için.

Ama onun benim orada olmamı istemesi de bir o kadar güçlüydü.

Hadi, Cara. Arkanı dön ve bana acele etmemi falan söyle.

Muayene odalarına açılan kapıya doğru ilerlerken ayaklarım yere yapışmış gibi hissediyordum. Sırtı dikti, duruşunda endişeli olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu. Bebeğimiz için korktuğuna dair hiçbir işaret yoktu.

Rol yaptığını biliyordum. Korkuyordu. Ve bunu saklamak için bu kadar uğraşması beni çok kızdırdı.

Resepsiyondaki kadın kapıyı açtı ve Cara sonunda omzunun üzerinden bana baktı.

"Benimle gelebilirsin. Ya da istersen burada kalabilirsin."

Sesi hiçbir şeyi ele vermiyordu; sanki gerçekten umurunda değilmiş gibi konuşuyordu. Ama ben gerçeği gözlerinde gördüm. Bana yalvarıyorlardı. Onun gerçek yüzünü, içinde sakladığı Cara'yı bir anlığına gördüm. O kadın korkuyordu, savunmasını aşmam ve bunu atlatmasına yardım etmem için bana yalvarıyordu.

Ben de sinirlerimi kontrol ettim ve onu takip ettim.

Muayene odasında bizi bir hemşire karşıladı, hemen ardından da Dr. Murthy geldi. Yoldan uzak durmaya çalışarak köşede bir yere oturdum.

Hemşire hayati değerlerini kontrol ederken Dr. Murthy bir dizi soru sordu. Verdiği cevaplar bana zaten bilmediğim bir şey söylemedi ve Dr. Murthy'nin sakin sesi bile kalp atış hızımı yavaşlatmak için hiçbir şey yapmadı.

Ya bebeği kaybedersek?

Cara aradığından beri bu soru aklımın bir köşesinde duruyordu. Şimdi nihayet kendime bunu gerçekten düşünme izni verdim.

Bu olay olmasaydı her şeyin daha kolay olacağına hiç şüphe yoktu.

onu hamile bıraktı. Bu cehennem gibi karmaşıktı.

Ama lanet olsun, bebeğimizi kaybetmek istemedim.

Doktor Cara'yı muayene etmeye devam etti ve hemşire biraz kan aldı. Cara bana hızlı bakışlar atıyor, bakışlarımı asla tam olarak yakalayamıyordu. Damarlarımda dolaşan adrenalin için tek çıkış noktam olan bacağımı salladım.

Sonunda Dr. Murthy ve hemşire, Cara'nın belden aşağısını soyması talimatını vererek ayrıldılar.

"İzlemeyeceğim," dedim. "Ya da istersen dışarı çıkabilirim."

"Hayır, gitme." Sonunda korkusunun biraz olsun ortaya çıkmasına izin vermiş gibiydi.

O soyunup kucağında mavi kâğıtla tekrar muayene masasına tırmanırken ben gözlerim yerde bekledim.

"Yapay penis kamerasını tekrar dört gözle bekleyeceğimi kim bilebilirdi ki?"

Ayağa kalktım ve kaplanın pençelerini riske attım. Elini benimkinin içine sokup sıktım. Ve evinde geniş bir dildo koleksiyonu olması gereken bir kadın için ultrason çubuğunun ne kadar önemli olabileceğine dair bir şaka yapmadım.

Ama kıkırdadım.

"Evde daha büyük dildolarım olduğunu söyleyecektin, bu kadar büyütecek ne var, değil mi?" "Hayır."

"Yalancı."

"Ben aslında sahip olduğun dildoların sayısını düşünüyordum, boyutunu değil. Ama boyut da komik."

Ağzının kenarları kalktı.

"Ayrıca, beni içine aldın. Yapay penis kamerası bunun yanında hiçbir şey."

Bu onu güldürdü. Tabii ki bana gülüyordu, hem de sikime ama buna değdi. Dr. Murthy kapıyı çaldı ve içeri girdi.

"Kan tahlilinizin sonuçlarını yakında alacağız. HCG seviyenizin beklediğimiz seviyeye yükselip yükselmediğini görmek istiyoruz. Bu arada, bir göz atalım."

Dr. Murthy ultrasonu gerçekleştirirken gözlerim ekrana yapışmış bir şekilde bekledim, o küçük bipi görmek için çaresizce. Cara'nın elimi tutuşu sıkılaştı.

Sonunda onu gördük. O küçücük çırpınış -gerçi bu sefer biraz daha az küçük görünüyordu. Cara elimi tekrar sıktı. Eğildim ve şakağımı öptüm.

Teşekkürler.

"Her şey harika görünüyor Cara," dedi Dr. Murthy. "Bebeğin ölçümleri tam zamanında, dokuz haftanın biraz üzerinde. Kalp atışları güçlü. Plasentanız düşük, muhtemelen bu yüzden lekelenmeye başladınız. Bu bir süre ara ara olabilir. Kötüleşirse veya kramp girerse hemen bize haber verin. Aksi takdirde, sakın olun ve kendiliğinden düzelecektir. Bebek harika görünüyor."

Titrek bir nefes alırken vücudunun titrediğini hissettim. "Teşekkür ederim."

"Kan tahlilinizin sonuçlarıyla birlikte sizi arayacağız, ancak sıra dışı bir şey bulacağımızı sanmıyorum." Durakladı ve önce benim, sonra da Cara'nın gözlerine baktı. "Harika bir iş çıkarıyorsunuz."

Cara'nın şakağımı tekrar öptüm. "Evet, öylesin."

Beni dirsekleyerek uzaklaştırması on saniye kadar sürdüğü için ilerleme kaydetmiş gibi hissettim. Neye doğru, emin değildim. Açıkçası birbirimizi öldürmeden bu çocuğa birlikte ebeveynlik yapmanın bir yolunu bulmamızı istiyordum. Bunun ötesinde, benden nefret etmemesi iyi olurdu.

Aslında bundan daha fazlasını mı istiyordum? Benden nefret etmemesi yeterli olur muydu? Belki de benden gerçekten *hoşlanmasını* istiyordum.

Dr. Murthy gitti ve o giyinirken ben gözlerim yerde bekledim. Göz ucuyla bile bakmadım.

bir kez. İmkânsızı düşünmekle çok meşguldüm.

Cara Goulding benden hoşlanabilir miydi? Hoşlanmasını ister miydim? Ondan hoşlandım mı?

Hâlâ beni kızdırdığı binlerce yolun listesini yapabilirdim. Ama gerçek Cara'yı gördüğüm her an -ne kadar kısa olursa olsun, her dürüstlük anı- ondan nefret etme kararlılığında bir çatlak oluşturunuyordu. Doğrusu, bebeğimi doğuracağını öğrendiğimden beri ondan nefret etmemiştim. Hatta bazen ondan hoşlandığımı bile itiraf edebilirdim.

Paltosunu aldım ve giymesine yardım ettim.

"Teşekkürler." Saçlarını yakasından çekti. "Tabii ki.

Aradığına sevindim."

Önce Grace'i aradığını söylemesini bekledim. Fiona ve Skylar'ı da aradığını ve benim son çare olduğumu söylemesini.

Ama gülümsemedi. Sadece gülümsedi. Dürüst, saçma olmayan bir gülümseme. "Ben de." Kahretsin, bunu yaptığında çok güzeldi.

Klinikten ayrıldık ve kafam çözemeyeceğim kadar çok düşünceyle doluydu. Çoğunlukla bebeğin ve Cara'nın iyi olmasına seviniyordum.

Ama içimde hâlâ bir hoşnutsuzluk hissi vardı. Nedenini biliyordum - beni neyin rahatsız ettiğini tam olarak biliyordum. Ama bu konuda ne yapacağımdan emin değildim.

CARA

I hissettiğim rahatlamayla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

Çünkü dürüst olalım, bebeği kaybetseydim daha kolay olmaz mıydı?

Böyle bir şeyi düşündüğüm için korkunç bir insandım ama düşünmüştüm. Ve kim

Beni mi suçluyorsun? Zar zor katlanabildiğim bir adamla tamamen plansız bir hamilelikti. Neredeyse en kötü senaryoydu. Kendime bu soruyu sormamış olsaydım insan olamazdım.

Ya ben bir anne olarak? Bunun nasıl olacağını hâlâ çözememiştim.

Ama o ilk kan lekesini görür görmez korkuya kapıldım. Çünkü aslında bebeği kaybetmek istemiyordum.

Logan bizi Tilikum'un karanlık sokaklarında dolaştırırken hala içimde kilitli tutmak için çok çaba sarf ettiğim ayıltıcı bir farkındalıktı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu bana bakarak. "Yine mi köfte?"

İlk içgüdüm gözlerimi devirip boktan bir şey söylemekti. *Senden hiçbir şey istemiyorum Logan. Sadece beni eve götür.*

Ama ben istemedim. Çünkü köfte istiyordum.

Daha da ötesi, onu kovmak istemiyordum.

"Aslında, evet."

"Tamamdır, Tiger."

Caboose'a giderken ışıkların karda parıldamasını izledim. Elim sürekli karnıma gidiyordu. Henüz bir bebek göbeği yoktu; içimde minik bir yaşam ışığı taşıdığıma dair hiçbir işaret yoktu. Ama orada olduğunu biliyordum, sadece kalp atışını ikinci kez gördüğüm için değil.

Çünkü küçük davetsiz misafiri

seviyordum. Hem de çok.

Korkunçtu. Bu bebeği şimdiden canımı yakacak kadar nasıl sevebilirdim?

Ama yaptım. Bu kaçınılmazdı. Bu bebeği Grace'i sevdiğim kadar, hatta belki de daha fazla sevmem mümkündü; bunun imkânsız olduğunu düşünmüştüm.

Logan yiyeceklerimizi almak için içeri girerken ben de arabada beklemeye karar verdim. Bardak tutucusundaki yarısı boş su şişesiyle oynadım ve yeni araba kokusunun tadını çıkararak derin bir nefes aldım. Midem bana köftenin birkaç hafta önce burada birlikte yediğimizde olduğu gibi bu sefer de açıklanamayacak kadar güzel olacağını söylüyordu. Ama hassas burnumun her şeyde bir kusur bulabileceğini de biliyordum. Geçirdiğim günden sonra, herkesin içinde kusma riskini almak istemedim.

Beklerken Grace'i aramak için telefonumu çıkardım.

"Selam tatlım," dedi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sana ne olduğunu anlatmadan önce, ben iyiyim ve bebek de iyi."

"Aman Tanrım, ne oldu?"

Ona tüm hikayeyi anlattım ve bir şekilde sesimi tüm süre boyunca sakın tutmayı başardım. "Çok korkmuş olmalısın," dedi. "Her şeyin yolunda olmasına çok sevindim."

"Ben de öyle. Yalan söylemeyeceğim: Kalp atışını tekrar gördüğümde bir anlık heyecan yaşadım." "Eminim öyledir. Gelmemi ister misin?"

"Sorun değil, boo. Logan Caboose'da yemek yiyecek. Umarım bebek hâlâ köfte seviyordur."

"Pekâlâ. Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

"Teşekkürler. Ben iyiyim."

Logan'ın geri gelmesini beklerken birkaç dakika daha sohbet ettik. Restorandan çıktı ve ertesi gün onunla konuşacağıma dair söz vererek gitmesine izin verdim.

Logan kapıyı açtı ve paket servisi olan çantayı kaldırdı. "İyi kokuyor mu?"

Arabaya kadar getirmeden önce yemeği koklamamı beklemesi neredeyse gözyaşlarına boğulmama neden olacaktı. Kendimi kaybetmemek için dudağımın iç kısmını ısırdım ve başımı salladım.

"Evet, iyi," diyebildim. "Harika."

Yemeği arka koltuğa koydu, sonra arabaya bindi. Sadece güzel kokmuyordu. İnanılmaz kokuyordu. Logan'ın çocuğunun normalde nefret ettiğim yiyecekleri canımın çekmesine neden olacağını düşündüm.

Ama canımın çektiği tek şey yemek değildi. Ve bu arabada harika kokan tek şey de o değildi.

Logan da öyle.

Bunun bilimsel bir açıklaması olmalıydı; bir kadının kendisini hamile bırakan erkeğe fiziksel olarak ilgi duymasının biyolojik bir nedeni olmalıydı. Muhtemelen hamile bir kadının vahşi hayvanlardan ya da diğer mağara adamlarından korunmak için mağara adamına yakın durması gerektiği zamanlardan kalma bir evrimsel kalıntıydı.

Ondan hoşlandığım için değildi.

Gerçi beni hamile bırakacak bir erkek olsaydı, Logan Bailey'den çok daha kötüsünü yapabilirdim.

Bacaklarımın arasındaki sinir bozucu baskı konusunda bir şey yapacak değildim. Daha yeni lekelenme için doktora gitmişim; seks yapma riskini göze alamazdım.

Ve zaten Logan'la tekrar seks yapmayacaktım.

Hayır.

Kesinlikle

olmaz. Bir

seçenek değil.

Yine de...

Hayır.

Bu gece köfte benim için yeterli olacaktı. Bu ve eğer şişen kadınlık organlarım sakinleşmezse hızlı bir kendin yap seansı.

Buz torbası almayı ciddi ciddi düşünüyordum. O kadar kötüleşiyordu.

Logan beni eve götürdü ve akşam yemeğimizi mutfak adasında hazırladık. Yemeğe daldım ve hayatımda yediğim en güzel yemektir. Tekrar.

Hamilelik çok garipti.

Yemek yerken Logan garip bir şekilde sessizdi. Sanki söylemek istediği bir şey varmış gibi bana bakışlar atarken yakaladım onu. Her ne ise, söylemedi.

Ne kadar büyük bir pislik olduğumu fark etmem için yemeğimin neredeyse her parçasını içime çekmem gerekti.

Bu onu da korkutmuştu. Ve ben bunu kabul etmemiştim.

Neredeyse boş olan tabağıma baktım. Farklı olmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hâlâ annemin kızıyıldım. Şımarık ve bencil. Normal şartlar altında Logan hakkında ne hissedersen hissedeyim, o bu bebeği önemsiyordu. O da beni önemsiyor gibi görünüyordu.

Derin bir nefes alarak çatalımı bıraktım ve taburemde dönerek ona baktım. "Teşekkür ederim." Kaşlarını kaldırarak yemeğin ortasında durakladı. "Sorun değil."

"Sadece akşam yemeğini kastetmiyorum. Beni almaya geldiğin ve o randevuda yanımda olduğun için teşekkür ederim." Durakladım. Belki de orada durmalıyım. İçimden gelmeye çalışan bu tür çiğ dürüstlük konusunda berbattım. Ama konuşmaya devam ettim, sesim kırılmaya başlamıştı. "Bir sorun olduğundan çok korkuyordum ve orada tek başıma olmak zorunda kalmadığım için mutluyum."

Bakışlarımı tuttu ve koyu kahverengi gözleri derin duygu havuzlarıydı. "Ben de öyle. Gerçekten çok korkmuştum."

"Bu bebeği doğurmak istiyorum," dedim, fısıltının biraz üzerinde bir sesle.

"Evet." Yavaşça başını salladı, yüzünde sanki kim olduğumdan emin değilmiş gibi bir şaşkınlık ifadesiyle bana bakıyordu. "Ben de öyle."

"Garip, değil mi? Hiçbir şey hissedemiyorum. Tek hissettiğim yemekten kaçınma, aşerme ve mide bulantısı." Israrcı azgınlığı atladım. "Ama bu küçük şeyi şimdiden seviyorum."

"Ne demek istediğini anlıyorum." Ağzı bir sırtısla kapandı. "Ben de anlıyorum."

Boğazım düğümlendi ve gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissettim. Hamilelikteki bu ruh hali değişimleri öldürücüydü.

Logan kıpırdandı ve bana doğru uzanmaya başladı. Ona izin verirsem kollarını tekrar bana dolayacağını biliyordum. Hatta belki beni kanepeye taşıyacak ve çırpınmayı bırakana kadar kucağında tutacaktı.

Ve yapmasını istedim. Tanrım, gerçekten istedim.

Ama bu dürtüye boyun eğersen, başımı onun göğsüne yaslamış olurum. O sinir bozucu kaslı kolları beni tutarken, çıldırtıcı derecede lezzetli kokusu etrafımı sararken. Muhtemelen tüm kontrolümü kaybeder ve son derece aptalca bir şey yapardım. Beni boşaltması için ona yalvarmak gibi.

Lanet olsun, bahse girerim hızlı yapabiliyordur.

Taburemden fırlayıp tabağımyı kaptım ve o bana dokunamadan arkamı döndüm. Bu zaten yeterince karmaşıktı. Bir zayıflık anında daha da kötüleştirmeme gerek yoktu.

Ben bundan daha güçlüydim.

Sırtımı ona dönerek tabağımyı lavaboya, daha önce zencefil çayı için kullandığım fincanın yanına koydum. Aramızdaki gerilim yoğundu. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Pislik olmaya çalışmıyordum. Ona teşekkür etmişim. Sadece ruh halimin bir elektrik düğmesi gibi kolayca değişebileceğini ve aniden onun kafasını ısıracakımı biliyordum.

Ya da beynini dağıtmak, ama bunun gerçekleşmemesi için birkaç neden vardı.

Bir an için aramızdaki mesafeyi koruma çabamı görmezden geldiğini hayal ettim. Arkamdan yanaşıp kollarını bana doladığını. Şakağımyı tekrar öptü ve iyi bir iş çıkardığımyı mırıldandı.

Yanağımdan bir damla yaş süzüldü ve fark etmemesini umarak gözyaşımı

sildim. "Bu gece iyi olacak mısın?" Hâlâ adanın diğer tarafındaydı.

Çünkü elbette öyleydi. Eğer ondan teselli isteseydim, bunu alabilirdim. Ama almadım. Ve böylesi daha iyiydi.

"Evet." Arkamı döndüğümde bir gözyaşı daha boşandı. Bunu saklamaya zahmet etmedim. Sadece sildim.

parmaklarımla. "Her zaman bu kadar duygusal olmaya alışık değilim." "Grace de öyle olduğunu söylemişti. Özellikle de başlarda."

"Umarım yakında yeniden kendim gibi hissetmeye başlayacağım. Köfteye aşığım ve her şey beni ağlatıyor. Bu çok saçma."

"Beni biraz korkutuyorsun. Bütün bir yemeği kavga etmeden atlattık." Gözlerimi devirdim. "Artık kim olduğumu bile bilmiyorum."

Ağzının köşesi kalktı. "Bu ikimiz için de geçerli, Kaplan." Neyse ki duygu yoğunluğum geçti ve gözyaşlarına boğulmadım.

Logan ayağa kalktı ve tabağını lavaboya götürdü. "Hazır öndeyken bıraksak iyi olur."

"*Lütfen bu gece beni yalnız bırakma*" diye ağızından kaçırmaya çok yaklaşmışım ama bir şekilde kendimi kontrol etmeyi başardım. "İyi plan."

Yüz hatlarında tam olarak okuyamadığım bir şeyin titreşimi geçti. Sonra kollarını açtı. "Bence bunu kucaklaşarak halletmeliyiz."

"Sarılalım mı?"

"Evet. Bugün zordu. Beni de korkutmasına rağmen, sen benden daha çok korktun. O yüzden bence sarılmalıyız."

Tereddüt ettim.

"Tanrı aşkına, Cara. Bu sadece bir sarılma. Sana zarar vermez." Ama acıtabilirdi. Hiçbir fikri yoktu.

Sanki aptallık ediyormuş gibi gözlerimi devirdim. "Peki."

Beni sıkıca kucakladı ve tüm o sıkı sıkıya tuttuğum kararlılık erimeye başladı. Sıcak ve güvenliydi ve o kadar güzel kokuyordu ki, kıyafetlerinin içinde yuvarlanmak ve o kokuyu üzerime çekmek istedim. Evine girip yastığını çalmak ve ancak kokusu geçince geri vermek istedim, böylece bir süre üzerinde uyuduktan sonra tekrar çalabilecektim.

Elleri sırtımı okşadı ve muayene odasında şakağımı öptüğü gibi başımın tepesini öptü. "Gördün mü? O kadar da kötü değilmiş."

Bir adım uzaklaştı ve ben onu anında özledim. Resmen delirmiştım.

Hamilelik kitaplarında çok önemli bir şey eksikti. Neden hiçbiri sizi hormon kaynaklı delilik konusunda uyarmadı? Çünkü benim sorunum bu olmalıydı.

"Yarın sekizde göreve çıkıyorum ama gitmeden önce sana mesaj atarım. Kalktığında cevap ver ve nasıl olduğunu bana bildir, tamam mı?"

Başımı salladım. Tekrar parçalanmak üzereydim ve bunu onun önünde yapmak istemiyordum. Başka bir şey söylemedi. Sadece başını salladı ve sessizce veda etti. Sonra döndü ve gitti. Ön kapı arkasından kapanır kapanmaz darmadağın oldum.

CARA

T Günün ağırlığı -korkum ve tüm bu aptalca çılgın duygular- sonunda beni ezdi. Dizlerim titredi ve görüşüm bulanıklaştı.

Harika, yine ağlıyordum.

Sadece ağlamak değil. Hıçkırığa hıçkırığa.

Neredeyse Grace'i arayacaktım. Ama geç oluyordu ve muhtemelen yorgundu. Ararsam gelirdi ve her ne kadar kankamla doğaçlama bir pijama partisi yapmak istesem de onu hayatından bu şekilde koparmak istemiyordum. Geceyi kocasının büyük, dövmeli kollarına sarılarak geçirmek istiyordu, benim acınası hıçkırıklarımı dinlemek değil.

Ayrıca nefes nefese kalmıştım. Eğer onu şimdi arasaydım, söylediklerimin tek kelimesini bile anlayamazdı.

Kapıyı kilitleme zahmetine girmeden yatak odama çıktım. Yatağa uzandım ve cenin pozisyonunda kıvrıldım. Ve ağladım.

Ve ağladı.

Ve biraz daha ağladı.

"Biliyordum amına

koyayım."

Logan'ın sesi beni hıçkırık krizimden çıkardı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Ayakkabılarını çıkarırken başını salladı. "Sen imkânsızsın, bunu biliyor musun? Lanet olası imkansız."

Hıçkırdım. Aman Tanrım, o kadar çok ağlamıştım ki hıçkırık tutmuştu.

Neden bu kadar güçsüzdüm? Bundan daha güçlüydüm.

"Hayır, değilim."

"Gerçekten öylesin. Kenara

çekil." "Neden? Hayır."

İç çekti. "Bana fiziksel olarak direndiğin kısmı atlayabilir miyiz? Taşaklarıma tekme yemekten kaçınmak istiyorum."

Muhtemelen yüzümde dehşet dolu bir ifadeyle onun yatağa yaklaşmasını izledim. Ama dehşete kapılmamıştım. Kafam karışmıştı.

Büyük olduğu kabul edilen yatak odamdaki tek ışık banyodan geliyordu. Ceketini çıkardı ve büyük pencerenin yanındaki koltuklardan birinin üzerine attı.

O ne yapıyordu?

Yatağa tırmandı, birkaç yastığı yolundan itti ve beni diğer tarafıma yuvarladı. Beni bükülebilir bir oyuncak bebekmişim gibi tutarak istediği pozisyona getirdi, sonra

kendini arkama sıkıştırdı. Birdenbire onun büyük kaşığına karşı küçük kaşık olmuştum; sırtım onun önüne dönüktü, bacaklarım hafifçe bükülmüştü ve onunki de aynı kavisi takip ediyordu. Eli belime dolandı ve yer değiştirirken homurdandı.

Tanrım, Logan, bana dokunurken homurdanma. Özellikle de yataktayken.

Ama sonra çok garip bir şey oldu.

Rahatladım.

Düzenli nefes alıp vermesi, şimdiye kadar aldığım tüm haplardan daha güçlüydü. Kalp atışlarım yavaşladı ve vücudumdaki gerginlik eriyip gitti. Artık ne ağlamak istiyordum ne de ağladığım için utanç duyuyordum. Sadece sakin hissettim. Güvende.

Güvenli.

Üzerimdeki etkisiyle -ya da ne anlama geldiğiyle- mücadele edemeyecek kadar bitkin bir halde uyumaya gittim.

Duşumun sesiyle uyandım. Yatağıma uzanmıştım, üzerimde hala dün giydiğim kıyafetler vardı. Ve sırtım soğuktu.

Bütün gece Logan'ın kollarında mı uyudum?

Öyle olmasını mı yoksa olmamasını mı umduğuma karar veremedim.

Saat erkendi -yediği biraz geçiyordu- ve dikkatlice yuvarlandım. Sabahları çok hızlı hareket edersem, bu midemi tetikleme eğiliminde oluyordu. Elbette, ne yaparsam yapayım sabahları genellikle kusardım.

Logan'ın bebeğiydi. Tamamen benim içindi.

Duş kapandı. Doğruldu ve üzerime bir mide bulantısı dalgası yayıldı. Alnımdan terler boşandı. Gözlerimi kapadım, yavaş nefesler alarak bu sefer geçeceğini umdum. Eğer geçmezse, Logan'ın bununla başa çıkması gerekecekti. En yakın banyodaydı.

Bir mucize eseri mide bulantısı üzerimdeki etkisini azalttı. Geri geleceğini biliyordum ama en azından onun önünde kusmak zorunda kalmayabilirdim.

"İyi misin?"

Logan'ın nazık sesiyle gözlerimi açtım. Banyo kapısında duruyordu, beline bir havlu sarmıştı. Koyu renk saçları ıslaktı ve geniş göğsünde ve belirgin karın kaslarında nem boncukları oluşmuştu. Bir damlacık su, kırmızı ve turuncu alevlerin çizgilerini takip ederek dövmeli kolundan aşağı süzüldü.

Logan Bailey'nin seksi olduğu gerçeğinden kaçamazdım. Çok seksi.

Hiç itiraf etmemiş olsam da hep böyle düşünmüştüm.

Kendine gel, Cara. Dün gece aklını kaçırmış olman yeterince kötü zaten. "Evet, sanırım öyle," dedim sonunda. "Geliyor ve gidiyor. Muhtemelen yakında kusacağım." Yüzünü buruşturdu. "Bu berbat bir şey. Umarım geçer."

"Ben de."

"Uyandırdıysam özür dilerim. Göreve gitmeden önce eve koşmam gerekiyor ama önce bir duş alayım dedim." "Sorun değil."

Havluyu düzeltti, belinde biraz daha yukarı kaldırdı. "Tamam, o zaman ben taşıyorum."

Gözlerimi kıptım. Az önce *taşınalım* mı demişti? Benimle mi demek istedi? "Ne dedin sen? Çünkü az önce taşınacağını söyledin gibi geldi ama neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Beni doğru duydun. Yatak odana taşın demiyorum. Tabii sen istemezsen." Göz kırptı,

Lanet olsun ona. "Ama sanırım taşınmalıyım."

"Bunu neden yapasın ki?"

"Böylece bir şey olursa ya da yardıma ihtiyacın olursa burada olabilirim. Ayrıca bebek doğduğunda ikimiz de burada olursak her şey daha kolay olur. Yeni doğmuş bir bebeği başka nasıl idare edeceğiz? İkimiz de ne halt ettiğimizi bilmiyoruz; ikimizin de yapması gerekecek. Ve eğer şimdi taşınırsam, bebek doğmadan önce birbirimizin yanında olmaya alışmak için zamanımız olur."

Argümanında garip ve şaşırtıcı bir mantık vardı. Ama Logan Bailey'nin yanıma taşınmasına izin veremezdim. Bu delilikti. Birbirimize katlanamazdık. Bu asla yürümezdi.

Aslında ondan nefret etmiyordum.

Ve birlikte bir bebeğimiz olacaktı.

Ve haklıydı: Aynı evde yaşarsak bebeğe bakmak daha kolay olacaktı. Onunla aynı fikirde miydim? Delirmiştım. Hamilelik beni delirtmişti.

"Ayrıca, belki de şu anda yalnız olmamanız daha iyi olur," dedi.

O aptal, tatlı, nazik sesi neredeyse beni yine kırıyordu. Ama başka bir sinir krizi geçirmeyecektim.

"Gavin'in korkusuz bir kardeş olması gerektiğini sanıyordum," dedim. "Gerçekten benim yanıma taşınmak istiyor musun?"

Omuz silkti. "Bir seferde yirmi dört, bazen kırk sekiz saat görevdeyim. Sadece aralarda burada olurum. Ayrıca bu ev büyük. Bir sürü yer var."

"Peki." Aklım başıma gelmeden ve reddetmeden önce yorganı üzerimden attım ve ayağa kalktım.

"Ama şimdi banyoya gitmem lazım, eşyalarını topla."

"Tamamdır, bebeğim." Banyoya girdi ve yerdeki kıyafetlerini aldı. "Bana öyle deme." Onu geçip buharlı banyoya girdim, midem çalkalanmaya başlamıştı.

"Hoşça kal, Logan."

Kapıyı kapatırken "Hoşça kal ev arkadaşım," diye seslendi. "Yarın görüşürüz." Gözlerimi kapattım. Tanrım, sinir bozucuydu.

Seksi, çekici ve tamamen çileden çıkarıcı.

Ve bu düşünce üzerine kustum.

Yamaçtan aşağı nehre doğru ilerlerken botlarım buz tutmuş karda çatırdıyordu. Buz parçaları kıyıya yapışmıştı ama çıplak ağaç dallarında yeni yaşam belirtileri vardı. Küçük yeşil tomurcuklar soğuk nemle parlıyordu.

Burası gerçekten çok güzeldi.

Bir fotoğraf çektim; bir yapraktan sarkan küçük bir su damlacığının yakın çekimi. Yeni lensim harikaydı ve sonunda onu kullanmayı öğrendiğimi hissediyordum. Harika bir fotoğrafçı değildim ama etrafımdaki dünyanın fotoğraflarını çekmenin tatmin edici bir yanı vardı. Bu tuhaf küçük kasabada gördüğüm güzelliğin bir kısmını yakalamak.

Takipçilerimin hoşuna gidebilecek ürünler önerirken, birileri beni takip ediyormuş, hayatımı kamerayla belgeliyormuş gibi görünen daha filtrelenmiş özçekimlerden ve fotoğraflardan daha iyiydi.

Hayatım çok aptalcaydı.

Öğleden sonra ilerledikçe ve güneş dağ zirvelerine yaklaştıkça sıcaklık düşmeye başlamıştı. Parmaksız eldivenlerim artık ellerimi sıcak tutmaya yetmiyordu, bu yüzden zamanın geldiğine karar verdim

İçeri girmek için.

Bir önceki günün kargaşasından sonra bugün çok şükür ki sakın geçmişti. Haftalardır uyumadığım kadar iyi uyumuştum -ki bunun Logan'la bir ilgisi olmadığından emindim- lekelenmelerim durmuştu ve sadece bir kez kusmuştum. Hatta köfte olmayan bir öğünün tamamını yemeyi bile başarmıştım.

Logan'ın benim yanıma taşınmasını kabul etmiş olmam, güzel bir günün tek aksaklığıydı. Ama yarına kadar dönmeyecekti.

O kadar da kötü olmazdı, değil mi? Logan ve ben aynı çatı altında ne kadar süre yaşayabiliriz?

Bebek bütün gece uyuyana kadar mı? Yürüyene kadar mı? Ne zamana kadar?

Bu işin nasıl yürüyeceğini bilmiyordum. Belki de köprüyü geçtikten sonra

o.

Ama ya Logan biriyle çıkmaya başlarsa?

Ellerim fotoğraf makinemin etrafında kenetlendi. Arka kapıma gittim ve botlarımı yere vurdum.

Logan'ın başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesine aniden öfkelendiğim için değil.

Ama cidden, çocuğumun bir gün üvey annesi mi olacaktı? Bu beni neredeyse yine ağlatacaktı.

Neredeyse.

Hepsini içime çektim, gözyaşlarımı geri çektim ve kendimi sakinleşmeye zorladım.

Saçmalıyordum.

İçerisi sıcaktı ve üzerimdeki kışlık giysileri çıkardıktan sonra kendime bir fincan zencefil çayı yaptım. Telefonum çaldı, Grace'in adı ekranda parlıyordu.

"Hey, boo."

"Logan senin yanına mı taşınıyor?" diye sordu.

"Bunu nereden biliyorsunuz? Boş ver; buna cevap verme. Bu Tilikum. Evet, sanırım buraya taşınıyor."

"Tahmin ettin mi?"

"Bilmiyorum. Beni savunmasız olduğum bir anda yakaladı. Daha yeni uyanmıştım." "Bekle. Yeni uyandığında neden onunla birlikteydin?"

Taburelerden birine kaydım. "Senden hiçbir şey saklamıyorum, tatlı ayçiçeğim. Lekelenme olayından sonra dün gece benim evimde kaldı."

"Özür dilerim, tatlım. Seni bir şeyle suçlamaya çalışmıyorum. Sadece... İlk başta onunla birlikte olduğunu bilmiyordum ve şimdi..."

"Şimdi de arkandan bebeğimin babasıyla yatıp yatmadığımı merak ediyorsun."

"Yapabilirsin, tabii ki - doktor lekelenmeden sonra sorun olmadığını söylediği sürece, yani. Ve bir bakıma, yapabilirsin de. Seni zaten hamile bıraktı, bu yüzden bir nevi bedavaya gelmiş olacaksın."

Öğürür gibi bir ses çıkardım. "Dur. Bugün sadece bir kez kustum. Bu şekilde kalmasını istiyorum." "Sadece söylüyorum."

"Biliyorum ve lütfen bana hamileliğimin geri kalanını kadın kılığına girmiş dev bir hormon olarak geçirmeyeceğimi söyle. Çünkü Grace, hayatımda hiç bu kadar azgın olmamıştım."

"Hayır, bu daha da kötüleşir."

Neredeyse telefonu düşürüyordum. "Kapa çeneni."

"Ben ciddiym. Asher için endişelenmeye başlıyorum. Sanırım onu yıpratıyorum ve bebeğin doğmasına daha sekiz hafta var."

"Ben öleceğim. İşte bu yüzden hamilelik eskiden pek çok kadını öldürüyordu. Onlara seks yapmamalarını söyleyen şarlatan doktorlar olmalı ve bu yüzden ölüyorlar."

Güldü. "Biliyorum, değil mi? Kendi başının çaresine bakmak yardımcı olmuyor mu?" "Hayır. Hayır, gerçekten olmuyor."

"Şey, her zaman-" "Logan deme."

Cevap vermedi.

Konuyu değiştirmeye karar verdim. Seks hakkında düşünmek bile içimi acıtiyordu. "Biliyor musun, hamileliğin boyunca oldukça akli başında göründün. Deliliğini benden mi saklıyordun? Asher bunun yükünü mü çekiyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Aklımı kaçırdım. Tek açıklaması bu. Logan Bailey'nin yanıma taşınmasını kabul ettim. Bana sürekli deli diyor ama haklı olduğunu düşünmeye başlıyorum."

Tekrar güldü. "Sen deli değilsin. Bir süreliğine senin yanına taşınması mantıklı. Bebeğe bakmak çok daha kolay olacak."

"O da öyle söyledi. Ve bunu şimdi yapması gerektiğini, böylece bebek doğmadan önce birbirimizin yanında olmaya alışabileceğimizi söyledi."

"Bu da iyi bir nokta. Senin için iyi olacak."

Benim için iyi mi? İşkence olacaktı. Ve kavga edeceğimiz için değil. Kavga edecektik ama bununla başa çıkabilirdim. Bu kadar azgın olmak ve sadece bir erkeğe değil, Caboose'un köftesi kadar çılgınca çekildiğim bir adama aynı çatı altında yaşamak işkence olacaktı.

Dayanabilir miyim emin değildim.

"Sanırım seni öldürmeyen şey güçlendiriyor," dedim.

"Bunda çok fazla doğruluk payı var."

Grace ve ben birkaç dakika daha sohbet ettikten sonra vedalaştık. Birkaç saniye sonra bir mesaj aldım.

Prens sik kafalı: *Sadece kontrol ediyorum. İyi misin?*

Hayır, orgazm olmak için yanıp tutuşuyorum ve aniden soğuk bir dilim karpuz için adam öldürebilirim.

Karpuz mu? Bu da nereden çıktı?

Evet. İyi hissediyorum. Artık lekelenme yok.

Prens sik kafalı: *Güzel. Telefonum yanımda, bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.*

Ben: *Tamam, teşekkürler.*

İşte yine sinir bozucu bir şekilde tatlı olmaya başladı. Belki de telefonuma onun gerçek adını yazmam gerekiyordu. Uzun bir nefes aldım. Gerçek şu ki, taşınmak istemesine sevinmişim. Eve yeni doğmuş bir bebek getirme ve onu hayatta tutmamın beklenmesi ihtimali, evde olmayacağımı bildiğim için biraz daha az ürkütücüydü.

tek başına yapıyordu. Ve itiraf etmeliyim ki sarılmak için hiç de fena değildi.

Ve eğer bu sarılma- Hayır. O

değil. Çok karışık.

Ama kim bilir, belki de bu işi yürütmek için bir şansımız vardı. Sadece Logan Bailey ile yaşamayı öğrenmem gerekiyordu.

LOGAN

I Cara'ya getirdiğim eşyaları karıştırdım ve üzerime temiz kıyafetler giydim - eski bir TFD tişörtü, bir çift spor şortu ve çoraplar. Ne giydiğime dikkat ettiğim tek zaman çalışmak zorunda olduğum zamanlardı. Kendi zamanımda, kıyafetlerimin ne olduğu daha az umurumda olamazdı.

gibi görünüyordu. Temiz olan ne varsa aldım.

Havluyu nemli saçlarımın üzerinde son bir kez gezdirdikten sonra banyoya astım. Çok düzenli biri değildim ama büyükannem bazı şeyleri bize öğretmişti. Havlu asmak da bunlardan biriydi.

Cara'nın yanına, özellikle de onun misafir odalarından birine taşınalı bir haftadan biraz fazla olmuştu. Şimdiye kadar birbirimizi öldürmemeyi başarmıştık. Aslında birbirimizi çok fazla görmemiştik. Düzenli bir işi olmayan biri için Cara kendini meşgul tutuyordu. Yanında sürekli bir kamera taşıyordu ama nedenini sormamıştım. Ara sıra yollarımız kesişiyordu ve bir ya da iki kez benden bilerek mi kaçtığını merak etmiştim.

Söylemesi zordu.

Bu sabah vardiyam bittikten sonra, birkaç eşyayı daha almak için evime uğramıştım. Gav'ı Prenses Squeaker'ı yanımda getirmeme izin vermesi için ikna etmeye çalıştım - kabul etmese de en çok beni seviyordu - ama beni reddetti. Belki de kendi kedimi almam gerekecekti. Gerçi yolda bir bebek varken, evcil bir hayvan muhtemelen iyi bir fikir değildi.

Geçici olarak bile olsa Bailey'nin bekâr evinden taşınmış olmak garipti. Daha önce hiç Levi ile birlikte yaşamamıştım. Büyükannemin evinden taşındığımızda birlikte gitmiştik. Bunu tartışmamıştık bile. Oda arkadaşı olmamız kaçınılmaz bir sonuçtu. Sonra Gavin kanepemizde yatmaya başladı ve bir daha hiç ayrılmadı.

Üçümüz iyi bir dönem geçirmiştik. Ama işler değişiyordu. Gav evleniyordu ve Skylar'la birlikte Jack ve Naomi'nin evine, Gram'in yanına taşınacaklardı. Cara ile yaşamaya devam edebileceğimi varsayarsak, öngörülebilir gelecekte burada olacaktım. Bebek Ekim ayında doğacaktı ve ne kadar süre birlikte yaşamamızın mantıklı olacağını kim bilebilirdi ki? Sonsuza kadar değil tabii ki. Ama belki bir ya da iki yıl kadar.

Levi için endişeleniyordum. Yalnız yaşamayı beceremediğinden değil. Aynı vardiyalarda çalıştığımız için birbirimizi görmeye devam ediyorduk. Ama kardeşimin bir sorunu vardı ve ben bunun ne olduğunu bilmiyordum. Ne zaman bu konuyu onunla konuşmaya çalışsam, sorularımı lanet olası bir ninja gibi geçiştiriyordu.

Etrafında onu eğlenmeye zorlayacak ben olmasam, düşünceli bir münzevi mi olacaktı? Bilmiyordum.

Tişörtümün üzerine bir fanila geçirdim ve aşağı indim. Daha aşağıya varmadan

Cara'nın sesi. Telefonda biriyle konuşuyordu.

Ve sesi bitkin geliyordu.

Parke zeminde usulca yürüyerek yaklaştım ve köşeden baktım. Mutfakta duruyordu, bir eli telefonunu kulağına götürüyordu, diğer eli ise tezgahın üzerindeydi, sanki ayakta durmak için desteğe ihtiyacı var gibiydi. Başı öne eğildi ve derin bir nefes aldı.

"Evet, bunu biliyorum."

İşi bitene kadar yukarı çıksam mı diye düşünerek bekledim.

"Anne, bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Ben-" Konuşmayı kesti. Konuşmanın diğer tarafını duyamıyordum ama belli ki annesi sözünü kesmişti.

Vücut dili bana bağıırıyordu. İncinmiş görünüyordu. Yenilmiş. Bu onu yatağında hıçkıra hıçkıra ağlarken bulmaktan daha kötüydü. O gece üzgün olduğunu ve bunu benden saklamaya çalıştığını biliyordum. Ne bulacağımın tamamen farkında olarak eve geri dönmüştüm. Onu daha iyi hissettirmek için hazırlandım - onu daha iyi hissettirmeme *izin vermeye* zorlamak için.

Bu gözyaşları o gün yaşananlara karşı beklenen ve anlaşılabilir bir tepkiydi. Bebeğimizi kaybedeceğimizden korkuyordu. Ama bu farklıydı. Annesiyle konuşuyordu ve bu açıkça onu mahvediyordu. Bunun yanlışlığı içimi kemiriyordu.

"Hayır, böyle bir şey olmayacak," dedi sesine biraz daha sıcaklık katarak. "Böyle bir şey asla olmayacaktı ve artık peşini bırakmalısın. Bu... Tamam. Biliyor musun? Benden bu kadar. Gitmek zorundayım."

Aramayı sonlandırdı ve dünyadaki tüm paraya bahse girerim ki telefonunu odanın öbür ucuna fırlatmak istedi. Ama atmadı. Sadece yere bıraktı, tezgâha tutundu ve başını eğdi.

"Hey." Yaralı bir hayvana yaklaşır gibi dikkatlice yaklaştım.

Ben konuşur konuşmaz omurgası dikleşti. Derin bir nefes alarak omuzlarını kaldırdı ve dökülmesine izin verdiği birkaç damla gözyaşını sildi. Arkasını döndüğünde, o telefon görüşmesiyle ilgili onu rahatsız eden her neyse, *umurumda* değil maskesinin arkasına gömülmüştü.

"Mutfığa ihtiyacın varsa, sorun değil," dedi. "Burada hiçbir şey yapmıyorum."

En azından boktan bir şeyle başlamamıştı. "Kahvaltı hazırlayacaktım. Aç mısın?"

Elini karnına götürdü. Yaklaşıp benimkini onunkinin üzerine koymak istedim. Ama pençelerini riske atmak istemedim. Keskin ve hazır olduklarını biliyordum.

"Sanırım acıktım."

"Uzak durmam gereken bir yiyecek var mı?" Buzdolabına doğru ilerleyerek sordum.

"Hayır, orada gördüğüm anda kusmama neden olacak hiçbir şey kalmadı. Sanırım tetikleyicilerimi buldum."

Buzdolabını açtım ve içindekilere göz attım. "Bildiğim iyi oldu. Ve hey, henüz fırsatım olmadı ama biraz daha yiyecek falan alacağım. Buraya beleşçilik yapmaya gelmedim."

"Bu konuda endişelenmiyorum."

Omzumun üzerinden baktım. "Bir konuda açık sözlü olabilir miyim?" "Ne zamandan beri açık sözlü olmadan önce soruyorsun?"

"Sadece biraz terbiyeli olmaya çalışıyorum."

Kalçasını tezgâha yasladı. "Tamam."

"Zengin olduğunu biliyorum ama sen benim bebek annemsin, şeker annem değilsin. Banka hesabında ne varsa ona ortak olmaya çalışmam konusunda endişelenmene gerek yok."

Bana baktı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Yapacağını düşünmemiştim."

"Güzel." Buzdolabına geri döndüm ve biraz yumurta ve peynir çıkardım. "Çırpılmış yumurta?" "Kulağa hoş geliyor aslında. Yemek yapmayı biliyor musun?"

"Beni büyükannem büyüttü. Tabii ki yemek yapmayı biliyorum."

Adanın diğer tarafına geçti ve bir tabureye oturdu. "Bilmem gerekirdi."

"Kendi başımızın çaresine bakmayı öğrenene kadar evden çıkmayacağımızı söylerdi hep." Cam bir kâse bulana kadar etrafı karıştırdım. Mutfağı tamamen doluydu, sanki burada gurme bir şef yaşıyordu. Bakır tencere ve tavalar adanın üzerindeki kancalarda parıldıyordu ve dolaplardaki eşyaların yarısı hiç kullanılmamış gibi görünüyordu.

"Büyükannem yaşayan en bilge kadın olmalı."

Kaseye yumurta kırmaya başlarken sııttım. "Hiç şüphesiz. Ve en zorlarından biri. Beşimizi de yetişkinliğe ulaştırmayı başardı. Bu kolay bir başarı değildi."

"O bir azize."

"Bu konuda seninle tartışamam."

Çalışmaya devam ettim; yumurtaları karıştırdım ve pişirmek için tavaya koydum. Havada düşük bir gerilim uğultusu vardı ama şu ana kadar Cara ve ben kavga etmiyorduk. Bu iyi bir şeydi. İlerleme.

Yumurtalar neredeyse piştiğinde üzerine biraz peynir serptim ve erimesi için bir dakika bekledim. Cara kalktı ve tabakları aldı. Belki ikimizin işbirliği yaparak masaya kahvaltı koymamızdan heyecan duymak aptalcaydı ama sicilimize bakılırsa bu büyük bir olaydı.

Tabaklarımızı adaya doğru kaydırdım. "Şu halimize bak, medeni davranıyoruz." "Kimin aklına gelirdi ki?"

Yan yana oturduk ve yemeğe başladık. Cara'yı sevdiği bir şeyle beslemenin kaplan pençelerini geri çekmesi için iyi bir yol olduğunu aklıma not ettim. Belki bu akşam gidip ona Caboose'dan köfte alırdım. Bakalım bu iyi geçinme serisini devam ettirebilecek miyim?

Ama annesinin nesi olduğunu da bilmek istiyordum. Tam bir aptal değildim. Dikkatli davranmam gerektiğini biliyordum. O konuşmayı duymamı istememişti ama bir şey onu üzmüştü. Annesine bebekten bahsetmiş miydi? Annesi kızmış mıydı? Yargılayıcı mıydı? Onun için heyecanlanmış ve ona yardım etmek için buraya taşınmaya hazır mıydı?

Cara'nın ailesi hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Ama artık birlikte bir bebeğimiz olacağına göre, en azından bir şekilde bilgi sahibi olmam gerekiyordu.

"Az önce telefondaki annen miydi?" diye sordum ve sorumun onu nasıl sertleştirdiğini fark etmedim.

"Evet, aradı."

Ortaya çıkıp sormam gerektiğine karar verdim. "Bebekten haberi var mı?"

"Artık biliyor."

Sinir beni dürttü. *Hadi ama, Cara. Neden senden bir şey almak dış çekmek gibi?* "Bu konuda ne hissediyor?"

Durakladı ve çatalıyla yumurtasından arta kalanları karıştırdı. "Söylemesi zor. İlk başta, bunun olacağını on yıl önce gördüğünü ve hamile kalmadan yirmi sekiz yaşına nasıl geldiğini merak ettiğini söyledi. Yirmi dokuz yaşında olduğumun hatırlatılmasından hoşlanmadı."

"Tanrım."

"Sonra bana hayatımı nasıl mahvettiğimi ve ondan benim yerime bebeğe bakmasını beklemediğimi umduğunu anlatmaya başladı. Bunu kendi başına yapmak zorunda olduğunu, bu yüzden benim de yapabileceğimi söyledi."

Öfke içinde kaynıyordu. Bu kadının nesi vardı böyle? "Ciddi misin?" "Sanki bu çocuğun yanına yaklaşmasına izin verecekmişim gibi."

Bu kadar bitkin görünmesine şaşmamalı. Annesi çok çalışkan birine benziyordu.

Ve Cara biraz daha mantıklı olmaya başlamıştı.

"Peki ya baban?" Ben sordum. "Buralarda değil miydi?"

"Hayır." Ayağa kalktı ve tabağını lavaboya götürdü.

"Şimdi onunla konuşuyor musun?"

"Bazen."

"Bebekten haberi var mı?"

Döndü, gözleri ateş doluydu. "Hayır, bebekten haberi yok. Ama eminim bu konuşma annemle yaptığım konuşma kadar eğlenceli olacaktır, bu yüzden konuyu açtığın için teşekkür ederim."

Ellerimi kaldırdım. "Özür dilerim. Sadece merak ediyordum." "Bu seni ilgilendirmez."

"Aslında bu beni ilgilendirir. Annenle baban benim çocuğumun büyükanne ve büyükbabası, bu yüzden onlarla aranızda bir şeyler oluyorsa, en azından beni bilgilendirirsen yardımcı olabilirim."

"Annem deli ve babamla zar zor konuşuyorum. İşte. Yakalandın." "Bu senin için zor olduğu için üzgünüm ama-"

"Bu benim için zor değil. Sadece hayat. Boktan bir ailem var. Pek çok insanın var. Hepimiz büyükanne gibi bir aziz tarafından yetiştirilemeyiz. Olan oldu ve her zaman yaptığım gibi bununla başa çıkacağım."

Dişlerimi sıkarak ayağa kalktım. "Ama bununla tek başına başa çıkmak zorunda değilsin."

Kollarını kavuşturdu. "Yardıma ihtiyacım yok, bu yüzden parlak zırhlı bir şövalye olmaya çalışmayı bırak."

"Evet, beyaz atıma binen benim. Ama senin deli kığın ejderhayı kuleye hapsetmiş olurdu. Ben de arkamı döner ve kendi krallığıma geri dönerdim."

"Güzel. En azından bunu anlayacak kadar zekisin." Saçlarını savurarak döndü ve tepinerek dışarı çıktı.

Taburenin arkasını kavradım, hayal kırıklığıyla hırladım. Kahretsin, o kadın sinir bozucuydu.

Sadece deniyordum ki-

Ve o devam etti-

Siktir.

Neden birlikte barış içinde yaşama şansımız olduğunu düşündüğümü bilmiyordum. Belki de tüm bu olanlar büyük bir hataydı. Eve geri taşınmalıydım ve boşanmış çiftler gibi nasıl birlikte ebeveynlik yapacağımızı bulmalıydık. Bu fikirden hoşlanmamıştım ama eğer böyle davranacaksa, onun deliliğiyle uğraşmak isteyip istemediğimi bilmiyordum.

CARA

T

Kendimden saklanacak yerler bulmaya çalışmak boşuna bir çabaydı, ama bütün gün aktif olarak uğraştığım bir şeydi. Kendimi bok gibi hissediyordum. Bunun benim hatam olmasını istemedim. Ama olduğunu biliyordum.

Kapalı ofisimin kapısından gelen televizyon sesi Logan'ın hâlâ evde olduğunu söylüyordu.

Bu sabah onu terk ettiğimde, en azından bir süreliğine gidebileceğini düşünmüştüm. Ama gitmemişti ve evdeki varlığı, karnımdaki hissin sabah bulantısı olmadığını sürekli hatırlatıyordu.

Logan'a pislik gibi davrandığım için kendimi suçlu hissettim.

Annemi suçlamaya geri dönmek kolaydı. Onunla konuştuktan sonra hep gergin olurdum ve bu konuşma özellikle berbat geçmişti. Büyükanne olacağını öğrendiğinde heyecanlanmasını beklemiyordum ama bu bebeğin hayatımı mahvedeceği konusunda atıp tutacağını da hesaba katmamıştım.

O bilirdi. Onunkini mahvetmişim.

Logan o hassas noktayı dürttüğünde, ben de tepki gösterdim.

Sorun şu ki, o haklıydı. Ailem söz konusu olduğunda neyle uğraştığını bilmeyi hak ediyordu.

Haklı olmasından nefret ederdim.

Ama inatçı bir sürtük olduğum için bunu kabullenip özür dilemek yerine ondan kaçtım ve gitmesini umdum.

Yapmamıştı, pislik.

Beni kızdırmak için bütün gün evde kaldığından emindim.

İşe yaramıştı.

Öfke, suçluluk duygusunu bastırmak için harika bir yoldu ve Logan Bailey'e kızma konusunda oldukça deneyimliydim.

Kendimi daha iyi hissetmeye başladığımda -bugün bir kez bile kusmadım ya da garip bir yerde uyuyakalmadım- hamileliğin diğer etkisinin daha da güçlenmeye devam etmesi yardımcı olmuyordu.

Hormonlarım yanıyordu. Seks istiyordum. Hem de çok.

Bay Bigshot'ın bu öfkeli ihtiyacı tatmin etme şansı yoktu. Hem de hiç. Bunu yapabilecek tek bir şey vardı.

Dick.

Gerçek bir şeye ihtiyacım vardı.

Ve sadece herhangi bir sik istemiyordum. Logan'inkini istiyordum.

Bütün gün bunu düşündüm. Çaresizce becerilme ihtiyacımı gidermek için arayabileceğim erkeklerin zihinsel bir listesini yaptım. Hâlâ bekâr olduklarını varsayarsak, bu işe uygun birkaç kişi vardı.

ki muhtemelen öyleydiler. Daha önce birlikte olduğum, bana bir şans daha vermekten mutlu olacak adamlar.

Ve ben hiçbirini istemedim.

Onları istememekle kalmadım, herhangi biriyle yatma düşüncesi bile mide bulantımın şiddetle geri gelmesine neden oldu.

Bu hamilelikle ilgili bir şey miydi? Bebeğimin babasına ait olmayan bir penis düşüncesinden tamamen iğrenmem normal miydi?

Çünkü şiddetle tiksindim.

Ama Logan? Logan Bailey'i becerdiğimi kolayca hayal edebiliyordum. Bu beni kızdırdı.

Ve televizyonun sesi neden bu kadar yüksekti?

Sanki Logan'a öfkemin sıcaklığını buradan hissettirebilecekmişim gibi kapıya doğru bir bakış fırlattım. Öfke iyi hissettiriyordu. Normal hissettiriyordu. Logan'a kızmaya alışmışım; bu kadar sinir bozucu olduğu için ona öfke duyuyordum.

Ve şimdi buradaydı, evimde, televizyonumu öyle yüksek sesle izliyordu ki kendi düşüncelerimi bile duyamıyordum.

Evet, ihtiyacım olan şey buydu. Öfkemi kontrol edememeye başladığımda diğer tüm uygunsuz duygular yanıp kül oldu.

Ayağa kalktım ve kendimi bütün gün olduğundan daha güçlü hissederek merdivenlerden aşağı indim. Logan kanepede uzanıyordu, üzerinde bir fanila, tişört ve şortla özensiz bir ergen gibi giyinmişti. Çoraplarından birini kaval kemiğine kadar çekmiş, diğerini de ayak bileğine doğru kıvrırmıştı.

Tanrım, o aptal beyaz pamuklu ve aptal kırmızı çizgili çoraplarından nefret ediyordum.

Ama yine de beni anlamsızca becermesini istiyordum.

"Bu kadar yüksek sesle konuşmak zorunda mısın?" Tersledim.

Bakışlarını bana çevirdi ve gözlerindeki öfke parıltısı beni daha da kızdırdı. Bacaklarımın arasındaki ateşi alevlendirdi.

"Benden geri çevirmemi isteyebilirsin."

Yanmayan kokulu bir mumu kenara ittim, sehpadan kumandayı aldım ve kapattım. "Senin derdin ne lan?" diye sordu.

"Benim sorunum sensin."

Bacaklarını yere doğru salladı ve ayağa kalktı. "Müthiş. Ruh hali kraliçesi yine saldırıyor.

Hâlâ deli olduğunu gördüğüme

sevindim." "Eğer deliysem, bu senin suçun."

"Bu nasıl benim hatam olabilir? Hamileliği suçlama. Ben seni hamile bırakmadan önce de deliydin."

Kesinlikle haklıydı. Aslında ne kadar deli olduğum hakkında hiçbir fikri yoktu. Çünkü ne tür bir kadın yatmak istediği bir adamla anlamsız bir kavga başlatır? Ben. Ben yapardım. Ağzından çıkan her kelime sekse aç klitorisime vurulan bir darbe gibiydi. Belki de bağırmaya devam etmesini sağlayabilirdim.

Sonra da Bay Bigshot'ın onu eve getirmesine izin ver.

Hayır. D'yi istiyordum. Ama onun nazik olmasını istemiyordum. Kızgın olmasını istedim.

"Belki öyleydin, ama sen benim deliliğimi seviyorsun. Bunu istiyorsun ama itiraf etmekten çok korkuyorsun."

Tereddüt etti, gözlerinde şehvet parlıyordu. Haklıydım. Deliliğimi seviyordu. Benim onu arzuladığım gibi o da arzuluyordu.

"Seni becerdim çünkü sarhoştum," dedi ama sözlerinde kararlılık yoktu. Onları kastetmemişti.

"Hayır, yapmadın." Bir adım daha yaklaştım. "Beni becerdin çünkü istedin ve viski seni bunu yapacak kadar cesur yaptı."

Bana doğru ilerledi. "Tam bir baş belasısın." "Sen de iğrençsin."

"Sen şımarık bir veletsin."

Yüzüne baktım. "O zaman bana şaplak at."

Derin bir hırıltıyla beni koltuğa yatırdı, dizlerimi mindere dayadı, ellerimi arkaya dayadı. Bir nefes daha alamadan salon pantolonumu çekip indirdi, üzerimde tangadan başka bir şey yoktu, kığım havadaydı.

Sonra tokatladı.

Sertçe.

Acısı enfesti. Avucunu kığımın üzerinde gezdirirken hırıltılı nefeslerini duyabiliyordum. Ama tekrar saldırmadı. Bana işkence etmeyi seven bir pislik olduğu için acele etmedi, saçlarımı yöntemli bir şekilde elinin etrafına doladı.

Saçlarımı sıkıca kavradı. "Ne istiyorsun, Cara?" "Şaplak at bana. Ve acıt."

Şaplak!

Sıkılmış dişlerimin arasından bir nefes çektim, ihtiyacım olan tek şey acıydı. Tam aynı yerime bir tokat daha attı ve tenimi sıcacık bıraktı.

Saçımı çekti. "Hoşuna gitti mi?" "Evet," diye nefes aldım.

Şaplak!

Sırtımı sertçe kamburlaştırarak haykırdım. Bana tekrar şaplak atmak yerine parmaklarını tangamın ince parçasının altına kaydırıp ve yarığım boyunca gezdirdi.

Sesi alçak bir hırıltıydı. "Gerçekten ihtiyacın olan şey bu, değil mi?"

"Evet." Sesim çaresiz ve muhtaç gibi çıkıyordu. Ve umurumda değildi.

Çaresiz ve muhtaçtım. Artık bunu saklamanın bir anlamı yoktu.

Bir dizini kanepeye dayayarak daha da yaklaştı. "Sikilmeye ihtiyacın var, değil mi?" "Evet."

"Bana kibarca sor."

Öfkem alevlendi. "Siktir git, Logan."

"Hayır, tatlım." Sesi yumuşak ve kontrollüydü ama alttan alta gelen şehveti duyabiliyordum.

Bunu o da benim kadar istiyordu. "Kibarca böyle sorulmaz." "Becer

beni. Hemen şimdi."

"Güzel," diye mırıldandı.

Aman Tanrım, onu öldürecektim.

"Logan eğer beni sikmezsen-"

Saçımı çekti. "Sor. Güzelce."

Kafa derimin çekilmesinden zevk alarak gülümsedim. Benim bokumun tek bir parçasını bile almayacaktı.

Beni bunun için zorlamasaydı, bu kadar çok istemezdim.

Ama yine de onunla savaşıacaktım.

"Beni şimdi becer," dedim şurup gibi tatlı bir sesle, "ya da defol git üzerimden." Hiçbir uyarıda bulunmadan kığıma bir tokat daha attı, öyle sertti ki inledim.

"Lütfen," diye bağırdım. "Lütfen sik beni."

Beni tekrar tokatladı. "Neydi o, tatlım?"

"Lütfen," diye yalvardım, o kadar sersemlemiştim ki neredeyse gülecektim.

"Aman Tanrım, lütfen sik beni." "Aferin kızım."

Elini saçlarımdan çekerek omuzlarıma ve yüzüme dökülmesini sağladı. Bana şaplak attığı yeri okşadı, eğilip acıyan derime yumuşak öpücükler kondurdu. Sonra kayarak

Tangamı indirdi, onu ve pantolonumu ekiftirerek yolun geri kalanını çıkardı.

Omzumun üzerinden ona baktım, ortunu indirirken onu izliyordum. Kalın ereksiyonu şişmiş ve damarlı bir şekilde dışarı çıkmıştı.

Hala o aptal çorapları giyyordu.

Umurumda değildi.

Kendini eline aldı ve ucunu ıslak yarığım boyunca ovuşturdu. Yukarı ve aşağı, kendini kayganlaştırıyor.

Bana işkence ediyor.

"Logan, lütfen."

"Biliyorum bebeğim," dedi, sesi gr ve alaktı. "Sana ihtiyaın olanı vereceğim."

Aleti iyice ısladığında, aıklığımla aynı hizaya geldi, kalçalarımı kavradı ve kendini içeri soktu.

Kollarım kanepenin arkasına doğru sertleşti ve başımı arkaya atarak coşkuyla inledim. şiddetli hamlesi ve etkileyici çevresi beni gererek açıyor, acı ve zevk arasındaki çizgide gidip geliyordu.

Kayarak ıktı ve sertçe homurdanarak tekrar içime girdi. Bunun için can atıyordum. Bunun için ölüyordum. Ve şimdi bunu bana veriyordu, umduğumdan daha iyiydi.

Her şey vardı.

Beni sert ve derin bir şekilde dövüyor, en ufak bir merhamet belirtisi göstermiyordu. Parmakları kalçalarıma saplanıyor, her hamlesinde beni geriye doğru sarsıyordu. Kalınlığı beni daha önce hiçbir şeyin doldurmadığı kadar doldurdu. Basıncı ve sürtünme beni sarmal haline getirmişti, vücudum dakikalar içinde doruğa doğru yarışıyordu.

"Durma," dedim. "Sakın durma."

"Sikimi sevdiğini biliyordum," dedi ve sonra tekrar içine soktu. "Söyle."

Haksız değildi ama tartışma dürtüsü çok güçlüydü. "Hayır, sevmiyorum." şaplak!

Kı yanağıma tekrar şaplak attı ve ben bağırdım.

"Buna dayanamıyorum," dedim, sesim histerinin sınırındaydı. "Ben de sana dayanamıyorum." şaplak!

"Bu kadar iyi hissettirdiğin için senden nefret ediyorum." şaplak!

"Biliyorum bebeğim," diye hırladı. "Ben de senden nefret ediyorum."

Ham zevk beni tüketti. Başım dönüyordu. Logan'ın kalın sikinin içime girip çıkmasının verdiği sıcaklık ve basınçla başım dönüyordu.

Ve acımasızdı.

Nefes nefese kaldım, kanepenin arkasına tutunmaya çalıştım, ama o bir santim bile vermeyi reddetti. Beni arkamdan dövüyor, ilkel homurtuları şehvetimi besliyordu. Etrafında sıkıldım, yaklaşan orgazmımın nabızları bir uyarı gibi dalgalanıyordu. Bunu hissedebiliyordu. Hissettiğini biliyordum. Elleri sıkılaştı ve hareketleri ılgınlaştı.

Aklımızı kaırıyorduk.

"Ver onu bana, Cara," diye hırladı. "Bana istediğimi ver."

Evet, Logan. Bunu yapmaya devam edersen sana ne istersen veririm. "Hayır. Henüz değil." "Bırak," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sikime gel, bebeğim. şimdi yap."

Kendimi tutmaya çalışarak inledim. Bana ne yapacağımı söyleyemeyeceğini göstermek için. Ama Tanrım, bana ne yapacağımı söylemeye devam etmesini istiyordum.

Benimle dövüş, Logan. Yaptır bana.

"Beni boşaltamazsın," dedim, yalana neredeyse gülerek. Gerçekten delirmiştim.

Yine hırladı, hâlâ sertçe itiyordu ve bu ses neredeyse aklımı kaçırmama neden oluyordu. "Hayır mı?"

Cevap bile veremedim. Bedenim uçurumun kenarında sallanıyordu, aldığım zevk o kadar yoğundu ki canımı acıtiyordu. Neden kendime işkence ediyordum? Eğer sadece dediğini yapsaydım ve-

Eli kalçamın ön tarafına kaydı ve bir sonraki hamlesinde klitorisimi parmaklarının arasına sıkıştırdı. Milyonlarca parçaya ayrıldım, patlama o kadar şiddetliydi ki nefes alamıyordum. Sikinin içimde nabız gibi attığını, spazm geçiren duvarlarıma karşı kalınlaştığını hissettim. Tanrım, o da geliyordu. Ben boşalırken homurdandı ve itti, şok dalgaları içimde dalgalanıyordu.

Yavaşlayarak durduk ve bir gök gürültüsü sonrası gibi, ortaya çıkan sessizlik odada yankılanıyor gibiydi. Tek duyabildiğim nefes alış verişlerimizdi. Geri çekildi ve sikinin içimden çıkmasına izin verdi. Gözlerimi kırptıstırdım, yönümü bulmaya çalıştım ve yüzüm hâlâ ona dönük bir şekilde koltuktan kalktım.

Titriyor muydum? Tanrım, neyim vardı benim?

Döndüm ve gözleriyle karşılaştım. Gözleri cam gibiydi ve alnını bir ter tabakası kaplamıştı. "Daha iyi misin?" diye sordu.

Yüzümdeki bir tutam saçı fırçaladım. "Evet."

Bakışları bir aşağı bir yukarı gidip geliyordu. Sonra şortunu yakaladı ve çekştirerek giydi. "Güzel."

Başka bir şey söylemeden çıktı, ayak sesleri üst katta kayboldu. Birkaç saniye sonra yatak odasının kapısı kapandı.

Uzun bir nefes aldım, sonra temizlenmek için banyoya gittim.

CARA

P Fiziksel olarak haftalardır hissetmediğim kadar iyi hissediyordum. Vücudum doymuştu, bacaklarımın arasındaki inatçı ağrı nihayet yatışmıştı. Logan'ın bana şaplak attığı yerim acıyordu - gerçekten de çok sertti. Ama hoşuma gitmişti. Bıraktığı hamlığı hissetmek tatmin ediciydi.

Ancak duygusal olarak daha iyiydim.

Beni yakan öfke alevleri olmadan, kendimi boktan hissetmeye geri dönmüştüm. Logan'a bir sürtük gibi davrandığım için suçluydum, gerçi içime öyle girmesine izin vermenin de bir anlamı olmalıydı. Annemin haklı olup olmadığı ve bu bebeğin hayatımı mahvedip mahvetmeyeceği konusunda endişeliydim.

Daha da ötesi, anne olmak için uygun olmadığımından endişeleniyordum. Ve bunun bedelini bu zavallı çocuk ödeyecekti.

Benimki gibi.

Yatağımda uzanırken Grace'e konuşup konuşamayacağını sormak için mesaj attım.

Beni hemen geri aradı. "Selam tatlım," dedi, sesi neşeliydi. "Bugün kendini nasıl hissediyorsun?"

"Benimle öfkeli bir seks yapsın diye Logan'la bilerek kavga ettim." "İşe yaradı mı?"

Yastıklarından birinin yerini değiştirdim. "Evet. Şaşırtıcı derecede iyi." "Peki... daha iyi hissediyor musun?"

"Hem evet hem hayır. Yalan söylemeyeceğim; bu işte çok iyi. Bunu söylediğimi ona söyleme. Ama şimdi sakınım, düşünebilirim. Ve düşünmek istemiyorum."

"Ne düşünüyorsun?"

"Berbat bir anne olmamın tüm nedenleri." "Cara, dur.

Berbat bir anne olmayacaksın."

Normalde buna küstahça bir cevap verirdim. Ama bu sefer öyle yapmadım. "Ne yaptığımı bilmiyorum Grace. En azından senin iyi bir örneğin var. Annen harika biri. Ben kör uçuyorum."

"Ne yaptığınızı bilmenize gerek yok. Sadece çocuğunuzu sevmeniz ve öğrenmeye istekli olmanız gerekir."

Elim karnımın üzerinde kaydı. "Yarın on bir haftalık olacağım. Bu da bunu çözmek için otuzdan az zamanım olduğu anlamına geliyor. Bunun yeterli bir zaman olup olmadığını bilmiyorum."

"Her şeyi teker teker ele almaya devam edin. Hazır olacaksınız. Ve unutmayın, yalnız değilsiniz."

Gülümsedim ama göğsümdeki küçük gerilme en iyi arkadaşıma duyduğum sevgi için değildi. Koridorun sonundaki odadaki adam içindi.

O da bana aynı şeyi söylemişti. Bunu tek başıma yapmak zorunda değildim. "Teşekkürler, boo. Daha iyi hissediyorum. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım.

Ve kendimi bir yol ayrımında buldum.

Logan'ı görmezden gelmeye devam edebilirdim. Umurumda değilmiş gibi davranabilirdim. Ya da psikopat gibi davranmayı bırakıp gidip onunla konuşabilirdim.

Belki yardımını bile kabul ederim.

Çünkü bu işi yürüteceksek, benim de biraz fedakârlık yapmam gerekiyordu.

Annemle konuşmuştum ama yine de babamı aramam gerekiyordu. Logan bunu tek başıma yapmamam gerektiğini söylemişti. Belki de onu bu konuda ikna etmeliydim.

Telefonum hâlâ elimdeyken kalktım ve Logan'ın odasına gittim. Kapısı kapalıydı, ben de çaldım.

"Öyle mi?"

Kapıyı açtım ve içine baktım. "İçeri girebilir miyim?"

Yatağa uzanmış, bir elini başının arkasına koymuş, bana güvenmiyormuş gibi bakıyordu. Onu suçladığımdan değil. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Belki." İçeri adım attım.

Kaşları kalktı.

Derin bir nefes aldım. "Umarım bu benim için olduğu kadar senin için de iyi olmuştur. Çünkü benim için gerçekten çok iyiydi."

Ağzının köşesi kalktı. "Evet, inanılmazdı." Gülümsedim.

"Güzeldi. Ama buraya gelme sebebim bu değil."

"Ne oldu? Yine köfte mi istiyorsun?"

"Hayır, bir kez olsun aç değilim. Aslında babamı aramam gerekiyor."

Kafası karışmış gibi bakmadı ya da bunun kendisiyle ne ilgisi olduğunu sormadı. Ayağa kalktı ve yatağa oturmam için bana işaret etti. "Onu şimdi aramak ister misin?"

Bu tam da ondan istediğim şeydi -tam da ihtiyacım olan şey- ve bu küçük sorunun gücü beni neredeyse çözüyordu.

"Evet." Kendimi onun yanındaki yatağa bıraktım. "Çocukken hayatımın bir parçası değildi ama on sekiz yaşımdan beri görüşüyoruz. Annem ondan nefret ediyor ama açıkçası bu benim için pek bir şey ifade etmiyor. Annem benden daha deli."

"Lanet olsun."

Yumuşak bir şekilde güldüm. "Biliyorum, değil mi? Onu çok iyi tanımıyorum ama arada bir konuşuyoruz. Ve anlaşılmaz bir şekilde bana doğum günü kartları gönderiyor. On dokuz yaşımdan beri gönderiyor. Her neyse, tüm bunlar hakkında ne düşündüğü umurumda değil ama bilmesi gerektiğini düşündüm."

"Tamam." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. "Sen git. Ben burada olacağım."

"Tüm bu birikim ve muhtemelen sesli mesajını alacağım." Numarasını getirdim ve gönder tuşuna bastım. Babam ikinci çalışta cevap verdi. "Merhaba, Cara."

İçimde bir endişe parladı. Logan'ın gözleriyle karşılaştım. Uzandı ve bacağımı sıktı.

"Merhaba baba. Bunun birdenbire olduğunu biliyorum. Meşgul müsün?"

"Hayır." Arka planda bir şey tıngırdadı. "Hiç de değil. Sesini duymak güzel." "Bunu şimdi söylüyorsun. Neden aradığımı bilmiyorsun."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesinde endişe vardı. "Evet, iyiyim. Hamile olduğum gerçeği dışında."

"Oh," dedi ve bu habere ne anlam vereceğini bilemediğini söyleyebilirim. "Tebrik ederim."

Logan'a baktım. Tebrikler mi? "Ergen falan olmadığımı biliyorum ama bu planlanmış bir şey değildi."

"Oh," dedi yine. "O zaman neye ihtiyacın var? Hâlâ Tilikum'da mısın?"

"Evet, ama-"

"Bu akşam orada olabilirim."

"Hayır baba, bu yüzden aramadım. Hiçbir şeye ihtiyacım yok." "Emin misin? Baban buralarda mı?"

Logan elini bacağımdan çekmemişti. Sıktı.

"Evet, baba da işin içinde. Birlikte değiliz ama yürütüyoruz. O..." Gözlerim tekrar Logan'ınkilere kayınca, sözümü yarıda kestim. "O iyi bir adam."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Ne söyleyeceğini bulmaya çalışıyormuş gibi durakladı.

"Bebeğin ne zaman doğacağını biliyor musun?"

"Ekim ayının başı."

"Tamam. Yani biraz vaktin var. Annen biliyor mu?" İçimi çektim. "Evet.

Hayatını bir kez daha mahvettiğim için pek de heyecanlı değil." Boğazından kısık bir ses çıkardı. "Bu... Üzgünüm, Cara."

"Her şey yolunda." Sesim rahattı, sanki hiç önemi yokmuş gibiydi. Belki onu buna ikna edebilirsem, kendimi de ikna edebilirdim. "Bulduğum yerde iyiyim. Babam elinden geleni yapıyor ve burada iyi arkadaşlarım var. Sadece bilmeni istedim."

"Aradığınız için teşekkür ederim. İyi olmana sevindim."

"Rica ederim." Bu görüşmeyi bitirmem gerekiyordu. Onun yargılayıcı olmayan tepkisi duygularımı körüklüyordu. Ruh halim altüst olmanın eşiğindeymiş gibi hissediyordum ve Logan'a yine deli Cara muamelesi yapmak istemiyordum. "Her neyse, gitmem gerek."

"Tamam. Hoşça kal, Cara."

"Hoşça kal baba." Telefonu kapattım. "O kadar da kötü değildi," dedi Logan.

Bir nefes verdim. "Eğer tüm çocukluğumu mahvetmiş olmasaydı, kötü biri olmadığını söyleyebilirdim."

Logan'ın gözleri bir aşağı bir yukarı kaydı. "Tekrar kaşıklaman gerek."

Bu bir soru değildi. Neredeyse bir emirdi ve tabii ki ilk dürtüm tartışmak oldu. Ama o haklıydı.

Başımı salladım.

Sırıttı ve karnım hafifçe çırpındı. "Buraya gel, Kaplan."

Kolunu belime doladığında ve beni yanına sürüklediğinde karşı koymadım. Ona yaslandım ve derin bir nefes aldım. Sıcak ve güçlüydü, varlığı sakinleştiriciydi. Nasıl oluyordu da beni bu kadar kızdırıp yine de bu kadar rahat hissettirebiliyordu?

Yavaş ve derin bir nefes aldı, göğsü bana doğru genişledi. Bacaklarımla arasında bir basınç dalgası oluştu. Kendimi durduramadan sırtımı dikleştirdim ve kıkırımı kasıklarına bastırdım.

Homurdanarak sertleşen ereksiyonunu bana doğru itti. Ama hiç acelesi yoktu. "Şimdiden mi?"

Bir yanımdan baştan çıkmıştı - hormonlarım cidden kontrolden çıkmıştı - ama çoğunlukla sadece bana sarılmasını istiyordum.

Bu da kontrolden çıkmış hormonlarımdan kaynaklanıyor olmalıydı. "Hayır, bu iyi," dedim.

"Vay canına, acıttı mı?"

"Ne?"

"Benimle kucaklaşmaktan hoşlandığını itiraf etmek."

Yuvarlanmama fırsat vermeden kolu sıkılaştı ve beni olduğum yere kilitledi.

"Seninle kucaklaşmaktan hoşlandığımı nereden çıkardın? Belki de sen sadece sıcak bir bedensin." Kıkırdadı.

"Yine de bir konuyu görüşmemiz gerekiyor."

"O da ne?" diye sordu, sesi uykulu çıkmaya başlamıştı.

"Aletine tekrar ihtiyacım olacak."

Bir kıkırdama daha. "Bir günde senden iki iltifat mı? Gidip bir piyango bileti almalıyım."

"Bu bir iltifat değil. Sadece gerçek. Hamilelik beni bir canavara dönüştürüyor ve eğer düzenli bir penisim olmazsa, birlikte yaşamam imkansız olacak."

"Normalden fazla mı? Bu korkunç bir şey."

Ona dirsek attım. "Ve içimdeki senin çocuğun olduğu için, başka birinin aletini alamam."

Boğazından hırıltılı bir ses çıkardı.

Bu sahiplenici sesin içimde bir elektrik çarpmasına yol açmasını görmezden gelmeye çalıştım. "Bu da bana tek bir seçenek bırakıyor. Seninki."

Bir an sessiz kaldı. Beni gerçekten geri çevirmeyecekti, değil mi? Sırf inat olsun diye düzenli sekse hayır mı diyecekti?

"Sanırım bu benim hatam," dedi, sesi rahattı. "En azından seni rahat ettirmeye yardımcı olabilirim."

"Ama benim odamda uyumak yok. Yatağın bana ait olmasını

seviyorum." "Nasıl istersen, yakut kırmızısı. Bütün zor işi sen

yapıyorsun."

Üzerime bir uyku dalgası çöktü. Bütün zor işi ben yapıyordum; bir insan yapmak çok yorucuydu.

Gözlerim kapandı ve kendimi onun sıcaklığına bıraktım.

Eli karnımın üzerinde geziniyordu. Eğer bu kadar yorgun olmasaydım, ayağa kalkabilirdim. Çünkü ne kadar iyi hissettirse de, bu küçük jest bana görmezden gelemeyeceğim basit bir gerçeği hatırlattı.

Logan Bailey'i hak etmedim.

LOGAN

Titfaiye binasının mutfağındaki havada kahve ve patlamış mısır kokuları -ikisi de yanık- uçuşuyordu. Yuvarlak bir masada oturmuş bir fincan kahve içiyor, kâğıt tabakta duran şüpheli görünümlü birkaç hamur işine bakıyordum. Bulaşık kurutucusunda bir sıra temiz fincan duruyordu ve orada

Geçen yıl Gavin'in karıştığı bir makarna sosu olayından dolayı ocağın üzerinde kırmızı bir leke vardı.

Vardiyamın bitmesini dört gözle bekliyordum. Gecenin bir yarısı gelen iki telefon yüzünden neredeyse hiç uyuyamamıştım. Eve gidip biraz kestirmem gerekiyordu.

Elbette, Cara evde olsaydı, muhtemelen ben dinlenmeden önce benden bir parça isterdi.

Hamilelik onu doyumsuz yapmıştı. Muhtemelen son bir ayda bir önceki yıldan daha fazla seks yapmıştım. Şikayet ettiğimden değil. Ayık halim Cara'yı sikmeyi sarhoş halimden daha çok seviyordu. Vahşi bir kedydi ve bunu kanıtlayacak çiziklerim ve çürüklerim vardı.

Buna değerci.

Bunun ne kadar süreceğini merak ediyordum. Hamileliğinin yaklaşık on beşinci haftasındaydı, bu da daha yolun yarısından fazlasını kat etmemiz gerektiği anlamına geliyordu.

Telefonumun ekranını birkaç hafta önce çektiğim bir fotoğrafa kaydardım. Bebeğin waffle yemesi gerektiğine karar vermişti, ben de onu Bigfoot Diner'a götürmüştüm. Bebeğim ne isterse, onu alırdı. Onu pencereden dışarı bakarken yakaladım, yüz ifadesi alışılmadık derecede sakindi. İçerideki Cara'nın nadir bir görüntüsü

-Neredeyse hiç kimsenin görmesine izin vermediği.

Çok güzeldi.

"Hey," dedi Levi, kendini bir sandalyeye bırakarak.

O görmeden önce fotoğraftan uzaklaştım. "Hey, kardeşim mein. Bensiz evde hayat nasıl? Sıkıntıdan patlıyorsun; bunu kabul edebilirsin."

"Sorun değil. Video oyunlarında kışını tekmelemeyi özledim."

"Dostum, zamanın sadece yüzde ellisinde kışımı tekmeledin. Elli beş, eğer cömert olursam." "Kışımı her zaman tekmelediğim boğuşmanın aksine."

"Abi." Kollarımı kavuşturdum.

Omuz silkti. "Bir süredir spor salonuna gitmiyorsun. Sorun değil. Baba olacaksın; yumuşayabilirsin. Baba vücudunu kucakla."

"Benim baba vücudum yok." Ayağa kalktım ve tişörtümü yukarı

çektim. "Gördün mü?" Odanın öbür ucundan Mason ısıklık çaldı. "Güzel karın kasları, dostum."

Ona kaşlarını çatarak baktım ve gömleğimi

tekrar içine soktum. "Henüz değil," dedi Levi.

Koltuğuma geri yaslandım ve son zamanlarda yediğim tüm o boktan şeyleri düşündüm. Muhtemelen ihtiyacım vardı

spor salonuna daha sık gitmeliyim. Ve belki de hamile olan benmişim gibi yemek yemeyi bırakmalıyım.

Yumuşuyor muydum?

"İyi. Daha sonra spor salonuna gidecek misin?"

diye sordum. "Evet. Sana mesaj atarım."

Gavin mutfağa girdi -göreve gitmek üzereydi- ve tezgâhın üzerine bir kap koydu. "Dün Sky'la kurabiye yapmıştım. Diğerleri burada olduklarını fark etmeden önce biraz alayım."

Gözlerim parladı. Kurabiyeler kulağa hoş geliyordu. Ama Levi'nin kendini beğenmiş ifadesini yakaladım ve tek düşünebildiğim *baba vücudu* kelimeleri oldu.

Kollarımı tekrar kavuşturarak sandalyeme çöktüm. "Ben iyiyim."

"Cara nasıl?" Gavin tezgâha yaslanıp ağzına bir lokma kurabiye atarken sordu.

"O iyi, sanırım. Hala ne yiyip ne yemediğini takip edemiyorum, çünkü her gün değişiyor gibi görünüyor. Ama en azından artık sürekli kusmuyor."

"Bu çok iyi."

"Prenses Squeaker nasıl? Beni çok özlemiyor, değil mi?" "Seni hatırladığından bile şüpheliyim, dostum."

"Siktir git. Tabii ki biliyor."

Gavin kurabiyesinden bir ısırık aldı. "Ben onun kedi annesiyim. Sen sadece ara sıra onu besleyen bir adamdın." "Her neyse. Bundan sonra onu ziyarete gideceğim."

"Harika. Seni gördüğüne çok sevinecek," dedi Gavin.

Ben ayağa kalktım, Levi de beni takip etti. "Az önce beni hatırlamadığını söyledin."

"Ne zamandan beri söylediğim her şeyi ciddiye alıyorsun?" Gavin sordu. Kurabiye kabını aldı ve havaya kaldırdı. "Bir tane istemediğine emin misin? Şampiyonların kahvaltısı."

"Hayır, böyle iyiyim. Baba vücudu olmaktan kaçınmalıyım."

Gavin güldü, sonra karnımı dürttü. "Evet, iyi karar."

Ona saldırmak üzereydim ama Levi elini omzuma koydu. "Bunu spor salonuna sakla."

Gavin'in bok yiyen sırtışı onu yere sermek istememe neden oldu. Ama Levi haklıydı.

O ve ben Gavin'i kurabiyeleriyle bıraktık ve gelen ekibe her şeyi teslim etmeden önce son teçhizat kontrolümüzü yaptık. SUV'uma gittim ve Prenses Squeaker'ı ziyaret etmeye karar verdim. Belki bu arada biraz kestiririm.

Bahar Tilikum'u kasıp kavurmuş, sıcak günler karları eritmişti. Kasabayı çevreleyen dağların tepeleri hâlâ beyazdı ama bizim bulunduğumuz yükseklikte her şey yeşile dönüyordu.

Havadaki değişim Cara'nın hamileliğindeki değişimle aynı zamana denk gelmiş gibi görünüyor. Hâlâ yemekle ilgili sorunları vardı ama son birkaç haftadır kendini çok daha iyi hissediyor gibiydi. En azından artık sabahları kustuğunu duymuyordum. Bu da bir gelişmeydi.

Bu onun için çok zor olduğu için kendimi kötü hissettim. Benden saklamaya çalışıyordu ama kendini çok kötü hissettiğini biliyordum. Ve ne kadar hamilelik kitabı okursam okuyayım ya da gece geç saatlerde yemek yemesine yardım edersem edeyim, onun için yapabileceğim çok şey vardı.

Yine de tüm orgazmlar yardımcı olmalıydı.

Levi'yi eve kadar takip ettim ve arkasından garaj yoluna girdim. İçeri girdik ve Prenses Squeaker bizi karşılamak için dışarı çıktı.

Onu kucağıma aldığımda mırıldandı. "Gördün mü? Beni unutmadığını biliyordum."

Onu kanepeye götürdüm ve telefonumu sehpanın üzerine attım. Her zamanki gibi darmadağınktı; video oyun kumandaları, birkaç sakız ambalajı ve bozuk paralarla doluydu. Levi'nin yaptığı kedi ağacı pencerenin önünde duruyordu ama Prenses Squeaker'ın sırtına birkaç vuruş

Ve en sevdiği tüneğin bile onu göğsümde uyumanın sıcaklığından uzaklaştıramayacağını biliyordum.

Levi yatak odasına geri döndü ve birkaç dakika sonra duşun açıldığını duydum. Gözlerim çoktan ağırlaşmıştı. Biraz kestirmek istiyordum ama kafamın arkasındaki dırdırcı ses beni rahatsız etmeye devam ediyordu.

Cara'ya mesaj atıp hemen eve gelmeyeceğimi bildirmeli miydim?

Umurunda olur muydu?

Genelde birbirimize ne yaptığımızı söylerdik. O benim iş programımı biliyordu, ben de onun ne zaman bir işi olduğunu biliyordum. Peki bu neden birdenbire önemli bir karar gibi göründü?

Birbirimiz için ne olduğumuzu bilmiyordum. Çıkmıyorduk. Ama kesinlikle sevişiyorduk.

Ve birlikte yaşıyorduk. Ama aynı yatak odasını paylaşmıyorduk.

Bir de bebek sahibi olma meselesi vardı.

Sadece garipti. Ve bu konuda garip bir şekilde huzursuz hissetmeye başlamıştım. Telefonuma ulaşabilmek ve ona bir mesaj gönderebilmek için kedinin yerini değiştirdim.

Ben: *İşten çıktım ama evime uğradım. Sonra gelirim.*

Tamam. Şehirde ayak işlerini yapıyor olabilirim.

Ben: *Dönüş yolunda bir yerde durmamı ister misin? Sana bir yolculuk kazandırayım mı?*

Sorun değil. Evden çıkmak istiyorum.

Ben: *Kulağa hoş geliyor. Bugün görüşürüz o zaman.*

Bebek Anne: *İyi uykular.*

Ben: *Kestireceğimi nereden bildin?*

Şanslı tahmin.

Sırtarak telefonumu tekrar sehpanın üzerine koydum. Şu halimize bak, nasıl geçineceğini bilen normal insanlar gibi mesajlaşıyoruz.

Aslında, çoğu zaman anlaşıyorlardık. Yine de bazı anlarımız oluyordu ve Cara'nın ruh hali bir ışık düğmesi gibi değişebiliyordu. Ama çoğunlukla barış içinde bir arada yaşıyorduk. Benimle kavga ettiğinde, bu genellikle öfkeli olmaktan çok şakacıydı - çünkü seks istiyordu. Ve sert sevişmeyi severdi.

Lanet olsun, ben de öyle.

Seksi düşünmek -saçını çekmek, onu yatağa bağlamak, kıcına şaplak atmak- şekerleme yapmayı çok daha az cazip hale getirdi. Belki de eve gitmeliydim. İşlerini halletmek için ayrılmadan önce Cara'yı yakalarım.

Birisi ön kapıyı çaldı. Asher kafasını içeri soktu.

"Güzel, burada olmana sevindim." İçeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Gav ve Levi nerede?"

"Levi muhtemelen giyiniyordur. Gavin görevde."

Asher'in gözlerinde bir şey parladı. Hayal kırıklığı belki de. O da bir itfaiyeci olmalıydı. Ağır suçtan mahkûmiyeti sadece hayatının yedi yılını çalmakla kalmamış, kariyer hedeflerini de beraberinde götürmüştü. İyi gidiyordu, MMA koçu olarak çalışıyordu. Ve bu işte harikaydı. Ama bir parçasının hâlâ hayallerinden vazgeçmek zorunda kaldığı için kızgın olduğunu biliyordum.

Bu beni de kızdırdı. Hayat hiç adil değildi.

Levi spor kıyafetlerini giymiş bir şekilde dışarı çıktı. "Hey, Ash. N'aber?"

"Bir sorunumuz var." Asher koltuklardan birine oturdu. "Herkes mesaj atacaktım ama durum biraz karışık. Gram'in randevusunu kaçırdığı için yeni bir muhasebeci aradığını biliyorsunuz."

"Evet."

"Adam randevuyu kaçırdı çünkü şehri terk etti. Kaçtı ve kimse nerede olduğunu bilmiyor."

öyle."

"Ne?" İçime bir kurt düştüğünü hissettim. "Neden?"

"Bu onun vergilerini geciktirmesine falan mı neden oldu?" Levi sordu.

"Durum bundan çok daha kötü," dedi Asher. "Az önce Darcy Klein ile telefonda konuştum. Büyükbabam işleri devralması için onu işe almış ve o da Büyükbabamın mali durumunu araştırmaya başlamış. Bir şeyler ciddi şekilde ters gitmiş."

Prences Squeaker'ın itirazlarına rağmen, içimde bir alarm duygusuyla doğruldum. "Bir bok yok mu?" "Darcy hâlâ her şeyi yoluna koymaya çalışıyor ama Gram'ın vergileri yıllardır ödenmemiş."

Hayır.

emlak vergileri ya da kişisel vergileri. Ve bu hiç mantıklı değil, çünkü büyükbabam tüm bunlarla ilgilenmek için bir vakıf kurdu. Sadece ödemeleri onaylaması gerekiyordu. Bol miktarda para vardı ve muhasebecisinin ona gösterdiği tüm evraklar yasal görünüyordu."

"Peki topu kim düşürdü?" Ben sordum. "Eski muhasebecisi mi?"

Asher derin bir nefes aldı. "Kesin olarak bilmiyoruz ama görünüşe göre topu düşürmekten fazlasını yapmış olabilir. Onun güven hesabını boşalttığını düşünüyoruz. Aslında, Darcy yıllardır ondan çalışıyor olabileceğini düşünüyor."

Ateşli bir öfke içimi parçaladı. "Kim lan bu herif?"

"Mike Phillips. Büyükbabam aslında başka birini işe almıştı ama o adam emekli olunca Mike Phillips müşterilerinin çoğunu devraldı."

"Yani adam ortadan kayboldu ve kızın parası da gitti mi?" Ben sordum. "Ne oluyor lan?"

"Ne kadar paraya ihtiyacı var?" Levi sordu.

"Darcy de bunun üzerinde çalışıyor. Ama çok fazla olacak. Vergi iadeleri, cezalar ve faizlerden bahsediyoruz." Durakladı ve midem bulandı. "Arazisini, evini, her şeyini kaybedebilir."

"Ne yapabiliriz?" Ben sordum. "Jack'i arayalım mı?"

"Büyükbabam aradı bile. Konuyla ilgileniyor."

"Büyükbabam iyi mi?" Levi sordu.

"Çok kızgın," dedi Asher. "Az önce oradaydım ve mutfakta bir şeylere vuruyordu." "Kızgınlık iyidir." Biraz rahatladığımı hissettim. "Eğer kızgın olmasaydı, onun için endişelenirdim."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Asher.

Önce Levi'nin, sonra da Asher'ın gözleriyle karşılaştım. "Bu işi çözeceğiz. Evini kaybetmesine imkân yok."

Lanet olası cesedimi çiğnemen lazım."

Levi başıyla onayladı, yüzünde gizlenemeyen bir öfke vardı. O ve ben aynı fikirdeydik. Gerekirse o pisliğin bağırsaklarını deşerdik. Ve Gram'e bir şey olmasına izin vermeyecektik.

Bu konuda ne yapacağımızı tam olarak bilmiyordum. Ama bir şeyler olmalıydı.

Aklıma Cara geldi ve bunu düşündüğüm için bile kendime kızdım. Ne kadar parası olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ve ona hiçbirini istemediğimi söylediğimde saçmalamamıştım. Kabul ediyorum, ondan Gram'a yardım etmesini istemek, ona şeker anne gibi davranmakla aynı şey değildi. Ama yine de. Bu bizim sorunumuzdu. Bir yolunu bulacaktık.

"Grace'in yanına dönmem gerekiyor," dedi Asher. "Siz Gav'la konuşmak isterseniz ben Evan'ı arayıp bilgi veririm."

"Elbette, ona söylerim," dedi Levi.

"Grace iyi mi?" diye sordum. Cara hamile olmasaydı, muhtemelen Grace'in bebeğinin ne zaman doğacağını bile hatırlamayacaktım. Ama Grace'in hamileliğinin hızla bitiş çizgisine yaklaştığının farkındaydım. Sadece birkaç haftası kalmıştı.

"Evet, harika gidiyor," dedi Asher, yüzü aydınlanmıştı. "Cara'nın zor zamanlar geçirdiğini bildiği için bunu yüzüne vurmamak istemiyor ama hamile olmayı çok sevdi. Sanırım bunu özleyecek."

"Cara'nın hamile olmakla ilgili hiçbir şeyi sevdiğini sanmıyorum," dedim. "Yine de, yemin ederim, göğüsleri

Çılgınca. Grace'in göğüsleri bir üst seviyeye mi çıktı?"

Asher bana ters ters baktı; karısının göğüsleri hakkında konuşmaması için çok açık bir mesajdı bu. Ama sonra başını salladı. "Evet, inanılmazlar."

"Gördün mü, bu bir şey," dedim özellikle kimseye. "Meme uçları da gerçekten hassas mı, çünkü _"

"Burada işimiz bitti." Asher ayağa kalktı.

Levi başını bana doğru salladı. "Çok ileri

gittin, dostum." "Sadece soruyordum."

Asher kapıya yönelirken, "Gram hakkında sizi bilgilendirmeye devam edeceğim," dedi. "Teşekkürler, kardeşim."

Asher gitti ve Levi ile ben birbirimize baktık.

"Bu kötü olabilir," dedi Levi.

"Sokakta kalacak değil ya," dedim. "Hepimiz onunla ilgileneceğiz."

"Evet, ama bu yeterli değil. O ev onun tüm dünyası. O Gav değil. birinin kanepesinde. Ve büyükbabam-" Durdu, uzaklara baktı.

"Sanki büyükbabam hâlâ oradaymış gibi," diye tamamladım. Ayağa kalktım ve elimi omzuna koydum. "Evi kaybetmesine izin vermeyeceğiz. Beşimiz bir yolunu bulacağız. Bir yolu olmalı."

Başını salladı. "Evet. Olacak."

Olmak zorundaydı. Bunun Gram'in başına gelmesine izin veremezdik.

CARA

I Sanki ani kötü ruh halimden sorumlu tutulabilirmiş gibi telefonuma ters ters baktım. Ortada bir neden yoktu - en azından mantıklı bir neden yoktu. Logan hemen eve gelmiyorsa ne olmuş yani? Neden umurumdaydı ki? Sanki sabahtan beri vardiyasından çıkar çıkmaz içeri dalıp bana tecavüz ettiği hayaller.

İyi, evet vardı.

Düşürüldüğüm şey buydu. Logan Bailey hakkında fanteziler kurmak.

Gerçi hakkını yemeyeyim, fantezilerimin hepsini gerçekleştirmişti.

Ona kıcını kaldırıp eve gitmesini, böylece bana D'yi verebileceğini söyleyebilirdim. Ama kendimi kabaran hormonlarımın gelgitleriyle yönetilmesine izin vermeyi reddettim. Ben bundan daha güçlüydüm.

Gün için hazırlanmayı bitirdim. Saçlarıma fön çektim ve biraz makyaj yaptım. Kıyafet seçimi zorlaşıyordu ama sevimli bir tunik ve tayt buldum ve diz üstü çizmelerle eşleştirdim. Yine de düz ayakkabılar. Topuklular artık benim arkadaşım değildi.

Ve botlar, ayak bileklerimin çıkmaya başladığı gerçeğini saklıyordu.

Aşağı inerken Logan'ın yarı açık kapısının önünde durakladım. Yatağını toplamamıştı ve o lanet olası çoraplardan birkaçı yere saçılmıştı. Dağınıklığa sinirlenmek istedim ama daha çok içeri girip çarşaflarını koklamak istedim.

Ama ben yapmadım. Bu sefer değil.

Merdivenleri yarılamaştım ki arkamı döndüm, odasına girdim, yastığını aldım ve koklayabilmek için yüzüme çarptım. İçime çektiğim derin nefes beni endorfinle doldurdu ve kendimi biraz sarhoş hissederek yastığını yatağa bıraktım.

Ve bunu yaptığımı asla ama asla kimseye söylememeye ilk kez karar verdim.

Yiyeceklerle başa çıkmak daha kolay hale geliyordu, ancak yine de tavuklu hiçbir şeye bakamıyor, koklayamıyordum. Özellikle de çiğ tavuğa. Marketteki et reyonundan uzak durmam gerekiyordu yoksa midemdekileri kusma riskim vardı. Ama bununla yeterince uzun süredir uğraşıyordum, mutfağında şüpheli hiçbir şey yoktu.

Hızlı bir kahvaltı hazırladım ve midemin yemeği kabul edeceğinden emin olmak için beklerken bir hamilelik kitabına göz attım. Kişisel gelişim ve kariyer planlama kitaplarımın çoğunu, hamilelik ve ebeveynlik üzerine giderek büyüyen bir yığın lehine bırakmışım. Çok fazla bilgi vardı, bu yüzden her şeyi teker teker ele alıyordum.

Kahvaltımın yerinde kalacağından emin olunca şehre doğru yola çıktım. Nature's Basket Market'in önüne park ettim ve temiz bahar havasını derin bir nefes alarak dışarı çıktım. Tilikum'da yaşamama rağmen

Los Angeles'ta büyüdükten sonra yaklaşık on yıl boyunca temiz dağ havası hala bir lükstü. Sanki baharın kokusunu alabiliyordum.

İçeri girerken küçük bir el arabası aldım ve ürün bölümünü incelerken onu ittim. Küçük dükkân, büyüklüğünü şirinliği ve çeşitliliğiyle telafi ediyordu. Küçük bir kasaba bakkalının otuz farklı elma çeşidinin yanında kamkat ve yıldız meyvesi taşıyacağını kim bilebilirdi? Ve gurme çikolata seçenekleri her yerde gördüklerimin en iyisiydi.

Ancak süslü ürünler ya da keşiş meyvesi ve stevia ile tatlandırılmış organik bitter çikolata havamda değildim. Portakal şu anki favori yiyeceğimdi. Günde beş ya da altı tane yiyordum, bu da çabuk bittiği anlamına geliyordu. Sepetime iki büyük poşet portakal koydum ve bir tane daha eklemeyi düşünüyordum - yarın portakaldan nefret etme riskim olmasına rağmen - o sırada Lorraine Montgomery'nin bir elma dağının yanında durup beni süzdüğünü fark ettim.

Lorraine kasabanın kütüphanecisiydi ve kitap sevgisini halkıyla paylaşmak için yaşayan tatlı türden biri değildi. Kütüphane cezalarını toplamayı seven, ters ters bakıp susturan bir tipti. Bir keresinde otoparkta beni susturmuştu.

Tabii ki, Lorraine Montgomery benim en büyük hayranım değildi.

Gözleri karnımdaki şişliği taradı. Şimdiye kadar kasabadaki herkes hamile olduğumu biliyordu. Kot pantolonumun düğmelerini ilikleyemediğim günleri geride bırakmışım ve artık tayt ve bol tişörtler bölgesine girmiştım, karnım da gözle görülür bir şekilde çıkıntı yapıyordu. Henüz gerçek hamile kıyafetlerine teslim olmamışım ama içimde Grace'den daha erken hamile kalacağıma dair bir his vardı.

Elbette Grace'in vücudu hamileliğin gereklerini sevgiyle yerine getirmişti. Benimki ise sürekli bir isyan halindeydi. Bu yüzden, bu çileli sürecin yarısına bile gelmeden normal kıyafetlerimden kurtulmuş olmam beni şaşırtmadı.

Lorraine'in bakışlarındaki yargıyı hissedebiliyordum. Kocası Harold'ın Tilikum'un belediye başkanı olması, onun kibirli ve güçlü tavrına yardımcı olmuyordu. Küçük kasaba otoritesinin ve statüsünün yakalayabildiği her parçasına sarılıyordu.

Ve bazı nedenlerden dolayı benden nefret ediyordu.

Aslında benden neden nefret ettiğini biliyordum. Her şey Tilikum Koleji'ndeki bir sanat kursunda figür çizimi için poz vermemle başlamıştı.

Evet, öğrenciler beni çizerken çıplak poz vermişim. Ve neden olmasın? Çıplak harika görünüyordum. Ya da Logan Bailey'nin yumurtası tarafından ele geçirilmeden önce öyleydim.

Harold ve Lorraine o dersi almışlardı ve görünüşe göre Lorraine kocasının benim modellik seansından bu kadar hoşlanmasından memnun olmamıştı. O zamandan beri bana ters ters bakıyordu.

Gözlerinin içine bakarak ona sahte bir gülümseme verdim ve elimi karnıma koydum. Hamile olduğum için beni yargılamak istiyorsa, başımın üstünde yeri vardı. Ben utanmıyordum, o yüzden siktirip gidebilirdi.

Alışverişimi bitirdim ve arabama doğru yola çıktım. Bir hevesle çantamdan fotoğraf makinemi çıkardım ve gökyüzünün birkaç fotoğrafını çektim. Soluk maviydi ve kabarık beyaz bulutlar vardı. Farklı bir açı yakalamak için caddenin yukarısına, Lumberjack Park'a doğru yürüdüm.

"Fazla zamanımız yok," diye mırıldandı arkamdan çakıllı bir ses. "Hem de hiç zaman yok."

Döndüğümde Tilikum'un yerleşik tuhaf adamı Harvey Johnston'ın parmağıyla havayı dürttüğünü gördüm. Soluk gri bir fanila gömlek giymiş, üzerine de deri bir yelek geçirmişti. Kot pantolonunun dizleri kirliydi, sanki yerde diz çökmüş gibiydi. Bahçeyle uğraşıyordu belki de. Ya da bulacağına inandığı hazineyi kazıyordu.

Harvey'i severdim. Bu şehirde en sevdiğim insanlardan biriydi. Her zaman öyleydi. Çok tuhaf biriydi ama kendine gayet iyi bakardı. İhtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olmak için birçok kez evine - kasabanın eteklerinde bir kulübe - gitmişim. Hep öyle yapardı. Kirasını nasıl ödediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ama akan suyu, elektriği, yiyecek ve erzak dolu bir mutfağı vardı. Etrafta dolaşp kendi kendine konuşan bir adama göre gayet iyiydi. Ve etrafta dolaşp kendi kendine konuşması onu bu kadar çok sevmemin nedeniydi. Bu adamın umurunda bile değildi ve bu yönüne bayılıyordum.

"Ne için fazla zamanın yok, Harvey?" diye sordum.

Bana döndü, gözleri şaşkınlıkla parlıyordu, sanki dünyada başka insanların da olduğunu yeni fark etmiş gibiydi. "Merhaba, Bayan Cara. Onu bulma zamanı."

"Neyi bulmak?"

"Onun hazinesi," dedi kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Zaman tükeniyor ve o zaman çok geç olacak."

Sadece gülümsedim. Harvey hep Montgomery hazinesi denen şeyi bulmaktan bahsederdi. Kasabanın efsanesine göre kasabanın kurucularından biri dağlara birinin bulması için hazine bırakmıştı ve yüz yıldan fazla bir süre geçmesine rağmen kimse bulamamıştı.

Kasaba efsanesi ayrıca Kocaayak'ın Tilikum'un hemen kuzeyinde yaşadığını iddia ediyordu, yani o da vardı. "Herhangi bir ipucu bulabildiniz mi?" diye sordum. "Rapor edecek yeni bir şey var mı?"

Başını iki yana salladı. "Yeni bir şey yok. Biri bulacak. Yakında, sanırım. Ben deli değilim. O orada." "Eğer öyleyse, umarım onu bulan kişi sen olursun."

Bakışlarımı karşıladı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler kırıştı. Fotoğraf makinemi kaldırıp bir fotoğraf çektim, tam o sırada bana aralık dişli bir gülümseme verdi.

"Fotoğrafımı çektiniz mi, Bayan Cara?"

"Ben çektim. Sorun olur mu?"

Omuz silkti. "Elbette. Ama neden istediğini bilmiyorum."

Bir fotoğraf daha çektim. Yüzü çok ilginçti. "Güzel bir yüzün var." Yüzü başka bir gülümsemeyle aydınlandı. "Öyle mi?"

"Evet, gerçekten öyle. Bu konuda yalan söylemem."

"Peki, teşekkür ederim. Sana ve bebeğine iyi günler dilerim." "Teşekkürler, Harvey. Dışarıda dikkatli ol."

"Her zaman öyleyim." Yanından hızla geçen bir sincaba ters ters baktı ve uzaklaşırken hırsızlar hakkında homurdanmaya başladı.

Bir banka doğru yürüdüm ve oturdum. Bir sincap önümde durmuş, bir köpek mamasını kemiriyordu. Happy Paws'ın dışındaki kaptan çalmış olmalıydı. Fotoğraf makinemi kaldırdım ve birkaç fotoğraf çektim. Bunları Fiona'ya göndermem gerekiyordu. Onların acımasız bir hırsız çetesi olduğunu düşünen çoğu insanın aksine, Fiona Tilikum'un sincaplarını seviyordu.

Telefonum çaldı. Çantamdan çıkardım ve gülümsemem soldu. İyi halim buraya kadarmış. Arayan annemdi.

"Merhaba anne."

"Hamileliğini düşünüyordum."

"Ah?" Söyleyeceği şey için kendimi hazırladım. İyi bir şey olması pek olası değildi.

"Tek başınasın ve evden çok uzaktasın. Oraya gelirdim ama ikimiz de bunun pratik olmadığını biliyoruz."

Annemin bana daha yakın olmak için Tilikum'a taşınması gerektiğine karar verdiğini düşününce midem bulandı. "Hayır, bu pratik değil. L.A.'de kalmalısın."

"Elbette biliyorum. Benim tüm hayatım burada."

"Katılıyorum. Doktorlarınız, terapistleriniz ve tüm arkadaşlarınız. Eminim tüm bunları geride bırakmak istemezsiniz."

"Aklımın ucundan bile geçmezdi." Tanrıya

şükür.

"İşte bu yüzden eve taşınman gerekiyor," dedi, ses tonu kararlıydı. Ve işte oldu.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedim. "Neden olmasın? Orada hiç ailen yok."

"Hayır, ama arkadaşlarım var. Ve bebeğin babası burada." Öfkelendi. "Bunun konuyla ne ilgisi var?" "Bu onun çocuğu."

"Erkekler bu tür şeyleri önemsemez. Eğer seninle evlenmeyi planlıyor olsaydı, burada kalma şans olabilirdi. Öyle mi?"

"Ne, benimle evlenmeyi mi planlıyorsun? Hayır, ama bu değil-" "Gördün mü? Zaten bir ayağı dışarıda."

"O babam değil."

"Hayır, ama size ne olacağını söyleyebilirim. Bunun ne kadar büyük bir sorumluluk olduğunu anlar anlamaz, kendi yoluna gidecektir."

"O öyle biri değil."

"Saf olma."

"Ben saf değilim. Hiç tanımadığın bir adam hakkında hemen sonuca varıyorsun. Logan beni terk etmeyecek."

Ağır bir iç geçirdi. "Neden her şeyi zor yoldan öğrenmekte ısrar ediyorsun anlamıyorum."

Kendi hayatı için için yanan bir çöplük olan bir kadının tavsiyelerine ihtiyacım olmadığına dair sert bir yorumu ısrarak geri çevirdim. "Logan hakkında yanlış düşünüyorsun."

"Kim?"

"Logan Bailey. Bebeğimin babası."

"Kimse arada bir ziyarete gelemeyeceğini söylemiyor."

"Anne, ben babasız büyüdüm. Neden çocuğumun babasının onun hayatının bir parçası olmasını bilerek zorlaştırayım ki?"

"Sadece seni korumaya çalışıyorum," dedi ve sesindeki histerinin yükselmeye başladığını duyabiliyordum. "Bekâr bir anne olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Her şeye mal olsa da seni tek başıma büyüttüm. Yapmam gerekeni yaptım."

"Evet, biliyorum."

"Hayatına ne yaptığın hakkında hiçbir fikrin yok. Ben sadece yardım etmek istiyorum."

"Teşekkür ederim, sanırım, ama bunun iyi olması için Los Angeles'a taşınmama gerek yok. Logan ve ben bu işi yürütüyoruz. Birlikte nasıl ebeveynlik yapacağımızı buluyoruz."

"Mesele bu değil."

"O zaman ne anlamı var?" Telefonumu kaldırımda parçalamaya hazır bir şekilde sordum. "Torunumu bir taşra kasabasında yetiştiremezsin."

"Aslında çok güzel bir kasaba."

Yine ofladı pufladı.

"Gerçekten öyle. Ayrıca, yaşadığım yer burası, Logan ve ailesinin yaşadığı yer de burası. Bir yere gitmiyorum." "Yoluma çıkacağını bilmeliydim."

"Neye engel olacak? Çocuğuna babalık yapacak. Neden bu kötü bir şeymiş gibi davranıyorsun?"

"Dediğim gibi, sadece seni korumaya çalışıyorum. Ama eğer yardımımı istemiyorsan-" Telefonu kapattı.

Telefonumu çantama geri koydum ve uzun, derin bir nefes aldım. Temiz dağ havası yardımcı oldu

Biraz. Annemin eve taşınmamı istemesine şaşırılmamalıydım. Tilikum'u seçmişim çünkü burası onun nefret edeceği ve dolayısıyla asla ziyaret etmeyeceği bir yerdi.

Ama L.A.'de yaşamasaydım, kontrolü elinde tutamazdı. Geri taşınmamı istemesinin asıl sebebi de buydu.

Bu asla olmayacaktı.

Muhtemelen bir seans ayarlamak için terapistimi aramam gerekiyordu. Uzun zaman olmuştu ve dengesiz annemle bir şekilde barışçıl bir ilişki sürdürmenin zorluğu giderek artıyordu.

Ama bugün her şeyi unutabilirdim. Güneş parlıyordu, hava tazeydi ve Logan eve geldiğinde, o ve muhteşem aleti beni çok daha iyi hissettirecekti.

Ciddi koku sorunları olan bir kadın için Knotty Knitter en sevdiğim yerlerden biriydi. Harika kokuyordu. Midemi çılgına çevirecek yemek kokuları tehdidi yoktu. Sadece kâğıt ve ipliğin sakinleştirici aroması ve havada bir miktar çay.

Stitch and Bitch bu gece sessizdi; sadece ben, Grace, Skylar ve Fiona, ayrıca Amy Garrett, Tillie Bailey-Linfield ve Marlene Haven vardı. Hepimiz dükkânın arka tarafına daire şeklinde yerleştirilmiş yıpranmış kanepe ve koltuklara oturduk.

Marlene'i burada görmeye o kadar alışmışım ki, onun bir Haven olduğu ve dolayısıyla düşman olması gerektiği gerçeğini nadiren düşünüyordum. Ama Stitch and Bitch'te durum böyle değildi. Erkekler hâlâ kimsenin hatırlayamadığı nedenlerle bitmek bilmeyen çocukça şakalar yaparken, kan davasını sürdürmek Tilikum'un kadınlarına kalmıştı.

Haftalık toplantımıza Long Island buzlu çaylarını getirmeyi bırakmışım ama diğerleri boşluğu doldurmuştu. Bu gece açık bir şişe şarap ve dumanı tüten bir demlik çay vardı.

Fiona koltuklardan birinde oturuyordu. Saçları kısa bir süre sarı kaldıktan sonra koyu kahverengiye dönmüştü ve sevimli, dağınık bir topuz yapmıştı. Yanağında muhtemelen yağ lekesi vardı. Skylar onun yanına oturdu. Düz siyah saçları ve koyu kahverengi gözleriyle çok güzel bir kızdı. Ama bu tatlı yüz, hınzır ve bazen de hastalıklı bir hayal gücünü saklıyordu.

Bu ikisini evlat edinmemin anneliğe en çok yaklaştığım an olacağını düşünmüştüm. Anlaşılan bana şaka yapmışlar.

Konuşma yanımdan geçip gitmişti. Tıg işi yapmaya çalıştığım şapkaya odaklanmışım. En azından bir şapka olması gerekiyordu. Planladığım gibi gitmiyordu.

Bu işte hiç iyi olmamıştım.

Ama artık her şeyi berbat etmemeye kararlıydım. Küçük bir kasabadaki örgü grubuna alkol ve şımarıklıktan başka hiçbir katkısı olmayan eksantrik zengin kız olmaktan bıkmışım. Anne olacaktım, Tanrı aşkına. Kokteyl karıştırmaktan başka bir şey yapmayı öğrenmem gerekiyordu.

Şapkayı kaldırdım, neden bu kadar eğri olduğunu anlamaya çalışıyordum. "İyi misin tatlım?" Grace sordu.

"Neyi yanlış yaptığımı bilmiyorum."

"İyi gidiyorsun," dedi Tillie. Muhtemelen altmışlı yaşlarındaydı, tel çerçeveli gözlükler takıyor ve parlak pembe ruj sürüyordu. "Sadece pratik yapmak gerekiyor."

"Merak etme; yalnız değilsin." Skylar elinde mavi ve gri bir şey tutuyordu. Ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum. "Bunu ben de doğru yapamıyorum."

En azından bir tek ben değildim. Ama Skylar başarılı bir yazardı. Onunla ilgili

nasıl tığ işi yapılacağını öğrendi, çok yetenekliydi.

Grace yüzünü buruşturarak elini karnına götürdü. Otururken bile Grace kocaman görünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, ona bakmak beni tedirgin ediyordu. Doğumuna sadece birkaç hafta kalmıştı ve bana sadece benim de kocaman olacağımı değil, bu çocuğu bir şekilde içimden çıkarmam gerektiğini de hatırlatıyordu.

O kısımdan zaten korkuyordum.

"İyi misin, boo?" diye sordum. Korkmuş ya da korkmamış, onun için duyduğum endişe her şeyin önüne geçmişti. "Evet, iyiyim."

"Kasılmaların var mı?" Marlene sordu.

"Sadece Braxton-Hicks," dedi Grace. "Henüz gerçek bir şey değil ama onları hissettiğim kesin."

Marlene dilini şaklattı. "Annika'yla haftalarca böyle şeyler yaşadım. Rahatsız edici olabiliyorlar."

Grace oturduğu yerde kıpırdandı. "Bu sabah bir randevum vardı ve henüz doğuma hazırmışım gibi görünmüyor. Ama bir şeyler kesinlikle değişiyor."

Fiona, "İlk yeğenlerimle tanışacağım için çok heyecanlıyım," dedi.

"Eğlenceye ne zaman katılacaksın?" Fiona'ya göz kırparak sordum. "Görünüşe göre bir Bailey tarafından hamile bırakılmak çok moda."

Fiona güldü. "Bilemiyorum. Bunun hakkında konuştuk ama hazır olup olmadığımızdan emin değilim."

"Gavin geçen gün bu konuyu açtı," dedi Skylar. "Daha evlenmedik bile ama bunu düşünmemiz gerektiğini çünkü kardeşlerinin onu göstermesini istemediğini söyledi. Ona bebek sahibi olmanın bir rekabet olmaması gerektiğini söyledim ve bana deliymişim gibi baktı."

Güldüm. "Gavin'e benziyor."

Fiona, "Kulağa tüm Bailey'ler gibi geliyor," dedi.

Tığ kancamı ve şapka için üzücü bahanemi kucağıma bıraktım. "Bu gecelik benden bu kadar. Bunu kabaca şapka benzeri bir şeye dönüştürmekte başarısız olmaya devam edeceksem, en azından alkole ihtiyacım var."

Stitch and Bitch zaten bitmek üzereydi. Diğer hanımlar projelerini kaldırdı ve biz de içkileri temizledik. Projemin berbat olmasına rağmen içimde küçük bir gurur parıltısı hissettim. Üzerinde çalışılması gerekiyordu ama tıgla örmeye çalıştığım her şeyden daha iyiydi.

Eşyalarımı topladım ve Grace'i arabasına kadar takip ettim. Çantasını yolcu tarafına koydu, sonra içeri girdi ve bana kocaman sarıldı.

"Bu ne içindi, boo?"

"En iyi arkadaşım olduğun için. Ve buna ihtiyacın olduğunu hissettiğim için." "Beni çok iyi tanıyorsun."

"Evde işler nasıl?" diye sordu.

"Şaşırtıcı derecede iyi. Logan'la yaşamak o kadar da kötü bir şey değil."

Bana bilmiş bir gülümseme verdi. "En kötüsü değil, ha? Bundan çok daha iyi olduğunu tahmin ediyorum." Gözlerimi devirdim. "İyi. Düzenli orgazmlar bir artı."

"Aranızda işlerin yoluna gireceğini biliyordum."

"Yanlış bir fikre kapılmayın. Logan'la yatmak sadece fiziksel bir ihtiyacı karşılamaktır. Biz birlikte değiliz."

Kaşlarını kaldırdı, açıkça şüpheliydi. "Şimdi böyle diyorsun ama önce seks geliyor, sonra bebek geliyor, sonra daha fazla seks geliyor ve bir de bakıyorsun ki aşık olmuşsun."

"Pek sayılmaz. Sevebileceğim tek insanlar sen ve bu çocuk." Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım. "Sanırım Logan ve ben bu ortak ebeveynlik olayının üstesinden gelebileceğiz, ama hepsi bu. Ayrıca, sonumuzun birlikte olmayacağını zaten biliyorum."

"Neden böyle söylüyorsun?" Grace sordu.

"Çünkü ben onun kader arkadaşı değilim."

Kaşları çatıldı. "Bu da ne demek oluyor?"

"Bilirsiniz, bazı kitaplarda çiftin kaderinde birlikte olmak vardır ve birbirlerini bulduklarında içgüdüsel olarak bunu bilirler. Gerçi bu durumda bilen Gram." Hâlâ mantığımı anlamadığını söyleyebilirdim. "Örneğin seni ele alalım. Büyükanнем senin Asher'la birlikte olacağını biliyordu. Bütün torunlarının kiminle birlikte olacağını bildiğine inanıyorum."

"Bunu nasıl bilebilir ki?"

"*Nasıl* olduğunu bilmiyorum, sadece bildiğini biliyorum."

"Peki Logan'la birlikte olacağınızı her zaman bilmediğini düşündüren ne?"

Boğazım düğümlendi ve devam edebilmek için yutkunmak zorunda kaldım. "Bana hiç lakap takmadı."

"Ne?"

"Sen Gracie Bear'sın, ya da Anne Ayı. Seni çok sevdiği için sana iki tane verdi. Fiona'ya Cricket diyor, Skylar'a da Sparrow. Bana hiç Cara'dan başka bir şey demedi."

"Bu Logan'la işlerin yürümeyeceği anlamına gelmiyor."

"Hayır, öyle. Torunlarından ya da onların kader arkadaşlarından başka birine hiç lakap taktı mı?"

"Kader arkadaşları," dedi gülerek. "Tamam, hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Öyle herkese lakap takmaz."

"Peki hiç yanıldığı bir şey var mı?"

Grace cevap vermek için ağzını açtı ama tekrar kapattı. "Eminim öyledir ama şu anda aklıma spesifik bir örnek gelmiyor."

"Bana hiç lakap takmadı, o yüzden Logan'la birlikte olmamam gerektiğini biliyorum." "Belki de vermiştir ve henüz sana söylememiştir."

Bir kaşımı kaldırdım. "Bundan şüpheliyim. Ve sorun değil. Logan'a aşığım ve benimle asla evlenmeyeceğini bildiğim için surat asıyor değilim. En iyi ihtimalle, önce kavga etmeden ebeveynlik kararları alabilen arkadaşlar olacağız. Tek umudum bu."

Tek umabildiğim buydu.

Ruh halimin değiştiğinin işaretlerini hissediyordum. Daha önce ne kadar huysuz olduğumla ilgili şakalar yapmıştım ama eski halim hamile halime hiç benzemiyordu. Gerginlik sırtımı düğümledi ve içimde için için yanan bir ateş alevlendi. Uzandım ve onu yakaladım. Kızgın olmak üzgün olmaktan daha iyiydi. Bunun için üzülmemeye izin vermeyecektim.

Logan için neredeyse üzülüyordum. Eve gittiğimde benim huysuz kıcımla uğraşmak zorunda kalacaktı. Grace gözlerini kısmıştı. Benimle tartışmak istediği belliydi ama haklı olduğunu biliyordu.

Ve bu iyiydi. Bebeğim bir Bailey olacaktı ama ben her zaman bir yabancı olacaktım.

LOGAN

B Mutfaktan duyabildiğim dolap çarpma seslerine bakılırsa Cara'nın keyfi yerindeydi. Nedenini kimse tahmin edemezdi. Alt katta bir dağınıklık bırakmıştım ve o da bana kızmış mıydı? Belki de sebepsiz yere bana kızmıştı. Bu da bir başka sağlam olasılıktı. Ya da Stitch and Bitch'teyken onu kızdıran bir şey mi oldu?

Belki de sadece acıkmıştı. Ya da azgın.

Daha akıllı bir adam odasında kalırdı. Ortaya çıkmak güvenli olana kadar beklerdi. Ama ben ateşle oynamayı severdim.

Aşağı süzıldüm ve merdivenlerin dibinde duraksadım. Oturma odasındaki gazlı şöminenin ışığı titriyordu. Cara mutfakta dolaşüyor, dolap kapaklarını açıp kapatıyordu. Beyaz gömleği ve taytı hamile karnının kabarıklığını gösteriyordu ve bu durum tuhaf bir şekilde hoşuma gitmişti. Vücudunun değişim şekli hiç tahmin edemeyeceğim kadar seksiydi.

Derin, ilkel bir dürtü beni ele geçirdi. Bana hamile olduğunu söylediği andan beri onu koruduğumu hissediyordum. Ama bu başka bir şeye dönüşüyordu. Ona her baktığımda aklıma tek bir kelime geliyordu.

Benimkini.

Her erkek çocuğunun annesi için böyle mi hissederdin? Ve bebeğimiz doğduktan sonra da böyle hissedecek miydin?

Gerçekten sadece bebek miydi?

Tabii ki öyleydi. Cara'ya karşı sahiplenici duygulara kapılamazdım.

Ama onu sıkıp atabilirdim. Şu anda ihtiyacı olan şey kesinlikle buydu.

Buzdolabını açtı, iki saniye kadar içine baktıktan sonra tekrar kapattı. "Neden bu kadar kırgınsın?" Mutfağa girerek sordum.

Yeşil gözleri parladı. "Şimdi olmaz, prens sık kafalı."

Kalçamı rahatça tezgâha yasladım. "Sadece soruyorum. Burada sebepsiz yere sağa sola vuran sensin."

"Burası benim mutfagım. Etrafı dağıtmak istersem, yaparım." "Tamam, çılgın."

"Neden bu kadar sinir bozucusun?" Bir adım öne çıktı ve gözleri bir aşağı bir yukarı gidip geldi. "Şu haline bak. Kendini bile zar zor giydirebiliyorsun."

Kendime baktım. Üzerimde bir tişört ve spor şortu vardı. "Kıyafetlerimin nesi var?"

"Aptal çorapların bile uymuyor."

"Öyle değil mi?" Önce bir ayağımı, sonra diğerini çıkardım. Çoraplardan birinde kırmızı, diğerinde mavi bir şerit vardı. "Huh.

Sanırım bilmiyorlar."

Dişlerini sıktı. "O çoraplardan nefret ediyorum." "Hayır nefret etmiyorsun."

"Evet, gerçekten istiyorum."

Yaklaştım. "Çoraplarımı seviyorsun çünkü seni kızdırma şeklimi seviyorsun." "Kapa çenenin, Logan."

"Tüm yapabildiğin bu mu? Susmak mı? Hadi ama prenses, bundan daha iyisini yapabilirsin." "Senden nefret ediyorum."

Bir adım daha atarak tam önüne geldim. Bana bakabilmek için çenesini kaldırmak zorunda kaldı.

"Hayır, bakmıyorsun."

"Evet biliyorum."

"Benden nefret etmiyorsun." Parmaklarımı saçlarında gezdirdim ve bir avuç saçını avucumun içine aldım. Bakışlarım ağzına kilitlendi ve onu öpmeme neredeyse hiç izin vermediğini fark ettim. Ne zaman denesem, bundan kaçınmanın bir yolunu buluyordu. "Benden hoşlanıyorsun ve bu seni kızdırıyor."

Gözlerini devirdi ama geri çekilmeye çalışmadı. Saçlarını tuttuğum için geri çekilemiyordu. "Sen öyle san."

Yüzümü yaklaştırdım ve burnumu onunkinin üzerinde gezdirdim. Sertleşti ama bir santim bile vermedim. "Seni becerme şeklimi seviyorsun."

Tek cevabı boğazından gelen yumuşak bir inilti oldu.

"Biliyorsun, değil mi?" Konuşurken dudaklarımın onunkilere değmesine izin verdim. "Söyle. Seni becerme şeklimi sevdiğini söyle."

"Hayır."

Gülümsedim. Hayır diyeceğini biliyordum. Demesini istedim. Vücudum şimdiden onun için yanıyordu, aletim çelik gibi sertti. Ön sevişme olarak dövüşmekten daha ateşli bir şey yoktu. Buna bayılıyordum.

"Bana yalan söyleme, tatlım." Dilim dışarı çıktı ve dudaklarına dokundu. "Becerilmeyi seviyorsun."

"Hayır, istemiyorum. Bunu benim için hiç yapmıyorsun."

"Hayır mı? Bu çok kötü." Bir elim hâlâ saçlarındayken memelerinden birini avuçladım ve sıktım. Belden aşağı bir vuruştı. Ne kadar hassas olduklarını biliyordum.

Dudaklarından bir inilti kaçtı.

"İhtiyacın olan şey bu, değil mi?" Başparmağımı meme ucuna sürttüm. "Seni boşaltmamı istiyorsun. Söyle bana."

"Bana bunu yapmandan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum." Dudaklarımı tekrar onunkilere değdirdim, tam olarak öpmedim ve bir dizimi bükerek kalçamı bacaklarının arasına soktum. Azgın bir maymun gibi kalçamın üzerine çıktı ve kendini bana sürttü.

Onu tam istediğim yere getirmiştım. Dudaklarımı onunkilerin üzerine eğdim ve onu öptüm.

Ellerini göğsüme koydu, sanki beni itmek üzereydi. Ama ben dilimle ağzını işgal ettim ve onu derinden öptüm.

Ve eridi.

Vücudundan bir ürperti geçti ve kollarını boynuma doladı. Saçlarını bıraktım, onun yerine başının arkasını nazikçe tutmaya devam ettim, parmak uçlarım kafa derisine masaj yapıyordu.

Bir şeyler oluyordu. Genelde aramızda şimşek gibi çakan öfke dalgaları yerini yumuşak zevk dalgalarına bırakmıştı. Tırnak yok, yumrukla saç çekmek yok. Bacağıma kuru kuru vurmaya bile

biraktı,

Kalçamla sürekli baskı yapmama rağmen.

Dolgun dudakları benimkilere karşı sıcak ve uysaldı ve dillerimiz yavaş bir dansa karıştı. Diğer elimi kışını kavrayacak şekilde kaydardım ve onu kendime doğru daha sıkı bastırdım.

Öpüşme izin vereceğini düşündüğümünden daha uzun sürdü ama sonunda ellerini tekrar göğsüme koydu ve itti.

Öpücüğü kestim ve gitmesine izin verdim.

"Beni böyle öpmemelisin," dedi, sesi nefes nefese çıkmıştı.

"Neden olmasın?"

"Yapmamalısın."

Belki de haklıydı. Aramızdaki ateşi yakan öfke kıvılcımı olmadan, geriye kalan şey aniden gerçek ve ham hissettirdi. Hâlâ onun beynini sıklamak istiyordum. Sikim onun içinde olmak için ağrıyordu. Ama göğsüm doluydu ve kabul etmek istemediğim bir duygu yüzeye çıkmaya çalışıyordu.

Deli olmaya geri dönmemiz gerekiyordu. Bu çok fazlaydı.

Omuz silktim, sanki o öpücük beni mahvetmemiş gibi. "Sanırım orgazm olmak istemiyorsun o zaman." Öfke bir kez daha yeşil gözlerini parlattı. "Bana bir tane vereceksin."

"Bilmiyorum, tatlım. Bunu istediğini sanmıyorum."

"Şimdi iki oldu."

Oh, evet. Bu işin gidişatı hoşuma gitmişti. Aramızdaki havada gerilim çatırdıyordu. "Üçü dene. Ama seni yalvartacağım."

"Sana hiçbir şey için yalvarmayacağım."

"Evet, yapacaksın." Sesim alçak bir hırıltıya dönüştü. Onu kollarımla kafesleyerek tezgâha doğru sıkıştırdım. "Durmam için bana yalvarana kadar aklını kaçırmanı sağlayacağım. Boşalmak için o kadar çaresiz kalana kadar, buna dayanamayacaksın."

Ellerini göğsüme koydu ve tırnakları gömleğimi ısırır diye parmaklarını kıvırdı. "O kadar da iyi değilsin."

"Bahse var mısın?" Elimi ustalıkla taytının bel bandının altına kaydardım. "Bu açgözlü kedi benim için tam buraya gelecek."

Parmaklarım bacaklarının arasına kaydı ve tıslayarak nefes aldı. Külotu sırlıslıkla olmuştu. "Gördün mü?" Parmaklarımın ıslak yarığı boyunca kaymasına izin vererek homurdandım. "Beni istiyorsun."

"*Seni* istemiyorum. Sadece orgazm olmak istiyorum."

Sırıttım, tırnaklarını omuzlarıma geçirirken iki parmağımı içine soktum. "Kimse seni benim gibi beceremez."

Parmaklarım daha derine kayarken inledi. "Çok daha iyilerini yaşadım." "Küçük pis yalancı," diye homurdandım kulağında.

"Bana bunu sevdiğini söyle." "Hayır."

Kalçalarını sallayıp elime sürtünürken tekrar sırıttım. "Bana durmamı istemediğini söyle."

Bir inilti daha ve göz kapakları dalgalandı. "Durabilirsin. Umurumda değil."

İç kasları gerildi. Onu daha hızlı parmakladım, elimin topuğuyla klitorisine bastırdım ve onu çılgına çevirdim. Nefesi hızlı geliyordu ve kalçalarını yuvarlayarak elime biniyordu.

Ve sonra durdum.

Elimi pantolonundan çektiğimde gözleri büyüdü ve nefesi kesildi. "Ne oluyor lan?"

"Bana ihtiyacın yok. Zaten o kadar da iyi değilim."

"Logan."

Parmaklarımı ağızma soktum ve tadını emdim. Kahretsin, bu çok iyiydi. "Çok kötü. Tadın inanılmazdı."

Kesik kesik nefesler alarak tezgâhı kavradı. "Logan. Sen daha iyi..."

"Ne?" diye sordum. Soğukkanlı görünmeye çalışarak sordum. Çünkü oynadığım bu oyuna rağmen onu döndürmeye, pantolonunu yırtmaya ve sikimi içine sokmaya hazırdım. Kendimi tutmak için tek yapabildiğim buydu. "Ne istiyorsun?"

"Neye ihtiyacım olduğunu biliyorsun."

"O zaman kibarca sor." Boynundan göğüslerinden birine doğru bir çizgi çizdim. Parmağımı meme ucunun etrafında tembel bir daire çizecek şekilde hareket ettirdim. Kıyafetlerinin içinden bile dokunuşum onu nefessiz bıraktı.

Ereksiyonumu yakaladı ve sıktı. Sertçe. "Bana bir orgazm yaşat." Kendime rağmen homurdandım, kalçalarım sarsıldı. "Tek söylemen gereken lütfen."

Eli sıkılaştı. Dişlerimi sıktım. Beni resmen taşaklarımdan yakalamıştı ama pes etmedim. Onun yerine, onu tekrar öptüm.

Bu onu gerçekten kızdırdı.

Ama o da beni öptü.

Kollarını bana doladı ve tırnaklarını sırtıma geçirdi. Keskin bir çimdikle homurdandım ve elimi pantolonuna geri sokmak için uğraşırken dilimi ağızma soktum. Dudağımı ısırды, parmaklarım içine girene kadar bırakmayı reddetti.

Dağınık, dişleri birbirine çarpan öpücükler arasında, "Lütfen," dedi. "Lütfen, Logan. Lütfen."

Onu sertçe öperken parmaklarımı içine pompaladım, teslim oldum. Ona ihtiyacı olanı veriyordum. Amı sıkılaştı, parmaklarımın etrafında hızlı darbelerle spazm geçirdi.

Bir orgazm geride kaldı. Ve ben daha yeni başlıyordum.

Elimi pantolonundan çektim ve nefesini tutarak birkaç saniye bana doğru sarktı.

Doğruldu ve saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu ancak yeterli oldu."

"Sanırım tekrar denesem iyi olacak." Arkasını dönemesin diye çenesinden tuttum ve onu tekrar öptüm. Bu seferki yumuşaktı, neredeyse şefkatliydi. Vücudumu saran aciliyet ve sesimin sertliğiyle garip bir tezat oluşturuyordu. "Kıçını kaldırıp odama gel ve elbiselerini çıkar."

Tereddüt etti, gözleri benimkilere kilitlenmişti ve tartışmaya devam edip etmeyeceğini merak ettim. "Şimdi," dedim.

Ona ne yapacağını söylemem hoşuna gidiyordu. Dudakları bir gülümsemeyle kıpırdadı. Ellerini göğsüme koydu ve beni itti -her konuda benimle mücadele etmenin bir yolunu bulmalıydı- ama saçlarını omzunun üzerinden atarak merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı.

Onu takip ettim, ellerim kalçalarında ve poposundaydı. Odama varır varmaz dediğimi yaptı, giysilerini çıkardı ve yere bıraktı. Ben soyunurken dönüp bana baktı, gözlerinde ateş ve meydan okuma yanıyordu.

Kahretsin, çok güzeldi.

Onu yatağıma doğru geri çektim ve üzerine tırmandı. Her ne kadar içinde olmak istesem de, en az iki kez daha benim için boşalana kadar gitmesine izin vermeyecektim.

Ayrıca onun amını yemeyi çok seviyordum. Bu tam bir kazan-kazandı.

Başını yastığıma yasladı. Yatağa yerleştim ve bacaklarını açtım. Birkaç uzun dil darbesiyle tadına baktım.

Çok iyiydi.

Ellerim kalçalarındayken işe koyuldum, o soluk soluğa inlerken yalamaya ve emmeye başladım. Beni istediği kadar aşağılayabilirdi - ona hayatının en iyi orgazmlarını yaşatmadığımı iddia edebilirdi. Vücudu

gerçeği söyledi. Burada benden saklanamazdı. Ona ne yaptığımı biliyordum ve ikimiz de buna bayılıyorduk.

İnleyerek parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. O kalçalarını bana doğru yuvarlarken ben de sabit bir ritimle klitorisini okşuyordum. Onu bu noktaya getirmek hoşuma gidiyordu; rahatlayacak kadar zevk aldığı bir noktaya. Artık umutsuzca orgazm peşinde koşmuyor ya da bana hakaretler yağdırmıyordu, bacaklarının arasında dilimi hissederken kaybolmuştu.

Ben onu çıldırtacak şekilde yalayıp emerken nefesi hızlı hızlı kesiliyordu. Tam olarak neyi sevdiğini biliyordum ve bu bilgiyi acımasızca kullandım. Saçlarımı tutarak çarşaflara karşı kıvrandı ve bacaklarının daha geniş açılmasına izin verdi.

Klitorisini emdim, onu ağlattım, sonra iki parmağımı içine kaydırđım. Neredeyse gelmişti. Sıcaklığı hissedebiliyordum, vücudundaki gerginlik kırılma noktasına yükselirken sıkı nabız atışlarını.

"Durma," diye yalvardı. "Lütfen durma."

Yapabilirdim. Bazen sadece daha fazlası için yalvartmak için yapardım. Ama bu sefer, onu yalamaya devam ettim, onu acımasızca başka bir orgazma doğru sürükledim.

Duvarları titreşti ve tadı ağzıma doldu. Şehvet içimde parladı, ereksiyonumu ağrıttı ve neredeyse istemsizce kendimi çarşaflara sürttüm. Onun ağzına sığacaktım. İşim bittiğinde hareket edebilirse şanslı sayılırdı.

"Aman Tanrım," dedi nefes nefese, vücudu gevşemişti. Bir kolunu alnının üzerine koydu. "Bu... Aman Tanrım. Daha fazla dayanabilir miyim bilmiyorum."

Dizlerimin üzerinde doğruldum ve elimin tersiyle ağzımı sildim. "Seninle işim henüz bitmedi."

Gözleri şişmiş sikime kaydı, sonra tekrar yüzüme döndü. "İtiraf etmeliyim ki çok cömertsin."

Bacaklarını açarak ona yaklaştım. "Beni orgazm satıcın olarak düşün. Uyuşturucu gibi, sadece senin için daha iyi."

"Çok daha iyi."

"Tüm bunlardan sonra hâlâ sikilmek istiyor musun?" Sikimi tuttum ve okşamaya başladım.

Dudaklarını yalayarak elimin sert uzunluğumda aşağı yukarı hareket edişini izledi. "Gerçekten öyle. Ama bunu yapmanı izlemek hoşuma gidiyor."

"Öyle mi?" Daha hızlı okşadım. "Seyretmeyi seviyorsun, seni pis

küçük kız." "Bu çok ateşli."

İnleyerek kavramamı sıkılaştırdım, hâlâ hızlı hızlı okşuyordum. Tadı ağzımda kaldı ve önümde uzanan güzel vücudunun görüntüsü bunu daha da güzelleştirdi.

Ama onun içinde olmaya havaya ihtiyacım varmış gibi ihtiyacım vardı.

Hala dizlerimin üzerinde, bacaklarını yukarıda tutmak için ayak bileklerinden tuttum ve içine doğru ittim. Onun ıslak sıcağına gömülürken inledim. Kahretsin, kendini iyi hissediyordu. Şişmiş sikimin etrafında çok sıcak ve sıkı.

Kalçalarımı ona doğru sürdüm, yatak başlığını duvara vurdum. Kollarını başının üzerine koyarak kendini destekledi ve göğüsleri zıpladı.

Lanet olsun o göğüslere. Çıldırılmışlardı.

Vücudu inanılmazdı. Değişmiş, daha önce sahip olmadığı kıvrımlara sahip olmuştu. Ve ben buna bayılmışım.

Bir hayvan gibi hırlayarak onu sertçe becerdim. Karın kaslarım esnedi ve göğsüm terden parladı. İçine girip çıktıkça kasıklarımnda basınç oluşuyordu, sıcak basınç neredeyse dayanılmazdı.

Kaygan duvarları etrafımda kenetlenirken gözleri geri yuvarlandı ve tekrar boşalmaya başlarken zar zor tutarlı bir evet akışı mırıldandı.

Üç oldu. Serbest bırakma zamanı.

Birkaç sert itiş daha ve işim bitmişti. Her darbede homurdanarak çözüldüm.

onun içinde serbest bırakıldı. Boşalırken zevk dalgaları içimde patladı, yoğunluğu eziciydi.

Vay anasını.

Çekildim ve Cara'nın bacaklarını yatağa geri koydum. Gözleri kapalıydı ve nefesini tutarken bir kolunu alnına sardı. Yanındaki yatağa çöktüm, kalbim hala hızlı atıyordu, tüm vücudum endorfinle doluydu.

Bir dakika öylece uzandık, sadece nefes alıyorduk. Sonra kendini yukarı itti, yatağın kenarına doğru ilerledi ve ayağa kalktı.

Kıyafetlerini yerden alırken "İyi geceler," dedi. "İyi geceler."

Kıyafetlerini toplamayı bitirmesini izledim ve neredeyse söyleyecektim. Neredeyse ona kalmasını söyleyecektim.

Çünkü hiç yapmadı. Seks yaptık. O gitti. Onun odasındaiken bile.

Ve bir kez daha kendime neden önemsemişimi sordum. İkimiz de bunun ne olduğunu biliyorduk. Sadece durumdan en iyi şekilde yararlanmaya çalışıyorduk. Biz bir çift değildik.

Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru taradı ve bir an için arkasına bakabileceğini düşündüm. Ve eğer baksaydı, belki de bunu söylerdim.

Kal.

Ama o

yapmadı. Ben

de yapmadım.

Kolundan sarkan kıyafetleriyle odamdan çıktı ve göğsümdeki bu garip delik biraz daha büyüdü.

LOGAN

Fya da ilk kez bir kızı Salı akşamı Gram'ın yemeğine getirmiştim. Tabii ki Cara'ydı, belki de bu sayılmazdı. O benim kız arkadaşım değildi, bu yüzden onu daha önce getirmemiştim. Ama birkaç gün önce, Gram gelip gelmeyeceğini sormuştu. Bu onun "*Onu davet etsen iyi olur*" deme şekliydi. Gram'a karşı gelmek asla iyi bir fikir değildi. Ayrıca, Cara'yı yemeğe getirme fikri hoşuma gitmişti. Uygun görünüyordu. Belki bir çift değildik ama birlikte bir çocuğumuz olacaktı, yani artık o da bizimle birlikteydi. Onu aileye entegre etmek mantıklı geldi. Neyse ki ikimiz için de, Bailey'ler arasında Cara'dan nefret eden tek kişi hep ben olmuşumdur. Evan ve Levi onu az çok görmezden geliyor gibiydiler ama ondan hoşlanmıyorlardı. Çoğu insan gibi o da Gavin'le iyi geçiniyordu ve Asher'la birbirlerini kabullenmiş görünüyorlardı. Büyükanne de ondan hoşlanıyordu, yani kesinlikle düşmanca bir bölgeye girmiyordu. Ama buraya gelmek için ayrıldığımız anda onun endişesini hissetmiştim. Yıllar boyunca Grace'le birlikte büyükanne belki de yüzlerce kez gitmiş olmasına rağmen, ailenin geri kalanıyla birlikte büyük çiftlik evinin masasında oturup yemeklerimizin kalıntılarını karıştırırken hâlâ endişesini hissedebiliyordum. Neredeyse iki aydır Cara ile yaşıyordum ve bu kısa sürede onun hakkında çok şey öğrenmiştim. Yemek ya da seksin onun en kötü ruh halini bile iyileştirebileceğini biliyordum. İkisini de yaparsam bonus puan alırdım. Uzun öğleden sonralarını çektiği fotoğrafları düzenleyerek geçirdiğini biliyordum ve bunlar muhteşemdi. Annesinin kendisinden on kat daha deli olduğunu ve babası hakkında hâlâ kafamda bir sürü soru olduğunu biliyordum. Yemekten kıyafetlerinin uyumuna kadar neredeyse her konuda seçici olduğunu ve tuhaf bir müzik zevki olduğunu biliyordum. Çok fazla YouTube videosu izler, bir şeylerin nasıl yapılacağını öğrenmeye çalışırdı ve yemek pişirmek en iyi becerisi değildi. Ayrıca soğukkanlılığının sahte olduğunu ve savunmasız hissetmekten nefret ettiğini de anlamıştım. Belki de bu yüzden benim yerime Grace'in yanına oturmayı tercih etmişti. İhtiyacı olmasına rağmen hiçbir şey için bana yaslanmak istemiyordu. Tanrım, bazen beni deli ediyordu. Grace sandalyesinde arkasına yaslandı ve bir elini karnının üzerine koydu. Doğumuna bir haftadan az bir süre kalmıştı ama bu kadar büyük olmasına rağmen her zaman memnun ve rahat görünüyordu. Sandalyesinde sürekli yer değiştiren Cara'nın aksine. Kalçaları ağrımaya başlamıştı, özellikle de bir süre oturduktan sonra. Kitaplar bunun, doğum yapmaya hazırlanırken eklemlerinin gevşemesinden kaynaklandığını söylüyordu. Vücudunun hamile olmaktan nefret ettiğini ve memnuniyetsizliğini belli etmek için yeni yollar bulduğunu söylüyordu. Eve döndükten sonra ona sırt masajı yapmalıyım.

Gram'a baktım. İfadesinde en ufak bir stres belirtisi bile yoktu. Kimse bu konuyu açmamıştı.

Hepimizin bunu düşündüğünü bilmeme rağmen, mali durumundan bahsetmedim. Ama muhtemelen bunun yemek masasında konuşulacak bir konu olmadığını söyledi. Bunu daha sonra Asher'a sormam gerekecekti.

"Demek Bailey bayrağı hâlâ asılı," dedi Gavin sırtarak. "Onu oraya kim astıysa iyi iş çıkarmış." Sandalyemde doğruldum. "Ne Bailey bayrağı?"

Levi'nin kaşları çatıldı. "Üzerinde Bailey yazan dev mavi bayrak son iki gündür belediye binasının üzerinde dalgalanıyor. Onu görmedin mi?"

"Hayır." Bu garipti. Bunu nasıl kaçırmışım? "Neden bana haber vermediniz? Yardım edebilirdim."

"Biz yapmadık," dedi Gavin kayıtsızca.

Büyükanne homurdandı.

"Ne?" Skylar elinin arkasından kıs kıs gülerken Gavin sordu.

"Haven'lar onu nasıl indirmediydi?" Fiona sordu. "Çok büyük. Ondan nefret ediyor olmalılar."

Gavin, "Sanırım onu her kim koyduysa, ki kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, bubi tuzağı kurmuş olabilir," dedi. "Ben de öyle duydum."

Levi'yi sırtışını gizlemeye çalışırken yakaladım. O da işin içindeydi.

Lanet olsun. Bunu tamamen kaçırmış olduğum gerçeği hakkında nasıl hissedeceğimi bilemiyordum. Sadece şakanın içinde olmamakla kalmamış, bayrağı fark etmemiştim bile. Ama son zamanlarda çok meşguldüm.

Hayatım değişiyordu. Ve bu kötü bir şey değildi. Sadece farklıydı.

"*Kim* yaptıysa eline sağlık," dedim tırnak işareti yaparak. "Bubi tuzakları hoş bir dokunuştur."

"Teşekkürler," dedi Gavin gülümseyerek. "Yani, evet, katılıyorum."

Levi, "Biri tuzakları yeniden doldurursa komik olur," dedi. "Yine."

Büyükanne ayağa kalktı ve tabağını lavaboya götürdü. "Gagalarım kesinlikle çok fazla yumurta bırakıyor. Bazen dağıtabileceğimden daha fazla. Sizin işinize yarayacak mı bilmiyorum ama yarayacaksa buyurun alın."

Gavin ve Levi hızlı bir sırtış paylaştılar. Gözlerimi Gram'e diktim. Az önce Haven'lara şaka yapmayı mı teklif etmişti? O bunu hiç yapmazdı. Gözlerim Cara'ya kaydı ve o da bana hızlı bir göz kırptı. Ne *dediğini* anladığıma yemin edebilirdim - Gram *tam bir baş belasıydı* - tıpkı Levi ile her zaman olduğu gibi.

Bu garipti. Hep bunun ikizlere özgü bir şey olduğunu düşünmüştüm. Cara'da da var mıydı?

Onunla olan olası sözsüz iletişim yeteneğimi düşünmeye devam edemeden, herkes kalkıp bulaşıklarını lavaboya götürmeye başladı. Ben de onları takip ettim, sonra Gavin'i dirsekleyerek yoldan çektim, böylece temizliğe yardım edebilecektim.

Büyükannem masadaki kızlarla sohbet ederken Evan ve ben bulaşıkları yıkadık. İşimiz bittiğinde kurabiye kavanozundan bir çikolatalı kurabiye aldım ve arka verandaya çıktım.

Akşam havası hâlâ ılıktı. Asher kollarını verandanın parmaklıklarına dayamış, arka bahçeye bakıyordu. Büyükannenin tavukları kümeslerine yerleşmişti ve tek ses ağaçlardaki rüzgârın hışırtısı ve derenin aşağısında vıraklayan birkaç kurbağaydı.

"Hey, kardeşim." Korkuluklara yaslandım ve kurabiyemden bir ısırık aldım. "Para durumundan haber var mı? Büyükannem bu konuda bana tek kelime etmedi."

"Darcy hala üzerinde çalışıyor. Ne yazık ki vergi dairesi Gram'in neden vergi borcu olduğunu pek umursamıyor."

"Bu tam bir saçmalık."

"Biliyorum. Ama bir yolunu buluruz."

Haklı olduğunu umarak başımı salladım. Burası sadece bir avuç arazi üzerindeki bir ev değildi. Dönümlerce ve dönümlerce tarih vardı. Büyükannemin dünyasıydı.

"Yani tam bir bebek nöbetindesin," dedim. "Her an olabilir, ha?"

"O her hareket ettiğinde adrenalini tavan yapıyor çünkü zamanın geldiğini düşünüyorum." "Hazır mısın?"

Sanki düşünmesi gerekiyormuş gibi tereddüt etti. "Olabildiğim kadar hazırım sanırım. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz ve bebek derslerini aldık. Ama sen ne kadar hazır olabilirsin?"

"İyi bir noktaya değindin. Yalan söylemeyeceğim: Grace'i görmek beni korkutuyor. Onun birkaç ay içinde nasıl Cara olacağını düşünüp duruyorum. Ve ben farkına bile varmadan, bir doktor bize küçük bir insan verecek ve onu hayatta tutmamızı bekleyecek."

Güldü. "Aynen öyle. Bu biraz ağır bir şey. Yine de heyecanlıyım. Başta Grace'in hamile kalmasını istedim çünkü bebek istediğini biliyordum. Bu onunla ilgiliydi, anlıyor musun? Ama şimdi oğlumla ya da kızım ile tanışmak için sabırsızlanıyorum. Bir süre bu şansı yakalayamayacağımı düşündüm, bu yüzden onunla bir aile kurmak hayatımı geri kazanmak için son adım gibi geliyor."

Omzuna bir tokat attım. "Bunu hak ediyorsun dostum. Harika bir baba olacaksın."

"Teşekkürler." Gözlerine baktı. "Sen de öylesin."

Bunu ondan duymak çok şey ifade ediyordu. Bir şaka yapmak ya da ona çenesini kapatmasını söylemek istedim, sadece aramızdaki tüm duyguları saptırmak için.

Ama ben yapmadım. Onun yerine, sahiplendim.

"Teşekkürler Ash." Kollarımı uzattım ve ona sırtımı sıvazlayarak sarıldım. "Bunun anlamı çok büyük." Birbirimizden ayrıldık ve Asher boğazını temizledi.

"Bir tane ister misin?" Elimdeki son kurabiyeyi kaldırarak sordum. "Elbette. Teşekkürler."

İçeri girdim ve masaya hızlıca bir göz attım. Cara, büyükannem ve kızlarla birlikte oturuyordu. Birisi çay yapmıştı ve ortada bir tabak kurabiye vardı. Bir tane aldım, sonra başka ne içeceğini görmek için buzdolabına gittim.

"Neyse ki tamamen kalın kafalı değilim," dedi Cara, sesi soğukkanlıydı. Bu da konuştukları şey hakkında gerçekten ne hissettiğini sakladığı anlamına geliyordu. "Bir yolunu bulacağım."

"Merak etme, Kaplan," dedi Büyükanne. "Her şey yoluna girecek."

Açık buzdolabının önünde donup kaldım. Büyükannem az önce Cara'ya *Kaplan mı* demişti?

Cara'ya hep Kaplan derdim. Kızıl saçlı vahşi bir kedi idi. Uyuyordu. Ama ona pek çok şey diyordum. Takma adlar dilimden düşmezdi, tıpkı kardeş lügatım gibi.

Ama Gram az önce Cara'ya bir hayvan ismi mi vermişti? Yerli değildi ve tüm hayvanlarımızın kökeni burada, Kuzeybatı Pasifik'teydi.

Kaplanlar yabancıydı. Egzotik.

Cara gibi. Cascades'te bir kaplan ne kadar yabancıysa o da bizim tuhaf küçük kasabamıza o kadar yabancıydı.

Ama evet, o bir kaplandı. Vahşi, koruyucu ve bölgeciydi. Vahşi ve evcilleştirilmesi imkansızdı. Orada öylece durup şok geçirirken bir şey fark ettim.

Ondan hoşlandım. Hem de çok. Aslında, onun deli kıcına aşıktım. Ve bu konuda ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

CARA

"D Endişelenme, Kaplan. Her şey yoluna girecek." Bekle, ne?

Gram sadece...

Grace'in bana baktığını hissedebiliyordum ama gözlerini kaçırdım. Çünkü ne düşündüğünü çok iyi biliyordum. Kader arkadaşları. Büyükanmem biliyordu.

O her zaman biliyordu.

Hayır, az önce olan şey bu olamazdı. Gram'ı yıllardır tanırdım ve bana hep Cara derdi. Sadece kızıl saçlarımdan bahsediyordu. Ya da bebek yüzünden. Bu mantıklı. Sonunda torunlarından birinin annesi olacağım için bana mahkum olduğu gerçeğini kabullenmişti. Bu yüzden bana bir hayvan ismi uydurmuş. Belki de Logan'ın bana Kaplan dediğini duymuş ve onun lakabını ödünç almaya karar vermişti.

Olamaz çünkü...

Logan odadaydı. Onun varlığını arkamda hissedebiliyordum. Buzdolabında bir şey arıyordu, yani onu duymuş muydu? Orada ne yapıyordu? Muhtemelen gizlice bir bira içip içemeyeceğini düşünüyordu, her ne kadar ben hamileyken alkolü bırakacağına söz vermiş olsa da.

Muhtemelen duymamıştır.

Neden bu konuda çıldırıyordum?

Fiona bir şeyler söylüyordu ama ben konuşmanın izini kaybetmiştim. Gözlerim masaya yapışmıştı, her zamanki soğukkanlılığım parçalanmanın eşiğindeydi.

Ve içimde bir şey oldu.

Tam olarak karnımda. O ana kadar kendimi kolları ve bacakları olan, hareket edebilen, beni tekmeleyebilen ya da dürtebilen bir bebek değil de yavaşça genişleyen bir balon taşıyor gibi hissediyordum.

Elimi göbek deliğimin hemen altına koydum. İşte yine oradaydı. İçimde dönüp duran ve patlayan baloncuklar gibi hissettim. Bebek bu muydu? Öyle olmalıydı.

Ne söyleyeceğimden tam olarak emin olmadan başımı kaldırdım ve ağzımı açtım. Ama ben daha tek kelime edemedi Grace'in gözleri kocaman oldu. Nefes nefese, elini karnına koydu.

"Vay canına," dedi Grace nefes verirken. "Gerçekten büyük bir kasılma yaşıyorum."

Heyecan ve endişenin güçlü bir karışımı içime aktı. Aman Tanrım, zamanı gelmiş miydi? Onun elini tuttum. "Hâlâ devam ediyor mu?"

Başını salladı ve ben saniyeler geçerken bekledim. Alnı gerildi ve daha sert nefes almaya başladı. Sonsuzluk gibi gelen ama muhtemelen bir dakika kadar süren bir sürenin ardından daha yavaş bir nefes aldı ve elimi tutuşu gevşedi.

"Durdu. Ama bu onların olduğundan çok daha güçlüydü."

"Ne zamandan beri? Bugün mü? Ne zamandır kasılmaların var?" diye sordum. "Öğleden beri."

Gözlerim büyüdü. "Grace, bu neredeyse yedi saat demek. Düzenli miydi? Ne kadar aralıklarla?"

"Oldukça düzenli," dedi. "Ve giderek güçleniyor. Son birkaçı yaklaşık altı dakika arayla oldu."

"Burada doğum sancısı içinde oturuyordun ve hiçbir şey söylemedin mi?" Şaşkınlıkla ona bakakaldım.

"Son birkaç haftadır küçük bebeklerim oluyor. Herkesi heyecanlandırmak istemedim-oh." Bir nefes daha tısladı. "Evet. Bir tane daha var."

"Görünüşe bakılırsa bebek ayı er ya da geç geliyor," dedi Gram, sesi saf bir dinginlik içindeydi.

"Hey, Ash," diye seslendi Logan. "Buraya gelmek isteyebilirsin."

Arka kapı hızla açıldı ve Asher içeri daldı. "Vakit geldi mi?"

Grace kasılmaları sırasında nefes alırken bir elini kaldırdı. "Bu büyük bir kasılmaydı. Bebek dersinde hastaneye ne zaman gitmemiz gerektiği konusunda ne demişlerdi?"

"Beşer dakika arayla, birer dakika arayla, bir saat boyunca," diye ezberlemiş gibi sıraladı Asher. Muhtemelen ezberlemişti.

"Şey, yaklaşık altı dakika arayla oldular ve şimdi-" Tekrar durdu, belli ki acı çekiyordu. O elimi sıkarken ben nefesimi tuttum.

"Üst üste geliyorlar," dedi bittiğinde. "Gitmen gerek," dedim.

Asher sandalyesinden kalkmasına yardım etmek için çoktan oradaydı. "Hadi gidelim, Anne Ayı."

Ayağa kalktım, çantasını aldım ve onları arabalarına kadar takip ettim. Gece havasında bir ısırık vardı ve yıldızlar berrak gökyüzünde parılıyordu. Her ihtimale karşı hastane çantaları yanlarındaydı.

Çünkü tabii ki yanlarındaydı. Onlar hazırды.

Karnımdaki kabarcık hissi bana ne kadar hazır olmadığımı hatırlattı.

Asher onun yolcu tarafına geçmesine yardım etti, sonra da kapıyı kapattı. Ona çantasını uzattım. Bir parçam ona onu güvende tutmasını söylemek istiyordu. Bunu atlattığından emin olmasını.

Ama buna ihtiyacım yoktu. Buna sahipti.

Ona sahipti. Onu bunun için sevdim.

Gözlerime baktı. "Teşekkür ederim."

Sadece çanta için teşekkür etmek istemediğini biliyordum. O küçük cümlelerin içinde neredeyse on yıllık bir teşekkür vardı.

"Bana ihtiyacı olursa orada olacağım," dedim. "Biliyorum."

Bir saniye daha birbirimize baktık, sonra bir adım öne çıktı ve bana sıkıca sarıldı. Ben de ona sarıldım, gözlerim yaşardı.

Geri adım attım. "Arabada bebek doğurarak içinizi mahvetmeden gidin."

Ağzının kenarı küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra sürücü tarafına doğru koştu.

Onu geri çekilirken izledim ve birkaç saniye sonra arabaları özel yoldan kasabaya doğru ilerleyerek gözden kayboldu.

"O iyi olacak," dedi Logan arkamdan.

Ben hareketsiz dururken sırtımda birkaç daire çizdi. İyi hissettirdi.

Gerçekten iyi.

Logan Bailey ile olan sarsıntılı ilişkimde ilk kez sert bir yorum yapmadım ya da kendimi geri çekmedim. Onun teselli jestini önce onunla kavga etmeden kabul ettim.

"Yani hastaneye mi?" diye sordu elini bırakarak.

Yüzümü ona döndüm. "Evet. Bebeğini doğurana ve onu görmeme izin verene kadar o bekleme odasında kamp kuracağım. Ziyaret saatleri hakkında ne dedikleri umurumda değil."

Ağzı ince bir gülümsemeyle seğirdi. "Evet, biliyorum."

Gözleri gözlerimi tuttu ve bir an için beni öpebileceğini düşündüm.

Ama hareket etmedi.

Açıkçası bunu yapmasını istemedim. İşler yeterince karışık. Seks yaparken beni öpmesine izin vermek bir şeydi. Ama büyükannemin evinin önünde öpmek tamamen başka bir şeydi.

Kaplan. Gram bana neden Tiger demişti?

Evinden mümkün olduğunca kafam karışmış bir şekilde ayrıldığımdan emin olmak istercesine, Gram gözüme çarptı. Verandada duruyordu, yüzünde bilmiş bir gülümseme vardı.

Sadece gülümsüyordu çünkü ilk torununun torunu doğmak üzereydi. Bu olmalı. "Büyükanne, kendin mi geleceksin yoksa seni bırakmamı ister misin?" Logan sordu.

"Arabamı alıp seninle orada buluşacağım," dedi.

Diğer herkes evden çıktı ve hastaneye gitmek üzere arabalara bindi. Görünüşe göre Bailey klanının tüm üyeleri Grace doğum yaparken bekleme odasında takılacaktı.

Tabii ki öyleydiler. Onlar öyle bir aileydi.

Logan beni hastaneye bıraktı ve hemen döneceğini söyledi. Neyin peşinde olduğunu bilmiyordum ama bu konuda pek de endişeli değildim. Sadece Grace'e olabildiğince yakın olmak istiyordum.

Asher'ın bekleme odasına koşup beni arayacağını, doğumhaneye dönüp Grace'in yanında olmam için ısrar edeceğini düşündüğümünden değil. Ne kadar yakın olsak da -kardeşten de yakındık- doğumhanede sadece Asher'la kendisinin olmasını istediğini biliyordum. Bunu onlara hiç de çok görmedim. Bu onların bebeği. Ve Asher'ın parlama zamanıydı.

Ama bana izin verdikleri anda o odada olurdum.

Ana girişten girdim ve tabelaları takip ederek doğum bölümüne gittim. Üst kattaydı, dördüncü katta. Bekleme odası boştu ama bu durum değişmek üzereydi. Gavin, Skylar ve Levi benden hemen sonra içeri girdiler, onları Gram takip ediyordu. Evan ve Fiona onun arkasındaydı. Birkaç dakika sonra Naomi ve Jack, Grace'in annesi ve üvey babası da gruba katıldı.

Burada boo'mu seven bir sürü insan var. Soğuk kalbimi ısıttı.

Havada hafif bir antiseptik kokusu vardı ve mobilyaların üzerindeki orman desenleri hiçbir anlam ifade etmiyordu. Büyükannem kucağında bir yığın örgü ile bir sandalyeye oturdu. Bekleme odasının diğer ucundan ona baktım ve iyi olup olmadığını merak ettim. Bir şeylerin ters gittiğini hissediyordum ama o bunu belli etmemek için çok çalışıyordu.

Ben bilirdim. Bu konuda uzmandım.

Logan'ın kardeşleri bir dizi sandalyede toplanmıştı. Hepsinin telefonları açıktı - muhtemelen rastgele YouTube videoları izliyorlardı. Arada bir içlerinden biri telefonunu diğerlerinin görebileceği şekilde eğiyordu. Hepsi kıkırdayıp başlarını salladıktan sonra kendi ekranlarına geri dönüyorlardı.

Skylar ve Fiona küçük bir kanepeyi paylaşıyorlardı, ben de bir sandalyeyi yaklaştırdım. "Çok heyecanlıyım, altıma işeyebilirim," dedi Fiona.

Skylar kucağında elleriyle oynadı. "Umarım Grace iyidir."

Ben de öyle umuyordum ama Skylar'ın hastalıklı konularından birine girmesine izin vermek istemiyordum. "Grace bir savaşçı. Ayrıca, o kadar kolay bir hamilelik geçirdi ki, çocuk muhtemelen kendi başına yürüyüp gidecek."

Fiona güldü. "Siz ne düşünüyorsunuz? Erkek mi kız mı?" "Erkek," dedi Gavin odanın öbür ucundan.

"Sana sormuyordum, Gav," dedi Fiona.

Büyükanne örgüsünden başını kaldırdı. "Oğlum."

"Bu her şeyi çözüyor, değil mi?" Skylar söyledi.

"Sanırım haklı," dedim. "Eğer erkek olmazsa çok şaşıracağım."

"Peki ya bebeğiniz?" Fiona sordu. "Öyle ya da böyle bir şey hissediyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok," dedim elimden geldiğince rahat bir şekilde. Bir tercihim olmasını istemiyordum

- bu bir şekilde çocuğa haksızlık gibi görünüyordu. Bu yüzden henüz yüksek sesle itiraf etmemiştim ama erkek olmasını umuyordum.

Bu da muhtemelen bir kızım olacağı anlamına geliyordu.

Fiona başını eğdi. "Sana kişisel bir soru sorabilir miyim?"

"Elbette, güzel denizyıldızı."

"Çocuk sahibi olmak istedin mi? Yani, bir noktada? Beni yanlış anlamayın; bu bebeği istemediğinizi ya da onu deli gibi sevmeyeceğinizi söylemiyorum. Ama bir gün çocuk sahibi olacağını düşünüyor muydun?"

Ellerime baktım çünkü bu basit bir soru değildi. "Dürüstçe mi? Yapacağımı düşünmemiştim ama istemediğim için değil. Yapmam gerektiğini düşünmedim."

"Neden?"

Umursamaz tavrımı korumak için elimden gelen tek şey buydu ama omuz silkmeyi başardım. "Çocukluğum boktan bir gösteriydi. Ebeveyn olmak gibi bir işim olmadığını düşündüm. Ama işte buradayız."

"Kendine yeterince kredi vermiyorsun," dedi Skylar, sesi yumuşaktı. "İyi olacaksın."

"Katılıyorum." Fiona bana parlak bir gülümseme verdi. "Ve zaten bizimle biraz pratik yaptın."

"İşte bu yüzden seni evlat edindim. Çok sevimlisin."

Skylar'ın gözleri arkamdaki bir şeye kaydı. Omzumun üzerinden baktığımda Logan'ı kanepemden aldığı büyük bir battaniye ve elinden sarkan bir çift terlikle ayakta dikilirken buldum.

"Uzun süre bekleme ihtimaline karşı rahat etmek isteyebileceğini düşündüm,"

dedi. Ona bön bön baktım. Neden bana karşı hep bu kadar nazikti?

Birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda hayat bazı açılardan daha kolaydı. En azından sürekli kafa karıştırıcı duyguların seline kapılmamıştım.

Belki de sadece hormonlar yüzündendir.

Açık bir kanepeyi işaret etti. Ayağa kalkıp onu takip ettim, sonra ayakkabılarımı çıkarıp terliklerimi giydim. Yanıma oturdu ve battaniyeyi kucağımıza örttü.

"Teşekkürler." Battaniyeyi daha yukarı çektim. "Bu çok

güzel." "Sorun değil," dedi. "Sana bir soru sorabilir miyim?" "Tabii."

"Neden senin çocukluğun boktan bir şovdu?"

Cevap vermek için ağzımı açtım ama ne söyleyeceğimden emin değildim. "Bu sormak için rastgele bir şey."

"Fiona ve Skylar ile konuştuğunu duydum. Bunu daha önce de söylediğini duymuştum ama neden kötü olduğunu bilmiyorum."

"Bu uzun bir

hikaye."

"Zamanım var."

Gözlerimi kaçırdım. Bu konuyu özellikle deşmek istemiyordum ama muhtemelen bilmeyi hak ediyordu. "Çocukluğumu anlamak için annemi ve onun ailesini anlamanız gerekir. Büyükanne ve büyükbabam Hollywood kraliyet ailesindendi. Büyükbabam aktör olarak işe başlamış ama servetini yapımcı olarak kazanmış. Büyükanne bir yıldızdı. Annem de bu işin içinde büyüdü ve herkes onun da bir yıldız olacağını varsaydı. O da dahil. Belki de özellikle o."

"Dur tahmin edeyim. İşler o şekilde yürümedi."

Başımı salladım. "Bir çocuk oyuncu olarak küçük roller aldı. Muhtemelen düzenli bir işti ama büyükannem ve büyükbabamın ondan beklediği takdiri ya da ünü göremiyordu. Sonra, on sekiz yaşındayken,

ilk başrolünü aldı. Büyük stüdyolardan birinin büyük bütçeli bir filmiydi. Ve sonra hamile olduğunu öğrendi."

"Oh, kahretsin."

"Stüdyo onun hamileliğini göz önünde bulundurarak çalışmak istemedi. Büyük bir isim değildi; onlar için yeri doldurulabilirdi. Bu yüzden onu değiştirdiler." Omuz silktilim. "Ondan sonra kariyeri hiçbir yere gitmedi. Ben onlu yaşlarıma gelene kadar seçmelere katılmaya devam etti ve bazı küçük roller aldı. Sonunda bir pembe dizide tekrarlanan bir rol teklif edildi, ama ana karakterlerden birinin annesi olduğunu fark edince temelli bıraktı."

"Lanet olsun."

"Hayatımı zindan etmeseydi ona daha fazla sempati duyardım. Yeterince büyür büyümez beni seçmelere göndermeye başladı. Anlaşılan o hayalini yaşayamıyorsa, ben yaşayacaktım. Böylece çocukluğumun çoğunu bir gösteri midillisi gibi oradan oraya taşınarak geçirdim. Beni modellğe, reklamlara, TV şovlarına, bulabildiği her şeye sokmaya çalıştı."

"Rol yapmak ister

miydin?" "Asla. Nefret

ettim."

"Ama yine de sana bunu yaptırdı," dedi.

"Bana başka bir seçenek bırakmadı. Belki tüm bunları az çok yara almadan atlatabilirdim ama o benim en büyük eleştirmenimdi. İzin verdiklerinde seçmelere katılırdı, izin vermediklerinde ise seçmelerden sonra beni sorguya çekerdi. Bir rol aldığımda, iş bitene kadar kıcıma tekmeyi basardı. Hiçbir şey onun için yeterince iyi değildi. On üç yaşına geldiğimde burnumu düzeltmekten ve göğüslerimi yaptırmaktan bahsediyordu."

"Ne oluyor lan?"

"Layla Goulding ciddi bir eser. Adil olmak gerekirse, bu tamamen onun hatası değil. Birçok açıdan annesi daha kötüydü. Kızını o kadar hayal kırıklığına uğrattı ki, vasiyetini değiştirerek parasını bana bıraktı."

"Bok yok mu?"

"Ve annem bunun için beni asla affetmedi." Durakladım ve etrafıma bakındım. Başka kimsenin beni duymasını istemediğim için sesimi alçalttım. "Gerçek şu ki, bana bir aksesuarmışım gibi davrandı. Sadece, tasarımı bir çanta istedi ve ucuz bir çakma çantaya mahkum oldu."

"Sen ucuz bir taklit değilsin." Elimini tuttu ve başparmağını elimin arkasında gezdirdi. "Ve sen de o değilsin."

"Biliyorum."

"Ama sen korkuyor musun? Sana hiçbir şey zarar veremezmiş gibi davranıyorsun ama korktuğunu biliyorum." Cevap vermedim. O haklıydı. Ama bu kadar savunmasız hissetmekten nefret ediyordum.

"İyi bir anne olacaksın, Cara." Nazik sesi içimi ısıttı. "Sen iddia ettiğin gibi korkunç biri değilsin. Delisin ama iyisin. Çok büyük bir kalbin var ve harika bir anne olacağını biliyorum."

"Kapa çeneni," diye fısıldadım. "Eğer beni şu anda ağlatırsan, taşaklarını yumruklarım."

"İşte benim kızım," dedi.

Sonraki birkaç saati haber bekleyerek geçirdik. Gram örgü ördü. Skylar ve Fiona sessizce konuştular. Çocuklar daha fazla YouTube videosuna kıkırdadılar. Logan ben uykum gelene kadar ayaklarımı ovdu.

Sonunda kapı açıldı ve Asher bekleme odasına girdi. Yüzündeki ifadeden anlamıştım.

Bebekleri doğmuştu.

Sanki hepimiz nefeslerimizi tutmuşuz gibi odanın üzerine bir sessizlik çöktü.

"Bu bir erkek," dedi.

Etrafımda alkışlar patladı ve herkes Asher'ı kucaklamak ve tebrik etmek için öne atıldı. Kardeşleri onu kucaklarken, o gözleri yaşlı büyükannesini öperken ve kayınvalidesini kucaklarken ben geride durdum.

Gözlerime baktı. Bu Asher, iki yıl kadar önce tanıştığım adamdan neredeyse farksızdı. O adam parçalanmıştı. Grace'in sevgisi onu yeniden bir araya getirmişti. Şimdi gelmiş geçmiş en mutlu adam gibi görünüyordu.

Bebeğimiz doğduğunda Logan böyle mi görünecekti?

"Seni görmek istiyor," dedi ve sonra ailesinin geri kalanına döndü. "Burada olduğunuz için teşekkürler. Onunla tanışmak için her seferinde birkaç kişi gelebilirsiniz."

Birkaç kez daha sarıldıktan sonra Asher onu odaya kadar takip etmemi işaret etti.

Kalbim çok hızlı atıyordu ve karnımdaki baloncuklar geri gelmişti. "Yani o iyi mi? Her şey yolunda gitti mi?"

"O harika biri." Sesinde büyük bir gurur vardı. "Yorgun olduğu belli ama her şey mükemmel gitti. İnanılmazdı."

Hâlâ terliklerimle odaya girdim ve Asher avucuma el dezenfektanı fışkırttı. Ovaladım ve Grace'ime baktım. Kucağında bir kundakla hastane yatağında doğrulup oturmuştu. Yanakları pembenin sağlıklı bir tonundaydı ve gözlerindeki yorgunluğu görebilmeme rağmen o kadar mutlu görünüyordu ki ağlamak istedim.

Aptal hamilelik hormonları.

Gülümsemesi tüm yüzünü aydınlattı. "Hey. Onunla tanışmak ister misin?"

Yatağın yanına gittim ve kucağındaki bebeğe baktım. Beyaz bir battaniyeye sarılmıştı ve küçük mavi bir şapka takıyordu. Gözleri kapalı, minik dudakları büzülmüştü.

O mükemmeldi.

Yüzündeki bir tutam saçı geriye doğru taradım. "O çok güzel, boo. Çok iyiydin."

"İnanılmazdı," dedi Asher.

Şapkayı geri çekti ve bir tutam koyu kahverengi saç ortaya çıktı. "Şu saçlara bak."

"Tanrım, gerçekten çok tatlı, değil mi?"

"Çirkin olmasını mı bekliyordun?"

"Hayır, tabii ki değil." Minik yüz hatları karşısında büyülenmiş bir halde ona baktım. "Ona isim koydunuz mu?" "Asher'ın babasından sonra Charles'ta karar kıldık. Ona Charlie diyeceğiz."

"Buna bayıldım."

"Onu tutmak ister misin?"

Kalbim yerinden fırladı. Aman Tanrım. Hayatımda hiç bebek kucağıma almamıştım. Ya onu yanlış tuttuyسام? Ya düşürürsem? Başladığımız bebek kursları beni minik bir insanı kucağıma alma gerçeğine hazırlamak için hiçbir şey yapmamıştı.

Grace bohçayı kaldırarak, "İşte," dedi. "Al onu."

İtiraz etmeme fırsat vermeden yeni doğan bebeğini kollarıma bıraktı.

Çok hafifti. Çok küçüktü. Başını destekleyecek şekilde ayarladım -bunu bebek kitaplarında okumuştum- ve ona baktım. Onu tutmak açıklayamadığım bir şekilde iyi hissettiriyordu.

"Grace, o mükemmel."

"Onu o kadar çok seviyorum ki, kendimle ne yapacağımı bile bilmiyorum."

Asher yatağın diğer tarafında durdu ve karısının saçlarını sevgiyle okşadı. Hemen yanımda olmamasına şaşırıyordum, yanlış bir şey yaparsam araya girip küçük Charlie'yi yakalamaya hazırıdı.

Bebeğini tutmam için bana güvenmesi garip bir şekilde dokunaklıydı.

Charlie'yi kucağıma aldığımda karnımdaki baloncuklar devam ediyordu ve kendi bebeğimin doğduğu anı hayal etmekten kendimi alamıyordum.

Ve hamile olduğumu öğrendiğimden beri ilk defa bu düşünce beni tamamen korkutmadı.

CARA

A Hastanede geçirdiğim geceden sonra çok yorgundum. Gecenin yarısını ayakta geçirdiğimden mi, yaşadığım duygulardan mı, yoksa ikisinin birleşiminden mi bilmiyorum ama sonraki üç gün boyunca uyudum. Yemek yemek için kalktım, kendime bir şeyler atıştırmaktan başka bir şey yapacağımı söyledim.

ve kestirmek ve sonunda yatağa geri dönmek.

Görünüşe göre buna ihtiyacım vardı çünkü Cuma sabahı uyandığımda kendimi aylardır hiç olmadığı kadar kendim gibi hissediyordum.

On sekiz haftalık hamileydim, kesinlikle belli oluyordu ve giderek daha fazla hareket hissediyordum. Ve her nasılsa, bebek Charlie'yi kucağıma almak beni korkutmamıştı. Tüm bu hamilelik olayını her zamankinden daha gerçek hissettirmişti. Ama onu tutmak iyi hissettirmişti - düşündüğümünden daha doğal.

Belki de bir iki annelik içgüdüm vardı.

Logan'ı son birkaç gündür pek görmemiştim. Bu sabah kırk sekiz saatlik bir vardiyadan sonra eve gelmiş ve doğruca yatağa gitmişti. Bazen görevden çıktığında enerjik ve gitmeye hazır görünüyordu. Diğer zamanlarda ise yatağa gider ve birkaç saat sonra kalkıp mutfaktaki yemeğin yarısını bir oturuşta yerdi. Bugünün ikincilerden biri olacağına dair bir his vardı içimde.

Çayımı ofisime götürdüm ve masama oturdum. Beyazdı ve her iki yanında da uyumlu gömme kitap rafları vardı. Ayaklarımı uzatabilmek için şeftali rengi tüylü sedirimi yaklaştırdım. Tilikum şehir merkezinde çektiğim bazı fotoğrafları düzenliyordum. Gerçi onlarla ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tilikum'da her sonbahar bir sanat yürüyüşü düzenlenirdi ama bu bir sıçrama gibi görünüyordu. Instagram kızından sanat sergisi katılımcısına mı? Küçük bir kasabadaki sanat yürüyüşü bile bana zorlama geliyordu, sanki tanıdığım herkesin önünde büyük bir sahtekâr olarak ifşa olacaktım.

Ama ortaya çıkan sonuçtan, özellikle de Harvey Johnston'ı çektiğim fotoğraflardan gurur duyuyordum. Çok kişilikli biriydi. Cildindeki kırışıklık bir hikaye anlatıyordu ve gözlerinde bir ışık vardı. Işığı artırdığım için gerçek bir pırıltı varmış gibi görünüyordu. Ama kıvılcım ona aitti. Gerçekte. Sadece onu yakalayacak kadar şanslıyım.

Kapım hafifçe çalındı, ben de sandalyemi çevirdim.

"Selam," dedi Logan. Saçları dağınıktı ve üzerinde koyu mavi bir tişört ve kireç yeşili mayoya benzeyen bir çift mayo vardı. Her zamanki gibi o aptal çoraplardan giymişti ve sadece bir tanesi kaval kemiğine kadar çekilmişti.

Ama uykulu gözlerinde ve orantısız gülümsemesinde bir şeyler vardı.

"İyi uyudun mu?" diye sordum.

"Evet. Nasılsın?" "Her

zamankinden daha iyiyim
aslında."

Ağzının diğer köşesi kalkarak gülümsemesini daha az orantısız ama daha az sevimli hale getirdi.
"Güzel.

Bunu duymak harika. Hâlâ bebeğin tekmelerini hissediyor musun?"

Elimi karnımın üzerine koydum. "Sadece içeriden, ama evet."

"Ben de hissedinceye kadar bekleyemeyeceğim."

"Ben de."

"Düşünüyordum da..." Sözüünü yarıda kesti ve elini saçlarında gezdirerek daha da karıştırdı. "Dışarı çıkmalıyız."

"Dışarı çıkmak mı? Nereye?"

"Hayır, dışarı çıkmaktan bahsediyorum. Bir randevuya."

Ona baktım, ağzım hafifçe açıldı. "Benimle... çıkmak mı istiyorsun?"

Yine o orantısız gülümseme vardı ve hayır, gelmiş geçmiş en seksi sırıtış değildi.

Bu bir yalandı. Öyleydi.

"Evet, öyle. Bebek annemi bir randevuya çıkaramaz mıyım?"

Bebek anne terimini kullanmasına gülümsemek istemedim -bundan nefret etmem gerekiyordu- ama lanet olsun, bunu söylerken çok tatlıydı. "Tamam. Bir randevuya çıkabiliriz. Sanırım."

"Tahmin mi ediyorsun? Vay canına, ne kadar da heveslisin. Fazla

heyecanlanma." Gözlerimi devirdim. "Randevumuzda ne yapıyoruz?"

"Bebek bugün ne yemek istiyor?"

Tamam, tatlılıkla beni gerçekten etkilemeye başlamıştı. Ne yiyip yiyemeyeceğim konusunda hep çok endişeliydi. Ve saçma sapan seçiciliğimden hiç şikayet etmezdi.

"Sanırım bebek köfte istiyor. Son birkaç gündür bunu inkar etmeye çalışıyorum çünkü cidden mi?

Yine ekmek şeklinde et mi? Ama kulağa hoş gelen tek şey bu."

"Tamamdır. Daha sonra eğlenceli bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm."

Sanki düşünmem gerekiyormuş gibi bakışlarımı kaçırdım. Garip, hevesli bir sersemlik kabarmaya çalışıyordu, sanki ben bakire bir kız öğrenciydim ve Logan uzaktan aşık olduğum çocuktu.

Neyim vardı benim?

"Tamam," dedim, sesimi düz tutmaya çalışarak. "Seninle çıkacağım."

"Ve bu bir randevu," dedi. "Gerçek bir randevu."

"Evet, anladım. Randevu demiştin."

"Sadece açık olduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum. Bu sadece senin köfte fetişini yatıştırmak için değil." Masamdan bir kalem aldım ve ona fırlattım. "Bu bir fetiş değil; bu bir arzu." "Oh, bu doğru. Senin bir Logan fetişin var."

"Kapa çeneni."

Sırıttı. "Kasabaya gitmem gerekiyor ama seni almak için geri döneceğim."

"Sadece bana bir şey söyle."

"Tabii, ne?"

"Ne giyeceksin? Bunu değil, değil mi?" Parmağımınla bir aşağı bir yukarı işaret ettim.

Kendine baktı. "Bunun nesi var?"

"Bunlar mayo mu?"

"Bilmiyorum. Belki de."

"Bunların mayo olup olmadığını bile bilmiyor musun? İçlerinde file astar var mı?" Bel bandını açtı. "Evet, var. Sanırım bunlar mayo." Gözlerimi devirdim.

"Saçmalıyorsun."

"Evet, ama sen seviyorsun."

"Randevumuzda mayo yok."

"Güzel. Düşünüyordum da, erkek olursa Brody ismine ne dersin?"

Burnumu kırıştırdım. "Hayranı değilim."

"Ciddi misin?"

"Hayır. Leo'ya ne dersin?"

Kaşlarını çattı. "Artık en iyi arkadaşının ateşli kardeşleri yok."

Kaşlarımı masumca kaldırdım. "Grace'in Leo adında bir kardeşi mi var? Tamamen unutmuşum.

Bekle, bende var."

"Öyle mi?" Şüpheli
görünüyordu. "Chase."

"Hayır."

Gülümsememeye çalıştım. "Yine de Miles'ı düşündük mü?"

Hayır diyecekmiş gibi ağzını açtı ama durakladı. "Tamam, Miles aslında harika bir isim. Ama yine de çocuğumuza seksi olduğunu düşündüğün bir adamın adını vermeye çalıştığını düşünüyorum. Ya da bu durumda, seksi olduğunu düşündüğün birden fazla erkeğin. Yani, hayır."

"Peki." Alt dudağımı somurtarak dışarı çıkardım.

"Bak ne diyeceğim. Bunu köfte ve hayatında yaşadığın en iyi randevuyla telafi edeceğim."

"Vay canına. Bunun için hazır olduğuna
emin misin?" "Emin olabilirsin, Tiger," dedi
göz kırparak.

"Göreceğiz," dedim saçlarımı gelişigüzel savurarak. Ama içimde aniden kelebekler uçuşmaya başladı ve bu, bebeğin hareket etmesinden kaynaklanan kabarcıklı bir his değildi.

Logan Bailey ile çıkacağım için gerçekten bu kadar
heyecanlı mıydım? Görünüşe göre öyleymişim.

Ne giyeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Etrafım atılmış bir yığın kıyafetle çevrili dolabımda duruyordum. Ve evet, dolabım muhtemelen küçük bir yatak odası büyüklüğündeydi ama tüm topuklu ayakkabılarım için alana ihtiyacım vardı. Hamilelik dengemi bozduğu için artık giyemiyordum.

Ve ayak bileklerim.

Normal randevu kıyafetlerimin hiçbiri uymuyordu. Ama her zamanki tunik ve tozluklarımı giymek istemiyordum. Beni biraz daha eski Cara gibi hissettirecek bir şeyler istiyordum. Ya da en azından beni sevimli hissettirecek, modadan vazgeçip esnek kumaşlar ve slip-on babetler tercih etmişim gibi hissettirmeyecek bir şey.

Sonunda karnıma yetecek kadar yeri olan bir şal elbisede karar kıldım. Elbisenin etek kısmı normalden daha yüksekti ama harika bacaklarım vardı, neden olmasın? Ayrıca göğüslerimi de harika gösteriyordu, o yüzden buna itiraz edemezdim.

Hamile vücudumun herhangi bir parçasını koruyacaksam, bunun göğüslerim olmasını umuyordum. Hiç bu kadar güzel görünmemişlerdi.

Kıyafetimden memnun kaldığımda aşağı indim. Logan mutfakta, adadaki taburelerden birine oturmuş beni bekliyordu.

Telefonundan başını kaldırdı ve gözleri büyüdü. "Vay anasını."

"Yapabildiğimin en iyisi bu. Hiçbir şey uymuyor."

"Siktir, Cara. Harika görünüyorsun."

Sesindeki huşu beni kıpır kıpır hissettirdi. "Teşekkür ederim."

Gözleri beni içine çekerek bir aşağı bir yukarı gezindi. Bana bakışını beğendiğimi ve değişen vücudumun onu rahatsız etmediğini itiraf etmeliydim.

Her erkek göğüslerimin bu elbisenin içinde nasıl görüldüğünü takdir ederdi.

Sonunda bana bakmayı bıraktı ve gittik. Köfte konusunda haklıydım. Bebeğin bu gece istediği kesinlikle buydu. Tadı ilk seferinde olduğu kadar güzeldi. Hamile halimin köfteden aldığı kadar bir şeyden zevk alabilir miydim?

Yemekten sonra Caboose'dan ayrıldık ve şehrin diğer ucuna gittik. Logan, Crazy Shotz Mini Golf'ün önüne park etti. Tabelaya şüpheyle baktım. Harflerden biri kırıktı ve bir diğeri de tabeladan sarkıyordu.

"Sorun nedir?" Logan sordu. "Mini golfü sevmiyor musun?"

"En son ne zaman oynadığımı hatırlamıyorum ama mesele bu değil. Buranın hâlâ açık olduğuna emin misin?"

"Evet, kabinde biri var."

Bu doğrudu. Penceresinin üzerinde bir fiyat listesi asılı olan ahşap bir kulübe vardı. İçeride sıkılmış görünen bir genç oturmuş, telefonuna bakıyordu.

Dışarı çıktık ve yüksek topuklu ayakkabılara olan sevgime rağmen, düz ayakkabı tercih ettiğim için mutluydum. Güneş batmış olmasına rağmen bahar havası ılıktı ve mini golf sahası tel ışıklarla iyice aydınlatılmıştı. Logan biletlerimizi aldı ve çocuk bize golf sopaları, iki top, bir skor kartı ve küçük bir kalem verdi.

İlk deliğe geldiğimizde "Önce ben gideceğim," dedim. Engel bir zamanlar peri masalı kulübesi gibi görünüyordu ama renkleri solmuştu ve çatısında bir çatlak vardı. Topumu yere koydum, atışımı hazırladım ve vurdum. Top hedeflediğimden daha geniş bir yay çizerek yuvarlandı ve delikten birkaç metre uzakta durdu.

"İyi atıştı," dedi Logan.

"Daha iyisini yap da görelim." "Oh, yapacağım.

Bu kesin." Gözlerimi devirdim.

Sırasını aldı ve topunu kulübenin yanından yuvarlayarak gönderdi. Top deliğe en az bir adım kala durdu.

"Kahretsin,"

dedim. "Senin

sıran, Kaplan."

Deliğin dışına çıkmamayı başardım ama topu batıramadım. "Karnımı suçluyorum. Dengemi bozuyor."

"Tamam, tabii."

Sırasını almak için yanımdan geçerken koluna bir şaplak attım. Sadece güldü. Ve topunu deliğe soktu. "Ve Bailey liderliği aldı."

Neyse ki, bir sonraki turumda topu deliğe soktum, böylece çok geride kalmadım.

Sonraki iki delikte berabere kaldık ve dördüncüyü kazanarak arayı kapattım. Beşinci deliğe geldik ve göğsünü tutan büyük bir tavşana benzeyen bir şeyin önünde durduk.

"Sadece bana mı öyle geliyor?" Logan sordu.

"Hayır, göğüslerini tutan bir tavşana benziyor."

"Bu... ürkütücü."

"Bütün bu yer ürkütücü."

Etrafına bakındı. "Tamam, peki, hakkını vereyim. Bir süredir buraya gelmemiştim ve bu kadar harap olduğunu hatırlamıyordum."

"Korku filmlerinden fırlamış gibi görünüyor."

"Gav'a söylemem gerekecek. Bahse girerim Skylar buna bayılır."

Gülümsedim, ürkütücü mini golf sahası için yeni bir takdir hissettim. "Ah, öyle değil mi? Benim hastalıklı küçük güneş ışığım."

"Bir kız için Bronwyn hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu. "Bu ciddi bir öneri mi? Çünkü çok güzel."

"Evet, bu ciddi bir öneri."

"O kişi gibi hissettiriyor mu bilmiyorum ama hoşuma gitti." "Bailey ile iyi gider." Göz kırptı.

Bu bana bir fikir verdi. "Bunu daha ilginç hale getirmeye ne dersin?"

"Kazanan oral seks yapar mı?"

"Hayır. Eğer sen kazanırsan, bebeğin soyadı Bailey olur. Eğer ben kazanırsam, bebek benim soyadımı alır." Gözlerini kıstı. "Sıra sende."

İki sayı öne geçti ve bir sonraki delikte aradaki farkı bir sayı kapattım. Parkurun geri kalanı da en az başlangıcı kadar tuhaftı. Garip pozlar veren solmuş orman hayvanları. Köhne yel değirmenleri ve kaleler.

Ama parkurun yenilenmeye ihtiyacı olmasına rağmen çok eğleniyorduk. En son ne zaman bu kadar güldüğümü hatırlamıyordum, özellikle de ayıkken.

Son deliğe gelmiştik ve skor berabere idi. Atışımı yaptım ve topu bir tünelden geçirerek green'e doğru yuvarladım. Top deliğe yaklaşık on santim kala durdu. Logan gitti ve topu deliğe doğru yuvarlandı. Topu deliğe sokacak gibi görünüyordu ama top çemberin etrafından dolandı ve deliğe girmedi.

"Lanet olsun," dedi.

Bu turda topu deliğe sokarsam ve o da bir sonraki atışını yaparsa, berabere kalırdık. Ve eğer kaçırırsa, ben kazanırım.

Kenarda durup kollarını kavuşturdu ve topuna sanki ona ihanet etmiş gibi baktı.

Atışımı hizaladım, gözlerim toptan hedefime doğru hareket ediyordu. Logan'a hızlı bir bakış attım, sonra topa çok sert vurdum.

Bilerek.

Aman Tanrım, Logan kazansın diye oyunu bırakmışım.

"Ooh, çok yakın," dedi. "Bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın?" "Henüz kazanmadın."

Hiç bakmadan topuna vurdu. "Brodacious Bailey."

"Çocuğumuzun adını Brodacious koymayacağız."

"Ama bir Bailey olacak."

Gülümsememi gizlemeye çalışarak gözlerimi devirdim. "Peki. Bebeğin soyadı Bailey olabilir."

"Teşekkürler, Tiger." Benim için topuma vurdu, sonra ikisini de delikten çıkardı. "Dürüst ol. Bu şimdiye kadarki en iyi ilk randevun."

Aslında yaşadığım en iyi ilk randevuydu. Ama onu bu kadar kolay bırakmayacaktım. "Muhtemelen ilk beşeydim."

Bana bir sırtış fırlattı. "Saçmalık."

"Peki, ilk üç. Etkileyici bir çabaydı, özellikle de bana çıkma teklif ettin çünkü bana takılıp kaldın."

Uzun bir süre bana baktı, ifadesi okunamıyordu. "Sana çıkma teklif etmemin nedeni bu değil."

Üzerimden bir duygu dalgası geçti. Çünkü haklı olduğumdan korkuyordum ve haklı olmak istemiyordum.

"Değil mi?"

"Hayır." Topları yere bıraktı ve golf sopasını bir banka yasladı, sonra bana dokunacak kadar yaklaştı. "İkimiz de bu işi yürütmek için bir çift olarak birlikte olmak zorunda olmadığımızı biliyoruz. Pek çok insan şu ya da bu nedenle ortak ebeveynlik yapıyor. Ben de bu işe birbirimizi öldürmeden bir arada yaşamaktan daha fazlasını yapabileceğimizi düşünerek girmedim. Sana çıkma teklif etmedim çünkü sana saplanıp kalmışım gibi hissediyorum. Birbirimize saplanıp kaldık ama bu şekilde değil. İkimiz de başka insanlarla çıkmaya devam edebiliriz, istersek evlenebiliriz, her neyse."

İkimizden birinin başka biriyle çıkma fikri içimde şaşırtıcı bir öfke patlamasına yol açtı. Sanki o biriyle çıkacaktı. Bana gelince, iğrençti. Başka bir erkeğin bana dokunması düşüncesi hâlâ oldukça iğrençti.

"Seni hamile bıraktım diye benimle yetinmeni istemem," diye devam etti, bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırarak. "Ben de senin için razı olduğumu düşünmeni istemiyorum, çünkü razı değilim."

"O zaman neden bana çıkma teklif ettin? Gram yüzünden değil, değil mi?" Kaşları çatıldı. "Peki ya Gram?"

"Biliyorsun, geçen gün söylediği şey." İçimde ani bir şüphe parlaması oldu. Belki de bana Kaplan dediğinde özel bir şey söylememişti. Tanrım, ne kadar aptalmışım. Muhtemelen gerçek bir lakap bile değildi.

"Sana Kaplan dediği zamanı mı kastediyorsun?"

Omuz silktim, soğukkanlılığımı korumaya çalıştım. "Evet, ama bu ille de bir şey ifade etmiyordu."

"Hayır, öyleydi."

"Gerçekten mi?"

"Oh evet."

"Peki bu ne anlama geliyor? Şimdi bana çıkma teklif edebilirsin çünkü büyükannem onu bir hayvan takma adı şeklinde kutsadı?"

"Büyükannem izin verdiği için mi sana çıkma teklif ettiğimi sanıyorsun?"

"Bilmiyorum. Bunların ne anlama geldiğini ya da bir anlamı olup olmadığını bilmiyorum. Bilge bir büyükanneyle büyümedim."

"Bu Gram'la ilgili değil. Daha önce birine çıkma teklif etmek için onun iznini hiç beklemedim ve şimdi de beklemeyeceğim." Elini yüzümün yan tarafına koydu. "Seni bir randevuya çıkarmak istedim çünkü senin deli kışına vurulmuştum ve düşündüm ki siktir et, neden onunla çıkmayayım?"

"Yani şu anda senin yavrularını barındırmıyor olsam bile benimle çıkacak kadar benden hoşlandığını mı söylüyorsun?"

"Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum." "Tanrım, bu ne zaman oldu?"

Tekrar sırtıttı ve içim pelteye döndü. "Bilmiyorum. Ama oldu. Beni iyi bağladın, Kaplan."

Belki de deliydim, çünkü ben de ondan hoşlanıyordum. Hem de çok.

Eğildi ve dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Buna izin verdim. Direnmedim. Mücadele yok. Sadece ağızlarımız birbirine dolandı, elleri saçlarımda gezindi.

İlk gerçek randevumuzda Logan Bailey'i öpüyordum. Ve itiraf etmeliyim ki, uzun zamandır ilk kez gerçekten mutluydum.

LOGAN

T

Dünya resmen çıldırmıştı. Cara Goulding ile çıkıyordum.

Aslında, bebek annemle çıkmak harikaydı. Çıktığım ve çıkmaya devam etmek istediğim ilk kadındı. Dört ay önce mini golf oynadığımız o geceden beri

gerçek bir çifte dönüştü - sadece ev arkadaşı gibi birlikte yaşayan ve azgın olduğunda sevişen bir bebeğe sahip iki insan değil.

Misafir odasını terk edip Cara'nın yatak odasına taşınmıştım. Aslında, Bailey'nin bekâr evindeki eşyalarımın geri kalanını aylar önce boşaltmıştım. Orada kalan tek şey eski yatak odası mobilyalarımdı. Gavin bir daha asla geri dönmeyeceğim konusunda şaka yapıyordu ve Cara'yla uzun vadeli geleceğimizi tam olarak tartışmamış olsak da haklı olduğundan emindim.

Cara ve ben birbirimizden nefret ederek başlamıştık ama sarhoşken sevişmenin ve kazara hamileliğin iki insanı bir araya getirmesi inanılmazdı.

Benim olan sadece bebek değildi. Cara da benimdi.

Onu buna ikna etmek de ayrı bir sorundu. Bazen hala sadece iyi bir penis oyunum olduğu için bana tahammül ediyormuş gibi davranıyordu.

Ama onu anlıyordum. Yaptığı o soğukkanlı, rahat şey sadece kendini koruma yoluydu. Ona bana güvенеbileceğini göstermek biraz zaman alacaktı, sadece çocuğumuza iyi bir baba olmak için değil, ona iyi bir erkek olmak için de.

Beklemeye razıydım. Kendine gelirdi.

Cara saçlarını yeni kurutmuş, uzun bir tişört ve tayt giymiş olarak aşağı indi. Bebek karnı bambaşkaydı. Doğumuna aşağı yukarı yedi hafta kalmıştı ama karnı kocaman olmuştu. Bunu yüksek sesle söyleyecek değildim.

Ayrıca, hâlâ çok ateşliydi. Karnı seksi zorlaştırıyordu ama bu yaratıcı olmak için iyi bir bahaneydi.

Yaratıcı olma konusunda da harikaydık.

Mutfak adasındaki yerimden başımı kaldırdım ve gülümsedim. "Günaydın, doğum günü kıızı." O da bana gülümsedi. Sırıtmıyordu ya da dudaklarını kıvrırmıyordu.

Gerçek bir gülümseme.

Ona bunu yaptıran adam olmaktan bıkaçağımı hiç sanmıyordum. Onu cinsel olarak memnun etmek harikaydı, ama lanet olsun o gülümseme ona çok yakışıyordu.

Ayağa kalktım ve ona bir öpücük verdim. Bunu yapan erkek olmak da hoşuma gidiyordu.

O da beni öptü ve ellerini göğsümde gezdirdi. "Bu doğum günü hakkında ne hissettiğimi bilmiyorum." "Neden? Çünkü otuz yaşına giriyorsun ve bu seni bir puma yapıyor çünkü ben hâlâ Yirmili yaşlarda?"

"Göt." Beni itti. "Benden o kadar da genç değilsin."

Bu doğruydı. Levi ve ben yakında yirmi dokuz yaşına girecektik ve aramızdaki o bir yıl hiç de önemli görünmüyordu.

Ama yine de onu kızdırmak eğlenceliydi.

"Biliyorsun, kadınların cinsel zirveye erkeklerden daha geç ulaştığını söylerler. Yani daha genç bir erkekle birlikte olmakla akıllılık ediyorsun. Benim çok fazla dayanıklılığım var."

Gözlerini devirdi ve buzdolabına gitti.

Sırf kışını avuçlamak için onu takip ettim. Çünkü lanet olsun, o kış. "Merak etme. Oraya çıkmama rağmen senden hâlâ inanılmaz derecede etkileniyorum."

Omzunun üzerinden baktı. "Tabii ki öylesin. Kim olmaz ki?"

"Aynen öyle." Kışını tekrar sıktım ve dudaklarım kulağına değecek kadar yakınına eğildim. "Ama bu benim."

Sırtını hafifçe kamburlaştırdı ve vahşi bir kedi gibi mırıldandı. Kulağını hızlıca ısırdım, sonra da kışına bir şaplak attım. Onu yukarı çekmeyi düşündüm ama bugün yapacak çok işim vardı. Büyükanne uğramam, sonra da buraya dönüp Cara'nın bu akşamki doğum günü partisi için hazırlanmam gerekiyordu.

Bu partiyi yapıp yapmama konusunda bir hafta boyunca tartıştık ve sonunda pes etti. Gerekli olmadığında ısrar etmişti. Ben de bunun saçmalık olduğunda ısrar etmişim ve ona lanet olası bir doğum günü partisi düzenliyordum. Her zaman başkaları için parti veriyordu; otuzuncu yaş gününde de erkek arkadaşının parti vermesine izin verebilirdi.

Tabii ki ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bailey partileri genellikle gündelikti, herkes bir şeyler getirirdi. Şenlik ateşleri, içecekler, tonlarca yiyecek. Cara partilerinde temalı dekor ve süslü yiyecekler olurdu. Umarım bunu başarabilir ve onun hoşuna gidecek bir şey yapabilirdim.

"Bir süreliğine dışarı çıkmam gerekiyor ama öğleden sonra döneceğim."

Buzdolabını kapattı ve bana doğru döndü, ben de karnını öpmek için eğildim. "Güle güle, Bailey bebek. Bugün annene iyi davran."

"Bebek tam buraya tekme attı." Elimi tuttu ve onu öptüğüm yerin sağına yerleştirdi. Nefesimi tuttum. Bir saniye sonra hissettim. Avucuma doğru belirgin bir dürtü.

"İşte buradasın küçüğüm," diye mırıldandım ve karnını tekrar öptüm. "Baban seni seviyor."

Hâlâ kız mı erkek mi olacağını bilmiyorduk. Son ultrasonumuzda Bailey bebek bacak bacak üstüne atmıştı. Muhtemelen büyük güne kadar öğrenemeyecektik.

Cara parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Bu kadar sevimli olmayı gerçekten bırakmalısın." Kafamı kaldırıp gözlerine baktım. "Benden nefret etmeyi zorlaştırıyor, değil mi?"

"Sanırım aletiniz ve orgazm konusundaki cömertliğiniz dışında başka iyi özellikleriniz olduğunu da kabul edebilirim."

Ayağa kalktım ve dudaklarından öptüm. "Kendine geleceğini biliyordum." "Kendini fazla beğenme.

Çoraplarından hâlâ nefret ediyorum." "Ne çorabı?"

"Eşleşmiyorlar. Ve neden her zaman sadece bir tanesini yukarı çekiyorsunuz?"

"Öyle mi?" Ayaklarıma baktım. Ayaklarımdan biri kaval kemiğime kadar çekilmiş, diğeri ise ayak bileğime dolanmıştı.

"Evet. Bunun gerçekten farkında değil misin? Bu senin olayın gibi bir şey."

"Bilmiyorum. Çoraplarımdan daha önemli endişelerim var. Örneğin seni gelmiş geçmiş en mutlu doğum günü kızı yapmak gibi." Burnunu öptüm. "Sonra görüşürüz."

Hoşça kal dedi ve ben de bebeğin kahvaltıda ne istediğine karar vermesi için onu yalnız bıraktım. Muhtemelen fıstık ezmesi, ananaslı ve yarım muzlu bir çikolatalı protein smoothie. Kulağa iğrenç

geliyordu.

ama çok lezzetli olduğuna yemin etti.

Gerçi hamilelikteki yemek tercihleri tuhaftı. Buna alışmıştım.

Dışarı çıktım ve büyükannemin evine gittim. Bu gece için ödünç almak istediğim fazladan katlanır sandalyeleri vardı. Explorer'ım evine giden özel yolda tozu dumana katarak ilerliyordu. Büyük verandasının önünde durdum ve bir kamyonetin yanına park ettim. Burada kim vardı? Çünkü kamyonet Josiah Haven'inkine benziyordu ama olamazdı. Burada olması için bir sebep yoktu.

Ama tam motoru kapatmıştım ki, Josiah Haven Gram'ın ön kapısından çıktı.

Kalın kolları ve sakalı olan iri bir adamdı. Kırmızı flanel gömleğinin kolları kıvrılmıştı ve kot pantolon ile kahverengi iş botları giymişti.

Onun burada ne işi vardı?

Dışarı çıktım ve gözlerimi ondan ayırmadan kapıyı kapattım. Bana baktı ama durmadı ya da tek kelime etmedi. Sadece kamyonetine bindi, çalıştırdı ve gitti.

Bu çok garipti.

İçeri girdim ve kapıyı arkamdan kapattım. "Büyükanne? İyi misin?"

"Mutfakta," diye seslendi.

Koridordan hızla geçip aile fotoğraflarının olduğu duvarı aştım ve onu tezgâhın başında durmuş, hiçbir şey yokmuş gibi bir kâsede hamur karıştırırken buldum. Ama yüzünü görür görmez bir şeylerin yolunda gitmediğini anladım.

"Onun burada ne işi vardı?" Ben sordum.

Hemen cevap vermedi. Sadece karıştırmaya devam etti. Omuzlarında bir kamburluk ve tahta kaşığı hamurun içinde gezdirişinde bir yorgunluk vardı.

"Satmamı istiyor," dedi sonunda.

"Evini satmak mı?"

Yavaşça başını salladı. "Evim, arazim. Hepsini. Bunları elimde tutmaya gücümün yetmeyeceği söyleniyor ve akbabalar etrafımda dolaşıyor."

"Darcy'nin işleri yoluna koymana yardım ettiğini

sanıyordum." "Elinden geleni yapıyor ama rakamlar

böyle." Ona bakakaldım. "O kadar kötü mü?"

"O kadar kötü." Kaşığı birkaç daire daha çizerek hareket ettirdi. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim ama bazen hayat beklenmedik dönüşler yapıyor."

"Büyükanne, satamazsın. Özellikle de onlara."

"Alıcı konusunda seçici davranacak durumda değilim, Raven."

"Bir yolu olmalı. Hiçbir şeye söz vermedin, değil mi?"

"Hayır. Bazen kendi iyiliğim için fazla inatçı oluyorum. Josiah az önce ayrıldığında benimle pek mutlu değildi."

Durumun ciddiyetine rağmen bu beni gülümsetti. "Güzel. Siktir et o adamı." Ağzının köşesi kalktı.

Kaşığı nazıkçe elinden aldım ve kaseye koydum. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz.

Bu arazi senin ve kimse senden bu şekilde faydalanamaz." "Bu çok para, Raven."

"Evet, bir yolunu buluruz. Sadece hiçbir şeyi kabul etmeyin, özellikle de Josiah'dan geliyorsa."

"Bir çözüm bulmak için çok zaman harcadım. Bir çözüm olmadığını kabul etmemiz gerekebilir. En azından bizim hoşumuza giden bir çözüm olmadığını."

"Hayır." Başımı salladım. "Bunu kabul etmeyi reddediyorum. Bundan kurtulmanın bir yolu var.

evinizi kaybediyorsunuz."

Kaşlarını kaldırdı.

"Ben ciddiym. Bir çözüm arıyordunuz ama yavrularınızı serbest bırakmadınız. Bunu düzelteceğiz."

Yanağımlı okşadı ama bunu düzeltebileceğimizi düşünmediğini anlayabiliyordum. Ama yanıyordu. Bir yolunu bulacaktık. Beşimiz de babamızın inatçılığını miras almıştık. Büyükbabamdan miras kalmıştı. Temelde bir Bailey geleneğiydi.

Kardeşlerime mesaj atarak en kısa zamanda bir araya gelmemiz gerektiğini söyledim. Cevap vermelerini beklerken, katlanır sandalyeleri cipimin arkasına yükledim. İşim bittiğinde Asher ve Grace'in evinde buluşmaya karar vermiştik.

Ben geldiğimde Levi ve Gavin çoktan gelmiş, oturma odasındaki kanepede, aile fotoğraflarıyla dolu bir duvarın önünde oturuyorlardı. Evlerinin, Grace'in Asher henüz hapisteyken satın aldığı aynı harap yığın olduğuna inanmak zordu. Evi restore etmek için canla başla çalışmışlar ve küçük, harika bir eve dönüştürmüşlerdi.

Her yerde bebek eşyaları vardı. Köşede bir salıncak, kapının yanında bir araba koltuğu, montlarının yanında bir kancaya asılı bir bebek bezi çantası. Hatta bebek gibi kokuyordu ama iyi anlamda. Ciltlerine nazık davranması gereken bebek şampuanı gibi.

Asher bir koltukta oturmuş, uyuyan Charlie'yi omzuna yaslamıştı. Grace evde değildi ama Asher ilk günden beri eli kolu bağlı bir baba olmuştu. Büyük, dövmele kollarıyla bile göğsünde bir bebekle doğal bir baba gibi görünüyordu.

Evan birkaç dakika arkandan geldi. Hepimiz orada olup oturduktan sonra hemen konuya girdim.

"Büyükanmem hakkında konuşmalıyız. Evini satması gerektiğini düşündüğünü biliyor muydunuz?"

"Ne zamandan beri?" Asher sordu.

Levi, "Ash, bu konuda bilgin olduğunu sanıyordum," dedi.

"Ben de öyle," dedi. "Son duyduğumda, bir ödeme planı oluşturmak için rakamları hesaplıyorlardı."

"Muhtemelen endişelenmemen için seni bu işin dışında tutmuştur," dedi Evan. "Bebek ve her şey."

"Görünüşe göre hiçbirimizi haberdar etmiyormuş ve durum düşündüğümüzden de kötüymüş," dedim. "Josiah Haven bugün oradaydı, onu satmaya ikna etmeye çalışıyordu. Onlara."

"Ne oluyor lan?" Levi mırıldandı.

"Bunu düşünmüyor, değil mi?" Gavin sordu.

"Bana bir çözüm bulmaya çalıştığını ama bulamadığını söyledi. Yani evet, sanırım bunu düşünüyor."

"Hayır," dedi Gavin, sesi sertti.

"Onu kurtaracak paran var mı, Gav?" Evan sordu.

"Hayır, ama ona yardım etmenin evini kaybetmesini gerektirmeyen bir yolu olmalı. Özellikle de o şerefsizlere."

"Belki de yardım ettiklerini düşünüyorlardı," dedi Levi.

Kaşlarım çatıldı. "Yardım etmek mi? Yaşlı bir kadını onlarca yıldır sahip olduğu evi satmaya ikna etmeye çalışmak nasıl yardım etmek oluyor?"

"Sadece ne teklif ettiklerini bilmediğimizi söylüyorum. Eğer adil piyasa değeriye-"

"Kapa çenenin Bromeo. Şimdi de Havens'ı mı savunuyorsun? Burada olan şey bu mu?"

"Ben sadece mantıklı olmaya çalışıyorum. Bunun lanet olası kan davasıyla hiçbir ilgisi yok."

"Tabii ki var. O lanet aile söz konusu olduğunda her şeyin kan davasıyla ilgisi var."

"Logan, bunu bir düşün. Bu bir şaka değil."

"Hayır, bu daha kötü. Gram savunmasızken ona saldırıyorlar."

"Yapılacak en boktan şey bu," dedi Asher. "Gerçi büyükannem bunamış yaşlı bir kadın değil. Kendi başının çaresine bakabilir."

"Yapabileceğini biliyorum ama o pislikler, başı beladayken gelip topraklarını almaya çalışmamalı. Bu saçmalık. İşlerin tersine döndüğünü hayal edebiliyor musunuz? Her tarafımızı sararlardı."

Gavin yumruklarını sıktı. "Hemen Timberbeast'e gidip her şeyi mahvetmeliyiz." "Hayır, yapmamalıyız," dedi Evan ve derin sesinin ağırlığı beni

Gavin. "Levi'nin dediği gibi, bu bir şaka değil. Bunu ortadan kaldırmak için üzerlerine bir grup sincap salamayız."

"O zaman ne halt edeceğiz?" diye sordu Gavin.

"Ona borcumuzu ödemenin bir yolunu

bulacağız," dedi. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

diye sordum.

Kimse cevap vermedi. Çünkü hiçbirimiz bilmiyorduk.

Bir dakika geçti. Evet, Cara'yı ve onun büyük banka hesabını düşünüyordum. Düşündüğümü itiraf etmek istemiyordum ama düşünüyordum. Yardım edecek parası var mıydı? Belki borç verirdi ve biz de geri öderdik? Tamamen boktan olmadan bu konuyu açmanın bir yolu var mıydı?

Gavin sessizliği bozarak, "Cennet Evi'nin bodrumunda altın vardı," dedi. "Ne?" diye sordum. "Ne?" diye sordum.

"Skylar ve ben aşağıda etrafı karıştırırken altın paralar bulduk."

"Biliyoruz ama ne demek istiyorsunuz? Onları alabilirsek bile, bizim değiller. Ve onları alamayız. Yanan binadan geriye kalanların altına gömüldüler. Zaten sadece birkaç taneydi, değil mi?"

"Evet, ama ya bir yerlerde daha fazlası varsa? Ya bu sadece bir ipucuysa?"

Asher Charlie'yi düzeltip diğer omzuna geçirdi. "Cidden düşündüğüm şeyi mi ima ediyorsun?"

"Beni dinleyin," dedi Gavin. "Sky'ın aktif bir hayal gücü olduğunu biliyorum ama aşağıda bulduğumuz şeyler gerçektir ve biz oraya gittikten hemen sonra biri o yangını çıkardı. Sana söylüyorum, birileri bir şeyler saklıyor. Ya paraysa? Ya paraysa-"

"Montgomery hazinesi," dedim yavaşça başımı

sallayarak. "Çocuklar, Montgomery hazinesi diye bir şey

yok," dedi Asher. "Sikkelerin üzerinde M harfi vardı,"

dedi Gavin.

"Bir avuç sikke gerçekten bir hazine olduğu anlamına gelmez," dedi Asher. "Bir M harfleri olsa bile."

"Ya olursa?" Ben sordum.

Evan, "Eğer bir hazine olsaydı, şimdiye kadar birileri onu bulmuş olurdu," dedi.

"Şart değil," dedim. "Henüz kimse Koca Ayak'ı bulamadı ve insanlar onlarca yıldır arıyor."

Levi gözlerini devirdi. "Dostum, yine mi bu? Kocaayak diye bir

şey yok." Onu işaret ettim. "Sen oradaydın. Onu gördün."

"Ben bir bok görmedim."

"Yalancı." On yaşındayken Koca Ayak'ı gördüğüme ölene kadar yemin edebilirdim. Levi benimleydi ama şimdi orada bir şey olduğunu inkâr ediyordu. "Ama bir düşünün. Montgomery hazinesi gibi hikayeler genellikle bir gerçeklik payı ile başlar, değil mi? Yani belki yıllar içinde bir Tilikum masalına dönüştü, ama ya en başta bunu başlatan bir şey varsa?"

Asher, "Büyükannem evini kaybetmesin diye gömülü hazine aramaya başlamamızı önermiyorsun değil mi?" dedi.

"Tek yaptığımızın bu olduğunu söylemiyorum," dedim. "Ben aptal değilim. Ama bence Gav haklı. Ortada bir şeyler dönüyor ve eğer işin özüne inebilirsek, belki de Montgomery'nin kayıp servetini sonunda bulacak olan biz oluruz."

"Sen delisin," dedi Evan.

"Büyük sorunlar büyük çözümler gerektirir," dedim.

Levi gözlerimle karşılaştı ve kaşlarını kaldırdı. *Belki mi?*

Çenemi eğdim. Kocaayak'ı gördüğünü hâlâ inkâr etse bile arkamı kollayacağını biliyordum. "Yani planımız bu mu?" Asher sordu. "Var olan ya da olmayan bir hazineyi bulmaya çalışmak mı?"

"Hayır, bu sadece bizim son çırpınışımız," dedim. "Muhasebeciler ve avukatlarla işleri doğru şekilde yapmaya devam ediyoruz. Ve eğer düzeltebilirlerse, harika. Ama çözemezlerse, arazisini kurtarmak için ne gerekiyorsa yapmalıyız."

Asher dalgınca Charlie'nin sırtını ovdu. Çocuk baygındı. Aslında kardeşimi dört aylık bebeğini kucağında görmek çok hoştu.

"Tamam, *ne gerekiyorsa yapma konusunda* sana katılıyorum," dedi.

"Ben de," dedi Levi. "Hazine fikri kulağa çılgınca geliyor ama eğer bir şansımız varsa bunu değerlendirmeliyiz." "Bence bunun çılgınca olduğunu düşündüğünüz için hepiniz delisiniz," dedi Gavin. "Bu çok parlak bir fikir." "Katılıyorum, kardeşim."

Belki en iyi plan değildi ama en azından bir şeydi. Haven'lar gelip Gram'ın arazisini elinden alırken öylece oturamazdık. Josiah'ın aklından ne geçtiğini hâlâ bilmiyordum. Bu bir şaka değildi, hatta büyük bir şaka bile değildi. Bu çok daha kötüydü. Bu kişiseldi.

Ama bunun olmasına izin vermeyecektim.

CARA

ExYavaşça nefes alarak telefonumu masamın üzerine bıraktım. Annem aramıştı ve insan bunun doğum günümü kutlamak için olduğunu sanabilirdi. Ama aslında Logan'ı kötölemek ve tekrar Los Angeles'a taşınmam için peşime düşmek istiyordu. Konuşma girişimlerini geri çevirdim. Onu ağlatmadan ya da telefonu yüzüme kapatmadan beni bu işe dahil etti, ki bu da muhtemelen umabileceğim en iyi şeydi. Buna bir zafer demeye karar verdim.

Ön kapının açılıp kapandığını duydum, sonra Logan ofisime geldi. Yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım. Bu çok aptalcaydı. Birlikte yaşadığımız için onu her zaman görüyordum. Kısa süreli yokluktan sonra bile neden bu kadar sersemlediğimi bilmiyordum.

Bu his geri çekilme içgüdümü tetikledi. Mecazi bir kapıyı suratına çarpıp onu dışarıda tutmak için.

İlk defa ilişkimizi sabote etme dürtüsüne karşı savaştım.

İçeri girdi ve kanepeye uzandı, bu sırada birkaç yastığımı yere serdi.

"Sen iyi misin?" diye sordum.

Derin bir nefes aldı. "Sadece stresliyim. Bazı aile meselelerimiz var." "Gerçekten mi? Sorun nedir?"

"Gram'ın mali sorunları var. Üzerinde çalışıyoruz ama durum düşündüğümüzden de kötü."

Bu kulağa rahatsız edici derecede tanıdık geliyordu. Ama Gram anneme hiç benzemiyordu. "Ne tür finansal sorunlar?"

"Muhasebecisi ondan zimmetine para geçiriyordu - vergilerini ödemesi gereken para. Boyundan büyük işlere kalkışmış ve mağdur olması kimsenin umurunda değil gibi görünüyor. Çok borcu var ve şimdi mülkünü satmaktan bahsediyor. Bu yeterince kötü değilmiş gibi, lanet olası Haven'lar etrafta dolanıyor ve onu savunmasız olduğu bir anda yakalamaya çalışıyorlar."

Daha dik oturdum, korumacı ruhum alevlendi. "Onu yakalamak mı? Nasıl?"

"Josiah Haven az önce oradaydı, onu kendilerine satması için ikna etmeye çalışıyordu." "Şaka mı yapıyorsun? Bunu neden yapsın ki?"

"Çünkü o lanet bir köpekbalığı ve sanırım sudaki kanın kokusunu aldı. Bu onlar için bile alçakça."

Ödeyeceğimi söylemek için ağzımı açtım. Ne kadar borcu varsa hepsini ödeyecektim. Ama durdum.

Çünkü yapabileceğimi bilmiyordum.

Yanaklarıma sıcaklık hücum etti ve midem bulandı. Annemi birçok kez kurtarmıştım. I

artık sıkıtiğimin parası yoktu. Bir şey değılmiş gibi etrafa saçamazdım.

Bunu düzeltemedim.

"Yardım edebilirim ama ne kadar edeceğimi bilmiyorum," dedim. "Annem sürekli borçlanıyor ve ben de ödemeye devam ediyorum ve-"

"Yapma." Sesi sert ama nazikti. "Senden para istemiyorum."

"İstemediğini biliyorum. Ama borcuna bir çentik atmaya yardım edebilirsem, ederim." Bir an gözlerimi tuttu. "Sen çok iyisin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Gözlerimin kenarlarında toplanmakla tehdit eden yaşları burnumla uzaklaştırdım. "Büyükannemle ne yapabileceğimi konuşacağım. Yeterli olur mu bilmiyorum ama elimden geleni yapacağım."

Gözlerinde acı vardı ama bunu nasıl düzeltereğimi de bilmiyordum. Bebek kaburgalarım tekme atmak için o anı seçti.

Sağ ol evlat.

Dalgınca karnımı ovuşturdum. "Kim zimmetine para geçiriyordu?"

"Mike Phillips adında bir adam. Eski muhasebecisinin yerini aldı."

Gözlerimi kıstım ve içimde bir ateş yandı. "O şimdi nerede?" "Sakin ol, Kaplan."

"Eğer bana söylemezsen, kendim öğrenirim."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz. Birkaç ay önce şehri terk etti."

Damarlarımda buz gibi bir öfke akarken kollarımı kavuşturdum. Bu adam Gram'in hayatını mahvediyordu. Ben de onunkini mahvedecektim. "Onu bulacağım."

"Endişelenmeli miyim?"

"Hayır."

Şüpheli görünüyordu. "Her neyse, ona nasıl yardım edebileceğimize dair bir fikrim var. Zor bir ihtimal ama Levi bunun çılgınca olduğunu düşünmüyor, yani bu da bir şeydir."

"Levi'nin mantıklı biri olduğunu mu söylüyorsun?" "Genellikle, evet."

"Peki senin fikrin ne?"

Kalçasına birkaç kez vurdu. "Bunun kulağa nasıl geleceğini biliyorum, o yüzden gözlerini çok fazla devirme. Başının dönmesini ve düşmeni istemem."

"Aman Tanrım, söyle bana."

"Montgomery hazinesinin gerçek olabileceğini düşünüyorum. Ve belki de onu bulabiliriz."

"Her şeyden bir masal çıkarabilen bir kasabadaki en eski hikayelerden birinin Gram'ın mali krizine çözüm olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Sen böyle söyleyince olmuyor."

"Başka nasıl söyleyebilirim ki?"

"Yapmanız gereken her şeyi zaten yapıyoruz. Gram'ın bu işlerle ilgilenen yeni bir muhasebecisi var, ona bir avukat bulacağız ve Jack ile şerif departmanı Mike Phillips'i arıyor. Ama ya bunların hiçbiri yeterli olmazsa? Ya hala tüm bu borçlarla sıkışıp kaldıysa ve evini ve arazisini elinde tutmaya gücü yetmiyorsa? Bundan kaçınabileceğimiz en küçük bir olasılık bile varsa, denemeye değer."

Duraksadım ve bunun aklıma yerleşmesine izin verdim. Görünüşte, Gram'ın sorununa bir çözüm olarak hazine aramak saçma görünüyordu. Ama en küçük bir bulma şansı bile varsa, belki de yapmaya değerdi.

Belki de Tilikum'da çok uzun süre yaşadım.

Yine de. Gram'e yardım etmek için her şeyi yaparım. Ve gerçekten o pislik muhasebeciyi bulup

hayatını yakıp kül etti.

"Mesele şu," dedim. "Layla'yı son kurtarışımdan sonra hâlâ biraz param var. Gram'ın ona yardım etmeme izin vermesini sağlayacağım. Ama bu yeterli olmazsa, Montgomery olayını araştırmak konusunda haklı olabilirsin. Zaten gerçek olup olmadığını bilmek isterim."

"Gördünüz mü? Bu kasabada garip şeyler oluyor. Haven House yangını kim çıkardıysa bir şeyler saklamaya çalışıyor olmalı. Bunun bir tesadüf olmasına imkan yok."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Skylar birkaç altın sikke ve Sarah Montgomery tarafından yazılmış bir günlük bulduklarını söyledi. Onun kim olduğunu biliyor musun?"

"Hayır."

"Ama Eliza Bailey ile arkadaşmış gibi geldi. Ve Eliza'nın ortadan kaybolduğunu biliyoruz."

"Belki de bir Haven yüzünden."

"Ya da bir Haven ile."

"Ginny kasabaya geldiğinde bu konuyu araştırıyordu," dedi ve Skylar'ın arkadaşından bahsedince sırtım gerildi. "Sanırım Sarah Montgomery ve John Haven için bir nişan duyurusu bulmuş. Montgomery servetinin onlara miras kalması gerekiyordu."

Ginny'den söz ettiğinde içimi kaplayan kıskançlık duygusunu bir kenara ittim. "Sarah'nın John'la evlenmesi gerekiyordu ama John ortadan kayboldu, arkadaşı Eliza da öyle."

"Ve tüm bunlardan sonra Montgomery'nin parasının kime miras kaldığını

bilmiyoruz." "Dolayısıyla gizli hazine hikayesi," dedim.

"Bu arada, Bailey ve Haven aileleri arasında bir kan davası başlar. Akraba olabilirler." "İmkânsız değil. Harvey Johnston'ın görüldüğü kadar deli olmadığına hep inanmışımdır.

Belki de bir hazine olduğu konusunda haklıdır."

Logan sırtıttı. "Biliyorsun, eğer gerçekten bir şey bulursak, ona bir pay vermemiz gerekecek. Sadece hikayeyi canlı tuttuğu için."

"Kesinlikle." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Libby'yle tekrar konuşacağım. Grace Eliza ve aynası hakkında bir şeyler bulmaya çalışırken o da bana araştırma yapmamda yardımcı oluyordu. Neler bulabileceğime bakacağım."

"Teşekkürler, Kaplan. Ama günün geri kalanında bunun için endişelenmeni istemiyorum. Tek yapman gereken partine gitmek ve güzel görünmek. İkincisini zaten hallettin, o yüzden sadece orada ol."

"Balinaya benziyorum."

"Balinaya benzemiyorsun. Hamile bıraktığım çılgın kızıl saçlıya benziyorsun."

İtiraf etmeliyim ki Logan'ın vücudumdan hâlâ hoşlanıyor olması, vücudumun ne kadar değiştiğine dair duyduğum öz-bilinci hafifletiyordu. Kocaman olmuştum ama her nasılsa hâlâ seksi olduğumu düşünüyordu.

Ayağa kalktı ve alnımdan öpmek için yanıma geldi. "Yapacak işlerim var. Odana çık. Şu andan itibaren parti saatine kadar aşağıya inmen yasak."

"Ya acıkırsam?" "Bana

mesaj at."

"Ya azarsam?"

Bana en iyi orantısız sırtışını verdi ve bacaklarımın arasında küçük bir sıcaklık kıvılcımı patladı.

"Sadece bağır.

Sana çok ihtiyacın olan orgazmı yaşatmak için asla çok

meşgul değilim." "Çok cömertsiniz."

"Bugün senin doğum

günün." "Peki ya

şimdi?"

Ayağa kalkmama yardım etmek için uzandığında sırtıışı genişledi. "Ne istersen, Tiger."

Elini tuttum ve beni yatak odasına götürmesine izin verdim ve bunun doğum günümün en güzel kısmı olacağını düşünmeden edemedim.

Kollarımı kavuşturdum ve yatak odamın penceresinden dışarı baktım. Nehir, yılın bu zamanında yavaş ve tembel bir şekilde akıp gidiyordu. Güneş Tilikum'u çevreleyen dağ zirvelerine doğru alçalırken gün ışığı azalıyordu. Saati tekrar kontrol ettim. Logan çok geç kalıyordu. Keşke beni hemen aşağıya bıraksaydı.

Küçüklüğümden beri ilk defa bir başkası benim için doğum günü partisi düzenliyordu.

Ben çocukken, büyükannem uzun davetli listeleri ve özenli süslemelerle lüks partiler düzenlerdi. Görünüşte bunlar benim içindi ama çoğunlukla gösteriş içindi. Doğum günlerim onun ve annemin iletişim kurması ve gösteriş yapması için bir yoldu. Ben sadece başka bir aksesuardım.

Tilikum'a taşındıktan sonra partiler düzenlemeye başladım ama nadiren kendim için. Grace'e her yıl bir doğum günü partisi veriyordum ve her zaman kokteyl ve akşam yemeği partileri düzenliyordum. Ya da hamileliğe bağlı yemek sorunlarım ortaya çıkmadan önce yapardım. İnsanlara lezzetli bir yemek ve çok fazla alkol ikram etmek eğlenceliydi. Ama genellikle kendi doğum günlerimi Grace'le sadece şampanya ve pastayla geçirirdim.

Bu yıl Logan bana bir parti vermek için ısrar etmişti.

İşte oradaydım, yatak odamda inzivaya çekilmiştim, Grace'in seçmeme yardım ettiği siyah hamile elbisemi giymiştim. Saçlarım aşağıdaydı ve hormonlarımdan mı yoksa vitaminlerden mi bilinmez, her zamankinden daha gürdü. Büyük göğüsler ve parlak saçlar kuşkusuz güzel avantajlardı. Logan'ın söylediklerine rağmen balinaya benzediğim gerçeğini neredeyse telafi ediyorlardı.

Neredeyse.

Bu öğleden sonra Gram'dan çalan pisliği bulmak için birkaç telefon görüşmesi yapmıştım. Bu tür bir iş için mükemmel olan bir özel dedektif tanıyordum. Mike Phillips'in nereye gittiği önemli değildi. Uzun süre saklı kalamazdı.

O zaman onun hayatını yakardım.

Logan kapıyı açtı ve ben iki kere baktım. Sadece kıyafetleri uyuşmakla kalmamıştı, kolları manşetli düğmeli bir gömlek ve koyu renk bir pantolon giymişti.

"Hey, doğum günü kıızı. Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de fena görünmüyorsun. Bu kadar iyi temizlendiğini kim bilebilirdi?" Kıyafetlerine baktı. "Bunu iyi gösteriyorum, değil mi?"

"Tüp çoraplardan daha iyi." Sırıttı.

"Hazır mısın?"

Uzattığı eli tuttum ve beni aşağı indirdi.

Evimin ana katı bir parti mağazası patlamış gibi görünüyordu. Yerler rengarenk balonlarla doluydu ve duvarda parlak kırmızı bir *Mutlu Yıllar* tabelası asılıydı. Mobilyaların etrafını flamalarla donatmış ve yemek masasını kağıt bir masa örtüsü ve parlak konfetilerle kaplamıştı.

Darmadağındı. Ve tamamen sevimli.

Boynunun arkasını ovuşturdu. "Tam olarak hayal ettiğim gibi olmadı. Bir parti için dekorasyon yapmak düşündüğümünden daha zormuş."

Dekorasyon karmaşasına baktım. "Bayıldım buna."

"Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Bok gibi göründüğünü biliyorum."

En alttaki merdivenden indim ve parlak pembe bir balonu iterek yoldan çektim. "Yalan söylemiyorum. Bunu gerçekten seviyorum."

"İyi haber şu ki yemek ve pasta sipariş ettim, bu yüzden bunların iyi olacağını biliyorum." "Bu mükemmel."

Elini sırtımın alt kısmına doğru kaydırды ve beni kendine çekti. Dudakları dudaklarıma değdi.

"Mutlu yıllar, Tiger."

"Teşekkür ederim."

Sanki bir işaretmiş gibi kapı çaldı.

"Parti zamanı," dedi. "Ben bakarım."

Grace ve Asher, bebek Charlie ile birlikte ilk gelenlerdi. Dört aylık yaşamında minicik bir yenidoğandan tombul yanaklı, siyah saçlı ve babasının gibi kahverengiye dönmeye başlayan gözleri olan yuvarlak küçük bir yığına dönüşmüştü. Hiçbir zaman bir bebek insanı olmamıştım, ama ben bile onun ne kadar sevimli olduğunu inkar edemezdim. Ve mutluydu da. Herkese gülümsüyordu.

Grace'in yeni anneliğini izlemek, çocuğumla tanışmayı dört gözle beklememe neden olmuştu. Şansımı bilsem de, hiç uyumayan bir bebeğim olacaktı ve sevimli mini-me ile şehirde zıplamak yerine, önümüzdeki birkaç yıl boyunca bir zombi olacaktım.

Birkaç dakika sonra Evan ve Fiona, ardından da Levi geldi. Logan bir kız arkadaş getirmesi için onu sıkıştırıyordu ama o tek başına geldi. Skylar ve Gavin birkaç dakika geride kaldı ve ardından Gram iki turtayla geldi. Şeftali ve kiraz kokuları havayı dolduruyordu ve neyse ki güzel kokuyorlardı. Benimle asla bilemezsin. Yemek kokuları hâlâ beklenmedik bir şekilde midemi rahatsız edebilir.

Logan Stitch and Bitch hanımları da davet etmişti ama Marlene Haven'ın gelmemesi şaşırtıcı değildi. Görünüşe göre Knotty Knitter ateşkesi doğum günü partilerini kapsamıyordu, özellikle de iki aile arasındaki gerilim tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken.

Caboose'dan Hank yemeklerle geldi ve Logan'ın şansı yine yaver gitti. Mini köfteler, küçük kaplarda patates püresi ve daldırmak için Caboose'un özel sosunu sipariş etmişti. Başka yiyecekler de vardı ama çocuğumuzun çok sevdiği o aptal, büyülü köfte için onları görmezden geldim.

Etrafta dolaştım, insanlarla sohbet ettim, kızlarımın bebeğin tekmelerini hissetmesine izin verdim ve çok fazla yedim. Pasta yedik ve Logan mumları yakıp herkese mutlu yıllar şarkısını söyletmek için ısrar etti. Biraz aptalca geldi ama mumları üflemeden önce bir dilek tuttum.

Aptalca bir dilekti ama yine de yaptım.

Herkes pastanın lezzetli olduğu konusunda hemfikir di -gelgel Cakes Bakery en iyisiydi- ve ben her zamanki parti kokteyllerimi bile özlemedim. Arka planda müzik çaldı ve Gram ile Stitch and Bitch hanımları oturma odasında oturup dedikodu yaparken Levi ve Gavin masada poker oynamaya başladı.

Pasta tabağımı yere bıraktım. Logan yanıma sokuldu ve sırtımda yavaş daireler çizdi. Devam etmekte olan partiye baktım. Aptalca süslemelere, hamilelik özleminden ilham alan yiyeceklerle. Misafirlerle dolu eve. Bütün bunları benim için yapmıştı. Gösteriş yapmak ya da önemli görünmek için değil. Pantolonuma girmek ya da daha sonra bana efendilik taslamak, karşılığında iyilik beklemek için değil. Sadece beni mutlu etmek için yapmıştı.

Bir parça korku, rahat bir ayakkabının içindeki taş gibi beni dürttü. Bu gerçekten ne kadar sürecekti? Benim bu zahmete değmeyeceğimi anlaması ne kadar sürer?

Sevilmesi kolay biri olmadığımı biliyordum. Hamile değilken bile huysuz ve zor biriydim.

Grace bunu başarabilen tek kişiydi ve aslında bir azizdi.

Ama belki Logan.

Ona baktım. Bu mümkün müydü? O gerçekten-

Düşüncelerim kapı ziliyle bölündü. Bu garipti. Logan başka kimi davet etmişti? Değil miydi

Sevdiğim herkes zaten burada mıydı? "Ben bakarım," dedim.

Kapıya doğru yürürken Logan da beni takip etti. Kumral saçlı ve sakallı, uzun boylu bir adam elinde bir hediye çantasıyla duruyordu. Kime baktığımı anlamam bir saniye sürdü.

Babam.

Karşıdan gelen farların parıltısına yakalanmış bir çift geyik gibi birbirimize baktık. Logan elini belime koydu.

"Özür dilerim," dedi. "Muhtemelen önce aramalıyım."

"Burada ne işin var?"

"Bugün senin doğum günün ve ben düşündüm ki..." Sustu.

İçimde bir çatışma başladı. Küçük bir kızken, doğum günü mumlarını üflemeden hemen önce kendi kendime fısıldadığım dilek hep bu olurdu. Babamın ortaya çıkmasını.

Ama ilk kez otuz yaşına bastığımda mı ortaya çıkmaya karar verdi? Önceki 29 doğum günümde babam yoktu. Neden şimdi buradaydı?

Gitmesi için onu terslemek ile gitmemesi için onu içeri davet etmek arasında kaldım. Bu yüzden dürüst olmaya karar verdim. "Şu anda bu konuda ne düşüneceğimi bilmiyorum."

"Bu adil," dedi. "Belki de seni bu şekilde şaşırtmamalıyım."

Logan beni kendine doğru çekti, sonra babama doğru bir el uzattı. "Ben Logan Bailey." El sıkıştılar. "Nate Broderick. Siz..."

"Evet. Ben Cara'nın erkek arkadaşım."

Bir an Logan'ın gözlerini tuttu, sonra başıyla kısa bir selam verdi. Cara'nın erkek arkadaşı.

Cara'nın bebeğinin babası ya da kızını hamile bırakan adam değil. Onun erkek arkadaşı.

Nedense bu beni sakinleştirdi. Bunu babamla yapmaya hazır değildim - Logan'ın üzerinde çok çalıştığı bir parti tüm hızıyla devam ederken değil. Ama babam buradaydı ve bunun için ona biraz kredi verebilirdim. En azından söyleyeceklerini duyacak kadar.

"Şehirde mi kalıyorsun?" Ben sordum.

"Evet. Bir yerim var. Yarın seninle bir yerde buluşabilirim."

"Kahveye ne dersin?"

"Kulağa harika geliyor."

"Şehir merkezinde Steaming Mug diye bir yer var. Saat on gibi orada buluşabiliriz."

Gülümsedi. "Orada olacağım. Teşekkürler, Cara. Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkür ederim."

Logan'a tekrar başını salladı, sonra döndü ve gitti. Bana hediye çantasını vermemişti ama bu konuda endişelenmiyordum. Hâlâ onun burada, Tilikum'da olduğu gerçeği hakkında ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Neden? Neden şimdi?

Logan bunu önemseymiymiş gibi davranmama fırsat vermedi. Kapıyı kapattı, sonra beni kollarının arasına aldı ve sıkıca kendisine yasladı.

Bana bunu tek başıma yapmak zorunda olmadığımı söylediği zamanı hatırlayarak minnetle onun tesellisini kabul ettim. Ve bunun için çok minnettardım.

LOGAN

Cara ayaklarını sehpayaya dayamış bir şekilde kanepede oturuyordu. Işık loştu ve kokulu mumlarından birini yakmıştı. Güzel kokuyordu. Bana onu hatırlatıyordu.

Parti sona ermiş ve son konuk da evine gitmişti. Ve saat on bir bile değildi.

Biraz yorgundum ama tamamen ayıktım - bu evde son kez bir partiye katıldığımdan farklı olarak.

İşlerin bu kadar değişmesi ne tuhaf.

Onun yanındaki kanepeye çöktüm ve on sekiz milyon yastığından birini yerinden oynattım. Başka bir tanesini kaptım ve yolumdan çekmek için yere attım.

"Teşekkür ederim," dedi.

"Ne için?"

"Parti. Eğlenceliydi." "Öyle mi?"

"İyi vakit geçirdin mi?"

Gülümsedi ve lanet olsun, ona çok yakışmıştı. "Çok iyi vakit geçirdim."

Babasının ortaya çıkmasının gecesini mahvedeceğinden endişelenmiştim. Ama uzun bir yol kat etmiştik. Tartışmadan ya da kollarımdan kurtulmaya çalışmadan onu kucağıma almama izin vermişti. Sonrasında, partinin geri kalanından keyif alıyor gibiydi. Ve o sahte *her şey yolunda* yüz ifadesiyle değil. Gerçekti.

Ayaklarımdan birine uzandı ve onu kucağına çekti. Başparmaklarını ayağımın topuna geçirdiğinde inledim.

"Kahretsin, bu çok iyi." Başımı kanepenin minderine yasladım. "Ayaklarımdan bu kadar yorgun olduğumu fark etmemiştim bile."

"Bugün çok çalıştın." "Buna değdi."

Ovalamaya devam etti. "Ne düşündüğümü biliyor musun?"

"Neyi?"

"Kahvaltıda pasta yemek."

Sırıttım. "İyiydi, değil mi?"

"Çok lezzetliydi. Mini köfteler de öyleydi."

"Onları seveceğini düşünmüştüm."

"Her şeye bayıldım. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi doğum günü partisiydi." Dönüp ona baktım. "Ciddi söylüyorsun, değil mi?"

"Kesinlikle."

Bunun üzerine biraz şiştim. "Teşekkürler, Kaplan."

Ayağımı kucağından dışarı itti ve daha yakına kaydđ. Eli kalçamda gezindi. "Hayır. Teşekkür ederim.

sen."

Kokusu ve bacağımdaki eli beni anında sertleştirmeye yetti. Bunu bana nasıl yapmıştı? Beni şortumun üzerinden yakalayıp sıktığında homurdandım.

"Beni gördüğüne sevindin mi?" diye kulağıma mırıldandı, sonra boynuma yumuşak bir öpücük kondurdu. "Her zaman. Fark etmediysen söyleyeyim, senden gerçekten hoşlanıyor."

Boynumu tekrar öptü. "Bu iyi oldu. Ben de ondan hoşlanıyorum."

şortumun içinden bile, sikimin etrafındaki eli harika hissettiriyordu. Dili boynumu yalamak için dışarı fırlarken sıktı. Onu kucağıma çekmek üzereydim, böylece en azından onu kuru bir şekilde becermeye başlayabilirdim, ama o kanepeden kaydđ ve önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Oh, evet.

Alt dudağını dişledi ve şortumu indirmeme yardım ederken gözlerinde hınzır bir parıltıyla bana baktı. Ağır ereksiyonum kalın ve şişmiş bir şekilde dışarı çıkmıştı.

"Çok güzel." Parmağını ucunda gezdirdi. "Güzel mi?"

"Bunu bir iltifat olarak söylüyorum." Daha yakına eğildi ve aletin gövdesine bir öpücük kondurdu.

"Güzel bir penis çok iyi bir şeydir."

Dili ucun etrafındaki çıkıntı boyunca tembelce kaydđ ve lanet olsun, bunu yapmaya devam ettiği sürece ona istediği her şeyi diyebilirdi.

"Bana karşı her zaman çok iyisin." Ucunu tekrar öptü. "Bu gece sana karşı iyi olmama izin ver."

Cevap vermeme fırsat vermeden sikimi dudaklarının arasından kaydđrdı. Tartışacak değildim zaten. Ağzı sıcak ve ıslaktı. Siktir, bu iyi hissettirdi.

Benimle oynarken inledim, uzun, yavaş yalamalar ve ucunu emmeler arasında gidip geldim. Tabanı kavradı ve şaft boyunca ıslak öpücükler yağdırırken sıktı.

"Bana karşı çok iyisin," diye mırıldandı ve bana uzun bir vuruş yaptı.

Başımı arkaya yaslayarak homurdandım. "Siktir."

Beni tekrar ağzına aldı, bu sefer daha derine. Ellerimi saçlarında gezdirdim, o aşağı yukarı daldırırken nazıkçe tuttum. Kalın sikimin dudakları arasında kaydđğını görmek inanılmazdı.

Gözleri benimkilerle buluşmak için kalktı ama durmadı. Kalçalarım onun ritmiyle sarsıldı, kasıklarımındaki basınç hızla arttı. Devam etti, ağzı acımasızdı.

Bu kadın saf sihirdi.

O daha hızlı hareket ederken ben homurdandım. Aletimin ucu ağzının çatısı boyunca kaydđ ve tam da beni daha derine götüremeyeceğini düşündüğüm anda götürdü.

"İşte bu, bebeğim. Sikimi emmeni izlemeye bayılıyorum."

Tekrar aşağı daldı. Aklımı kaybetmek üzereydim. Ağzı kaygan ve sıcaktı ve parmakları kalçalarım batıyordu. Saçlarını tuttum ve kalçalarımı yuvarladım, taşaklarımın sıkılaştığını hissettim.

Tam eşikteydim, boğazından aşağı boşalmaya hazırdım. Islak ağzı beni daha hızlı çalıştırdı, başı kucağımda sallanıyordu. Kahretsin, bu çok ateşliydi.

"Siktir, Cara. Boşalacağım." Sesim gergin çıkıyordu.

Ağzına almak istemez diye kendimi tuttum. Ama o inledi, daha sert daldı. Ve ben çözüldüm.

Basınç patladı ve sikim dudaklarının arasında zonkladı. Her darbeye homurdandım, kalçalarım sarsıldı. Beyaz ateşin yoğunluğu beni neredeyse bayıldıyordu. Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim.

İşim bittiğinde sikimin ağzından çıkmasına izin verdi ve elini dudaklarında gezdirdi.

Tam bir baş belasıydı.

"Bu..." Başımı yastığa yasladım. "Bilmiyorum bile." "Hoşuna gitmesine sevindim."

Tekrar kanepeye tırmandı ve ben de onu kendime doğru çekerek kolumun altına sıkıştırdım.

Gözlerim ağırlaşmıştı ve kendimi havada süzülüyormuş gibi hissediyordum.

"Bana bir dakika ver. Bu şeydi... siktir."

Kolu belime dolandı ve başını göğsüme yasladı. "Benim için endişelenme. Bu sadece senin içindi."

"Emin misin?"

Yumuşak bir şekilde güldü. "Logan, bugün bana iki kez orgazm yaşattın. Ayrıca bunu senin için yapmak istedim. Seni ne kadar takdir ettiğimi bilmeni istiyorum."

Vay be. Bunu duymak iyi hissettirdi.

"Teşekkürler, Kaplan." "Bir şey değil."

Şortumu hâlâ çıkarmamıştım ama bunun pek de önemi yoktu. Mutlu ve doymuştum, üstelik sadece harika oral seks yüzünden değil. Cara'ya harika bir parti vermek istemiştım ve bunu başarmıştım. O eğlenmişti. Birlikte eğlenmiştık. Gerisi sadece bir ikramiyeydi.

Kolumu ona doladım ve onu kendime doğru çektim. Memnun bir şekilde iç geçirdi. Tek düşünebildiğim beni ne kadar mutlu ettiğiydi.

CARA

DBabamın sürpriz çıkışına rağmen, dün gece şimdiye kadarki en iyi doğum günü partim olmuştu. Misafirler gittikten sonra Logan'a bol bol teşekkür etmiştim, daha doğrusu aleti ağzımdayken. Ve geçmişteki partilerin aksine, saat on biri biraz geçte yatağa girmiştik.

Bu senin için hamilelikti.

Elbette, ertesi gün akşamdan kalma olmamak için söylenecek bir şey vardı.

Logan bu sabah göreve gitmişti ama gitmeden önce babamla kahve içmeyi ertelemem için beni ikna etmeye çalışmıştı. Ona çok minnettardım ama bunu yalnız yapmam gerekiyordu.

Steaming Mug'a gitmeden önce biraz vaktim vardı, bu yüzden Libby Stewart'ın orada olup olmadığını görmek için Happy Paws'a uğramaya karar verdim. Yerel evcil hayvan dükkanında çalışmadığı zamanlarda yarı zamanlı bir kütüphane gönüllüsüydü ve Grace Eliza Bailey'nin aynasını ve o aşk mektuplarını bulduğunda araştırma yapmama yardım etmişti. Libby, Eliza'nın kayboluşuyla ilgili bir gazete kupürü bulmuştu ve kupürde John Haven'dan bahsediliyordu. Fiona daha sonra John'un da bir yarışta para ödülü kazandıktan sonra kaybolduğunu keşfetmişti.

Logan'ın Montgomery hazinesini bulma fikri hakkında ne düşüneceğimden pek emin değildim ama hikâyenin tamamını daha derinlemesine araştırarak kadar merak ediyordum. Grace bir keresinde bana kedi gibi olduğumu söylemişti -genellikle ilgisiz, ama önüme bir ip sarkıtırsanız, onu takip edebilirim.

Bu benim ipimdi.

Tek bildiğim, hazine hikâyesinin bir başka Tilikum masalı olduğuydu. Bu kasaba, hikâyelerini diğer yerlerin spor takımlarını sevdiği gibi severdi. Dedikodu kasabanın eğlencesi ve geçmişten gelen hikâyeler de en sevilenleriydi. Kan davasının gerçekte nasıl başladığını kimsenin bilmemesinin nedeninin bu olduğunu düşündüm. İnsanlar yıllar boyunca o kadar çok versiyon uydurmuştu ki, artık kimse hangi hikayenin gerçek olduğunu bilmiyordu.

Ama bir kedi gibi ipin ucunu takip edip nereye gittiğini görmek istiyordum. Eliza ve John'un başına gelenlerin hem Montgomery ailesinin servetiyle hem de Bailey-Haven kan davasının kökenleriyle ilgili olduğuna dair bir his vardı içimde. Paranın insanların arasını ne kadar kolay açabileceğini ilk elden biliyordum. Annemle ilişkim her zaman sarsıntılıydı ama büyükannemle büyükbabamın mirası bana kaldıktan sonra milyonlarca kez daha kötüleşmişti.

İçeri girdiğimde Happy Paws'ın kapısı şingirdadı. Sahibi Missy Lovejoy'u ya da Libby'yi görmedim, bu yüzden kedi oyuncaklarıyla dolu bir koridorda dolaştım. Belki Gavin'in kedisi Prenses Squeaker için bir tane alırdım.

"Kusura bakmayın," dedi Libby taşıdığı bir kutunun arkasından. Onu ön tezgâhın üzerine koydu. "Sizin için ne yapabilirim-"

Aniden durdu ve müşteri hizmetleri gülümsemesi eridi. Görünüşe göre onu gördüğüne sevinmemişti.

Ben. Çok şaşırmadım. Benim için daha fazla araştırma yapması için ona para ödemeye çalışmışım ama Grace'e bulacak bir şey kalmadığını söyleyerek vazgeçmişti. Bu bana hep garip gelmişti. Her zaman bulunacak başka bir şey vardı. İnsanlar iskeletlerini dolaplara, bodrumlara, tavan aralarına ve dehlizlere saklardı. Onları derinlere gömerlerdi ama yeterince kazarsanız hâlâ oradaydılar.

Şimdiye kadar, ona ödediğim paraya rağmen neden bana yardım etmeye devam edemeyeceğini iddia ettiğini öğrenmeyi yeterince önemsememiştim.

Şimdi bilmek istiyorum.

"Merhaba Libby," dedim sesimi dostça tutarak.

Tezgâhın arkasında duraksadı, sarı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Aşağı yukarı benim yaşlarımdaydı ve pembe bir Happy Paws tişörtü ile kot pantolon giymişti.

"Merhaba, Cara. Yardımcı olabilir miyim?"

"Muhtemelen. Bir süre önce benim için araştırma yaptığın zamanı hatırlıyor musun? Kasaba tarihiyle ilgili."

"Um..." Hatırlamaya çalışıyormuş gibi yere baktı. "Sanırım öyle?"

Hiçbir zaman lafı dolandıran biri olmadım. Tezgâha yaklaştım. "Elbette, biliyorsun. Eliza Bailey, John Haven, aşk mektupları, bir kayboluş."

"Doğru, şu. Ben zaten her şeyi buldum."

Çantamdan cüzdanımı çıkardım ve tezgahın üzerine bir yirmilik koydum. Eskiden olsa yüzlük olurdu ama param konusunda daha dikkatli olmaya çalışıyordum. Umarım bu yeterince motive edici olur.

"Bana rüşvet falan mı vermeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Grace'e söyledim zaten-"

"Biliyorum. Ve hayır, sana rüşvet vermeye çalışmıyorum. Başka bir bilgi için sana ödeme yapmak istiyorum." Gözleri faturanın üzerindeydi. "Ne bilgisi?"

"Araştırmayı gerçekten neden bıraktın?"

"Bulabildiğim her şeyi buldum. O zamanlardan kalma çok fazla kayıt yok. Paranızı boşa harcamak istemedim."

Neredeyse ona inanacaktım. Haklıydı: Çok fazla kayıt kalmamıştı. Kasabanın yarısı bir yangında kül olmuştu. Ama konuşurken başını hafifçe sallıyordu -sanki kendi sözlerine inanmıyormuş gibi- ve sesinde hafif bir titreme vardı.

Bir parmağımı faturanın üzerinde tutarak, faturayı tekrar kendime doğru kaydırdım. "Sana Grace'e anlattığın hikâye için değil, gerçek için ödeme yapacağım."

Tereddüt etti, bu da haklı olduğum anlamına geliyordu. Başka bir neden daha vardı. Aklımın bir köşesinde, Haven House yangını hakkında bir şey bilip bilmediğini merak ediyordum. Bu biraz zorlama gibi görünüyordu ama-

"Lorraine yüzünden," dedi sesini alçaltarak. "Yapmamamı o söyledi." "Lorraine Montgomery mi?" diye sordum. "Neden umursuyor ki?"

"Bilmiyorum. Bana söylemedi. Sadece sana ve Grace'e yardım etmeyi bırakmamı söyledi." "Neden onu dinledin? O senin patronun bile değil. Sen bir gönüllüydün."

Omuzları zayıf bir omuz silkmeye kalktı. "Beni korkutuyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Lorraine Montgomery pek hoş biri sayılmazdı ama korkutucu muydu? Gerçi Libby'nin gözünün kolayca korktuğu izlenimine kapılmışım.

"Lorraine'in, Grace'in Bailey ailesinden birinin geçmişini araştırıp araştırmamasını neden önemseyiği hakkında bir fikriniz var mı?"

"Bilmiyorum."

Parmağımı faturadan kaldırdım. Libby küçük tatlı bir fareydi ve bana bilmek istediğim şeyi söylemişti. Yardımı olacağından değil. İçimden bir ses Lorraine Montgomery'nin bana neden

Grace'e yardım etmemesi için. Çünkü benden

nefret ediyordu. "Teşekkürler, Libby."

"Bunu saklayamam. Size söyleyebileceğim neredeyse hiçbir şey yoktu."

"Bu bir başlangıç," dedim neşeyle. "Al bunu. Ve endişelenme. Lorraine'e tek kelime etmeyeceğim." Başını salladı ve hesabı aldı. "Teşekkürler."

"Benim için zevkti. İyi günler." Arkamı döndüm ve dükkândan çıktım.

Her ne kadar zencefil Nancy Drew oynamaya devam etmek istesem de, kafeye gitmem gerekiyordu. Babamı göreceğim için duyduğum endişeyi bir kenara itmiştim, ama Buharlı Kupa'ya doğru yürürken, bu endişe tüm şiddetiyle geri geldi. Bebek hareket ediyordu, sanki artan kalp atışlarıma tepki veriyordu.

"Üzgünüm evlat," diye mırıldandım, bir elimi karnıma koyarak. "Boktan bir ailenin çocuğu olarak dünyaya geliyorsun."

Ama ne yapmak zorunda kalırsam kalayım, bebeğimi bunların en kötüsünden koruyacaktım. Bu çocuk benim gibi büyümeyecekti.

Derin bir nefes alarak içeri girdim.

The Steaming Mug gelmiş geçmiş en şirin kahve dükkânıydı ve bunun tek nedeni Grace'in Charlie doğmadan önce burayı işletiyor olması değildi. Nane yeşili tezgâhı, yumuşak aydınlatması ve çıplak tuğla duvara karşı büyük kara tahta menüsüyle objektif olarak çok sevimliydi.

Babam zaten buradaydı, bir masada bekliyordu. İyi yaşlanmıştı, saçları benimkiyle aynı koyu kumraldı ve gözlerinin etrafındaki çizgiler onu yaşlıdan ziyade seçkin gösteriyordu.

Onu şahsen gördüğüme dair hiçbir anım yoktu, ancak beni çok gençken gördüğünü biliyordum. On sekiz yaşına girdikten sonra bana ulaşmıştı ve ben de sonunda ona adresimi vermeyi kabul etmiştim. Bu yüzden bana her yıl doğum günü kartı gönderirdi. Ama çoğunlukla bir gizemdi. Annemi hamile bırakan ve sonra hayatımızdan kaybolan adam.

Ama annemi de tanıyordum. Hikayenin sadece çok taraflı bir tarafına sahiptim, bu yüzden onu görmeye istekliydim.

İçeri girdiğimde ayağa kalktı ve bana tereddütlü bir gülümseme verdi. Masasına gittim ve ikimiz de oturduk. "Dün gece için özür dilerim," dedi. "Evden ayrıldığımda iyi bir fikir gibi görünmüştü ama ben yanlış değerlendirmişim."

"Sorun değil. Bir ev dolusu insanla karşılaşacağımı biliyordun." "Güzel bir parti verdin mi?"

Cevap vermeden önce tereddüt ettim. "Evet, ama havadan sudan konuşmaktan hoşlanmam. Her şeyi açık açık konuşmayı tercih ederim."

Bir kez başını salladı. "Haklısın. Bu durumda, dün aramadan geldim çünkü bana gelmememi söylemenden korktum."

"Ve zaten burada olsaydınız sizi görmeyi reddetmek daha zor olurdu."

"Onun gibi bir şey."

"Neden buradasın?"

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım ama daha önce sana ulaştığımda pek de anlayışlı görünmemiştin. Bunun için seni suçladığımdan değil."

Bu doğruydı. On sekiz yaşındaki halimin bağırıp telefonu kapattığım anısı aklıma geldi. "Sanırım değildim. Ama dürüst olalım: Yılın Babası ödülüne aday değilsin."

Aşağı baktı. "Hayır, değilim. Çok fazla pişmanlığım olduğunu bilmenin bir faydası olacağını sanmıyorum." "Bu, babalığını yaptığın çocuğu umursamamaktan daha iyidir."

Gözlerimle buluştu. Onunkiler de benimkiler gibi yeşildi. "Var olduğunu öğrendiğimden beri her gün seni düşünüyorum."

"Bu çok hoş, sanırım, ama madem beni bu kadar düşünüyordun, neden uzak durdun?" "Bu asla benim seçimim değildi."

"Yani bu annemin hatası mıydı? Bahaneniz bu mu?"

"Bu bir sebep, bahane değil."

Kollarımı kavuşturdum. Annemin deliliğine fazlasıyla aşınaydım. Babam için işleri zorlaştırdığını hayal etmek kolaydı. Babam hakkında söyleyecek iyi bir şeyi hiç olmamıştı, bu da beni her zaman neden onunla birlikte olduğunu merak etmeye itmişti.

Logan Bailey'den hamile kalmak, annemin beklenmedik hamileliğine biraz daha sempati duymamı sağlamıştı. Belki onlar da ben ve Logan gibiydiler ama nasıl geçineceklerini asla bulamamışlardı. Benim iyiliğim için bile.

Bu da beni babamla olan sorunumun özüne getirdi. Eğer umurunda olsaydı, neden beni görmek için daha fazla mücadele etmemişti?

"Bak, bu ani aile bağlarını onarma isteğinin nedenini bilmiyorum. Belki bebek yüzündendir ya da kızının otuz yaşında olduğunu ve onu çok az tanıdığını fark etmişsindir. Ya da belki de ölüyorsun ve affedilmek istiyorsun, bilmiyorum."

"Ben ölmüyorum."

"Bu iyi bir şey. Ama hayatıma öylece girip birdenbire babam olmayı bekleyemezsin."

"Hayır, bunu biliyorum. Bu yüzden burada değilim."

"O zaman neden buradasın?"

Dün gece getirdiği hediye çantasını aldı ve masanın üzerine koydu. "Çünkü bir yerden başlamak zorundayım. Sen küçükken başka seçeneğim yoktu. Büyüdüğünde, liderliği sana bırakacağımı düşündüm. Beni görmek istediğinde, bana ulaşır ve haber verirdin. Ama şimdi bunu düzeltmek için elimden geleni yapmam gerektiğinin farkındayım. Bu noktaya gelmek otuz yılımı aldı ve baban olduğumu hissetmen için bir otuz yıl daha geçmesi gerekiyorsa, o zaman sadece beklemem ve o kadar uzun yaşamayı ummam gerekecek." Çantayı bana doğru itti. "Bu arada, geri dönmek ve tekrar bir araya gelmek isterim."

Çantayı olduğu yerde bıraktım. Hâlâ içimde yaşayan küçük kız canlandı. Beni tekrar mı görmek istiyordu?

"Eğer Tilikum'a geri dönersen, birbirimizden kaçamayız."

Bana sıcak bir gülümseme verdi. "Bunu evet olarak kabul ediyorum o zaman. Şu anda daha fazla zamanınızı almayacağım. Ama yakında tekrar görüşeceğiz. Mutlu yıllar, Cara."

"Teşekkür ederim."

Ayağa kalktı ve bahşiş kavanozuna birkaç dolar atmak için tezgâha gitti, sonra bana baktı. Gözlerinde hüznün vardı ama kötü niyet yoktu. Aldatma yoktu.

O giderken bir duygu dalgasıyla savaştım, ama tekrar ağlamaklı bir karmaşaya dönüşmeyi reddettim.

Özellikle de toplum içinde. Ben bundan daha güçlüydüm.

Çantanın içinde ne olduğuna dair merakım daha da arttı. Pembe kağıt mendili bir kenara koydum ve bir yığın zarf çıkardım. Farklı boyutlardaydılar - mektup değil, kartlardı - ve hepsi de mühürlüydü. Her biri annemin adresinden bana gönderilmişti. İade adresleri farklıydı ama hepsinde babamın adı vardı.

İlki bir zamanlar pembeydi ama şimdi soluk ve solgundu. Posta damgası yirmi dokuz yıl öncesine aitti ama üzerinde *gönderene iade ibaresi* vardı. Açtım, kırılğan yapıştırıcı kolayca koptu ve bir kart çıkardım.

Bir yaşındaki bir çocuk için doğum günü kartı.

Bir sonrakini açtığımda kalbim boğazıma düğümlenmiş gibi hissettim. İkinci bir doğum günü kartı. Sonra bir üçüncüsü. Bir sonrakinin önünde yıl yazmıyordu ama içinde *dördüncü doğum günün kutlu*

olsun yazıyordu.

Hepsi "*Sevgiler, Baba*" diye imzalanmıştı.

Sonunda, zarflarda artık pul kalmamıştı. İlk kartların hepsi iade edilmişti, bu yüzden onları postalamaktan vazgeçmişti. Ama her yıl bana doğum günü kartları almaya devam etti.

Sonuncusu on sekiz yaşıma girdiğimdeydi. Ondan sonra birkaç kez telefonla iletişim kurduk ve adresimi aldı. Onları bana postalamaya başladı.

Onları bunca yıl, bir gün nihayet bana verme şansına sahip olacağınđ düşünerek mi saklamıştı?

Bunlarla neyi başarmayı umduğundan emin değildim. Yıllık bir doğum günü kartı her şeyi telafi edecek değildi ya. Bir kart almak gerçekten ne kadar çaba gerektiriyordu? Bir eczaneye gitmek, sonra da postaneye uğramak mı?

Ama bu beni düşündüğü anlamına geliyordu. Neden daha fazla denemediğini ya da şu anda herhangi bir ilişki kurmak için yeterli olup olmadığını bilmiyordum - eğer bir ilişki istiyorsam bile. Ne düşüneceğimi bilemiyordum ve keşke erteleseydim de Logan da burada olabilseydi diyordum.

Kart destesine dokundum, hâlâ boğazımdaki yumruyla savaşıyor, umursamayacak kadar güçlü olmayı diliyordum.

LOGAN

T Motoru temizlerken Ağustos sıcağı üzerime çökmüştü. Sekizde göreve başlamıştım ve henüz herhangi bir çağrı gelmemiş olmasına rağmen yapacak iş sıkıntısı çekmiyordum. Ama tek düşünebildiğim Cara'ydı.

Muhtemelen şu anda babasının yanındaydı. Onunla gidebilmem için yeniden planlaması konusunda konuşmaya çalışmıştım ama iyi olacağına ısrar etmişti. Tipik Cara'ydı; her zaman havalı ve dokunulmaz olmaya çalışırdı. Babasının aniden ortaya çıkması onu sarsmıştı ama parti misafirleri evlerine gittikten sonra bile bu konuda konuşmak istememişti. Ayrıca, kırk sekiz saatlik bir vardiyam vardı, bu yüzden zamanım olması için birkaç gün geçmesi gerekecekti.

Umarım götün teki değildir.

Bir yandan, öyle olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Cara'nın bazı baba sorunları olduğu açıktı ve sebebi de bu adamdı. Ya da en azından nedenin bir parçası. Annesi hakkında bildiklerime göre, o da pek parlak biri sayılmazdı. Cara'nın geçmişi karmaşıktı ve babasının hikâyesinde daha fazlası olduğuna dair bir his vardı içimde.

Ama eğer ona bir pislik yaparsa, kardeşlerim ve ben onu mahvedecektik.

Ekibimle birlikte temizlik işimizi bitirdiğimiz sırada bir çağrı geldi. Acil bir durum değildi ama Timberbeast Tavernası'nda çete faaliyeti olduğundan şüpheleniliyordu.

Tam olarak sincap çetesi.

Küçük bir kasaba itfaiyesi olmanın özelliği de buydu. Her türlü çağrı alıyorduk.

Oraya giderken bu seferkini pek de dört gözle beklemiyordum. Tilikum'daki sincaplar normal değildi. Burada bir sürü vahşi yaşam vardı ama ben bu konuda Harvey Johnston'a katılıyordum. Sincaplar çok korkutucuydu ve kimse beni aksi yönde ikna edemezdi.

Timberbeast'in önünde durduk. Burası Haven'ların takıldığı yerdi ama kan davasıyla ilgili söylenmemiş bir kural vardı. Güvenliği asla engellemezdi. Yani ben üniformalı olduğumda, kan davası diye bir şey yoktu.

Ama sincaplar yaptı. Motordan atladım ve bir sincap geçebilsin diye ayağımı kaldırdım. "Bu da ne böyle?" Bir tanesi daha yanımdan geçerken sordum.

Mason bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Onlardan gerçekten korkuyorsun, değil mi?"

"Evet, onlardan korkuyorum. Onlar şeytan."

Levi, "Biz çocukken kötü bir deneyim yaşadık," dedi.

"Kötü bir deneyimden daha fazlasıydı," dedim. "Beni parçalamaya çalıştılar."

"Büyükanneimin kurabiyelerinden bir kapla ağaca oturan sendin. Ne olacağını sanıyordun?"

"Beni ağaçtan düşürdüler. Bacağımı kırabilirdim."

Levi bana şüpheci bir bakış attı. "Seni ağaçtan düşürmediler. Korktun ve düştün." "Aynı şey," diye homurdandım. "Neler olduğunu ve neden bizi aradıklarını bulalım.

hayvan kontrolü."

Levi, "Hayvan kontrolün sincap ihbarı yapmadığını biliyorsunuz," dedi. "Çünkü sincapların kötü olduğunu biliyorlar."

Levi sırtımı sıvazladı ve sesini alçaltarak daha yakına eğildi. "Bunun muhtemelen bizim hatamız olduğunun farkındasın, değil mi?"

Bu aklıma gelmişti. Timberbeast'e yaptığımız sincap kıyameti şakasının üzerinden bir süre geçmişti ve o zamandan beri içeri girmeye çalışan sincaplarla ilgili devam eden bir sorunları vardı. Bu konuda bir şey bildiğimizi itiraf edecek değildik. Şakayı reddetmek her iki taraf için de anlaşmanın bir parçasıydı.

Timberbeast'in sahibi Rocco, bana ve Levi'ye ters ters bakarken, sincap sorununun nedenini gayet iyi biliyordu.

Açık ön kapının önünde durmuş, kıllı kollarını fiçı göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Kalın, kara sakallı, iri yarı bir adamdı ve kaşları çatıktı. Haven tarafında olmasaydı, muhtemelen onu severdim. İyi birine benziyordu.

"Sincap sorunu mu Rocco?" Mason sordu.

"Öyle de denebilir. Vazgeçtiklerini sanıyordum ama bu sabah içeri girmenin yeni bir yolunu buldular ve şimdi onları dışarı çıkaramıyorum."

Levi bana baktı. "Belki de Fiona'yı aramalıyız." "İyi fikir, broffeur."

Telefonumu çıkardım ve Fiona'nın numarasını getirdim.

"Selam Logan. N'aber?"

"Burada, Timberbeast'teyiz ve nedenini bilmediğim bir şekilde sincaplar içeriye girmenin yolunu bulmuş gibi görünüyor. Bunu yapmayı nasıl öğrendiler bilmiyorum. Ama sen buraların Disney prensesisin. Onları nasıl dışarı çıkaracağımıza dair bir tavsiyen var mı?"

"Hâlâ Timberbeast'e mi giriyorlar? Bu düşündüğümüzden daha iyi sonuç verdi." "Hayır, neden girmeye devam ettikleri hakkında hiçbir fikrim yok."

"Oh, doğru, sahibi muhtemelen orada duruyordur." "Evet."

"Anladım. Özür dilerim. Çoğu insanın sandığından daha zekiler ama aynı zamanda oldukça basit içgüdülere de sahipler. Onları tavernada bulduklarından daha iyi bir şeyle cezbetmelisiniz."

"Herhangi bir öneriniz var mı?"

"Peek ve Boo'nun Nature's Basket'ten alabileceğiniz fıstık ezmeli kurabiyelere karşı bir ilgisi var. Onları ufalayın ve biraz fındıkla karıştırın, işte size sincap krakeri."

"Anladım. Teşekkürler, Fiona."

"Sorun değil. Ve dikkatli olun. Hiçbirine zarar verme."

"Biliyorum. Zarar vermeyeceğiz."

"Söz mü?"

"Evet, söz veriyorum." Aramayı sonlandırdım ve telefonumu cebime geri soktum. "Üzerime tırmanmadıkları sürece."

"Bir önerisi var mıydı?" Levi sordu.

"Fıstık ezmeli kurabiye. Onları uzaklaştıracamız ve umarım sincap çatlaklarını yok ettikten sonra yapacak başka bir şey bulurlar."

Rocco ikna olmamış gibi homurdandı.

Markete koşup birkaç paket kurabiye ve biraz fındık almamız uzun sürmedi. Onları Timberbeast'e geri getirdik ve Rocco arkadan ormana doğru bir sincap izi bırakmamıza yardım etti. Malları dağıttık, böylece sincaplar bunun için çalışmak zorunda kalacak ve umarım onları bir süreliğine meyhaneden uzak tutacaktı.

İşimiz bittiğinde acıkmıştık, bu yüzden öğle yemeği için Caboose'a doğru yola çıktık.

Gavin'in kamyoneti park yerindeydi ve Levi ile ben içeri girer girmez onu fark ettik. Skylar ve Skylar'ın arkadaşı Ginny ile bir masaya oturmak üzereydi.

Geçen yıl Ginny kasabaya geldiğinde onunla birkaç kez çıkmıştım ama hiçbir şey olmamıştı. Güzeldi ve o zamanlar ondan biraz etkilenmişim. Ama tam olarak bir sıcaklık yoktu ve sanırım ikimiz de bunu biliyorduk.

Bu yüzden ona gülümseyip dostça el sallamak garip gelmedi. O da beni gördüğüne şaşırmış gibi görünmüyordu.

Levi dirseğiyle beni dürttü ve kaşlarını kaldırdı. *Bu havalı mı?*

Kaşlarımı çatmıştım. *Neden olmasın ki?*

Omuz silkti ve ben de onu Gavin'in masasına kadar takip ettim. "Bize katılmak ister misiniz?" Gavin sordu.

"Evet, neden olmasın?" Dedim. "Selam Skylar. Selam, Ginny." Ginny gülümsedi. "Selam. Seni tekrar görmek güzel." "Ben de seni."

Yakınlarda daha büyük bir masa vardı, bu yüzden hepimiz oturduk. Merhaba dedik, siparişlerimizi verdik ve Timberbeast'teki sincap meselesini anlattık. Skylar sincap-kıyamet şakası hakkındaki hikâyeyi duymamıştı, bu yüzden Gavin onu bilgilendirdi.

Gerçi Haven'ların Büyükanne'nin arazisini kokladığını ve onu satmaya çalıştığını öğrendiğimizden beri, her zamanki şakalarımızdan bahsetmek bile aynı hissettirmiyordu. Kavganın tonu değişmişti. Hiçbirimiz Lola'ya sakal takmayı ya da Haven kardeşlerin bahçelerini flamingolarla donatmayı planlamıyorduk ve bu konuda gecikmiştik. Ama Büyükanne'nin arazisiyle ilgili bu karışıklığı çözene ve Haven'ların bu işin dışında kalmasını sağlayana kadar, onlara tekrar şaka yapmak yanlış görünüyordu.

Yemeklerimiz geldi ve çok lezzetliydi. Cara'nın köfte aşkı bana da bulaşmıştı. Buraya her geldiğimde sipariş ettim.

"Duyduğuma göre bir bebeğiniz olacakmış," dedi Ginny. "Bu büyük bir haber." "Evet. Sen buraya son geldiğinden beri çok şey değişti."

"Şaka yapmıyorum. Tebrikler."

Gülümsedim. "Teşekkürler."

"Cara nasıl?"

"Dayanmaya çalışıyor. En kolay hamilelik değildi ama o dayanıklı. Üstesinden geliyor." "Zavallı şey."

"Peki ya sen? Şehirde uzun süre kalacak mısın?"

"Hayır, sadece birkaç gün. Projeler arasında kaldım ve Skylar beni ziyarete davet etti. Dürüst olmak gerekirse, herhangi bir bahane. Bu şehri seviyorum."

"Evet, olmak için fena bir yer değil."

"Aile kurmak için harika bir yer," dedi.

Aile kelimesini kullanmasına gülümsedim. Bunu duymak hoşuma gitmişti. "Kesinlikle öyle."

Öğle yemeğini bitirdik, sonra Levi ve ben itfaiye binasına geri dönmek için ekibimizin geri kalanıyla buluştuk. Rotamız bizi Timberbeast'in yanından geçirdi. Her şey sakın görünüyordu - en azından dışarıdan. Umarım Rocco sincapları dışarıda tutabilirdi.

Sinir bozucu küçük enayiler.

Döndüğümüzde Cara'dan bir mesaj aldım. Babasıyla görüşmesinin iyi geçtiğini ve bana daha sonra anlatacağını söylüyordu. Bu iyiye işaretti. Hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi geçiştirmek yerine benimle bu konuda konuşmaya istekliydi.

İlerleme var.

Telefonum çaldı ve numarayı tanımadım. Bu garipti. Aramayı cevaplamak için yan kapıdan çıktım.

"Alo?"

Telefonun diğer ucunda bir kadın sesi vardı. "Logan Bailey ile mi görüşüyorum?" "Evet, benim."

"Logan, sonunda seninle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi, sesi şurup gibi tatlıydı. "Ben Layla Goulding, Cara'nın annesiyim."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başladı. Cara'nın annesi beni neden arıyordu? "Ben de memnun oldum," dedim dikkatlice.

"Anladığımı kadarıyla Cara'nın bebeğinin babası sizsiniz?"

Bunu söylemek için garip bir yoldu. "Birlikte bir bebeğimiz olacak, evet." "Peki kızım ile ilgili planlarınız neler?"

Tereddüt ettim. "Onunla evlenip evlenmeyeceğimi mi soruyorsun?" "Aman Tanrım, hayır. En azından, umarım olmaz."

"Affedersiniz?"

"Cara evlenecek bir tip değil. Hayır, bu çocuğun hayatındaki rolünüzle ilgili ne tür beklentileriniz olduğunu merak ediyorum."

"Benim rolüm mü? Ben bebeğin babasıyım. Bu oldukça açıklayıcı."

"Öyle düşünülebilir ama gerçek dünya böyle işlemiyor, değil mi?"

Kaşlarım çatıldı. "Nereye varmaya çalıştığınızdan emin değilim."

"Kızım ve çocuğu için en iyisini istiyorum. Orada yaşarsa bunu ona veremem ve torunumun taşra kasabasında büyümesi beni ilgilendirmiyor. Beni sinirlendirmek dışında neden orada kalmakta ısrar ettiğini anlayamıyorum. Ama siz de sorunun bir parçası gibi görünüyorsunuz."

"Vay canına. Buna ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Birbirimize karşı açık olalım, olur mu Logan?"

"Zaten yaptığın şey bu değil mi?"

"İyi niyetli olduğunu düşünüyor olabilirsin ama Cara'nın ne kadar zor biri olabileceğini biliyorum. Önümüzdeki on sekiz yıl boyunca onunla başa çıkabilecek donanımına sahip olduğunu gerçekten düşünüyor musun?"

"Bu, kızınız hakkında söylenebilecek en berbat şey."

"Bu sadece gerçek. Cara'nın pek çok iyi özelliği var ama kusurlarını vurgulamakta da usta." "Beni kızdırmak dışında neyi başarmayı umuyorsun bilmiyorum ama bunu yapmana gerek yok. niyetim hakkında endişelenme. Zaten bu sizi ilgilendirmez."

"Tabii ki beni ilgilendirir. Bu benim torunum. Zaten bebek ve yetiştirilmesi hakkında çok fazla garip soru alıyorum."

Neden bahsediyordu bu kadın? "Bak, Cara ve ben bebeğin ebeveynleriyiz, dolayısıyla onun yetiştirilmesi bizim sorumluluğumuzda. Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Belli ki kendimi açıkça ifade edemiyorum." "Görünüşe göre değil."

"Doğru olanı yapacağınıza dair tuhaf bir düşünceniz var gibi görünüyor. Ama gerçekte ne olacağını biliyorum. Birkaç ay içinde, belki biraz daha fazla, neye sahip olduğunu anlayacaksın."

kendinizi içine sokacaksınız. Uykusuz gecelerin ve sürekli ağlamanın sadece bir başlangıç olduğunu keşfedeceksin. Ve şövalyelik girişiminizden pişmanlık duyacak ve özgür olmayı dileyeceksiniz."

"Şaka yapıyor olmalısın."

"Belki duygusuz gibi görünebilirim ama gerçekçi olmaya çalışıyorum. Koşullar nedeniyle şu anda kızımmla birliktesiniz, ancak doğru olanı yapmak çok daha zorlaşmak üzere. İşte bu yüzden arıyorum. Sana bir çıkış yolu sunmak için."

"Bir çıkış yoluna ihtiyacım yok."

"Logan," dedi ve sesindeki küçümseme tüylerimi diken diken etti. "Ne olduğunu biliyorum ve bu utanılacak bir şey değil. Kızımmla bir kaçamak yaptın ve beklenmedik bir şey oldu. Bu işe dahil olma çabanı alkışlıyorum, gerçekten. Ama uzun vadede, hayatını geri almayı tercih etmez miydin?"

"Hayır. Cara ve bebek artık benim hayatım. Cidden hanımefendi, beni kovalayabileceğinizi düşünüyorsanız yanlış ağaca havlıyorsunuz. Ayrıca bana rüşvet vermeye çalışarak beni aşağılamaya da kalkma, eğer bu saçmalıkla nereye varmak istiyorsan. Kız arkadaşımın annesi olabilirsin ama telefonu suratına kapatır ve numarayı engellerim."

Yavaşça nefes aldı ve eğer Cara gibi bir şey olsaydı, gözlerinde yanan öfkeyi hayal edebilirdim. "Hata yapıyorsun."

"Hayır, Cara'nın gitmesine izin vermek hata olur. Çocuğuma babalık yapmamak hata olur" dedim. "Ve bu konuşmanın devam etmesine izin vermek de bir hata olur, bu yüzden bu notta-"

Aramayı sonlandırdım.

CARA

I kafam iyi değildi ve bundan hoşlanmadım.

Babam kasabaya geldiğinden beri kendimde değildim. İlk üç aylık dönem gibiydi.

Ağlamak, yemek yemek, muhtemelen kusmak istemek arasında gidip geliyordum.

yatakta kıvrılmak. Ben de orgazma hayır demezdim ama Logan hâlâ görev başındaydı.

Hormonların neden olduğu ruh hali değişimlerimin sona erdiğini sanıyordum ama meğer bir süredir uykudaymışlar.

Grace'in kanepesinin köşesine kıvrılıp oturdum, yumuşak bir örgü battaniye kucağımı örtüyordu. Ya da kucağımdan geriye ne kaldıysa. Artık çoğunlukla bebektir. Ve hala altı haftadan fazla zamanım vardı. Ne kadar büyüyecektim?

Bunu düşünmek istemedim. Çatlaklar konusunda endişelenmeden de yeterince kırıldım.

"Çatlakların mı var?" Görünüşe göre kendimi kontrol edemeyerek sordum.

Grace, artık hamile olmayan kucağını örten battaniyeyle kanepenin diğer tarafına oturdu.

Bebek Charlie diğer odada uyukluyordu. "Oh evet. Bir sürü var. Ama çoktan solmaya başladılar." "O zaman sanırım sen normal bir insansın. Ben de merak etmeye başlamıştım."

Güldü. "Bu senin için çok zor olduğu için üzgünüm."

"Üzülme. Üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin, yoksa numara yapmaya devam mı edeceğiz?" "Ne numarası?"

"Ağlamak üzere olmadığını."

"Ağlamayacağım."

Kaşlarını kaldırdı. "Yalancı."

"Gerçekten değilim. Beş dakika kadar önce öyleydim ama sanırım içimdeki dürtü geçti." "Babanla mı ilgili?"

Derin bir nefes aldım ve battaniyeyle oynadım. "Muhtemelen."

"Bir sürü eski doğum günü kartının onun yokluğunu mazur göstermeyeceğini biliyorum. Ama bunları onun aldığını bilmek seni biraz daha iyi hissettirecekse sorun değil."

"İlk başta onları göndermeye çalıştı. Bazılarının posta damgası vardı ama annem onları geri gönderdi."

Bu da yokluğunun ne kadarının onun ne kadarının onun hatası olduğunu merak etmeme neden oluyor." "Sizce onu sizden uzak mı tuttu?"

"Ben de öyle düşünmeye başladım. Onun işini kolaylaştırmayacağını biliyorum. O böyle biri. Ama doğum günü kartı göndermesine bile izin

vermedi?" "Bu oldukça sert."

"Sanırım beni korumaya çalışıyor olabilir. Eğer bu kartlar onun hayatımda olmak için tek çabasıysa, o zaman belki anlaşılabilir. Ama annemi de tanıyorum ve eğer babamı hayatından çıkarmaya karar verseydi, bunu yapardı. Acımasızca. Benimle hala konuşmasının tek sebebinin ona para vermeye devam etmem olduğuna inanıyorum."

"Oh, tatlım." Ayağımı tuttu ve sıktı. "Üzgünüm ama annen seni hak etmiyor." "Hak etse de etmese de, ben ona kalan kızıyım."

"Tam tersi. O senin annen ve ona karşı daha sert sınırlar koyman yanlış olmaz."

"Terapistlerim bana öyle söyledi."

"Haklılar. Onun mutluluğu senin sorumluluğunda değil."

"Ah." Elimi göğsüme koydum. "Bu acıtan bir gerçek."

"Sadece sana davranış şeklinden nefret ediyorum."

"Ben de Layla'nın en büyük hayranı değilim. Ama durum biraz karışık."

Ayağımı tekrar sıktı. "Biliyorum. Başka bir şey hakkında konuşmak ister misin?"

"Evet, lütfen."

"Tamam. Herhangi bir isimde karar kıldınız mı?"

"Pek sayılmaz. Doğumhanede hâlâ bu konuyu tartışıyor olacağımızdan eminim."

Kapının çalınması Grace'in söyleyeceklerini yarıda kesti. Gavin cevap beklemeden içeri girdi.

"Hanımlar," dedi bize geniş bir gülümseme göstererek.

Grace bir parmağını dudaklarına götürdü. "Dikkatli ol. Charlie

uyuyor." "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Hiç yumurtanız var mı?"

"Sanırım öyle. Neden?"

"Ginny'ye nasıl yemek yapılacağını bildiğimi kanıtliyorum."

Yumruklarım battaniyenin etrafında sıkılaştı. Onun adına tepki vermek istemiyordum ama görünüşe göre hormonlarımın başka fikirleri vardı.

"Ne?" Grace sordu.

"Ginny birkaç günlüğüne Skylar'ı ziyaret etmek için şehre geldi ve ben izinli olduğum için benim evimde takılıyorlar. Konu nasıl açıldı bilmiyorum ama Ginny yemek yapmayı bildiğime inanmıyor. Aslında, sanırım kurabiye yapmamı sağlayıp sağlayamayacağını görmek için benimle dalga geçiyor çünkü daha önce kurabiyelerimi yediğini biliyorum. Ama kurabiye kulağa hoş geliyor, neden olmasın? Yalnız, yumurtamız kalmamış."

Grace ona birkaç kez göz kırptı. "Tamam o zaman. Keyfine bak."

"Harika." Mutfağa doğru gözden kayboldu. "Hey Cara, sincap meselesini halledip halletmediklerini biliyor musun?"

"Hangi sincap durumu?" Grace sordu.

"Sincaplar yine Timberbeast Tavernası'na giriyorlardı." Elinde bir kutu yumurtayla dışarı çıktı. "Kızlar ve ben dün Logan'la öğle yemeği yedik ve o da az önce oradaydı, onları dışarı çekmeye çalışıyordu."

Yüzümü nötr tutmaya çalıştım. O ve kızlar Logan'la yemek mi yediler?

Bu da Logan'ın dün Ginny ile öğle yemeği yediği anlamına geliyordu. O zamandan beri onunla konuşuyorum. Bana Timberbeast'teki sincaplardan bahsetmişti ama Ginny ile öğle yemeği yediğinden bahsetmeyi ihmal etmişti.

"Sanırım fıstık ezmeli kurabiye numarası işe yaradı," dedim sesimi eşit tutarak.

"Harika." Yumurtaları havaya kaldırdı. "Bunlar için teşekkürler. İşim bitince biraz kurabiye getireceğim." "Teşekkürler, Gav," dedi Grace.

O gitti ve ben de kendimi yumruklarımı açmaya ve battaniyeyi bırakmaya zorladım.

Mantiken, muhtemelen endişelenecek bir şey olmadığını biliyordum. Logan'ın Ginny'yle tek başına yemek yediğini söylememişti. Belli ki küçük bir grup vardı. Gerçi eğer Gavin, Skylar, Ginny ve Logan'dan oluşuyorsa, bu iki çiftin ögle yemeği yemesine çok benziyordu.

Bunu durdurmam gerekiyordu. Hormonlu hayal gücüm kontrolden çıkıyordu.

Ama ya paranoyak değilsem?

Ginny şehirdeydi. Logan'ın hoşlandığı bir kadın. Şu anda karaya vurmuş bir balina büyüklüğünde olmayan, ayak bilekleri ve çatlakları olan, huysuz ruh hali değişimleri olan ve tüm sorunlarıyla bir Greyhound otobüsünü dolduracak kadar bagajı olan bir kadın.

Bir şekilde yüz ifademini içimde kopan fırtınayı ele vermesini engelledim. Grace neyin yanlış olduğunu sormadı. Ya da belki de duygusal bir çöküşün eşiğindeymişim gibi görünmeme alışmıştı ve yine hamilelik hormonlarından kaynaklandığını düşündü. Belki de öyleydi.

Ya da belki de kendimi incinmeye hazırlıyordum ve diğer ayakkabının düşmesi sadece bir zaman meselesiydi.

Çünkü benim için her zaman öyleydi.

LOGAN ertesi sabah ben kahvaltı ederken eve geldi. Beni gördüğü için mutlu görünüyordu. Saçlarımı yüzümden geriye doğru taraması ve beni öpmesi harika hissettirdi. Gerçek gibiydi.

Ama Ginny'den bahsetmedi.

Ya kendimi kandırıyorsam ve sadece evcilik oynuyorsak?

Bir kase mısır gevreği ve süt doldurdu ve yemeye başladı. Ben yemeğimi karıştırıyordum, iştahım bir anda kesilmişti.

"Seninle bir konuda konuşmam gerekiyor," dedi.

Sertçe yutkundum. Bu cümlemin ardından nadiren iyi bir şey gelirdi. "Tabii. Ne oldu?" "Geçen gün annen beni aradı."

Harika. İçimde zaten kaotik olan duygu karmaşasına bir yenisi daha eklenecekti. "Ne istiyordu?"

"Sanırım benden kurtulmaya çalışıyordu."

"Ne demek istiyorsun?"

"Senden ayrılmam için bana tam olarak rüşvet vermedi ama bunu kastettiğinden eminim.

Seninle olan niyetim hakkında bazı sorular sordu ve bana bir çıkış yolu önermek istediğini söyledi."

Ağzım bir karış açık ona bakakaldım. "O ne?"

"Evet, benim tepkim de buydu. Seni L.A.'e geri götürmeye mi çalışıyor?" "Aslında öyle."

"Sanırım onun amacı buydu. Benden kurtulmak istiyor, böylece eve taşınıp bebeği getireceksin. Torununun burada büyümesi fikrinden hoşlanmıyor... ne diyordu? Taşra kasabası mı? Onun gibi bir şey."

"Sana para teklif ettiyse aklımı kaçırırım. Onun hiç parası yok."

"Özellikle paradan bahsetmedi ama sanki paraya ulaşmak için çalışıyormuş gibiydi. O kadar ileri gitmeden telefonu yüzüne kapattım."

Annemin yüzüne mi kapatmış? Bu inanılmaz bir şeydi. "Vay be."

"Onu kızdırarak işleri daha da kötüleştirdiysem özür dilerim. Ama onun bu saçmalıklarına katlanamazdım."

"Sorun yok."

En azından onun teklifini kabul etmemişti.

Ama tanrım, bir sürü yüküm vardı. Daha ne kadar böyle şeylerle uğraşmak isteyecekti?

Belki Ginny olmayacaktı, ama daha kötü bir aileye sahip, tam bir baş belası olmayan bir kız gelecekti.

İçimin derinliklerinden tanıdık, için için yanan bir sıcaklık yükseldi. Yine huysuz muydum yoksa kızmaya hakkım var mıydı bilmiyordum. Kıskanç bir psikopata dönüşmek üzere olup olmadığımı umursamayacak kadar duygusaldım ve sinirlendiğimi hissettim.

"Ginny nasıl?"

Gözleri neden bahsettiğimden emin değilmış gibi bir o yana bir bu yana gidip geliyordu. "İyi, sanırım? Bilmiyorum. Neden?"

"Bir noktada onunla öğle yemeğİ yediğınızı söylemeyi mi planlıyordunuz?"

"Onunla öğle yemeğİ mi?" diye sordu, sanki neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi.

"Ah, o. Sadece onunla öğle yemeğİ yemedim. Ben Levi ile birlikteydim, o da Gav ve Skylar ile birlikteydi. Hep birlikte öğle yemeğİ yedik."

"Nerede?"

"Caboose..."

Gözlerim büyüdü. "Bizim restoranımız mı? Köfte yedin mi?"

"Evet, ama-"

"Aman Tanrım." Koltuğumdan kalkmaya çalıştım ama bu göbekte çok zordu. "Ginny ile Caboose'da öğle yemeğİ yedin ve köfte mi sipariş ettin?"

Neden kızdığımı bilmiyormuş gibi bana baktı.

Ki bu muhtemelen adil bir şeydi. Aptalca bir şey yüzünden kendimi kaybediyordum. Ama bir türlü duramıyordum, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Çünkü ona söylediğim her mantıksız söz zaten bildiğim bir şeyi doğruluyordu.

Etrafta kalmak istemeyecekti. Benimle değil. "Belki de annem haklıydı ve senin bir çıkış yoluna ihtiyacın var."

"Yavaş ol, Kaplan. Bu da nereden çıktı?"

"Beni hamile bıraktığın için evde oturup şişmanlıyorum ve sen eski sevgilinle yemeğİ mi çıkıyorsun? Köfte bile yedin. Bana söylememene şaşmamalı."

"O benim eski sevgilim sayılmaz. Ginny'nin yemeğİ gelmesine mi yoksa köfte sipariş etmeme mi daha çok kızdın? Çünkü kışını sakinleştirecekse hemen şimdi Caboose'a gidip sana köfte getirebilirim."

"Sabah oldu."

"Hank'i

arayacağım."

"Köfte istemiyorum."

"O zaman ne sikim istiyorsun?"

Bilmiyordum. Güvence mi? Sarılmak mı? Beni bir an önce bırakıp gitmesini mi?

Logan'la dövüşmek kolaydı. Tanıdıktı. Dövüşürken savunmasız değildim. Serttim.

En azından dışarıdan. İçerisi başka bir hikayeydi.

"Hiçbir şey istemiyorum," diye tersledim ve mutfaktan çıkıp merdivenleri tepindim.

CARA

Lyatak odamın kapısını çarptı. Ne yapıyordum ben? Neden bu kadar aptalca bir şey yüzünden Logan'la kavga ediyordum? O yanlış bir şey yapmamıştı. Keşke bana Ginny'yle görüştüğünü söyleseydi, ama o kadar da önemli bir şey değildi.

Sorun şu ki, Ginny'ye gerçekten kızgın değildim. Sinirlenmişim ama bu yüzeyseldi ve çok daha derin bir şeyi örtbas ediyordu.

Logan yatak odamın kapısından içeri daldı. "Ne yaptığını biliyorum."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi geçti ve bana gözleriyle buluşmaktan başka seçenek bırakmadı. "Başka bir şey için üzgünsün. Neymiş o?"

Nasıl açıklayabilirdim ki? Bu kadar korkmaktan nefret ediyordum. Ben bundan daha güçlüyüm.

Parmaklarını saçlarımda gezdirdi. Dokunuşu şefkatliydi ama gözleri hayal kırıklığıyla parlıyordu. "Sana Ginny'yle öğle yemeği yediğimi söylemedim çünkü onu gördüğümü unutmuşum. Duygularını incittiğim ve sensiz köfte yediğim için özür dilerim."

Bir an tereddüt ettim, akli başında olup özrünü kabul etmekle deli Cara olup durumu daha da kötüleştirmek arasında gidip geldim.

Sonunda dokunuşu beni sakinleştirdi. "Caboose'un gerçekten *bizim* restoranımız olmadığını biliyorum."

"Bu da bir başlangıç," dedi yüz ifadesi yumuşayarak. "Baban bir şey mi yaptı? Çünkü eğer yaptıysa, onu mahvederim."

"Hayır. Sadece sana daha önce bahsettiğim doğum günü kartları."

"O zaman sorun ne?" Parmaklarıyla kafa derime masaj yaptı.

Onun içinde erimek istedim. Tüm aptal sorunlarımın ağırlığıyla ona güvenmek.

"Ben çok fazlayım," dedim, sesim ancak fısıltı halindeydi. Gözlerim kapalıydı. Onun da benimle aynı fikirde olduğunu görmek istemiyordum.

"Çok sinir bozucusun. Ama çok fazla değilsin."

"Logan-"

"Kapa çeneni, Cara."

Ona karşılık veremeden dudaklarını dudaklarımın değdirerek beni susturdu. Dilini ağzımın içine sokarken kollarımı boynuna doladım. İhtiyacım olan şey buydu. Logan'ın kontrolü ele alması, içimdeki tüm bu öfkeli duyguları dışarı atması.

Giysilerimizi hızla çıkardık, çılgınca yırttık. Karnım aramızda garip bir şekilde baskı yapıyordu ama bunun üstesinden gelmekte ustaydık. Göğsümü avuçladı, başparmağını hassas meme ucumun üzerinde kaydırды ve ben de nefesini onun ağzına verdim.

Elleri üzerimde geziniyor, her dokunuşu vücudumda his patlamaları yaratıyordu. Muhtaç ve hamdım ama o beni bir uzman gibi idare etti. Nereyi okşayacağını ve oyalanacağını biliyordu. Nereyi çimdikleyeceğini ve çekiştireceğini.

Tanrım, bu işte çok iyiydi.

Yatağa tırmandık ve sırt üstü dönerek beni üstüne doğru yönlendirdi. Kalçalarını kavradım ve ereksiyonunun üzerine uzandım. Beni gererek açtığını, içimi doldurduğunu hissedince gözlerim kamaştı.

Kalçalarımı yuvarladım, klitorisimi ona doğru sürükledim. Kalçalarımı tuttu ve ritmime uyarak içime doğru itti. Kasları esnedi ve kasları çatıldı. Seksi, gerçek ve bana aitti.

En azından şimdilik.

Ellerimi geniş göğsüne dayayarak tırnaklarımı tenine geçirdim. Benim vücudum değişmiş olsa da onunki hâlâ itfaiyeci ateşinin görkemli bir örneğiydi. Sert kas düzlemleri geriliyor ve kasılıyor, karın kasları dalgalanıyordu. Muhteşemdi.

Sert uzunluğunu yukarı kaydırmak için kalçalarımı sıktım ve tekrar aşağı indim. Önce yukarı, sonra aşağı, sikini sürerken çıkardığı hırıltıların tadını çıkarıyordum. Kalınlığı sarhoş ediciydi, içimdeki baskısı yoğundu. Homurdandı, daha sert itti. Daha derine. İhtiyacım olan her şeyi bana veriyordu.

"Göğüslerine dokun," diye emretti. "Onları tut ve sık."

İtiraz etmeyecektim ama itaat etmeden önce kalçalarımı sıktım ve tırnaklarımı göğsüne geçirerek kırmızı izler bıraktım. Gözleri şehvetin ateşiyle yanıyordu ve kıcımlı tokatladı.

"İyi bir kız ol, Cara."

Ellerimi vücudumda gezdirdim ve iki mememi de avuçladım. Ellerim meme uçlarıma dokunduğunda nefes nefese kaldım. Çok hassaslaşmıştım.

"İşte böyle, bebeğim. Sık şu memeleri."

Bana söyleneni yaptım, kalçalarımı yuvarlarken kendimi okşadım. Logan beni izliyor, kalçalarımı tutuyor ve sikini içime sokuyordu.

İç duvarlarım sıkılaştı ve doruk noktama doğru ilerlerken içimde ısı birikti. Onu sertçe sürerek kovaladım. Bu ağrıyan baskıyı hafifletmek için gelmek için çaresizdim.

Birkaç hamle daha yaptı ve beni yakaladı. Kendimi onun göğsüne yasladım ve yoğun zevk dalgalar halinde üzerime çökerken başımı geriye attım. Sanki o da benim kadar orgazmımdan zevk alıyormuş gibi homurdanarak içime girmeye devam etti.

Yavaşladım ve henüz boşalmamış olmasına rağmen daha fazla zorlamadı. Ben nefesimi tutarken kalçalarımı okşayarak bekledi.

"Daha iyi mi?" diye sordu.

Saçlarımı yüzümden geriye doğru taradım.

"Evet." "Güzel."

Üzerinden kalktım ama beni dizlerimin üzerine yatırıp arkamdan vurmak yerine, yan yatmam için bana rehberlik etti. Arkamda durdu, sırtımı okşadı ve eğilerek omurgamı öpücüklere boğdu.

"Çok seksisin," dedi öpücükler arasında. "Sana doyamıyorum."

Acele etmedi, ben onunla sarhoş olana kadar beni öptü ve dokundu. Rahatlamış ve sıcak, vücudum hem hazır hem de doymuştu. Bir kedi gibi mırıldandım, o sikini bana sürterken sırtımı kamburlaştırdım.

"Beni becermek istemiyor musun?" diye sordum.

Dışleri omzumu sıyırdı. "Seni yutmak istiyorum."

Kalçamı kaldırdı ve sikini içime doğru kaydırды. Bu açı tamamen farklı bir şekilde yoğundu. Daha sert ısırдыğında inledim, acının sızısı kalınlığının beni bir kez daha doldurmasının verdiği zevkle karıştı.

Bu hissi seviyordum. Teninin sıcaklığı benimkinin üzerindeydi. Girip çıkarken sikinin sürtünmesi. Kulağımda onun sert homurtularının sesi.

Bunun bitmesini istemiyordum. "Durma," diye fısıldadım. Bunu dilemek çok mu fazlaydı?

İçimdeki duygu seliyle gözlerim yaşardı. Onları sıkarak kapattım ve Logan'ın beni becerme hissine odaklanmaya çalıştım.

Sakın durma. Lütfen hiç durma.

İçime sert ve kaba bir şekilde girdi, yatak başlığını duvara çarptırdı ve vücudum onun itme gücüyle sarsıldı. Çarşaflara tutunarak kendimi yatağa yasladım. Çaresizdim, tamamen onun gücüne teslim olmuşum.

Hiç kimse tarafından sahiplenilmek istememiştim. Onların merhametine kalmak. Bu kadar savunmasız olmayı.

Ama öyleydim. Logan bana sahipti. Ve ben bunu sevdim.

Kulağıma homurdandı ve sikinin baskısı içimde zevk kıvılcımları yarattı. Bıraktım, haykırdım, benimkiyle birleşen bedeninin gücüne teslim oldum.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," dedi, nefesi boynumda sıcaktı. Parmakları uyluğuma saplandı. "Çok sert boşalacağım."

İnledim. "Evet. İçime gel."

Tekrar homurdandı, derinlere daldı. İçimden ikinci bir orgazm geçti ve onun etrafında sıkıca kenetlendim.

Kontrolünü kaybetmesini, serbest kalırken içime girmesini çok sevdim. Kalçaları sarsılırken ve siki içimde titreşirken beni güçlü bir şekilde kavradı.

Çok iyi.

Yavaş yavaş yavaşladık ve o dışarı kaydı, ama gitmeme izin vermedi. Omzumu öptü, ağzı benimde sıcak bir iz bıraktı.

"Daha iyi misin?" diye

tekrar sordu. Başımı

salladım. "Evet."

"Güzel."

Ona sokuldum ve o da kolunu bana dolayarak beni kendine yakın tuttu.

"Özür dilerim," dedim.

"Sorun değil. Kışkırtıldığında çok seksi oluyorsun."

Ona omzumun üzerinden bir bakış attım. "Bu yüzden mi bana söylemedin? Beni kışkırtmak mı istedin?"

"Hayır. Sadece beklenmedik bir

fayda." "Bazen senden nefret

ediyorum."

Boynumu öptü. "Biliyorum."

Bir an durakladım, kollarının sıcaklığının ve güvenliğinin tadını çıkarıyordum. "Annem için üzgünüm.

Onu arayıp seni rahat bırakmasını

söyleyeceğim." "Onun adına özür dilemek

zorunda değilsin."

"Hala. Ve L.A.'e geri dönmeyeceğim." Bunu neden söylediğimden emin değildim ama kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz memnun oldum. Onun bilmesini istedim. "Bebeği alıp gideceğim falan diye

endişelenmeni istemiyorum. Böyle bir şey yapmam."

Beni sıkıca kavradı ve omzumu tekrar öptü. "Yapmayacağını biliyorum." "Ve bu kadar deli olduğum için özür dilerim."

"Kaplan, başka türlü olmanı istemezdim."

Bunu duymak ham sinirlerimi iki orgazmdan bile daha fazla yatıştırdı.

Sevilmesi zor biri olduğumu biliyordum ama bunu başarabilecek biri varsa o da Logan Bailey olabilirdi. Bunu dilemek çok mu fazla?

Olabilir.

Ama onun kollarında yatarken, yine de bunu diledim.

LOGAN

T Bizim koridorun sonundaki yatak odasının kapısı yarı açık duruyordu. Koridora sızan bir parça ışık dikkatimi çekti.

Bebek odası.

Kapının önünde durdum ve içeriye baktım. Son birkaç aydır, bebek doğduktan sonra ihtiyacımız olacak eşyaları topluyorduk ve kızlar Cara için bir bebek partisi düzenlemişlerdi. Bir süredir eşyaların çoğu el değmeden orada duruyordu. Hâlâ kutulardaydı. Ama geçen gün Cara'nın aklına çocuk odasını hazırlamak geldi.

Mobilyaları bir araya getirdim ve istediği yere yerleştirdim. Beşiğe çarşaf serdi ve çekmeceleri bebek kıyafetleriyle doldurmaya başladı.

Bu çok gerçekçi gelmeye başlamıştı.

Odaya girdim ve elimi beşiğin kenarında gezdirdim. Tüm bebek eşyalarını görmek göğsümü ağrıttı, ailemin ölümünün eski yarası zonkluyordu. Annemi ve babamı özlemiştim. Ve büyükbabamı. En azından biri bunu anlamama yardımcı olmak için burada olmalıydı. Bana nasıl baba olunacağını öğretmek için.

Umarım buna hazırım.

Yakın zamana kadar baba olmanın üstesinden gelip gelemeyeceğim konusunda pek endişelenmemiştim. Cara'ya hamileliği boyunca yardım etmek ve onunla sık sık sarsılan ilişkiyi nasıl idare edeceğimi bulmak gibi burada ve şu anda olanlara odaklanmışım.

Ama bir sonraki aşamaya geçmemiz uzun sürmeyecekti. Bebeği doğuracaktı ve sonra her şey başlayacaktı. Ortaya çıkma, adım atma ve baba olma zamanı.

"Garip, değil mi?" Cara arkamdan sordu.

"Sence hazır olacak mıyız?"

"Muhtemelen hayır."

Onun açık sözlü dürüstlüğüne bayıldım. "Hayır, muhtemelen değil."

"Yine de tamamen berbat ebeveynler olacağımızı sanmıyorum. İkimizin arasında, en az bir iyi özelliğe eşit olacak kadar kurtarıcı özelliğimiz olmalı."

"Bu muhtemelen adil." Yaklaştım ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "O zaman birbirimize sahip olmamız iyi bir şey."

Ağzı hafif bir gülümsemeyle kalktı. "İyisin, sanırım." "Evet, senden tamamen nefret etmiyorum."

"Seni yanımda tuttuğum için şanslısın." Göğsümü dürttü ama diğer elini arkada tuttu. "Biliyorum, öyleyim."

Tekrar gülümsedi ve yeşil gözlerinde ışık dans etti. "Sana bir şey yaptım." "Yine kek değil, değil mi?" Pişirme denemeleri çok isabetli ya da isabetsizdi.

"Keklerimi beğendiğini söylemiştin."

"Muhtemelen beni bıçaklamayı engellemek için yalan söylüyordum." Gözlerini devirdi. "Ben seni bıçaklamazdım."

Kaşlarını kaldırdım. "Bilemiyorum. İki saniye içinde tatlıdan psikopata dönüşebiliyorsun.

Muhtemelen elinde tereyağı bıçağı vardı ve ben de işi şansa bırakmak istemedim."

"Peki, sözümü geri alıyorum. Bunu senin için yapmadım." Geriye doğru bir adım attı. "Oh, hadi ama. Dalga geçiyorum. Bana ne yaptın?"

Yüz hatlarında bir kırılmalılık titreşimi geçti. Elini arkasından çıkardı ve bana mavi iplikten yapılmış bir şey uzattı.

Bir an için neredeyse panikledim. Ne oldu? Yüzündeki umutlu ifadeye bakılırsa, bilmem gerekiyordu. Hayranlıkla bakıyormuş gibi ters çevirdim. Dikişler bazı yerlerde gevşek, bazı yerlerde sıkıydı ve garip bir delik deseni oluşturuyordu. Ama temel bir şekli vardı ve neredeyse-

"Bu bir şapka," dedim, anlamam çok uzun sürmediği için rahatlamıştım.

Bana gülümsedi. "Mavinin sana yakışacağını düşündüm. Mükemmel olmadığını biliyorum ama bu şimdiye kadar bitirdiğim ilk tığ işi projesi."

Hangi tarafın ön taraf olarak daha iyi olacağına karar vermek için tuttum. Kabaca bere şeklindeydi, bu yüzden bir yöne karar verdim ve taktım. "Sen ne düşünüyorsun?"

Uzandı ve saçımdan bir parçayı altına sıkıştırdı. "Harika görünüyor."

"Gidip bakacağım."

Elini tutup benimle birlikte banyoya götürdüm ve aynanın önünde durdum. Şapka yamuktu ve küçük deliklerin boyutları birbirini tutmuyordu. Ama umurumda değildi. Bunu benim için yapmıştı, bu yüzden çok sevmiştim.

Umut dolu bakışları duraksadı. "Biraz dağınık ama-"

"Umurumda değil." Pek işe yaramasa da düzeltiltim. "Bayıldım."

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Eğildim ve onu öptüm. "Teşekkür ederim."

Bu onu neşelendirdi. "Rica ederim. Büyükanнем sadece pratik yapmam gerektiğini ve daha iyi olacağımı söylüyor." "O bilir. Gitmeye hazır mıyız?"

"Evet, ama istemiyorsan bugün giymek zorunda değilsin. Hava çok sıcak."

"Tabii ki giyeceğim. İyi havalandırılmış hissediyorum." Aynada son bir ayar yaptım. "Hadi gidelim."

Montgomery hazinesini bulma arayışım muhtemelen anlamsızdı. Bunu biliyordum. Ama en azından bana yapabileceğim bir şey veriyordu. Ve Cara harika biri olduğu için parlak bir fikir bulmuştu.

Harvey Johnston'la konuş.

Tam olarak dolu bir desteyle oynamıyordu ama yıllardır Montgomery hazinesini arıyordu. Belki de sadece çılgın, yaşlı bir dağ adamıydı ve bize bir şey söyleyemezdi. Ama kim bilir; Harvey bize bir ipucu verebilirdi. Denemeye değerdi.

Kasabanın içinden geçtik ama onu hiçbir yerde göremedik. Tepelerde dolaşabilir ama evini kontrol etmeye karar verdik.

Uzun bir toprak yolun sonunda eski ama düzenli bir kulübede yaşıyordu. Kardeşlerim ve ben arada bir onu kontrol etmek, erzak ve yakacak odunu olduğundan emin olmak için buraya gelirdik.

Kulübe bir açıklığın ortasında duruyordu. Etrafa birkaç alet bırakılmıştı ve kapının yanındaki odun yığını iyi stoklanmıştı. Ağaç dallarına asılı teneke kutu demetleri vardı.

açıklığın etrafında. Sincapları uzak tutmaya yardımcı olduklarını iddia etti.

Ön kapı ardına kadar açıldı, bu da onun burada olduğu anlamına gelebilirdi. Ya da uzaklaştığı ve kapatmayı unuttuğu anlamına da gelebilirdi.

Onunla söylemek zor.

Kulübenin önüne park ettim ve Cara'yla birlikte dışarı çıktık. Sanki evdeymiş gibiydi. Kulübenin içinde biri ısıklık çalıyordu.

"Ne kadar zamandır burada yaşadığını biliyor musun?" Cara sordu.

Omuz silktim. "Hatırlayabildiğim kadarıyla. Tilikum'da doğduğundan oldukça eminim."

Isıklık sesi daha da yükseldi ve Harvey kafasını kapıdan uzattı. Üzerinde eski bir tişört, kahverengi deri bir yelek ve tozlu bir kot vardı. Birisi ona yeni bir şapka vermiş gibi görünüyordu - geniş kenarlı, bronz bir şapka.

Yüzünde aralıklı bir gülümseme belirdi. "Merhaba, Bayan Cara. Logan."

"Merhaba Harvey," dedi Cara. "İçeri girmemizin sakıncası var mı?"

Bir şey arıyormuş gibi yeleğinin ceplerini yokladı. "Elbette. İçeri gel, içeri gel."

Cara ve ben onu içeri kadar takip ettik. İçerisi biraz çıplak olsa da temizdi. Küçük bir mutfak, muhtemelen kendi yaptığı ahşap bir masası ve iki sandalyesi ve iki kişilik bir yatağı vardı. Bir kapı küçük bir banyoya açılıyordu ve yerde solmuş bir halı vardı.

"Seninle biraz konuşmayı umuyorduk," dedim. "Hazine hakkında."

Gözleri parladı, ki bu beni şaşırtmadı. Montgomery hazinesi en sevdiği konulardan biriydi. Tilikum sincap popülasyonunun kötülükleri de muhtemelen ikinci sıradaydı. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Gerçek olduğunu düşündüren ne?" "Gerçek."

Cara ve ben birbirimize baktık.

"Kasabadaki pek çok insan bunun sadece bir hikâye olduğunu söylüyor," dedi Cara. "Peki gerçekten orada olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kimse sormuyor." Ona geniş bir sırıtış attı. "Hiç kimse sormaz. Eğer sorsalardı, söyledim. Sır tutmama gerek yok."

Kim senin sormaması ve sır saklamaması konusunda kendi kendine mırıldanırken tahta bir sandığın yanına gitti ve etrafı karıştırmaya başladı.

"Onu senden almaya çalışmıyoruz," dedim. "Eğer gerçekse ve onu gerçekten bulduysak, senin de bundan faydalanmanı isteriz."

Etrafında döndü. "Onu saklamak istemiyorum."

"İstemiyor musun?"

"Hayır, hayır." Bir kucak dolusu eşyayla doğruldu ve masaya getirdi. "Saklamak istemiyorum. İhtiyacım da yok. Sadece bulmak istiyorum."

"Neden?" Cara sordu.

Mavi gözleri alışılmadık derecede berraktı ve ona tekrar gülümsedi. "Önemli olan bulmak. Çözmek. Ama fazla zamanımız yok."

Elindeki her şeyi kararsızca masanın üzerine bıraktı ve y a y d ı. Eski haritalar, fotokopi gazete kupürleri, kahverengi deri bir kese ve hırpalanmış spiralli bir defter vardı.

Cara ve ben tekrar birbirimize baktık. Omuz silkti. En iyisi onun işini yapmasına izin vermek ve ne söyleyeceğini görmektir.

Bir klasörü açtı ve bir gazete kupürünün fotokopisini çıkardı. Montgomery hazinesini aramak için Tilikum'a inen hazine avcılarıyla ilgili eski bir makaleydi. Büyük bir

Belediye binasının dışında grup fotoğrafı.

Harvey ucundaki bir yüzü işaret etti. "Büyükbabam."

"Alabilir miyim?" Cara sordu.

Kağıdı ona uzattı ve o da dikkatle tuttu. "Bu inanılmaz. Buraya sadece hazineyi bulmak için mi geldi?"

"Evet. Diğerleriyle birlikte baktı. Bulamadı. Onun yerine bir eş buldu."

"Bu kötü bir takas değil," dedim. "Yani ailen Tilikum'a böyle mi geldi? Hazine avcılığı mı?" Harvey başını salladı. "Büyükbabam hep orada olduğunu söylerdi."

"Peki ya ailen?" Cara sordu. "Onlar da baktı mı?" Yüz ifadesi

karardı. "Hayır. Ona inanmadılar."

"Demek büyükbabanın haklı olduğunu kanıtlamak istiyorsun,"

dedi Cara. "Evet, hanımefendi."

Dağınıklığı karıştırdı ve başka bir kâğıt parçası çıkardı. Takım elbiseli üç adamı gösteren daha da eski bir fotoğrafın eski bir fotokopisiydi.

"Bu kopyaları sen mi yaptın?" Cara sordu.

"Kütüphanede, uzun zaman önce. Böylece orijinalleri mahvolmayacaktı." Sol taraftaki adamı işaret etti. "Bu Ernest Montgomery. Hazineyi o bıraktı."

"Diğer ikisi kim?" Ben sordum.

"Frederick Bailey ve Arthur Haven. Tilikum'u üçü kurdu."

"Bir Bailey ve bir Haven," dedi Cara. "Kavga ediyor gibi görünmüyorlar. Bu olay başlamadan önce olmuş olmalı."

"Birlikte çalışıyorlardı. O zamanlar kan davası yoktu," dedi Harvey ve konuşmamız uzadıkça daha tutarlı görüldüğü dikkatimden kaçmadı. "Arthur Haven kereste şirketini kurdu ve Bailey'ler de demiryolunu inşa etti. Ernest Montgomery bankacılık işindeydi ve buralardaki arazilerin çoğunun sahibiydi."

"Büyükbaban hiç kan davası hakkında konuştu mu?" Cara sordu. "O buraya gelene kadar başlamış mıydı?"

"Ah, evet. O zamanlar daha kötüydü. Şaka yoktu. Bir sürü kavga olurdu."

"Şu Ernest Montgomery denen adam," dedim. "Bir sürü para kazandı ve bir kasaba kurulmasına yardım etti. Ama bu hazine hikâyesi nereden geliyor? Neden parasını çocuklarına ya da torunlarına falan bırakmadı ki?"

"Torununa bırakmış ama torunu ondan önce ölmüş," dedi Harvey. "Torunu

Sarah Montgomery miydi?" Cara sordu.

"Evet, Sarah." Harvey elindeki yığını tekrar karıştırdı ve bir fotokopi daha aldı, bu seferki eski bir gazetenin ölüm ilanıydı. "Sarah Montgomery. Gripten ölmüş. Ama bir şey buldum."

Yığını karıştırdı ve deri keseyi çıkardı. Kesenin ağzını açtı ve Cara'ya ellerini uzatmasını işaret ettikten sonra açık avucuna kararmaya yüz tutmuş gümüş bir kolye bıraktı.

Zinciri parmaklarının arasına sıkıştırdı ve havaya kaldırdı. Kolye aşağı yukarı bir çeyreklik büyüklüğündeydi. Her iki yüzüne de bir şeyler kazınmıştı ama seçilmesi zordu. Diğer eliyle tuttu ve baktı.

"Bir tarafında baş harfler var. SJM." Onu ters çevirdi. "Ama bunun ne olduğundan emin değilim. Bir sincap mı?"

"Bir ipucu," dedi Harvey, sesi muzafferdi. Yığınının tekrar eşeledi ve bu kez bir kömür sürtünmesine benzeyen bir şey çıkardı.

Şüpheyle baktım. Harvey bu sefer raydan çıkmış olabilirdi. "Bu da mı bir sincap?"

"Evet, evet." Kolyeyi Cara'dan aldı ve sürtünmenin yanında tuttu. "Gördün mü? Aynı." Haklıydı, sürtünme üzerindeki sincap şeklindeki tasarım kolyedeki işlemeyle aynıydı.

Harvey parmağıyla kolyeyi göstererek, "Bu Sarah'nındı," dedi. "Bu sürtünmeyi sen mi yaptın?" diye sordum. "Nereden buldun bunu?"

"Gördüm, gördüm. Onu gördüm. Buldum. Aynı kolye gibi." "Nereden buldun onu?"

"Haven House," dedi. "Tahta bir sandığın üzerinde. Kaldıramadım. Çok ağırdı. Ben de bunu yaptım." Sürtünmeyi işaret etti.

Harvey bunun önemli olduğuna ikna olmuş görünüyordu ama bana uzak bir ihtimal gibi gelmişti. Belki de sincap desenini daha önce görmüştüm ama nerede olduğunu hatırlayamıyordum. "Kolyenin Sarah'ya ait olduğunu nereden biliyorsun? Baş harfleri uyuyor ama başka birine ait olabilir."

Gözlerini kaçırdı ve ensesini ovuşturdu. "Bu onun. Haven House'dan aldım.

Geri koymak istedim. Saklamak istememiştim." "Artık bunun için çok geç," dedi Cara.

Yığınının tekrar karıştırdı. "Sarah öldükten sonra, Ernest'in parası için büyük bir kargaşa yaşandı.

Adam daha ölmemişti bile ve insanlar onun için kavga ediyordu." "Bu korkunç," dedi Cara.

"Ernest daha sonra öldü ama sonra büyük yangın çıktı," diye devam etti. "Kasabanın yarısı yandı.

Pek çok şey kayboldu."

"Ernest'in kendisinin bir yerlerde bir hazine bıraktığını söyleyip söylemediğini biliyor musunuz?" Bunun da bir başka Tilikum masalı olup olmadığını bilmek istiyordum. Belki de yangından yeni harap olmuş bir kasabanın hüsnükuruntusu.

Harvey'nin yüzü buruştu, gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar derinleşti. "Büyükbabam Montgomery'nin bunu insanlara ders vermek için yaptığını söylerdi."

Cara'ya baktım. "Belki de daha o gitmeden insanlar onun parası için kavga ediyordu. Ya da belki kan davasıyla bir ilgisi vardı. Bailey'ler ve Haven'lar onun parası için kavga ediyor olabilirler."

"Ama Montgomery'nin parasıysa, kan davası neden onları da kapsamıyor?" diye sordu. "Ernest'in mirasının peşinde olsalardı her iki tarafa da kızgın olmazlar mıydı?"

"Hepsi bir araya gelmiyor."

"Montgomery'ler bulunmasını istemiyor," dedi Harvey, ses tonunda ani bir aciliyet vardı. "Hayır, istemiyorlar." "Neden istemiyorlar?"

Başını sertçe salladı. "Hayır. Onlara güvenme. Bunu yapmayın."

"Nedenini biliyor musun?" Cara nazikçe sordu.

"Neredeyse çok geç." Yine mırıldanıyordu. "Çok geç ve gitti. Fazla zaman yok. Önce onu bulmamız gerek. Bulunmasını istemiyorlar."

"Harvey, Montgomery'ler hazinenin nerede olduğunu biliyorlar mı?" Cara sordu. "Saklıyorlar mı?"

Onun bakışlarıyla karşılaştığında gözlerinde yoğunluk parladı. "Bilmiyorum. Ama dikkatli olun Bayan Cara. Onlara güvenmeyin. Kimseye güvenmeyin. Açgözlülük insanları kötü yapar. Bu yüzden onu istemiyorum. Sadece onu bulmak istiyorum. Haklı olduğunu kanıtlamak."

"Açgözlülük insanlara çok kötü şeyler yaptırıyor," dedi Cara. "Merak etme; dikkatli olacağız."

Harvey'nin mırıldanmalarının bir başka kısmı dikkatimi çekmişti. "Zaman neden tükeniyor? Kimse bulamazsa ne olacak?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Onu bulmam gerek. Fazla zaman yok."

Harvey mırıldanmaya devam ederken Cara ve ben tekrar birbirimize baktık. Berraklık anı geçiyor gibi görünüyordu.

"Bunu bizimle paylaştığın için teşekkür ederim,"

dedi Cara. "Evet, sağ ol dostum."

Harvey başını kaldırdı. "Kimse sormuyor. Ama onu bulmamız

gerek." "Tamam," dedi. "Elimizden geleni yapacağız."

Kolyeyi aldı ve nazikçe deri keseye geri koydu, sonra da Cara'ya uzattı. "Bunu sen al. Yardımı dokunabilir."

"Teşekkür ederim, Harvey. Eğer geri istersen, haber ver yeter."

Keseyi Cara'nın uzattığı avucuna koydu. "Dikkatli olun, Bayan

Cara." "Olacağım. Söz veriyorum."

Harvey mırıldanmaya devam etti ve eşyaları kaldırmaya başladı. Vedalaştık ama cevap vermedi, biz de kendimizi dışarı attık ve SUV'uma bindik.

"Sanırım buraya geldiğimizden daha çok kafam karıştı." Emniyet kemerimi çektim ve yerine oturttum.

"Sarah Montgomery, Ernest'in torunuydu. Eliza Bailey ile arkadaştı ve John Haven ile evlenmesi gerekiyordu. Ama hiç evlenmediklerini biliyoruz. Eliza ve John ortadan kayboldu ama onlara ne olduğunu bilmiyoruz. Ve birisi Eliza'ya gizli aşk mektupları yazıyordu. Sonra Sarah büyükbabasının mirasını alamadan öldü ve büyükbabasının parasını sakladığı düşünüyor."

"Ve bir yerlerde kan davası başladı. Belki de parası yüzünden, ama bu yine de pek mantıklı değil."

"Peki bunun Eliza ya da John'un kaybolmasıyla bir ilgisi var mıydı?"

"Bilmiyorum ama görünüşe göre sincaplar cevabı biliyor." İçinde kolye olan keseyi işaret ettim.

"Bunu daha önce gördüğümü düşünmem garip mi?"

Onu çıkardı ve havaya kaldırdı. "Sen mi aldın?"

"Belki mi? Bilmiyorum. Bir sandığın üzerinde aynı deseni bulduğunu söylediği anda aklıma cinayet kulübesi geldi."

"Cinayet kulübesi nedir?"

"Kaplıcaların yanındaki eski bir kulübe. Bailey'i orada dans ederken çektik ve Skylar'a ürkütücü gelmesi için Gav'ın orayı Cadılar Bayramı eşyalarıyla süslemesine yardım ettim. Kitaplardan ilham almaya falan ihtiyacı vardı. Eski bir sandık vardı ve üzerinde bir sincap olabilirdi."

"Harvey'nin Cennet Evi'nde gördüğü sandık gibi."

"Yanılıyor olabilirim," dedim. "Sadece tanıdık geliyor."

"Harvey bunun bir ipucu olduğu konusunda heyecanlı görünüyordu ama üzerinde sincap oyması olan bir sandık olsa bile bunun ne anlama geldiği konusunda hiçbir fikrim yok."

"Lanet sincaplar."

"Acaba bu kasabada başka kimler bir şeyler biliyor?" Dudağına vurdu. "İnsanlar farkında bile olmadan ipuçlarının üzerinde oturuyor olabilirler."

"Belki."

"Bunu öğrenmenin bir yolu

var." "Neymiş o?"

"Bir ödül teklif edeceğim."

Ona sırtıttım. "Soruna para mı atacaksın?"

"Çok etkili. Ve çok fazla olması da gerekmez. Sadece insanların eski eşyalarını

fotoğraf albümleri ve aile kayıtlarında bize ipucu verecek bir şey olup olmadığını görmek için."

"Bununla nereye varmak istediğini sevdim," dedim. "Bu kasabayı bildiğimiz için muhtemelen bazı saçmalıkları çözmemiz gerekecek ama belki birisinin üzerinde sincap olan başka bir kolyesi falan vardır."

Kolyeyi yerine koydu. Sonra uzandı ve şapkamı çekiştirerek düzeltti. "Beğendiğine emin misin?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bunu benim için yaptın. Bayıldım."

Gülümsedi, yeşil gözleri parlıyordu. Kahretsin, çok güzeldi.

Aklımdan çok çılgınca bir şey geçti.

Çünkü seni seviyorum.

Kalbim çok hızlı atıyordu. Çünkü lanet olsun, bu doğruydı. Onu gerçekten seviyordum.

Ve neredeyse söyleyecektim. Ama nedense kelimeleri tam olarak çıkaramadım.

CARA

O Sarah Montgomery, Eliza Bailey ya da John Haven hakkında bilgi verene ödül vermek o zamanlar iyi bir fikir gibi görünmüştü. Harvey Johnston Tilikum'un geçmişi hakkında çok şey biliyordu. Birinin ona bunu sorması gerekiyordu. Tilikum'un geçmişinde başka Uzun süredir burada yaşayanlar bir şeyler biliyor olabilirler - bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye yardımcı olabilecek bilgiler. Sadece onları bulmamız gerekiyordu.

Daha iyi bilmeliydim.

Ödül teklifim fark edilmemiş değildi. Çok büyük bir miktar para teklif etmiyordum ama tonlarca telefon aldım. Sorun şuydu ki, kasabadaki herkesin bir hikâyesi vardı ama hiçbirinin elinde kanıt yoktu. Geçen haftayı giderek garipleşen iddiaları dinleyerek geçirdim.

Eliza Bailey'nin hayaleti birinin evine musallat olmuş. Bir başkası John Haven'ın büyük büyükbabası olduğunu söyledi, ancak soy ağacında hiç Haven olmadığı ortaya çıktı. Eliza'nın Koca Ayak tarafından kaçırıldığına ya da bir dağ adamıyla kaçmak için ölü numarası yaptığına dair hikayeler vardı. Sarah'nın bir ağaç evde yaşadığına ve John Haven'ın Tilikum yangınına başlattığına dair hikâyeler de vardı - ortadan kaybolduktan yıllar sonra.

Kimsede işe yarar bir şey yoktu. Bulunacak tek bir yapboz parçası bile yoktu.

Ama merakım sadece gıdıklanmamıştı. Bağlanmışım. Bu insanlara ne olduğunu ve hazinenin gerçek olup olmadığını öğrenmem gerekiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, giderek karmaşıklaşan özel hayatım için de güzel bir dikkat dağıtıcı oldu. Görünüşe göre bebek sahibi olmak ve Logan Bailey ile çıkmak yeterli değildi. Annem beni Los Angeles'a taşınmaya ikna etme çabalarını sürdürüyordu. Bir yanım onu görmek için oraya uçmadığım için kendimi suçlu hissediyordu. Genelde bir şeye bu kadar üzüldüğünde birkaç günlüğüne ziyaretine gider ve onu sakinleştirdim. Ama doğum tarihime çok yaklaştım.

Zaten oraya gitmek de istemiyordum.

Sözünün eri babam ziyaret için şehre geri dönmüştü. Onunla öğle yemeği için buluştum, bu sefer Logan'la birlikte. Doğum günü kartları için teşekkür etmişim ama bunun dışında geçmişten bahsetmemiştik. Yemek boyunca bana Los Angeles'tan ayrıldıktan sonraki hayatım, üniversite ve burada, Tilikum'da yaşamının nasıl bir şey olduğu hakkında sorular sordu. Logan ve ben ona ilişkimizden bile biraz bahsetmiştik - başlangıçta birbirimizden hoşlanmıyorduk ama hamilelik bizi birlikte zaman geçirmeye zorlamıştı ve şimdi buradaydık.

Bize hayatı hakkında daha çok şey anlattı. Kaynakçı ve metal işçisiymiş ve kendi işinin sahibiymiş. Annemle çıkmaya başladığında büyükannem ve büyükbabamın onun en büyük hayranı olmadıkları izlenimini edindim. Onların zevkine göre fazla mavi yakalıymış.

O görüşmeden babama karşı daha az düşmanlık hissederek ayrılmıştım. Belki çocukluğumun yokluğu için onu affetmeye hazır değildim ama bir ara tekrar bir araya gelip gelemeyeceğimizi sorduğunda evet demiştim. Ve bunda ciddiydim.

Cumartesi günü geldi çattı ve Logan ertesi sabaha kadar görevdeydi. Büyükanнем beni kendisi ve diğer kızlarla birlikte buzlu çay içmeye ve atıştırmalık bir şeyler yemeye davet etmişti. Yaz sonu sıcak bir gündü, bu yüzden evinin içindeki görece serinlik için minnettardım. Bir aydan biraz fazla bir süre sonra bu bebeği doğuracaktım ve vücudum zorlanmaya başlamıştı. Sırtım ağrıyor, ayaklarım şişiyor ve gerçek bileklere sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bile hatırlayamıyordum. Uzun etekler ve slip-on ayakkabılar en iyi arkadaşlarım olmuştu.

Fiona, Skylar, Grace ve büyükanнемle birlikte çiftlik evindeki büyük masada oturmuş, kendimi dışlanmış hissetmemeye çalışıyordum. Evet, bir Bailey bebeğim olacaktı. Ama diğerleri *de* Bailey'di ya da yakında olacaklardı. Ben değildim ve olacağıma inanmak için de hiçbir nedenim yoktu.

İstediğimin bu olup olmadığını bile bilmiyordum. Her zaman bir eşe uygun olmadığım konusunda ısrar etmiştim. Bunun için fazla bakımlıydım. Ve Logan'ın sırf birlikte bir bebeğimiz olacak diye benimle evlenmesini asla beklemiyordum. Birinden dürüst bir kadın yaratma fikri bana göre modası geçmiş bir saçmalıklı.

Öyleyse neden masada Bailey olmayan tek kişi olarak oturuyordum? Bunun ne önemi vardı ki?

Buzlu çayımı yudumladım ve sohbetin akıp gitmesine izin verdim. Bebek Charlie yuvarlanıyordu. Skylar düşün planları yapıyordu. Fiona hayalindeki arabanın restorasyonunu bitirmişti. Herkes odadaki filden, Gram'ın mali sorunlarından kaçıyor gibiydi.

Hepsini ödeyemesem de borcunun bir kısmını ödemişim. Arazisini elinde tutmasına yetecek kadar değildi ama onlara zaman kazandırmıştı. *Artık* satmak zorunda değildi. En azından bu da bir şeydi. Ona bir avukat bulmasına yardım ettim -köpekbaliğıydı- ve daha önce birlikte çalıştığım bir özel dedektifle temasa geçtim. Nakit sıkıntısı çekiyordum ama bana birkaç iyilik borcu vardı, ben de onları çağırmakta tereddüt etmedim. Daha önce de insanların hayatlarını mahvetmek istemişim ama o Mike Phillips piçinin başına geleceklerden haberi yoktu.

Fiona, "Kısa bir süre önce Logan'ın Chevelle'i için bir alıcı bulduk ve Belvedere'im de oradan çıktığına göre artık daha fazla yerimiz var," dedi.

Düşüncelerimde kaybolmuştum, bu yüzden yorumunun içeriğini bilmiyordum, ama Logan'ın Chevelle'i hakkında bir şeyler söylemişti.

"Bekle, bu araba zar zor çalıştığı için sadece yarı zamanlı kullandığı araba değil miydi? Bailey'nin bekâr evinin garajında olduğunu sanıyordum."

"Hayır, Evan'a restore ettirecekti ama bebeği öğrenince benden ve Evan'dan bir alıcı bulmamızı istedi. Restorasyon için harcayacağı parayı kendi SUV'unu almak için kullandı."

Birkaç kez göz kırptım. "Bunu bilmiyordum."

"Çok tatlıydı," dedi Fiona. "Bu uzun zaman önceydi. Bundan bahsetmemesine şaşırdım."

"Hayır, bir gün o ciple çıkageldi."

Kalbim göğsümde sıkıştı. Daha çocuk dostu bir araç alma kararından etkilenmişim ama bunu almak için nelerden vazgeçtiğini fark etmemiştim.

Bir suçluluk duygusu hissettim. Onun suçundan çok benim suçum olduğu için değil. Bu işe birlikte girmiştik. Ama Logan birlikte olmak için beni seçmezdi. Milyon yıl geçse bile. Ve bir kez daha aramızdaki bu şeyin ne kadar süreceğini merak ettim. Ve bittiğinde hayatlarımız neye benzeyecekti.

Fiona, "Baba olacağı için bu kadar heyecanlı olmasına bayılıyorum," dedi.

"Öyle, değil mi?" dedim. "Bu benim için iyi bir şey. Bu çocuk böyle büyüyor, onu burada daha ne kadar tutabilirim bilmiyorum."

"Şaşıracaksın," dedi Gram. "Bir kadının vücudu inanılmaz bir şeydir."

Skylar, "Bir kadının rahmi hamilelik sırasında normal boyutunun beş yüz katına kadar büyüyebilir" dedi.

Karnımı ovuşturdum. "Kulağa doğru geliyor."

"Özlüyorum," dedi Grace. "Ama benim hamileliğim çok kolay geçti. Bahse girerim bir sonraki öyle olmayacak."

"Asla bilemezsin," dedi Gram. "Belki de bu işi kolay atlatan şanslı kişilerden biri olursun." "Bunu tekrar yapmayı düşünmeye istekli olman çok şey anlatıyor," dedim. "Ve sen

Hatta doğum yapma kısmını bile atlattım."

"Acıyı unuttuğunu duymuştum," dedi Fiona. "Aksi takdirde kimse birden fazla bebek sahibi olmak istemezdi."

Gram, "Bunun geçici olduğunu ve üstesinden gelebileceğinizi anladığınız kadar unuttuğunuzu sanmıyorum," dedi. "Ve sonuç buna değer."

"Bana verebilecekleri en iyi ilaç kokteyliyle ağrıyı yeneceğim," dedim. "Erken doğum sırasında birkaç iğne yapabilseydim, yapardım."

Grace uzandı ve elimi sıktı. "Sen tanıdığım en güçlü kadınlardan birisin. İyi olacaksın."

"Teşekkürler, boo."

"Grace haklı, Tiger," dedi Gram. "Ve sen harika bir anne olacaksın."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Büyükannem az önce harika bir anne olacağımı mı söylemişti? Büyükannem, dünyanın en bilge, en tatlı, en belalı kadını? Harika bir anne olacağımı mı düşünüyordu?

Gözyaşlarımı geri kırarak bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Onu bilemem. Ama eğer bir köy gerekiyorsa, en iyisi benim. Sanırım bu çocuğun bir şansı var."

"Olması gereken de bu," dedi Gram. "Hiçbirimiz bu yolda yalnız yürümek zorunda değiliz."

Fiona gözlerinin altını sildi. "Bu aileyi çok seviyorum. Nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum." "Ben de," dedi Skylar.

"Sanırım Bailey erkeklerinin cazibesini anladığımı itiraf edebilirim," dedim, duygularımı bir kenara itmek için şakaya vurmaya çalışarak. "Hepinizin biraz deli olduğunu düşünüyordum. Gerçi ben sadece bir Bailey çocuğunun annesi olacağım. Aynı şey değil."

Gram gözlerime baktı ve yüz ifadesinde ciddiyet vardı. Ama hiçbir şey söylemedi - ima ettiğim şeye karşı çıkmadı.

"Gerçekten mi *Tiger*?" Grace kelimeyi vurgulayarak sordu. Gram'ın dudakları bir gülümseme ifadesiyle kıpırdadı.

"Benim saçım kızıl. Kaplanlar turuncu." Omuz silktim. "Logan tüm iğrenç *kanka* versiyonları gibi kızıl lakaplar arasında gidip geliyor. Kaplan, Ayı, Serçe ya da Cırcır Böceği gibi değil."

Büyükannem yorum yapmadı. Sadece merakla bana baktı.

"Hayır mı?" Grace sordu. Anlaşılan bu işin peşini bırakmayacaktı. "Büyükannemin torunlarının kader arkadaşlarına lakap taktığını söyleyen sendin. Sana Kaplan diyor. Değil mi büyükanne?"

Gram cevap vermeden önce bir parmağımı kaldırdım. "Sadece son zamanlarda." Bütün gözler Gram'a çevrildi.

Buzlu çayından bir yudum aldı; sanki onu zor durumda bırakmamışız gibi yavaşça. "Bu işler bana bağlı değil."

Bunun ne anlama gelmesi gerekiyordu? Sanki hepimiz onun açıklamasını bekliyormuşuz gibi masanın üzerine bir anlık sessizlik çöktü. Ama anlaşılan o ki gizemli ve şifreli kalmaya karar vermişti.

Grace gözlerime baktı. "Sadece söyleyeceğim. Sen ve Logan birlikte harikasınız ve o sana tamamen aşık."

Bana aşık mı? Tanrım, keşke.

Bekle, diledim mi?

Bakışlarımı başka yöne çevirdim. "Şimdi saçmalamaya başladın."

"Saçmalayan ben değilim," dedi. "Ama sana bir şans vereceğim çünkü hamilesin ve bu zor bir durum."

"Haklı," dedi Skylar. "Siz ikiniz birlikte harikasınız."

"Ve Logan sana kesinlikle aşık," diye ekledi Fiona. "Sadece söylüyorum."

Bu konuşma beni korkutmaya başlamıştı. Kalbimin umutsuzca istediği şeylere çok yaklaşıyordu. Düşünemediğim şeylerdi, çünkü ne zaman düşünsem özlemle kıvranmama neden oluyorlardı.

"Görünüşe göre o kadar da kötü biri değil," dedim, konuyu saptırmaya çalışarak. "Hatalı olduğumu kabul edecek kadar kadınımsın."

"Bu senin için çok büyük bir davranış," dedi Grace. Onu kandırmadığımı biliyordum. İçimi görebiliyordu.

Büyükannemin gözlerini üzerimde hissedebiliyordum ama bir saniye sonra Skylar'a döndü. "Yeni kitap nasıl gidiyor, Sparrow?"

Bir konu değişikliği için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

Son romanından bahsederken Skylar'ın yüzü aydınlandı. Neyse ki sohbetin geri kalanı, bu hamilelikteki milyonuncu duygusal çöküşümü yaşamama neden olabilecek konulardan uzak durdu. Sonunda küçük buluşmamız sona erdi. Grace'in eve, Charlie'nin yanına gitmesi gerekiyordu ve Fiona ile Skylar'ın öğleden sonra yapacak işleri vardı.

Masadaki yerlerimizden kalktık ama Gram elini koluma koydu. "Bir dakika burada bekle, Kaplan. Sana göstermem gereken bir şey var."

Grace biraz omuz silkti, sonra bana kocaman sarıldı ve gitti. Diğerleri ayrılırken ve Gram başka bir odada kaybolurken masanın yanında duraksadım.

Elinde lacivert bir fotoğraf albümünü geri geldi ve masanın üzerine koydu. "Sanırım bu o."

O defteri açıp sayfalarını çevirirken omzunun üzerinden baktım. Fotoğrafların çoğu Logan ve kardeşlerinin, hepimizin üniversiteye gittiği zamanlara aitti. Birkaç sayfa daha çevirdi ve Grace'in üniversite mezuniyetinin fotoğraflarının olduğu bir sayfaya geldi. Ben de aynı zamanda mezun olmuşum ve büyükannemde benim ve Grace'in kep ve cüppelerimizle Tilikum Koleji tabelasının önünde dururken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı.

Fotoğrafı yavaşça yerinden çıkardı ve bana uzattı. "Vay canına, şu halimize bak," dedim.

"Güzel kızlar."

Bana göstermek istediği şey bu muydu? Anlayamadım. Ne aradığımdan emin olmadan çevirip baktım. Arkasında büyükannemin düzgün el yazısı vardı. Yazıda "*Kaplan ve Ayı Gracie*" yazıyordu.

Ona baktım.

Kaplan.

Aklımdan sorular geçiyordu ama ağızımdan tek bir kelime bile çıkmıyordu. Sadece fotoğrafın arkasındaki kelimelere baktım.

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyorum," dedi büyükannem. "Grace'le birlikte annesinin yandaki evindeydiniz ve o da bizi tanıştırmak için sizi buraya getirdi. O gün fırtına vardı ve ikiniz yağmurdan kurtulmak için çimlerin üzerinde koşturmuştunuz ama yine de sıırıslıkam olmuşunuz."

Bir anlık bir hatırlama hissettim. Saçlarımdan damlayan suyu neredeyse hissedebiliyordum. "Isınmamız için bize çay yapmıştın."

Başını salladı. "Sen hâlâ verandada dururken, ben kapıyı açtıktan hemen sonra, uzakta bir şimşek çaktı. Seni arkandan aydınlattı. Sonra gök gürültüsü geldi, alçak bir hırıltıyla gökyüzünde yuvarlandı. Ve düşündüm ki, dağlarımızda bir kaplan var."

Yukarı baktım, gözleriyle buluştum. "Benimle ilk tanıştığın zaman mı?" "Gerçekten."

"Bu çok uzun zaman önceydi. Bana Cara'dan başka bir şey dediğini hiç duymadım.

Kaçırdım mı?" "Hayır," dedi, ses tonu gerçekçiydi.

Fotoğrafı ona geri uzattım ve o da fotoğraf albümüne yerleştirdi.

"Ama..." Sustum.

"Ayıya inini nereye yapacağını gösteremem ya da kurda sürüsüne kimi alması gerektiğini söyleyemem. Su samuru istediği yerde yüzer ve kuzgun kanatlarının onu götürebileceği kadar yükseğe uçar. Yaşlı ve bilge bir baykuş bile dünyayı kendi iradesine boyun eğmeye zorlayamaz. Ama doğru zaman geldiğinde her şey genellikle olması gerektiği gibi olur. Sadece sabırlı olmalısın." Kolumu okşadı, sonra fotoğraf albümünü kapatıp eline aldı. "Geldiğin için teşekkürler, Kaplan. Seni ağırlamak güzeldi."

"Beni kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedim, sanki otomatik pilotta çalışıyormuşum gibi. Bu şu anlama mı geliyordu...

Logan ve ben... Bu

mümkün müydü...

Kader arkadaşları. Bu kurgusal bir kavramdı. Bu terimi sadece bir noktaya değinmek için kullanmıştım. Ve belki de *Tiger*

Büyükannemin beni torununun annesi olarak aileye kabul ettiği anlamına geliyordu.

Ama belki de başka bir anlamı vardı. Belki de öyle olmasını istedim.

LOGAN

Gavin yanımdan geçti ve beni dürttü. "Hey, baba bod." Onu ittim. "Kapa çeneni, pislik."

Mason ve Levi yakınlarda durmuş bana kıs kıs gülüyorlardı. Motor bölmesinin kapıları ardına kadar açıldı, sıcak akşam havasını içeri alıyordu ve vites kontrollerini yeni bitirmiştik. "Bu bir hakaret değil," dedi Gavin. "Eminim Cara babanın vücudunu seviyordur." "Asher'a bu kadar bok mu veriyorsun?" diye sordum. "O bir baba." "Tabii ki hayır. Asher kıcıma tekme basardı."

"Ve ben yapmayacağım?"

"Deneyebilirsin, ama-"

Bir kolumu boynuna atarak ve onu sağlam bir baş kilidine alarak onu susturdum.

"Hâlâ kıcıma tekme basmayacağımı mı sanıyorsun, kardeşim?" Dişlerimi sıkarak sordum, onu tutmak için sertçe esnedim.

Gavin homurdandı, tutuşumu kırmaya çalışıyordu.

Gözlerin üzerimde olduğunu hissettim. Bu bana çocukluğumu hatırlattı, az önce başımı belaya sokacak bir şey yaparken yakalandığımı biliyordum.

Şef arkamdan boğazını temizledi.

Gavin'i bıraktım ve gevşemiş olan gömleğimi içine soktum.

"Çocuklar," dedi Şef.

"Hey, Şef."

Sadece başını salladı ve yürümeye devam etti.

Gavin dirseğiyle beni dürttü. "Müstakbel kayınpederimle başımı belaya sokmayı bırak." "Bana baba demeyi kes."

Ellerini havaya kaldırdı. "İyi ama bedenini kabullenmek

sağlıklıdır." Güldüm. "Aman Tanrım, kapa çeneni."

Ziller çaldı ve oyun zamanı sona erdi. Hemen harekete geçtik, hazırlanıp yola koyulmak için acele ettik.

Otoyolda bir araba kazası olmuştu. Araç bir geyiğe çarpmış.

Bu iyi değildi. Bir geyik bir arabayı mahvedebilir.

Birkaç dakika içinde yola çıkmıştık. Yola çıkarken merkez bizi tam konum ve daha fazla ayrıntıyla güncelledi. Başka bir sürücü kazaya tanık olmuş ve 911'i aramıştı. Araç yolcuları arasında yetişkin bir erkek, yetişkin bir kadın ve küçük bir çocuk vardı.

Sikeyim. Bir çocuk.

Arabayı sürerken sakinliğimi korudum ve odaklandım, ama midemde hastalıklı bir his vardı.

Levi gözlerimle karşılaştı ve kaşlarını kaldırdı. *İyi olacak mısın?*

Başımı salladım. *Başa çıkabilirim.*

Otoyola çıktık ve hemen önümüzde ambulansla birlikte olay yerine gittik. Talihsiz geyik hâlâ yolun ortasındaydı. Zavallı şey için üzuldüm ama odak noktam insanların güvenliğiydi. Beyaz, orta boy bir SUV olan aracın ön tarafı parçalanmıştı. Yakınlarda ikinci bir araç park etmişti; 911'i aramak için durmuş olan yoldan geçenler.

Ambulans park etti ve sağlık görevlileri Jenny ve Derek doğruca araca yöneldiler. Görevli memur Steve, biz motordan inerken görev dağılımı yaptı. Olay yerini değerlendirmeye, sıvı ya da yakıt sızıntısı olup olmadığını kontrol etmeye ve karşıdan gelen trafiği kaza alanının etrafından yönlendirmeye başladık. Levi yakınlarda duran tanıklarla konuşmaya gitti.

Ağlama sesi dikkatimi çekti ve arabaya koştum. Jenny ve Derek çoktan bir sedye hazırlamışlardı. Sürücü uyanıktı ve konuşuyordu ama onu hastaneye götürmeleri gerektiğine karar vermişlerdi.

"Çocuk nasıl?" diye sordum.

Jenny onu arka koltuktan çıkardı. Bir buçuk, belki de iki yaşlarında görünüyordu, ince sarı saçları vardı. Yüzü kızarmış ve ağlıyor olmasına rağmen yaralı görünmüyordu.

"Araba koltuğunda güvendeydi," dedi çocuğu bana uzatırken. "Yaralanma yok."

Küçük adam daha yüksek sesle feryat etti ve kocaman gözyaşları yuvarlak yanaklarından aşağı süzüldü.

Onu yakınımdaya tuttum ve sırtında nazik daireler çizdim. "Sorun yok, küçük brozinski. Çok korkmuş olmalısın."

Bir çılgılık daha attı ama sonuncusu kadar yüksek değildi.

"Biliyorum." Onu daha da yaklaştırdım ve başını omzuma koydu. "İyisin dostum. Sen iyisin."

Mürettebatın geri kalanının yolundan çekildiğimizden emin oldum ve onu tuttum, ileri geri salladım ve sırtını ovdum. Sakinleşmesi sadece bir ya da iki dakika sürdü. Bir gözüm ebeveynlerindeydi. İkisi de tepki veriyordu, bu iyiye işaretti ama ikisi de sedyelere aktarılıp acil servise götürülüyordu.

Anneyi ambulansa bindirdiklerinde ben de peşlerinden gittim ve onlarla birlikte bindim. Sedye tek tarafa sığıdı ve Jenny'nin hastasıyla ilgilenirken manevra yapabilmesi ve ekipmanlarına ulaşabilmesi için yer bıraktı. Ben de çocuğu tutarak ekstra koltuğa yerleştim. Bakım sürekliliğinin daha üstündeki biri onun sorumluluğunu alana kadar, ben sorumluydum. Ama bana kalırsa, ailesi ya da başka bir aile üyesi onu kabul edene kadar onun sorumlusu bendim.

Gitmesine izin vermiyordum.

"O iyi mi?" diye sordu annesi. Yüzünün rengi solmuştu ve onu konuşurken görmek iyi olsa da içimden bir ses acil ameliyata alınacağını söylüyordu.

"O iyi, hanımefendi," dedim, onu sıkıca kendime doğru tutarak. "Onu güvende tutacağım." Gözleri yaşlarla doldu. "Teşekkür ederim."

"Adı ne?" "Brody."

Elimde olmadan sırttım. "Bu benim en sevdiğim isimlerden biri."

Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzülse de bu bana zayıf bir gülümseme kazandırdı.

Brody'nin sırtını okşadım ve uzun bir nefes verdim. Adrenalin damarlarımda dolaşıyordu ve annenin gözlerindeki korku da yardımcı olmuyordu. Çocuğum henüz doğmamıştı bile ama bu korkuyu anlıyordum. Kendisi için korkuyor olabilirdi ama her şeyden çok çocuğu için korkuyordu.

Acil servise vardık ve Brody'yi ambulandan dışarı taşıdım. Acil servis

ekip anneye bakmak için oradaydı. Neyse ki küçük hastanemiz olağanüstüydü. Annem emin ellerdeydi.

Brody bana sarıldı, kollarını boynuma doladı.

"Merak etme, küçük dostum. Ben yanıdayım."

Onu içeri götürdüm ve hemşirelerden biriyle görüşerek Brody'nin sorumluluğunun bende olduğunu söyledim. Bizi bir personel odasına götürdü. Seyrek ama rahattı; bir kanepe, birkaç sandalye, duvarda sesi kapalı bir televizyon ve bir otomat vardı.

Başka bir hemşire Brody'nin çantasını araçtan getirdi. İçinde kraker ve meyve suyundan oluşan bir atıştırma buldum.

Kucağıma oturup yemek yiyecek kadar uzun süre beni bıraktı.

"Al bakalım, Brody." Alnına dökülen saçlarını taradım. "Bugün tam bir şampiyon oldun."

Mavi gözleri benimkilerle buluştu. Yüzünde kraker kırıntıları vardı. Tek kelime etmeden - konuşacak yaşta olup olmadığını bilmiyordum- gömleğindeki TFD logosunun izini sürdü.

"Hoşuna gitti

mi?" Başını

salladı.

"Belki büyüyünce itfaiyeci olursun, ha?" Tekrar başını

salladı.

Bu çocuğu sevdim.

Hastanenin sosyal hizmet görevlisi onu kontrol etmeye geldi. Anne ve babası ameliyattaydı ama iyileşme ihtimalleri yüksekti. Bölgeye ziyarete gelmişler, yılın bu zamanlarında sıkça rastlanan bir durum. Brody'nin büyükanne ve büyükbabasını aradı. Onu almak için yoldaydılar ama birkaç saat uzakta yaşıyorlardı. Ona Brody'nin bende olduğunu söyledim. Burada onunla ne kadar oturmak zorunda olduğum umurumda değildi; bu işin sonunu getirecektim.

Yemeğini bitirdikten sonra yüzünü sildim ve bezini değiştirdim. Asher bana nasıl yapılacağını öğretmişti.

Hepsini tek başıma başardığım için biraz gurur duydum.

Sadece ıslak olması yardımcı oldu.

Gözleri ağırlaşmıştı ve onu suçlamadım. Zor bir gün geçirmişti ve muhtemelen yatma vakti geçmişti. Bir sandalyeye yerleştim ve başını omzuma koyarak onu göğsüme yatırdım. Yavaşça bir o yana bir bu yana salladım ve nefes alışının yavaşladığını hissedene kadar sırtını ovdum. Yüzünü göremiyordum ama uykuya dalmış gibi hissediyordum.

Kalbim normal ritminde atıyordu ama yine de heyecanlı hissediyordum. Bir kriz anında bu küçük adamı kucağıma almamla ilgili bir şey beni etkiliyor, içimin derinliklerindeki duyguları harekete geçiriyordu. Boğazım düğümlendi ve göğsüm ağırlaştı - ve bu onun küçük bedeninin üzerimdeki ağırlığından kaynaklanmıyordu.

Daha önce de duygusal telefon görüşmeleri yapmıştım ama bu beni mahvetmişti.

Brody'nin güvenlik ağı olmak odaklanmamı sağladı. Annesinin hayatını kurtaran cerrah ya da babasına dikiş atan hemşire değildim. Ama bu gece onun güvenli yeri olabilirdim. Korkmadığından emin olabilirdim.

Benim çocuğum olsaydı, ben de ona bakacak birini isterdim.

Brody sonraki birkaç saat boyunca kaya gibi uyudu. Sanki omzuma salyalarını akıtıyor gibiydi ama umurumda değildi. Her iki ebeveynin de ameliyattan çıktığı ve durumlarının stabil olduğu haberini aldım. Bunu duymak hoşuma gitti. Stabil olması iyiydi. Brody'nin büyükanne ve büyükbabası gelmek üzereydi. Hepsi iyi olacaktı.

Ama içimdeki tedirginlik dinmedi.

Sonunda sosyal hizmet görevlisi Brody'nin büyükanne ve büyükbabasıyla birlikte geri geldi. Biraz sersemlemiş bir halde Brody'yi teslim ettim. Teşekkürlerini kabul etmeyi ve uykulu gözlü küçük adama

veda etmeyi başardım.

Telefonumu kontrol ederken göğsümde onun ağırlığının yokluğunu hissettim. Şef'ten bir mesaj almıştım, çocuğun bakımını devrettiğimde, saat kaç olursa olsun onu aramamı söylüyordu.

Telefonu açtığında "Merhaba Şef," dedim. "Hâlâ hastanede misin?"

"Evet."

"Ufaklık nasıl?"

"O iyi. Onu büyükanne ve büyükbabasına teslim ettim."

"Güzel. Seni eve bırakmamı ister misin?"

"İtfaiyeye dönüyorum, evet. Sabaha kadar buradayım."

"Hayır değilsin," dedi ve *benimle tartışma* ses tonunu tanıdım. "Gelip seni alacağım ama seni eve götüreceğim. Bu sefer uyumana ihtiyacım var."

"Anlaşıldı, Şef."

Şef'in hastaneye varması için gereken birkaç dakika boyunca takıldım. Normalde gece hemşirelerinden biriyle flört ederdim ama bu artık radarımda bile değildi.

Şef beni eve bırakırken pek bir şey söylemedi. Sadece beni bırakmadan önce iyi olup olmadığımı sordu. Ona iyi olacağımı söyledim. Sadece iyi bir gece uykusuna ihtiyacım vardı.

Umarım bu doğrudur. Çünkü bir sebepten dolayı iyi değildim.

Verandanın ışıkları yanıyordu ama evin geri kalanı karanlıktı. Cara muhtemelen uyuyordu. İçeri girdim ve onu uyandırmamak için kapıyı sessizce kapattım, sonra biraz su almak için mutfığa yöneldim. Hem yorgun hem de heyecanlıydım, ihtiyacım olmasına rağmen uyuyabileceğimden emin değildim.

Neyim olduğunu bilmiyordum. Bir çocuğun söz konusu olduğu bir çağrıya ilk kez yanıt vermiyordum. Brody iyiydi, ailesi de öyle. İşimizi yapmıştık; onlara ihtiyaçları olan tıbbi yardımı sağlamıştık. O kadar küçüktü ki, anne babası acil ameliyattayken bir itfaiyecinin göğsünde uyuduğu geceyi hatırlayacağından bile şüpheliydim. Artık ailesinin yanındaydı. İyi olacaktı.

Peki neden titrememi durduramadım?

Bu en kötü senaryo çağrısı değildi. Bitmişti ve her şey düşünüldüğünde, iyi bir sonuç elde edilmişti.

Ama sakinleşemedim.

"Ne yapıyorsun, gecenin bir yarısı gizlice buraya mı giriyorsun?" Cara arkamdan sordu. Işığı açtı.

Omzumun üzerinden bakarak parlaklığa göz kırptım.

"Düşündün mü-" Cümlesinin ortasında durdu ve ifadesi endişeye dönüştü. "Sorun nedir? Neden eve erken geldin?"

Yüzümü ona döndüm. "Otoyolda bir araba kazası ihbarına gittim. Aile bir geyiğe çarpmış." Sesim tuhaf bir şekilde monoton çıkmıştı.

"Aman Tanrım. Bu benim en kötü kabusum."

"İki yetişkinin acil ameliyata alınması gerekiyordu ancak ben hastaneden ayrıldığımda durumları stabildi."

"Çocuklar var mıydı?"

Başımı salladım. "Bir. Küçük çocuk. Yaralanmamıştı. Araba koltuğu."

Yavaşça bana yaklaştı ve ellerini göğsümden yukarı kaydırdı. "Yani hepsi iyi mi?" "İyi olacaklar, evet."

"Küçük çocuk nerede?"

"Büyükanne ve büyükbabam geldi." Kendimi toparlamaya çalışarak derin bir nefes aldım. Neyim olduğunu anlamıyordum. "Onu uzun süre kucağımda tuttum."

Ellerini enseme götürdü ve parmaklarını saçlarımda gezdirdi. "Sen

onun için korkuyorum."

Hemen cevap vermedim. Sadece kafa derime masaj yapmasına izin verdim.

"Berbattı," dedim sonunda. "Arabaya gittim ve Jenny bana ağlayan küçük bir çocuk uzattı. Ve düşünmeye devam ettim, lanet olsun, bizim çocuğumuz olsaydı ne yapardım?"

Başımın arkasını ve boynumu okşayan ellerinin verdiği his beni rahatlatmaya başlamıştı. Ama hâlâ kendimi berbat hissediyordum.

Saçlarımı alnımdan taradı. "Yatağa gel."

Başımı salladım. Saatler süren adrenalinin etkisinden çıkmaya çalışıyordum. Elimi tuttu ve beni üst kattaki yatak odasına -yani bizim yatak odamıza- götürdü ve soyunmama yardım etti.

Yatağa girdik ama sırtını bana yaslamak yerine yan yattı ve başımı göğsüne yasladı. Parmaklarını saçlarımda gezdirip başımı öperken gözlerim kapandı ve bedenimdeki gerginlik azaldı.

"Daha iyi mi?" diye

fısıldadı. "Çok daha iyi."

Ve öyleydi. En sevdiğim yerlerden biri olmasına rağmen, sadece göğüslerine sokulduğum için değil. Onun yatıştırıcı dokunuşu çarpan kalbimi sakinleştirdi ve düğümlenen kaslarımı gevşetti. O görüşmenin gerginliği -yüzeye çıkan korkular- eriyip gitmişti. Birkaç dakika içinde rahatladım.

Daha önce de zor çağrılar almıştım ve geçmişte bunları uyuyarak geçiştirmiştim. Belki de stres atmak için normalden biraz daha fazla içerdim.

Her ne sebeple olursa olsun, bu arama beni mahvetmişti. Ama Cara'nın kolları beni hem rahatlatıyor hem de güvende hissettiriyordu. Başka bir şeye ihtiyacım yoktu.

Sadece ona ihtiyacım vardı.

Bu çok derin bir şeydi ama beni korkutmadı. Onun benim için iyi olduğunu bilecek kadar akıllıydım. Hem bana meydan okuyabilecek hem de benimle ilgilenebilecek bir kadın bulmuştum. Bu nadir bir şey olmalıydı.

Ve onun gitmesine asla izin vermek istemedim.

LOGAN

W

Kız arkadaşınızın memeleri yüzünüzdeyken uyanmaktan daha iyi bir şey var mı? Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Bir erkeği gülümsetmek için harika bir yoldu, özellikle de zor bir günün ardından.

Cara yan yatmış, başımı hâlâ göğsüne yaslamıştı. Bir bacağını benimkinin üzerine atmış, son zamanlarda dizlerinin arasında uyuduğu yastığın yerini almıştı. Göğüsleri muhteşemdi - hamilelik vücuduna inanılmaz şeyler yapmıştı - ve derin nefes alarak onu içime çektim. Beynimin aydınlandığını hissedebiliyordum, sanki ben bir bağımlıydım ve o da benim tercih ettiğim uyuşturucuydu.

Dün gece eve geldiğimde içinde bulunduğum durumu göz önüne alırsak, bu sabah kendimi harika hissediyordum. Adrenalin akşamdan kalmalığı yoktu. Devam eden huzursuzluk yoktu. İyi uyumuştum ve şimdi sakın ve tazelenmişim.

O yapmıştı. Bunu o yapmıştı.

İtfaiyeci arkadaşlarım evlerine, eşlerine dönmeyi ne kadar çok sevdiklerinden bahsettiklerinde hep biraz şüpheyle yaklaşmışımdır. Onları sevmediklerini düşündüğümünden değil. Muhtemelen seviyorlardı. Ama hayatınızın geri kalanında her vardiyadan sonra eve aynı kadına gitme düşüncesi bana biraz sıkıcı geliyordu. Bunun neresi eğlenceliydi?

Şimdi anladım. Kendimi harika hissediyordum ve bunun seksle hiçbir ilgisi yoktu. Evet, göğüsleri güzeldi -sırf onları ne kadar takdir ettiğimi göstermek için onlara biraz sokuldum- ama mesele bu değildi. Kendimi bu kadar iyi hissetmemin nedeni bu değildi.

Bu oydu.

Neyse ki Bailey kardeşler arasında en inatçı olan ben değildim ve onun hakkında yanıldığımı kabul edebilirdim. Cara'nın benim için iyi olduğunu da kabul edebilirdim. Lanet olası deli, ama inkar edilemez bir şekilde benim için iyi.

Cara'nın çocuğumu doğuracağını söylediğimde büyükannemin söyledikleri aklıma geldi. Planlanmamış olsa bile bebek sahibi olmanın bir erkeğin başına gelebilecek en kötü şey olmadığıyla ilgili bir şey. Ve belki de en iyi şey olabilirdi.

Bir kez daha, Büyükanne söylemişti.

Cara derin, yavaş bir nefes aldı. "Göğüslerime ne yapıyorsun?" Onu tam ortalarından öptüm. "Onların tadını çıkarıyorum."

Hafifçe güldü, sonra gerinebilmek için yana kaydı. "Bu bir mucize. Aslında bütün gece uyudum. Genellikle kalkmam gerekir."

Dirseğimin üzerinde doğruldum. "Neyin var?"

"Bebek az önce mesaneme tekme attı," dedi sesi zorlanarak.

Beceriksizce yuvarlandı ve ayağa kalktı, sonra hala yüzünü buruşturarak banyoya doğru yürüdü.

"İç çamaşırına işeyeceksen soyun," diye seslendim. "Kapa çeneni, Logan."

"Bir daha düşündüm de, yine de soyun."

Cevap vermedi.

Kalktım ve diğer tuvaleti kullandım, sonra yatağa geri döndüm. Chief'e iyi olduğumu ve programa göre işe dönmeye hazır olduğumu bildirmek için kısa bir mesaj gönderdim - ki bu birkaç gün sürmeyecekti, ama bir adamı kaybettiğini düşünmesini istemedim.

Cara kapıda belirdi, üzerinde hâlâ atleti ve iç çamaşırı vardı. "Sana soyunmanı söylediğimi sanıyordum."

Gözlerinde ısı parladı ve dudaklarının köşeleri yukarı kalktı. "Bana ne yapacağımı mı söylemeye çalışıyorsun?"

"Emin olabilirsin. Elbiselerini çıkar."

Başparmaklarını külotunun kemerinin altına soktu ve aşağı kaydırды, göbeği eğilmesine engel olduğunda doğaçlama yapmakta iyi bir iş çıkardı. İşini külotunu tekmeleyerek bitirdi.

"Çıplak," dedim.

Gözlerini yana çevirdiğinde yüz hatlarında bir miktar mahcubiyet ifadesi belirdi. "Göğüslerimi beğendiğini biliyorum, ama gerçekten tüm bunların ortada olmasını istiyor musun?" Karnını işaret etti.

"Buraya gel." Elini uzattım ve onu yatağa çektim. Yanıma kıvrıldı, yan yattı ve saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Çok güzelsin. Vücudun farklı ama yine de çok seksisin. Şu anki halini seviyorum."

"Gerçekten mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Çişin bile beni sertleştirdi." Bana hafifçe vurdu. "Ben paytak paytak işemem."

"Evet, öyle. Ama çok sevimli." Eğildim ve onu öptüm.

"İğrenç bir leke olduğumu düşünmediğin için teşekkür ederim. Çünkü ben öyle hissediyorum."

Bir elimi karnında gezdirdim ve göğüslerinden birini sıkmak için yukarı kaldırdım. "Sen bir tanrıçasın. Doyamıyorum."

Dokunduğumda inledi. "Dikkatli ol. Bebek kursunda meme ucu uyarımının doğumu tetikleyebileceğini söylediler. Ve bu çocuğa tahliye emri vermek için henüz çok erken."

"Durmamı ister misin?" Tekrar sıktım. "Hayır."

"Ben öyle düşünmemiştim."

Göğüslerine hak ettikleri tüm ilgiyi gösterebilmek için atletini çıkarmasına yardım ettim. Bir tarafını yoğururken, diğer tarafını buruşturdum ve yaladım.

"Tanrım, bu hiç adil değil," diye inledi. "O kadar hassasım ki neredeyse böyle boşalabilirim."

Bilmiyor muydum? Yalarken ve emerken elimi kalçalarının arasına kaydırды. Şişmiş ve ıslanmıştı.

"İşte benim güzel amcığım," diye mırıldandım onu okşarken. "Bu benim. Beni duyuyor musun?" "Evet."

İki parmağımı içine daldırdım. "Bu kimin amı?" "Senin."

"Tekrar söyle güzelim."

"O senin, Logan. Hepsi senin."

Parmaklarım daha derine gitti ve meme ucunu emdim. "İşte bu, benim."

İnleyerek, elime doğru sallanırken başını arkaya yasladı. Hızını ayarlamasına izin verdim, onu parmakladım

Ben onun sert pembe meme uçlarını okşayıp yalarken sabit bir ritim tutturdum.

Duvarlarının parmaklarımın etrafında titreşmesi uzun sürmedi. Vücudu titriyor ve zevk çılgınlıkları kulaklarıma müzik gibi geliyordu.

Ona bunu yaptıran adam olmak hoşuma gidiyordu.

Orgazmı azaldı ve parmaklarımı yavaşça dışarı kaydırdım.

"Bu konuda bu kadar iyi olman adil değil," dedi, sesi hala biraz soluksuzdu. "Bence senin için oldukça iyi işliyor."

"Doğru." Sikimi kavradı ve bana sert bir vuruş yaptı.

İnledim. Kahretsin, bu iyi hissettirdi. "Dizlerinin üzerine çök."

Hafif bir sırtıtlıla bana uydu, ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü ve ben arkasına geçerken sırtını kamburlaştırdı. Bana baktı, kızıl saçları omuzlarına dökülüyordu. İlk seferimiz gözümün önüne geldi; sarhoşken yaptığımız bir hata olduğunu düşündüğümüz şey.

Görünüşe bakılırsa, hiç de öyle değilmiş.

Kalçalarını kavradım ve ereksiyonumu ona doğru bastırdım. Daha da sertleşti, daha fazlasına ihtiyacı vardı. Bir orgazm asla yeterli değildi. Açgözlü kızımın onu tekrar boşaltmam için bana ihtiyacı vardı.

Memnuniyetle kabul ettim.

Yavaş bir hamleyle içine girdim. Orada durdum, onun sıcaklığıyla sarmalandım ve inledim. Ona doyamayacağımı söylediğimde ciddiydim. Bu her şeydi.

O her şeydi.

Kalçalarını tutarak dışarı çektim, sonra tekrar içeri ittim. Sert, parlayan sikimin ıslaklığının içinden kayışını izledim. Yavaşça hareket ettim, onu hissetmenin tadını çıkardım. Her uzun itişte hırıldıyordu.

"Bu amı çok seviyorum."

"O zaman daha sert sik."

Sırtarak kalçalarını yeniden kavradım ve sertçe içine girdim. Cevap olarak çıkardığı inilti beni coşturdu, kalp atışlarımı hızlandırdı ve kanımı kaydattı. Ona ihtiyacı olanı verdim, onu daha sert becerdim. Daha hızlı. Kaslarım esnedikçe ve kalçalarım sarsıldıkça ısı ve basınç arttı.

"İhtiyacın olan bu mu bebeğim?" Tekrar soktum. Sertçe. "Sikilmek mi istiyorsun?" "Evet," diye nefes aldı. "Daha sert."

"Zevkle," diye homurdandım, içeri ve dışarı daldım.

Onu acımasızca dövdüğümde etrafımda sıkıca kenetlendi. Orgazmının ilk nabzında inledim, gözlerim geri yuvarlandı. Vay anasını. Kendini çok iyi hissediyordu.

O tekrar boşalırken ben de doruk noktasının eşiğine gelmişim, sert ve kaba hamleler yapıyordum. Zevkle haykırdı ve hepsi çok fazlaydı. Kontrolümü kaybettim, içinde patladım.

İçine girip çıktıkça sikim tekrar tekrar zonkluyordu. Omzunun üzerinden baktı, boşalmamı izlerken dudağını ısırdı.

Bitirdim ve zor nefes alarak dışarı kaydım. Cara yataktan yuvarlandı ve tekrar tuvalete gitmek için ayağa kalktı. Ama benim onun için çoğunlukla bir orgazm aracı olduğum ilk günlerin aksine, yatağa geri döndü.

Aradaki fark gözümünden kaçmadı.

Kavga eksikliği de yoktu. Bazen hala birbirimizi kızdırmaktan zevk alıyorduk. Kıçına şaplak attım, saçını çektim ve göğsümde ve sırtımda yeni çiziklerle bitirdim.

Ama her zaman değil. Bazen böyle oluyordu. Sert ve tatmin edici, ama zevk için sevişmenin ötesine geçen bir şefkatle.

İnanılmazdı. Ne kaçırdığımı hiç bilmiyordum.

Onu kollarıma aldım, kendime yakın tuttum. Alnından öptüm ve kokusunu içime çektim.

Onu sevmiştim.

O da beni seviyor muydu? Kurduğumuz bu şey devam edecek miydi?

Bilmiyordum. Ama şimdilik, o benimdi.

CARA

T Bebek hala Caboose'daki yemekleri seviyordu. Bu restoranla ilgili ne olduğunu bilmiyordum ama şehirde her zaman güzel kokan tek yerd. Hamileliğim boyunca yemek konusunda ciddi iniş çıkışlar yaşamıştım ama köfte Caboose'dan bir sabit olmuştu.

Logan ve ben içeri girdik ve hemen klimanın varlığına minnettar oldum. Neredeyse sonbahar gelmişti ama hava hâlâ yazdan kalma gibiydi ve bu da hamile bir kız için her zaman çok sıcak olduğum anlamına geliyordu. Bar oldukça kalabalıktı, birkaç küçük grup insan konuşuyor ve gülüyordu. Bir çift bilardo oynuyor, toplar birbirine çarpıyordu. Daha sessiz olan restoran tarafında bir masa bulduk. Bir dakika sonra

Sonra babam geldi.

Doğum günümde şehre geldiğinden beri birkaç kez ziyaretime gelmişti. Bu sefer ben ona ulaştım ve akşam yemeğine davet ettim. Biz ona gelmeyi teklif ettik ama o Tilikum'a gelmekte ısrar etti, böylece arabayla gelmek zorunda kalmayacaktım. Babamla ilgili hâlâ çok karışık duygular içindeydim ama deniyor olması bir anlam ifade ediyordu.

Ben de öyleydim.

Oturdu ve garson siparişlerimizi almaya gelene kadar havadan sudan konuştuk. Logan, babamla klasik araba sevgisi de dahil olmak üzere birkaç ortak noktaları olduğunu keşfetmişti. Biz yemek yerken en sevdikleri modeller hakkında sohbet ettiler. Ben köftemin tadını çıkarırken onların konuşmasına izin vermekten memnundum.

Yemek sona erdi ve bazı şeyleri açığa vurma zamanımın geldiğine karar verdim.

"Bunun ne anlama geldiğini konuşabilir miyiz? Buraya gelmen ve bizimle vakit geçirmen?" Sorularım birdenbire ortaya çıkmıştı ama lafi dolandırmanın bir anlamı olduğunu düşünmüyordum. "Bu devam edecek mi?"

Babam çatalını yere bıraktı. "Evet, devam etmesini istiyorum. Ve torunumla tanışmak istiyorum. Eğer istersen."

Asıl soru buydu. Bebeğimle tanışmasına izin verecek miydim? Hatta belki de onun hayatının bir parçası olmaya? Bir parçam bu fikri sevdi. Büyürken babamı özlemiştim. Bebeğime benim sahip olmadığım bir şeyi verebilir miydim?

Ama gerçekten burada kalır mıydı?

Gözlerine baktım. "İstekli miyim bilmiyorum. Sana hakkını teslim edeceğim. Artık buradasın. Ama ben küçükken nerede olduğunu hâlâ bilmiyorum. Annemin işleri karıştırdığını anlıyorum. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Ama bu çocuğun hayatına öylece kaybolacak birinin girmesine izin veremem."

"Annen işleri sadece karmaşık hale getirmedi. Her şeyi imkânsız hale getirdi." "O kadar imkansız ki seninle ilk tanışmamı otuz yaşına bastığımda mı hatırlıyorum?"

Uzun bir süre beni izledi. "Hiçbirini hatırlamıyorsun, değil mi? Hayır, sanırım hatırlamazsın. Çok gençtin."

"Neyi hatırlayayım?"

"Sen üç yaşındayken, seni ben aldım. Seni geri aldıktan sonra yanına yaklaşmama izin vermediler."

"Ne?"

Logan elini bacağıma koydu, dokunuşu güven vericiydi.

"Bunu açıklamak çok zor, özellikle de size hiçbir şey anlatmadıysa." Derin bir nefes aldı. "En başından başlayayım. Annen ve ben bir lokantada tanıştık. Ben onun tipi değildim, o da benim tipim değildi ama aramızda kıvılcımlar vardı. Çıkmaya başladık ama sana daha önce de söylediğim gibi, ailesi onaylamadı. Hem de şiddetle. On sekiz yaşında iki çocuğa birlikte olamayacaklarını söylersen ne olur?"

"Gizlice dolaşıp arabasının arka koltuğunda seks mi yapıyorlar?" Logan sordu.

Babamın ağzı bir sırıtışla kapandı. "Onun gibi bir şey. Layla hamile olduğunu öğrendiğinde işler çirkinleşti. Ailesi gitmemi istedi. O da öyle. Kabul ediyorum, anneni iyi tanı mıyordum. Uzun süredir birlikte değildik ve gerçek yüzünü göstermeye başladığında gafil avlanmıştım."

Logan yüzünü buruşturdu.

"Büyükanne ve büyükbabanın çok parası vardı, bu yüzden annene nafaka vermemi istemediler. Sadece beni aralarından çıkarmak istediler ve sanki hapisten bedava çıkma kartı almışım gibi davrandılar. Ama sen benim kızımydın. Bırakıp gitmek istemedim."

"O zaman neden yaptın?" diye sordum.

"Bana izin verdiği sürece hayatında kaldım. Başlarda seni görmek için mücadele etmem gerekti ama her seferinde pes etti ve gelmeme izin verdi. Sonunda bir rutine girdik. Seni geceleyin götürmeme izin vermiyordu ama haftada bir kez gelip seni alabiliyor ve seninle vakit geçirebiliyordum.

"Ama zaman geçtikçe senin için endişelenmeye başladım. Annen seni kulüplere ve partilere götürüyor ve barmenlere ya da yiyecek içecek görevlilerine bırakıyordu. Bir keresinde seni aldığımda kulak enfeksiyonun vardı. Annen seni doktora götürmemişi çünkü öfke nöbeti geçirdiğini düşünüyordu."

Sertçe yutkundum. İnsanlara çocukluğumun sayamayacağım kadar çok kez berbat geçtiğini kayıtsızca söylemişim. Ama bunu onun bakış açısından duymak midemi bulandırdı.

"Kulak enfeksiyonu olayından sonra bir kenarda durup daha fazla ihmal edilmene izin veremezdim. Tek velayet için başvurdum. Tabii ki annen bunu bir savaş ilanı olarak algıladı. Evine kısa ziyaretler için bile olsa seni görmeme izin vermedi. Bir gün beni geri çevirmesine ve taşınmış olmasına rağmen ziyarete geldim. Nerede olduğunu bile bilmiyordum."

"Aman Tanrım," dedim.

"Senin velayetini yasal olarak almak için elimden gelen her şeyi yaptım. Ama sonunda büyükanne ve büyükbabanın o kadar çok parası ve nüfuzu vardı ki onları yenemedim. Avukatım sonunda seninle görüşebildiğim için kendimi şanslı saymamı söyledi. Seni bir daha görmemem için ellerinden geleni yaptılar."

"Ama yine de bazı ziyaretler yaptınız?" Ben sordum.

"Ben yaptım." Bir an durakladı ve elini sakalının üzerinde gezdirdi. "Ve bir gün, seni eve getirmek yerine, seninle birlikte ayrıldım."

Ona bakakaldım. Bunu nasıl hatırlamıyorum?

"Üçüncü doğum gününden hemen sonraydı. Kendi kızımı kaçırmayı planlamamıştım ama o akşam seni eve götürme vakti geldiğinde kendimi Los Angeles'tan çıkarken buldum."

"Beni nereye götürdün?"

"Doğuya yöneldik ve Nevada'da küçük bir kasabada durduk. Büyükannen ve büyükbaban izimizi bulana kadar orada birkaç ay mutlu bir şekilde yaşadık. Ve sen benim tam bir canavar olduğumu düşünmeden önce, iyi olduğunu bilsin diye annene resimli mektuplar gönderdim. Mektupları aileme postaladım, onlar da annene gönderdiler. Ama sonunda, kanun beni yakaladı. Bunu yapmak için iyi bir nedenim olması önemli değildi; bu yine de adam kaçırmaydı."

"Ve ondan sonra beni görmene izin verilmedi."

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ve dürüst olmak gerekirse, denemedim. Velayet davası beni maddi olarak mahvetti ve seni o şekilde kaybetmek beni neredeyse yıkıyordu. Belki de seni almakla hata ettim. Tek istediğim seni korumaktı. Ama dürüst olmak gerekirse, tek pişmanlığım başarısız olmam."

"Neden bana hiç söylemedin?"

"Bir yetişkin olduğunda ve nihayet sana ulaşabildiğimde, ne bildiğin ya da benim hakkımda ne düşündüğün hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sen on sekiz yaşındayken ilk etkileşimimiz pek de iyi gitmedi."

Bu konuda haklıydı. İlk aradığında ona bağırmış ve telefonu kapatmıştım. Dramatik bir şekilde. Birkaç ay sonra tekrar denedi ve bu sefer gerçek bir konuşma yaptık. İrtibatta kalabileceğimiz konusunda anlaşmıştık ama yine de onunla aramıza mesafe koymuştum.

"Ondan sonra seninle nasıl bir ilişki kuracağımdan emin olamadım," diye devam etti. "Annemin ne kadar deli olduğunu biliyordun ve benim de onun gibi olabileceğimi düşündün."

"Öyle de denebilir. Sana daha önce de söylediğim gibi, yapılacak en iyi şeyin bana gelmene izin vermek olduğunu düşündüm. Eğer beni hayatında istiyorsan, bana haber vermeliydin. Her zaman müsait olduğumu bilmeni sağlamaya çalıştım."

"Bu yüzden bana doğum günü kartları gönderdin."

"Evet. Yeterli değildi. Bunun farkındayım. Ama bu beni bugüne getirdi. Bu yüzden şimdi buradayım."

"Keşke bilseydim," dedim ve Logan masanın altından bacağımı sıktı. "Beni senin umurunda olmadığına ikna etti."

"Cara, böyle büyümek zorunda kaldığın için çok üzgünüm. Denediğimi söylemek benim için yeterli değil. Denedim ama daha fazlasını yapmalıydım. Bir şekilde geri dönüp senin için tekrar savaşmalıydım. Yeterince çaba göstermediğim için ve kapına gelmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

Boğazım düğümlendi ve gözlerim buğulandı ama hamileliğimin önceki dönemlerinden farklı olarak kontrolsüz gözyaşlarına boğulacakmışım gibi hissetmiyordum.

"Yanımda olacağını bilmem gerek," dedim sesimi sabit tutmak için elimden geleni yaparak. "Tatillerde ve doğum günü partilerinde ortaya çıkacağını ve normal büyükanne ve büyükbabaların yapması gereken her şeyi yapacağını."

"Sana söz veriyorum, geleceğim. Hoş karşılandığım sürece orada olacağım."

Logan'a döndüm. Bu sadece benim kararım değildi. "Sen ne düşünüyorsun? Çocuğumuzun dedesi olmalı mı?"

"Evet." Eğildi ve alnımdan öptü, sonra babama döndü. "Ama açık konuşayım. Bence sen dürüst bir adamsın, ama eğer yanırlsam ve kızıma ya da çocuğumuza zarar verirsen, işin biter."

Babam başını salladı. "Bu adil."

Babama döndüm. "Teşekkür ederim, baba."

Gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu ve elimi sıkmak için uzandı. "Teşekkür ederim, Cara. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Belki çılgıncaydı ama ona inandım.

İşimizi bitirdik ve hesabı ödedik. Logan ben tek kelime etmeden oradan çıkmam gerektiğini anlamış gibiydi. Düşünmem gereken çok şey vardı. Babamla vedalaştık ve Logan beni dışarı çıkardı.

"Neye ihtiyacın var?" diye sordu, sırtımda daireler çizerek.

"Dondurma," dedim hiç tereddüt etmeden.

"Hoşuma gitti. Yürümek mi yoksa araba kullanmak mı istersin?"

Güneş batarken hava serinlemeye başlamıştı ve kuşlar cıvıldıyordu. Güzel bir akşamdı.

"Hadi yürüyelim."

Kolunu uzattı ve ben de elimi dirseğinin kıvrımına sıkıştırdım. Zany Zebra uzakta değildi ve şehirdeki en iyi dondurma oradaydı. Hamile halimle bile bunu başarabilirdim.

Hala huckleberry var mı diye merak ettim. Bebeğin huckleberry dondurmasına ihtiyacı vardı.

Logan boğazından kısık bir ses çıkardı ve ben de kaldırıma baktım. Josiah ve Zachary Haven bize doğru yürüyordu. Damarlarımda bir öfke parıltısı dolaştı ve Logan'ın kolunu daha sıkı kavradım.

Şerefsizler.

Bizden kaçmak için caddenin karşısına geçerler diye düşündüm ama gelmeye devam ettiler ve durdular, kaldırımı kapattılar.

"Bailey," dedi Josiah ve bunu bir selamlama olarak mı yoksa bir hakaret olarak mı söylediğini anlamak zordu. "Ne istiyorsun lan sen?" Logan sordu.

"Büyükannenle biraz mantıklı konuşmalısın," dedi. "Buradaki kötü adam ben değilim. Ona bir çıkış yolu sunmaya çalışıyoruz."

Öne doğru atılmaya çalıştım ama Logan'ın kolu demir gibi sert bir şekilde bükülerek beni geri çekti. "Yüzünü pençelemek istiyorum," dedim. "Lütfen yüzünü pençelememe izin ver." Josiah'nın gözleri önce bana, sonra Logan'a kaydı. Zachary sadece eğlenmiş görünüyordu. Sikler.

"Kötü adam sen değil misin?" Logan sordu. "Kelimenin tam anlamıyla yaşlı bir kadından faydalanmaya çalışıyorsunuz." "Ondan faydalanmaya çalışmıyoruz."

"Ciddi misin? Mali sorunları olduğu duyuluyor ve sen de satması için baskı yapıyorsun. Eminim sadece onun iyiliğini düşünüyorsundur."

"Eğer lanet olası ailen seni dinlerse bu herkes için iyi olabilir."

"O satmıyor," dedim. "Ne yapmamız gerektiği ya da kaç dağ yerinden oynatmamız gerektiği umurunda değil. Böyle bir şey olmayacak. Orası onun evi."

Kafasında bir delik açabilmeyi dileyerek Josiah'ya ters ters baktım. Zachary tüm bu olanlardan sıkılmış gibi kollarını gelişi güzel kavuşturdu. Bakışlarımı ona çevirdim ve o da gözlerini kaçırdı.

Tırnaklarımla gözlerini oymak istedim. Ama Logan'ın kolundaki gerilim azalmadı ve beni onlara yaklaştırmayacağını biliyordum.

Josiah sanki mantıksız davranan Logan'mış gibi derin bir iç çekti. "Bakın, bize satabilir ya da eninde sonunda mülkü açık artırmaya çıkacak. En azından bu şekilde süreç üzerinde biraz kontrolü olur."

Logan, "Onun arazisini ele geçirebileceğini düşünüyorsan delirmişsin," dedi. "Bu kişisel bir mesele değil."

"Cehennem gibi değil. Aramızdaki her şey kişisel, pislik."

Bir an için Josiah Logan'a saldırırcakmış gibi göründü. Elleri yumruk haline geldi ve Logan sanki beni arkasına almaya hazırmış gibi ince bir adım attı.

Ama Josiah'nın sırtı dikleşti ve yumrukları açıldı. "Akıllıca olanı yap, Bailey. Yolumuzdan çekil."

"Bu bir tehdit mi?" Logan sordu.

"Evet," dedi Zachary. "Bu lanet olası bir tehdit."

Josiah kardeşine baktı, sonra arkalarını dönüp geldikleri yoldan geri gittiler. "İkisini de mahvedeceğim," dedim dişlerimi sıkarak. "Bütün ailelerini mahvetmek istiyorum."

"Sakin ol Kaplan," dedi Logan. "Zachary Haven saçmalıyor. Gram'a istedikleri kadar baskı yapabilirler. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğiz."

Arkalarından ters ters baktım. Gram'a bir şey olmasına izin vermeyecektik. Bu konuda söyleyecek bir şeyim varsa olmaz.

LOGAN

A Josiah ve Zachary'yle karşılaşmanın verdiği hınç, Cara'nın dondurmasını alıp eve döndükten sonra bile içimde kaldı. Bunun olmasına çok kızmıştım. Gram'in başı dertte olduğu ve bunu düzeltemediğimiz için kızgındı. Ve lanet olası Haven'ların durumdan yararlanmak.

Belki de Cara'nın onları serbest bırakmasına izin vermeliydim.

Ayaklarını kucağıma koyarak kanepenin bir ucuna oturdu. Dalgınca ayaklarından birini ovaladım, hâlâ kara kara düşünüyordum. Josiah ve Zachary'nin söylediklerini anlatmak için kardeşlerime mesaj attım. Hepsi de en az benim kadar kızgındı.

Bir çözüme ihtiyacımız vardı.

Belki aptalcaydı ama Montgomery hazinesini düşünüp duruyordum. Cinayet kulübesinde başka bir şey olup olmadığını merak ettim. O sincap oymasını bir yerde görmüştüm.

Sembolün bir sincap olması, bunun büyük bir şaka olup olmadığını merak etmeme neden oldu. Çünkü cidden, bir sincap mı? Bu da neydi böyle?

Ama bu Tilikum'du.

Levi'yi benimle gelip kontrol etmesi için ikna etmem gerekiyordu. Cara'ya sorsam muhtemelen giderdi ama yol çok engebeliydi. Zaten yeterince rahatsızdı. Ona bunu yaşatmak istemedim.

Ona bir göz attım. Yumuşak lamba ışığı tenini parlatıyor, kızıl saçlarını ışılatıyordu. Benim belalı kaplanım.

"Ne?" diye sordu. "Çok güzelsin."

Gözleri uzaklaştı ve ayaklarını kucağımdan çekti. "Neyin var?" diye sordum. diye sordum.

Cevap vermedi. Sadece başını salladı.

"Babanı mı düşünüyorsun?"

"Evet, ama..."

"Ama ne?"

Ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü. "Bugün bana söylediklerini duymak pek kolay olmadı ama hiçbirini beni şaşırtmadı. Beni ihmal ettiğini biliyordum ve tabii ki onun hayatını çekilmez hale getirecekti."

"Seni bu şekilde alması oldukça çılgınca."

"Beni elinde tutabilseydi hayatım çok farklı olurdu. Kim olduğumun ne kadarının onun sayesinde olduğunu merak etmeden duramıyorum."

"Hayatınız çok farklı olabilirdi. Belki daha iyi olurdu. Ya da belki senin göremediğin şekilde daha kötü olurdu. Ama kim olduğun sadece annenle ilgili değil."

Kollarını kavuşturarak sırtı bana dönük olacak şekilde yer değiştirdi. Bu ince bir hareketti ama söylediği her şeyden daha yüksek sesle konuşuyordu. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Konuş benimle, Tiger."

"Sadece sana deli Cara gibi davranmamaya çalışıyorum."

"Neden? Seni rahatsız eden ne?"

"Bilmiyorum."

"Gerçekten bilmiyor musun, yoksa bu konuda konuşmak zor mu geliyor?"

"Bunu neden yapıyorsun?" Etrafında döndü. "Nasıl oluyor da beni çıldırtan Logan Bailey'le aynı kişi olabiliyorsun ve ben kendimi sebepsiz yere parçalanmaya hazır hissederken sen nasıl bu kadar sakin ve makul olabiliyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi sesi yükselerek. "Bana bir baksana. Bebek sahibi olmama haftalar kaldı. Ben, Logan. Kulak enfeksiyonunun davranışsal bir sorun olduğunu düşündüğü için çocuğunu doktora götürmeyen bir kadının kızı."

"Sen o değilsin."

"Hayır, değilim ama beni o büyüttü. Babam bir şeyler uydurmuyordu. Gerçekten de kulüplere ve partilere giderek büyüdüm. İlk bebek bakıcılarım barmenlerdi. Annemde bir aktörün kucağında oturup sigarasını tutarken çekilmiş bir fotoğrafım var. Beş yaşındaydım. Ama birkaç hafta içinde elime bir bebek verip yollayacaklar ve onu normal bir insan gibi yetiştirmemi mi bekleyecekler?"

"Sadece sen değil. Biz. Bunu tek başına yapmak zorunda değilsin." "Ama ya yaparsam?"

"Bu da ne demek şimdi?"

"Bunun gerçekten ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" Kaşlarım çatıldı. "Ne? Biz mi?"

"Evet, biz."

Sinirlerim tepeme çıktı ve hayal kırıklığı içinde yumruklarımı sıktım. "Ne oluyor lan, Cara? Bana güvenmen için ne yapmam gerekiyor?"

"İkimiz de sorunun sen olmadığını biliyoruz."

Ayağa kalktım. "O zaman sorun ne?"

Hemen cevap vermedi. Sadece pencereye döndü ve ağlamanın eşiğinde olduğu gerçeğini gizleyebilecekmiş gibi gözlerinin altını kaydırdı. Bana deli Cara gibi davranmamaya çalıştığını söylemişti ve ben burada onu dürtüyordum. Ama yapmak zorundaydım. Beni kendinden uzaklaştıramayacağını bilmesi gerekiyordu.

Belki de kardeşlerim arasında en inatçı olan bendim.

"Ne yaptığınızı anlıyorum," dedim. "İşe yaramayacak." "Ne yapıyorum ben?"

"Beni dışarı itmeye çalışıyorsun. Anlamıyor musun? Anlayamazsın. Ben zaten içerideyim."

Döndü ve gözlerimle buluştu. Onun ki akmamış gözyaşlarıyla parlıyordu ve ifadesindeki kırılganlık beni neredeyse çözüyordu.

"Deniyorum," diye fısıldadı. "Gerçekten deniyorum. Ve sana güveniyorum. Sadece kendime güvenmiyorum." "Neden?"

"Sana çok fazla olduğumu söylediğimde, her zaman öyle olmadığımı söylüyorsun. Ama öyle olmam ne kadar sürecek? Bir tartışmadan, bir patlamadan sonra mı? Ve bu senin hatan bile olmayacak. Benim hatam olacak."

Tekrar."

"Yine mi? Sen neden bahsediyorsun?"

Bir an sessiz kaldı. Onu kollarıma almak istedim ama daha iyisini biliyordum. Dışarı çıkarması gereken bir şey vardı ve bunu kendi şartlarıyla yapmasına izin vermeliydim.

Ama geri adım atmıyordum. Söylediklerimde ciddiye dim. İçerideydim ve hiçbir yere gitmiyordum. "Birbirimizden nefret etmemiz benim hatam," dedi sonunda.

"Ne?"

"İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyor musun?"

"Elbette biliyorum. Az önce sarhoş bir sürücü sana çarptı. Nasıl unutabilirim ki?"

O zamanlar gönüllü olarak çalışıyordum - hala üniversitedeydim. Otoyolda bir adam ona yandan çarpmıştı ve ilk müdahale edenlerden biri ben olmuştum. İkisi de şanslıydı. Yaralanmamışlardı. Ama anlaşılır bir şekilde sarsılmıştı.

"Birkaç gün sonra seni kampüste gördüm," dedi. "Beni öğle yemeğine davet ettin ve beni düşündüğünü söyledin. İyi olup olmadığımı merak ediyordun."

"Senin için endişelendim."

"Sen sadece..." Sözlerini yarıda kesti. "Çok iyiydin. Komik, seksi ve çok kahramandın. Orada oturmuş seninle konuşuyordum ve düşündüm ki, aman Tanrım, işte bu benim gerçekten yapabileceğim türden bir adam..."

Sessiz kaldım ve devam etmesini bekledim.

"Ödüm bokuma karıştı," dedi. "Beni çok korkuttun. Çünkü hayatımın o noktasında, ne zaman iyi bir şeylere sahip olduğumu düşünsem, dibe vuruyordum. Çıktığım her erkek, kurduğum her arkadaşlık, annemin iyiye gittiğini düşündüğüm her an. Ve sen oradaydın, bu ateşli itfaiyeci... her şeydin. Ama kendimi senin de herkes gibi beni mahvedeceğine inandırdım. Beni incitmeni beklemek istemedim, bu yüzden bir şansımız bile olmadan bunu sabote ettim."

"Seni bir sonraki görüşümde farklı biri gibi görünmenin nedeni bu mu?"

Başını salladı. "Sana karşı tam bir sürtük gibiydim. Kendimi savunmam gerekirse, o zamanlar iyi bir durumda değildim. Buraya yeni taşınmıştım, Grace'le arkadaş olmadan önceydi ve o zamandan beri çok terapi gördüm. Bu bir mazeret değil; sadece gerçek. O zamanlar şimdikinden çok daha berbat durumdaydım. Yaptığım şeyin çok mantıklı olduğunu düşünüyordum."

"Sana zarar vermeyeyim diye beni uzaklaştırdın."

"Aynen öyle. Hayatına devam edeceğini düşünmüştüm. Ama yapmadın. İki katına çıktın ve birbirimizi bir sonraki görüşümüzde hemen karşılık verdin. Ben de kendimi yine de senden nefret ettiğime ikna ettim."

Bir parçam ona kızmak istiyordu. Beni nasıl başından savdığını hatırladım. Ciddi bir Jekyll ve Hyde saçmalığı olmuştu. Onun deli olduğunu düşünmüştüm. Ama o haklıydı: Ben de ona bir pislik gibi davranarak karşılık vermiştim. Ona benden hoşlanması için hiçbir neden vermemiştim.

Ama kızgın değildim. Onu şimdi anlıyordum. Her zaman diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Çünkü onun için her zaman öyleydi.

Bu sefer değil.

Omuzlarından tuttum ve yüzünü bana dönmesi için çevirdim, sonra parmaklarımı saçlarının arasına sokarak yüzünü yukarı kaldırdım. "Şu anda çeneni kapatıp beni dinlemeni istiyorum."

Dudakları aralandı ama bir şey söylemedi.

"Seni seviyorum. Seni tüm çılgın ihtişamınla seviyorum. Seni kızgın olduğun ve ortalığı birbirine kattığın zamanlarda da seviyorum, kafama masaj yaptığın ve göğüslerine sarılmama izin verdiğin zamanlarda da seviyorum. Beni kendinden uzaklaştırmana gerek yok, çünkü seni hayal kırıklığına uğratan bir sonraki kişi ben olmayacağım. Sana asla zarar vermeyeceğim ve seni asla terk etmeyeceğim çünkü sen benimsin."

Gözleri büyüdü ve ağzı cevap verecekmiş gibi hareket etti ama sözünü kestim. Ben

Bitti.

"Seninle evlenmek istiyorum, Cara. Yeterince açık mı? Evlenmek ve bu çocuğu birlikte büyütmek istiyorum. Hayatımın geri kalanında her sabah senin yanında uyanmak istiyorum."

"Benimle evlenmek mi istiyorsun?"

"Evet, seninle evlenmek istiyorum. Bir aile olmak istiyorum."

Kalbim göğsümde öfkeyle çarptı ve içimi bir korku kapladı. Az önce her şeyimi ortaya koymuştum. Ruhumu ona bağlamıştım. Ve onun ne söyleyeceğinden tam olarak emin değildim.

"Ben de seni seviyorum," dedi, kelimeleri aceleyle döküldü. "Seni çok seviyorum. İlk tanıştığımızda her şeyi mahvettiğim için özür dilerim. Senden asla nefret etmedim."

Yüzünü tuttum ve onu öpmek için eğildim. "Sadece seninle birlikte olanın ben olmamasından nefret ediyordum." "Başka biriyle çıktığında da nefret ediyordum."

Onu tekrar öptüm. "Sana başka birinin dokunduğunu bilmekten nefret ediyordum."

"Seni seviyorum." Öpücükler arasında konuşmaya çalışıyordu. "Beni deli ediyorsun ama seni çok seviyorum."

"Sen de beni deli ediyorsun. Buna bayılıyorum. Ama bana cevap vermelisin." "Neye cevap vereyim?"

Onu öpmeyi bıraktım ve gözlerinin derinliklerine baktım. "Benimle evlenir misin? Bana evlenilecek biri olmadığını söyleme. Bu saçmalığı daha önce de söylediğini duydum. Bırak artık. Bu senin boktan çocukluğunla ya da benimkinin üzücü kısımlarıyla ilgili değil. Bu sen ve ben, tam burada, şu anda. Seni seviyorum ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum. Benim için önemli olan tek şey bu."

"Evet, seninle evleneceğim." Gözyaşları yanaklarından süzülüyordu ve konuşmakta zorlanıyor gibiydi. "Senin karın olacağım, bu bebeği doğuracağız ve bir daha benden nefret etmemen için elimden geleni yapacağım."

Onu öptüm, ağzına karşı gülümsedim. "Kaplan, senden hiç nefret etmedim. Asla da etmeyeceğim." Gerçek buydu. Biz bir aileydik. Ve Cara benimdi.

CARA

T

Otoyolda Echo Creek'e doğru ilerlerken bebeğin ayağı -ya da dirseği ya da belki dizi; gerçekten bilmiyordum- beni dürttü. Dalgınca o noktayı ovuşturdum. Garip hissettirmekten çok acıtmıyordu. Elbette, içimde koca bir insan olduğu gerçeği

Garip.

İlk kez değil, neye benzediğini merak ettim. Ve kız mı erkek mi olduğunu. İçgüdülerim her zaman erkek olduğunu söylüyordu, ancak içgüdülerimin güvenilir olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yakında öğrenecektim. Doğum tarihime üç haftadan az bir süre kalmıştı.

Ama artık bu konuda endişeli değildim. Çok uzun zamandır ilk kez hiçbir şey için endişelenmiyordum. Doğum yapma ihtimali beni geriyordu -kim beni suçlayabilirdi ki- ama o bile beni gerginlikle düğümlemiyordu.

Her şey yoluna girecekti.

Logan bana evlenme teklif ettiğinden beri alışılmadık bir huzur duygusu beni ele geçirmişti. Evlenmek isteyeceğimi hiç düşünmemiştim. Dürüst olmak gerekirse buna oldukça karşıydım. Ama elbette Logan'la evlenecektim ve bunun nedeni birlikte bir bebek sahibi olmamız değildi. Bunu o söylemişti. Ben onun çocuğuydum. O da benim. Bu kadar basitti.

Biz bir aileydik.

Logan ve ben, ikimizin de çocukken deneyimlemediği bir aile yaratacaktık. Bunu bilmek -o ve benim iki insanın olabileceği kadar sağlam olduğumuza gerçekten inanmak- korkularımın her birini hafifletti. Ebeveynlik kolay olmayacaktı. Evlilik de kolay olmayacaktı. Ama artık başarısızlıktan -ya da ihanetten- o kadar korkmuyordum ki onu kendimden uzaklaştırma ya da her zaman arzuladığım bağlardan kaçınma ihtiyacı hissediyordum.

Beni sevmesine izin verebilirdim. Ve ben de onu sevebilirdim. Beni delirttiğinde bile.

Belki de özellikle beni delirttiği zaman.

Sırtım bugün beni her zamankinden daha fazla rahatsız ediyordu. Koltuğumda kayarak rahat etmeye çalıştım. Yağmur ön cama vuruyordu, bu yüzden silecekleri açtım, ardından telefonumun Bluetooth'unu bağlamak için düğmeye bastım ve çalma listemi başlattım.

Logan bugün Levi ile bir yere gitmişti. Levi onu aldı, ben de Logan'ın Explorer'ını ayak işlerine götürdüm. Tilikum'un yaklaşık otuz dakika dışındaki Echo Creek kasabasındaki bir dükkândan çocuk odası için bir sallanan sandalye alacaktım. Bu sandalyede çok iyi bir fiyat bulmuştum -bakın bana, para konusunda ne kadar sorumluluk sahibiyim- ve dükkândaki insanlar sandalyeyi arkaya yükleyebileceklerini söylemişlerdi. Parmağımı bile kıpırdatmama gerek kalmayacaktı. Logan ve Levi onu içeri getirecek ve çocuk odasına kuracaklardı.

geri döndüler.

Grace de benimle gelmeyi planlıyordu -bir öğleden sonrayı değerlendirebilirdik- ama Charlie dış çıkartıyordu ve önceki gece pek uyumamıştı. Onun uykusuz bir gece geçirmesini istemezdim ama Charlie'nin bazen gerçekten ağlayan gerçek bir bebek olduğunu bilmek biraz olsun rahatlatıcıydı. Her zaman çok mutluydu, çocuğum doğduğunda beni bir şoka hazırladığını düşündüm.

Sevgilimi özlemiştim ama umurumda değildi. Bu artık bizim hayatımızdı. Kocas ve bebeğiyle mutlu mesut yaşıyordu. Yakında ben de öyle olacaktım.

Dolambaçlı dağ otoyolunda hızla ilerlerken kocalar hakkında düşünmek beni düğünler hakkında düşünmeye itti. Ne tür bir düğün istiyordum? Bir düğün istiyor muydum? Logan hemen o anda belediye binasına gitmeye hazırды. Yasal kısmı istediğimiz zaman yapabileceğimizi ve kutlamak için herkesle birlikte bir parti verebileceğimizi söylemişti. Ama eğer büyük bir düğün istiyorsam, buna da hazırды.

İtiraf etmeliyim ki, onun fikrini sevdim. Özellikle bir düğün istemiyordum. Sadece Logan'la evlenmek istiyordum. Ayrıca, bu göbekte kendimi bir gelinliğin içine tıktıramazdım. Bebek doğmadan önce evlenmek konusunda endişelendiğimden değil. Henüz hamile değilken bebek sahibi olduğum için beni yargılayanlar

Evli olan sikimi yalayabilir.

Telefonum çaldı, ben de Bluetooth üzerinden cevaplamak için direksiyon simidindeki düğmeye bastım. Arayan Grace'ti.

"Merhaba, benim pofuduk kuzum. Charlie sonunda uyudu mu?" "Evet, Tanrı'ya şükür. Zavallı küçük adam perişan haldeydi." "Senin de uyuman gerekmiyor mu?"

"Uzanıyorum ama uyuyamıyorum. Ayrıca seni özledim, o yüzden arayayım dedim." "Ben de seni özledim."

"Yolda mısın?"

"Evet, birkaç dakika önce ayrıldım."

"Kasabaya vardığında şaraphaneye uğramalısın."

Direksiyonu tutuşumu düzelttim. "Boo, ben hamileyim. İçki içmem." Güldü.

"Biliyorum. Ama düğün için harika bir yer. Sadece söylüyorum."

"Burası çok güzel bir yer. Ama dürüst ol. Geleneksel bir düğün yapmasaydık büyük bir hayal kırıklığına uğrar mıydın?"

"Hiç de değil. Sizi ne mutlu ediyorsa onu yapmalısınız. Ben sadece kavga etmeyi bıraktığınız ve birlikte olduğunuz için heyecanlıyım."

"Kavga etmeyi bıraktığımız için heyecanlı olduğumu mu söylüyorsun?" "O da var."

"Tanrım, Grace, gerçekten bir Bailey mi olacağım?" "Gerçekten olacaksın."

"Bu nasıl oldu?"

"Hep böyle olması gerekiyordu, tatlım."

"Görünüşe göre ikimiz için de. Cara Bailey. Onu Miles'tan daha çok sevmem garip mi? Çünkü Cara Miles'ı gerçekten sevmiştim. Lezbiyen olmayan platonik seksiz evlilik fikrimizin çok parlak olduğunu düşünmüştüm. Ama sonra bu adamlar işin içine girdi."

"Cara Bailey isim mükemmelliğinin timsali. Şimdi tek yapmanız gereken bebeğe ne isim vereceğinize karar vermek."

"Hatırlatmayın bana. Logan'ın son önerisi erkek olursa Broseph'ti. Şaka yapıp yapmadığını bile bilmiyorum."

"Muhtemelen hayır."

Oğlumuz olursa ne isim koyacağıma dair bir fikrim vardı ama henüz Logan'a bahsetmemiştim. Hâlâ aklımda dönüp duruyor, bu konuda ne hissettiğime karar vermeye çalışıyordum.

"Eğer kız olursa, başımız daha da büyük belaya girer. Bırakın ikimizin de sevdiği bir ismi, ikimiz de sevdiğimiz bir isim bulamayız."

"Büyükanne ne düşündüğünü sordun mu? Çünkü o genelde haklıdır." "Biliyor musun, sormadım. Belki eve dönerken ona uğrarım."

"Bu harika bir fikir. Eminim sizi görmeyi çok isteyecektir."

Gram'a kazık atan muhasebeciden tatlı bir intikam almaya çok yakın olduğumdan bahsetmedim. Benim güzel tavus kuşumun bilmediği şey ona zarar vermezdi.

Ve eğer bilmiyorsa, beni durduramazdı.

"Sallanan sandalyeyi aldıktan sonra onu arayacağım. Bu arada, ben dışarıdayken bir şeye ihtiyacın var mı?"

"Teşekkürler, ama sanmıyorum. Önümüzdeki hafta şaraphaneye ailemi ziyarete gideceğim. Tüm kuzenleri bir araya getireceğiz."

"Miles ailesiyle akşam yemekleri artık tüm o çocuklarla birlikte kaos olmalı."

"Çok fazla çocuk var," dedi gülerek. "Ama bu inanılmaz. Ve düşünün, birkaç yıl içinde Gram's'da da böyle olacak."

"Haksız değilsin."

Evan ve Fiona ile Gavin ve Skylar'ın *henüz* çocukları olmamıştı. Hepimiz olacaklarını biliyorduk. Ve eğer dört çift de ebeveyn olursa, özellikle de birden fazla çocuk sahibi olursa, Bailey klanı hızla çoğalacaktı. Ve kim bilir, belki de Levi sonunda bir yuva kurar ve Bailey bebek patlamasına katkıda bulunurdu.

Bu durum Gram'ın arazisini elinde tutmasına yardım etme konusunda beni daha da kararlı hale getirdi. Bu sorunu ortadan kaldıracak fonlara sahip olmadığım için hala kızgındım. Ama ona yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Gitmene izin vermeliyim," dedi Grace. "Gözlerimi kapatacağım ve Charlie'nin iyi bir uyku çekmesini umacağım."

"Biraz dinlen. Seni seviyorum." "Ben de seni seviyorum."

Aramayı sonlandırmak için düğmeye bastım. İki saniye geçmeden Logan'ın numarası ekranda belirdi. "Merhaba."

"Selam, güzelim. Yola mı çıktın?"

Bebek yine tekmeledi. Koltuğumda kayarak rahat etmeye çalıştım. Sırtım beni öldürüyordu. "Evet. Ne oldu?"

"Yok bir şey. Sadece sesini duymak istedim."

"Çok mu yapışkan? Gerçekten o çifte mi dönüşüyoruz?"

Güldü ve alçak sesiyle omurgamdan aşağı hoş bir ürperti yayıldı. "Biz kesinlikle o çiftiz. Eşleşen pijamalarla bir Noel kartı tahmin ediyorum."

Nefesim kesildi. "Sözünü geri al."

"Bebeği de. Ren geyiği kulaklarımız ve kırmızı burunlarımız olacak." "Sen asla yapmazsın."

"Onları sipariş edilmiş say."

"İyi ama karda poz vermek zorundayız. Annem bundan nefret edecek."

"Tamamdır. Dinle, telefonum burada pek iyi çekmiyor ama eve döndüğünde beni ara."

"Ben iyiyim. Burası Echo Creek, Mars değil." "Yani? Grace'e söyle mutlaka arasın."

"Grace gelemedi. Charlie'yle bütün gece çalıştı, o yüzden evde biraz dinleniyor." "Tek başına mısın?"

Güldüm. "Bu kadar telaşlanma. Bir kasaba ötede araba kullanıp tekrar evimin yolunu bulabilecek kapasitedeyim."

"Öyle olduğunu biliyorum ama sen benim kıızımsın ve bebeğimi taşıyorsun ve ben yanımda olmadığımda senin için endişeleniyorum."

Bu beni gülümsetti. Onunla bu konuda dalga geçiyordum ama korumacı tavrını seviyordum. "Tamam. Eve döndüğümde seni ararım."

"Güzel. Seni seviyorum, Tiger."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım. Ve gülümsemeden duramadım.

Sadece sesimi duymak istedim. Ne kadar aptalca değil mi? Ama ben sevdim.

Yolun karşısındaki bir hareket beni düşüncelerimden kopardı. O kadar hızlı oldu ki, tepki verecek zamanım bile olmadı. Bir geyik korkulukların üzerinden atladı ve önümde durdu.

Frene basarken ellerim direksiyonu sıkıca kavradı. Ama yavaşlamadım.

İçgüdüsel olarak, frene basarak hayvandan kaçınmak için direksiyonu kırdım. Sanki orada değillerdi.

Geyik hareket etmedi ve ona çarpmaktan kıl payı kurtuldum. Lastikler yağmurdan ıslanmış kaldırımda patinaj yaptı. Çok hızlı gidiyordum ama yavaşlamam mümkün değildi ve SUV'nin ön tarafı otoyolun diğer tarafındaki korkuluklara çarptı.

Bir an için ne olduğunu anlayamadım. Her şey mide bulandırıcı bir kasırgaya dönüştü. Dünya hızla akıp giderken ve ben kabinin içinde savrulurken metaller çatırdıyor ve sıyrılıyordu.

Ve tek düşünebildiğim bebeğimdi.

Lütfen, lütfen bebeğin zarar görmesine izin verme. Lütfen, lütfen.

Sonunda durdum ve içime bir sessizlik çöktü. Neredeydim ben? Titriyordum ve yönümü şaşırmıştım, kalbim hızla çarpıyordu. Setin üzerinden mi geçmiştim?

Az önce ne olduğunu anlamam birkaç saniye sürdü. SUV bir tepeden aşağı yuvarlanmıştı ve ön camı çatlamıştı. Herhangi bir acı hissetmiyordum ama damarlarımda dolaşan adrenalin miktarı henüz herhangi bir yaralanma hissetmeyebileceğim anlamına geliyordu.

Ama en büyük endişem bu değildi.

Bebek.

Karnımı tuttum. Bebek hareket etmiyordu.

Olamaz. Hayır, hayır, lütfen hayır.

Ellerim titreyerek telefonuma uzandım ve 911'i aradım.

Görevli cevap verdi.

"Sadece bir kaza geçirdim," dedim, sesim korkudan titriyordu. Bebeğin hareket ettiğini hissetmek için çaresizce karnımı tuttum. "Lütfen bana yardım edin. Ben hamileyim."

LOGAN

L Cinayet kulübesine giden tepeyi tırmanırken Evi'nin cipi toprak yolda sekiyordu. Muhtemelen zaman kaybıydı ama Harvey'le konuştuktan sonra o sincap gravürünü düşünüp duruyordum. Haven House'daki eski bir sandıkta kolyeyle eşleşen bir tane bulmuştu. Ne yazık ki, o gitmişti. Ama kaplıcaların yanındaki kulübede eski bir sandık olduğunu hatırlıyordum ve üzerinde bir sincap deseni olabilirdi.

Belki de sadece hayal kuruyordum çünkü büyükannemin arazisini kurtaracak parayı bulmak için zamanımız tükeniyordu. Cara bize zaman kazandırmıştı -ve Tanrım, bunun için onu seviyordum- ama yine de çok para bulmamız gerekiyordu.

Ve göğsünde bir sincap olsa bile, bunun ne anlama geleceğinden emin değildim. Pek ipucu sayılmazdı ama yine de bir şeydi. Anlamak için engebeli bir yolculuğa degecek gibi görünüyordu. Levi kabul etmişti, işte buradaydık.

Özellikle derin bir çukura girdik ve cama su sıçradı. Yağmurun dineceğini umuyordum ama şu ana kadar her şey vıcık vıcık olacak gibi görünüyordu. Umarım kabinin çatısı hala su geçirmezdir.

Tüm bu itiş kakış beni Cara'yı getirmediğime memnun etti. Doğum tarihi yaklaştıkça sırtı ve kalçaları daha çok ağrıyordu. Bu yolculuk berbat olurdu. Echo Creek'e tek başına gidecek olması hoşuma gitmiyordu - Grace'in de onunla gidebilmesini çok isterdim - ama artık yapabileceğim bir şey yoktu. Ayrıca, onun inatçı kışına bir şey yapamayacağını söylemeyi dene. Bunun sonu hiç iyi bitmezdi.

Ama yine de onun için endişeleniyordum.

Parmağına gerçek bir yüzük takmamış olmama rağmen, Salı akşamı büyükannemlerde yediğimiz yemekte nişanlandığımızı ilan ederek nişanımızı resmileştirmiştik. Erkek kardeşlerimin bana sarılması ve kızların gözyaşlarına boğulmasıyla kopacak kargaşayı beklemiyordum. Akşam yemeği doğaçlama bir nişan partisine dönüşmüştü; yani arkada bir şenlik ateşi yakmış, büyükannemin buzdolabında rastgele duran bir şişe şampanyayla kadeh kaldırmış ve tatlı olarak da turta yemiştik.

Gerçekleşiyordu. Logan Bailey, Cara Goulding ile evleniyordu.

Bazen hayat çok garip olabiliyordu.

Ve harika.

Kulübe göründü ve Levi durdu. Burada ağaçlar daha sıkı ama zemin de çamurluydu. Güzel bir günde buraya gelip kaplıcaya dalmak çok daha eğlenceliydi. Ya da eşek şakası filmi çekmek için. Bu çok eğlenceliydi.

Ayaklarım yumuşak, ıslak zeminde vıcık vıcık oldu ve sisli yağmur paltomun üzerinde boncuk boncuk birikti. "Bu hava

berbat."

"Hadi canım," dedi Levi. "Burada ne bulacağınızı sandığınızı hâlâ bilmiyorum. Harvey yıllardır arıyor. Burayı biliyor. Bir şeyler bulacağını düşünmüyor musun?"

"Muhtemelen. Ama elimizde başka bir ipucu yok. Belki yeni bir bakış bir şeyler ortaya çıkarır."

"Bize şaka yapılmadığına emin misin?"

"Hayır. Bu kesinlikle bir şaka olabilir."

Kaşlarını çattı. "Harika."

"Hey kardeş, en azından bu işte beraberiz."

Heyecanlı görünmüyordu. Ama buradaydı, yani bu da bir şeydi.

Kulübenin durumu kötüydü, gıcırdayan merdivenler ön kapıya kadar uzanıyordu. Yıpranmış, grileşmiş tahtalarda boşluklar vardı ve üstü kapalı sundurma bir tarafa doğru sarkıyordu. Cinayet kulübesi dekoru gitmişti ama Gavin'in kurmasına yardım ettiğim dekorlar olmadan bile burası ürkütücüydü.

İçeri girdik ve şaşırtıcı bir şekilde tamamen kuruydu. Çatı sağlamdı. Odanın ortasında cılız bir masa ve sandalyeler toz topluyordu ve bir duvarda eski bir sandık duruyordu. Ama onun dışında boştu.

"Sandık bu mu?" Levi sordu.

Önüne çömelip kapaktaki tozu temizledim. "Üstünde sincap yok." "Yanlarda ya da arkada olabilir mi?"

"Ben bir şey görmüyorum. Kahretsin."

Kilit açtı, ben de kapağı kaldırdım. Mekânı süründürmek için oraya soktuğumuz iskelet kol hâlâ içerideydi. Ama onun dışında boştu.

"Dibi kontrol etmek ister misin?" Levi sordu.

"Olabilir."

Sandığı duvardan daha uzağa sürükledik ve geriye doğru yatırmak için altından tuttuk.

Ama benim tarafımda bir parça gevşemiş gibiydi.

"Bekle." Elimi sandığın yan tarafındaki alt kısımda gezdirdim. "Sanırım bu parça çıkabilir."

"Ya da bozuktur."

Daha iyi kavradım, sonra serbest kalana kadar kıpırdattım. "Bu bir çekmece." "Bir bok yok mu?"

"Sanki her şeyin sahte bir tabanı varmış gibi."

Çekmeceyi dikkatlice açtım. Neredeyse sandığın kendisi kadar geniş ve yaklaşık yarısı kadar derindi. "Benimle dalga geçiyor olmalısın," dedi Levi.

Ben de öyle düşünmüştüm. Çünkü çekmecenin dibinde lanet olası bir sincap vardı.

Sandığın ana bölümünün aksine, çekmece boş değildi. Arkaya doğru antika bir anahtar duruyordu.

Çok büyük değildi, sadece birkaç santim uzunluğundaydı ve tepesinde büyük bir halka vardı.

"Bunun ne için olduğunu sanıyorsun?" Anahtarı aldım -şaşırtıcı derecede ağırdı- ve havaya kaldırdım. "Sandık mı?"

"Çok büyük görünüyor."

Sandığın eski bir kilidi vardı, ama haklıydım. Anahtar uymuyordu. "Yani, sandık değil," dedi.

Anahtarı avucumun içinde tutarak ayağa kalktım. "Sanırım bunun bir anlamı olabilir, ama bunun neyi açtığını nasıl anlayacağım konusunda hiçbir fikrim yok. Eğer bir şey varsa."

"Bilmiyorum ama çekmecenin bir fotoğrafını çekelim." Cebinden telefonunu çıkardı. "Neden

On mesajım falan mı var? Oh, kahretsin. Logan, telefonunu kontrol et."

"Sorun nedir?" Benimkini çıkardım ama sinyal yoktu. Anahtarı cebime soktum ve dışarı çıktım. Ayaklarım verandaya değer değmez telefonuma mesajlar ve sesli mesajlar yağmaya başladı.

Asher: *Neredesin?*

Dostum, telefonuna cevap ver. **Evan:**

Kimse sana ulaşamadı mı? **Grace:**

Cara'yı acile götürüyorlar. Hay sikeyim.

Levi çoktan cipine doğru koşmaya başlamıştı. Koşum ve yolcu koltuğuna tırmandım, hala mesajlarım arasında geziniyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Cara bir kaza geçirmişti. 911'i aramış ve hastaneye götürülüyormuş.

Tek kelime etmedim. Gerek de yoktu. Levi çamurun içinden sıyrıldı, olabildiğince hızlı bir şekilde geri döndü ve engebeli toprak yoldan aşağı uçtuk.

Kalbim boğazımdaydı. Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım. Önce

Grace'i aradım.

"Aman Tanrım, işte buradasın," dedi. "Ne oldu lan?"

"Henüz bilmiyorum. Hastaneye gidiyorum. Sen neredesin?"

"Yoldayız. O iyi mi? Onunla konuştun mu?"

"Henüz değil."

"Tamam. Orada görüşürüz."

Aramayı sonlandırdım ve telefonumun kucağıma düşmesine izin verdim. Mesajların hiçbiri Cara'dan değildi. Kalbim göğsümde sertçe çarptı ve vücudum adrenalinle doldu.

O iyi miydi? Bebeğimiz iyi miydi?

Levi bana baktı. *Acele edeceğim.*

Çenemi eğdim. *Teşekkürler.*

Otoyola çıktık ve Levi gaza bastı. Ceza yerse, ben öderdim. Umurumda bile değildi. Sadece ona ulaşmam gerekiyordu. Şimdi.

Onları kaybedemezdim. İyi olmak zorundaydılar.

LOGAN

D Levi'nin hız sınırını tamamen hiçe saymasına rağmen hastaneye gidişimiz sonsuza kadar sürecekmiş gibi görünüyordu. Otoyolda yarışmak yerine kaldırımın her santimetresinde sürünüyor muyuz gibi geliyordu. Kalbim kulaklarımda yankılanıyor gibiydi ve tek düşünebildiğim *lütfe* oldu.

Lütfe iyi olsunlar.

Acil servisin yan girişine yanaştık ve Levi'nin durmasını zar zor bekledim. Cipten dışarı fırladım ve koşmaya başladım. Üniformalı olmasam da personelin çoğunu tanıyordum.

Gördüğüm ilk hemşireye "Cara Goulding," dedim. "Araba kazası. Nerede o?"

"Sanırım onu yeni taşıdılar," dedi.

Onu taşıdın mı? Hay sikeyim. "Nereye?"

Ameliyathaneye mi?" "Kesin olarak

öğrenmeme izin ver."

Hemşire uzaklaşırken çaresiz ve umutsuz bir şekilde bekledim. Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi hissediyordum. Hemşire neredeydi? Onu görmeliydim yoksa aklımı kaçıracaktım.

"Logan." Bir el omzuma dokundu.

Etrafımda döndüm. Gavin'di. Üniformalı. "Nefes

al dostum," dedi. "Onu yukarı çıkardılar." "Olay

yerinde miydin? O iyi mi?"

"Evet, oradaydım. O iyi. İki dakika önce onu taşıyana kadar yanında kaldım." "Nereye götürdüler?"

"L&D. Doğum başladı."

Başka bir şey söylemeden merdivenlere doğru fırladım.

Doğumhane dördüncü kattaydı. Bebek sınıfımızın bir parçası olarak bir tur atmıştık ve ilk müdahale eğitimi almış beynim konumu ezberlemişti. Merdivenleri ikişer ikişer çıktım, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu.

Dördüncü kata çıktım ve neredeyse kapıdan L&D bekleme odasına giriyordum. Resepsiyondaki kadın ayağa kalktı.

"Ben-"

"Cara Goulding," dedim derin nefesler arasında. "Acil servisten getirildi. O benim kızım." "Sen Logan mısın?"

"Evet." "Beni

takip edin."

Onun yanından hızla geçip yerde Cara'yı aramaya başlamak için kendimi kontrol etmem gerekti. Yürüdüm.

Hemşirenin arkasında, kendi derimden fırlayacakmışım gibi hissediyordum.

Beni bir odaya götürdü ve mavi perdeyi kenara çekti. İşte oradaydı.

Benim kaplanım.

Onu hastane yatağında gördüğümde neredeyse nefesim kesiliyordu. Üzerinde hastane önlüğü vardı ve elinin arkasına yerleştirilmiş bir serum takılmıştı. Işıklar loş, perdeler kapalıydı ve odaya şöyle bir göz attığımda yalnız olduğunu anladım.

Hemen yanına koştum. Alnındaki bir kesik bantla kapatılmıştı ama onun dışında iyi görünüyordu.

"Aman Tanrım, iyi misin?" Nazikçe yanaklarını avuçladım ve alnından öptüm. "Ne oluyor lan? ne oldu?"

"Neredeyse bir geyiğe çarpıyordum. Direksiyonu kırdım ama duramadım."

"Seni neden buraya getirdiler? Gerçekten doğum sancısı mı çekiyorsun? Bebek iyi mi?"

"Sanırım öyle. Beni aşağıda bir monitöre bağladılar ve bebeğin kalp atışlarının iyi olduğunu söylediler. İlk başta hiçbir hareket hissedemedim. Çok korkutucuydu."

Kendimi yatağın kenarına bıraktım ve elini elime aldım.

"Zaten kasılmalarım vardı; sadece fark etmemiştim. Sırt ağrısı olduğunu sanıyordum. Buraya geldiğimden beri çok hızlı geliyorlar. Tanrım, işte bir tane daha."

Gözlerini kapatarak elimi sıktı ve derin derin nefes almaya başladı.

Ne yapmam gerektiğini hatırlamaya çalıştım. "Bunu yapabilirsin, Kaplan. Nefes al."

Kasılmalar en az bir dakika sürdü. Sonunda elimi tutuşu gevşedi ve gözlerini açtı.

"Lanet olsun," dedi. "Bana ilaç vermelerini söyleyip duruyorum ama kimse beni dinlemiyor." "Hemşireyi çağırmanı ister misin?"

"Sorun değil. Dr. Murthy'nin yolda olduğunu söylediler."

"Yani iyi misin?" Elini okşayarak sordum. "Sana sürekli soru sorduğum için özür dilerim. Buraya gelirken aklımdan bir sürü kötü senaryo geçti."

"Biraz hırpalandım ama bir yerimi kırmadım. Ama sanırım Explorer'ın mahvolmuş." "Bu umurumda bile değil. Sadece sen."

"Burada olmana çok sevindim. Bana doğum sancısı çektiğimi söylediklerinde başaramayacağından korktum. Seni arayacaktım ama telefonuma ne oldu bilmiyorum."

"Ben buradayım." Saçlarını yüzünden geriye doğru taradım. "Ve hiçbir yere gitmiyorum." "Logan," dedi, sesi alışılmadık derecede yumuşaktı.

"Öyle mi?"

"Sanırım bugün bir bebeğimiz olacak."

"Evet, olacak."

"Hazır mıyım bilmiyorum."

Elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerinin arkasını öptüm. "Sen tanıdığım en muhteşem kadınsın. Bunu başarabilirsin."

Gözleri yaşlarla doldu. "Yalnız değilsin."

"Yalnız değil. Asla yalnız değil."

Titrek bir nefes verdi ve başını salladı. Bir saniye sonra yüz hatlarından bir acı kasılması geçti. "İşte yine başlıyoruz."

Sonraki birkaç kasılma boyunca elini tuttum ve yumuşak sözlerle onu cesaretlendirdim. Aralarda ellerini okşadım ve alnı için soğuk bir bez getirdim. Grace'e durumu bildiren bir mesaj attım ve herkese neler olup bittiğini bildirmesini istedim. Hemşire onu kontrol etmeye geldi.

ve çok iyi olduğunu söyledi. Doktoru yakında orada olacaktı.

"Nerede benim lanet uyuşturucularım?" diye inledi, başını arkaya yaslayarak. "Çok daha güçlü hale geliyorlar."

Bir kasılma daha başladı. Bir öncekini zar zor atlatmıştı. Nefes alıp verirken alnında bir ter tabakası oluştu.

"Çok iyi gidiyorsun tatlım. Sen bir baş belasıydın. Bunu başarabilirsin."

Kasılma hafıfladı ama bir dakikadan kısa bir süre içinde bir başkası başladı. Doktoru hangi cehennemdeydi? Sakin kaldım ve her kasılmada onu cesaretlendirdim. Elimini sıkmasına ve arada alnını serinletmesine izin verdim.

Sonunda Dr. Murthy geldi. Cara bir kasılmanın daha ortasındaydı, bu yüzden bekledi. "Merhaba

Cara," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Görünüşe göre epey korkmuşsun, ama seni gördüğüme sevindim. İşler gayet yolunda gidiyor."

Hâlâ ağır ağır nefes alan Cara başını salladı. "Tamam, ama uyuşturucularım nerede?"

Dr. Murthy gülümsedi. "Nasıl ilerlediğinizi kontrol edeyim, sonra sizin için bir epidural isteyeceğim."

Dr. Murthy işini yaparken ben yatağın başına daha yakın durmak için hareket ettim. Cara'nın bir kasılma daha geçirmesini beklemek zorundaydı. İşler ciddileşmeye başlamıştı.

"Cara, iyi haber şu ki doğumun çok iyi ilerliyor," dedi geri çekilerek. "Kötü haber ise neredeyse ıkmıyaya hazırsın, bu yüzden sana şu anda epidural veremem."

"Ne?" Cara çığlık attı.

"Dokuz santimetre genişledin. Bir iki kasılma daha olursa doğum zamanı gelmiş olacak."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Cara sordu.

"Korkarım hayır." Dr. Murthy'nin ses tonu sakın ve yatıştırıcı olmaya devam etti. "Ama geçiş süreci genellikle en zor kısımdır. Neredeyse başardınız. Bunu başarabilirsin."

Cara elimi tuttu ve bana baktı. "Ne oluyor lan? Bu bebeği dışarı itmek zorundayım ve bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Terli bir saç telini alnından sıyırdım ve gözlerini tuttum. "Cara, sen lanet olası bir kaplansın. Bunu yapabilirsin."

"Korkuyorum," diye fısıldadı.

"Biliyorum. Ama bununla başa çıkabilecek biri varsa o da sensin." Elini sıktım. "Ben buradayım. Ve sen yeterince güçlüsün. Bunu başarabilirsin."

İnledi ve gözlerini kapattı, başka bir kasılma onu kasıp kavururken elimi sertçe sıktı. Doktor ve iki hemşire odanın içinde koşuşturup eşyaları hazırlıyorlardı ama ben onları görmezden geldim. Tüm odağım Cara'daydı.

Benim belalı kaplanım.

Cara, "Tanrım, sanırım ıkmıyam gerekiyor," dedi.

"Devam et," dedi Dr. Murthy. "Vücudunuz ne yapacağını biliyor."

Bir hemşire bir bacağını tutarak ayağına destek verdi, ben de diğerini tuttum. Cara dişlerini sıktı ve itti.

Kasılma sona erdiğinde başını geriye attı ve derin nefesler aldı. "Bu mükemmeldi," dedi Dr. Murthy. "Bu dürtüyü tekrar hissettiğin anda ıkmın."

Alnındaki teri soğuk bir bezle sildim. "Harika iş çıkardın, tatlım. Çok iyi gidiyorsun."

Gözlerini kapalı tuttu ama ağzının kenarları seğirdi.

Tekrar ıkmıyaya başlaması on saniyeden fazla sürmemiştir. Birkaç nefes sonra,

bir tane daha vurdu. Huşu içinde onu izledim, gücüne hayran kalmıştım. Kızımın güçlü olduğunu biliyordum ama lanet olsun. Bu inanılmazdı.

Sonraki bir saat boyunca kasılmaları düzenli aralıklarla geldi ve ıkındı. Ve itti. Ve itti. İnanılmaz ve dehşet vericiydi ve onunla çok gurur duyuyordum. Yardım etmek için elimden geleni yaptım, bacağına tuttum, onunla konuştum, ona ne kadar harika olduğunu söyledim. Enerjisinin tükendiğini görebiliyordum ama o pes etmedi.

"İtmeye devam et," dedi Dr. Murthy. Elinde bir şey varmış gibi görünüyordu. "Neredeyse vardın. Ikın, Cara. Ikın, ıkın, ıkın."

Nasıl bir şeyi kalmış olabileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu ama devam etti. Gözlerini sıkıca kapadı ve acıyla inledi, sahip olduğu her şeyle itti.

"İşte bu, neredeyse geldik."

"Yapabilirsin Tiger," dedim. "İnanılmazsın. Çok iyi gidiyorsun."

Dünya yavaşlıyor gibiydi ve kalbimin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Bir çığlık daha attı, sonra başını geriye attı. Doktora bakmak için döndüm.

Dr. Murthy, "Bu bir erkek," dedi.

Ellerinde sümüksü, pembe, kıvranan bir bebek tutuyordu. Benim bebeğimi.

Oğlum.

Cara gözlerini açtı ve kollarını uzattı. Dr. Murthy onu göğsüne yatırdı. "O iyi mi?" diye sordu, sesi titriyordu. "Ağlaması gerekmiyor mu?"

Sanki cevap verirmiş gibi bir ciyaklama sesi çıkardı. Minik parmakları açılıp kapanıyor ve bacakları küçük sarsıntılı hareketlerle eğilip bükülüyordu.

Bir baktım ve tamamen, delicesine aşık olmuştum.

"İşte buradasın," dedi Cara. "Aman Tanrım, Logan, şuna bak."

Öyleydin. Gözlerimi ondan alamıyordum. Islak saçları kafasına yapışmıştı ve gözlerini birkaç kez açıp kapattı.

Uzandım ve küçük parmaklarına dokundum. "Merhaba, küçük adam."

Tekrar ağladı ve içimde ilkel bir içgüdü alevlendi. O benim oğlumdu. Benim oğlum. Ve onu güvende tutmak için her şeyi, her şeyi yapardım.

"Baba, göbek bağını kesmek ister misin?" Dr. Murthy sordu.

Baba. Vay anasını. Beni kastetti. "Evet, istiyorum."

Sonraki birkaç dakika sisin içinde geçti. Kordonu kestim ve bir hemşire onu temizlemek için Cara'nın göğsünden aldı. Onu bir şahin gibi izledim, içeri girip onu geri almaya hazırdım ama Cara'nın yanında kaldım. Doktor plasentayı verirken ve her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olurken onun elini tuttum.

Cara'yı temizleyip rahat ettirdik ve hemşire ona bebeği verdi. Bebek temizdi ve küçük bir battaniyeye sarılmıştı, başında da örgü bir şapka vardı.

Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Cara oğlumuzu kucağına almış, ona bakıyordu. Ve gerçekten, bu şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

Yatağın yanına bir sandalye çektim ve oturdum. "Çok harikaydın."

Bana baktı. "Teşekkür ederim. Bittiğine çok sevindim."

"Eminim. Ama cidden, hayranlık içindeyim. Sen tam bir baş belasıydın."

"Teşekkürler. Ona hayranım. Şu küçük köfte sever davetsiz misafire bakın." "O mükemmel."

"Gerçekten öyle, değil mi?"

Onu tarif etmenin başka bir yolunu bulamadım. O mükemmeldi. Çok güzeldi. İnanılmazdı.

Benimkiydi.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" diye sordu. "Ne?"

"Şimdi ona bir isim vermeliyiz."

"Az önce tanık olduğum şeyden sonra, onun adını sen seçebilirsin. Bu kabadayılık gösterisinden sonra en azından bunu yapabilirim."

Gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Evet. Ona Cooper ya da Leo ya da başka bir isim vermek istersen... sorun değil. Alışırım."

Güldü. "Ona Cooper ya da Leo ismini vermek istemiyorum. Aslında düşündüğüm bir isim var."

"Anlat bana."

"Broderick. Babamın soyadı. Bana soyadını verme şansı olmadı, ben de belki bu küçük adam için

kullanabiliriz diye düşündüm."

"Bu mükemmel. Bayıldım."

"Emin misin? Babamla ilişkimin yeni olduğunu biliyorum ama bu bana doğru geliyor."

"Eminim. Şuna bak, tam bir Broderick. Sadece bana bir konuda söz ver." "Ne?"

"Ona Ricky deme."

"Aman Tanrım, hayır. Bir kaltağı keseceğim. Herkesin ona Ricky demesi yasak."

"Anlaştık. Peki ya göbek adı?"

Eğildi ve onun alnından öptü. "İlk adını ben seçtim. Sence göbek adı ne olmalı?"

"Levi olabilir mi? O benim diğer yarım gibi, biliyor musun? Bence oğlum onun adını taşısa harika olurdu."

"Broderick Levi Bailey. Bayıldım."

"Öyle mi? Ben de seviyorum." Yanağına bir öpücük kondurdum, ardından Broderick'in alnına nazik bir öpücük kondurdum. "Ben de ikinizi seviyorum."

"Onu tutmak ister misin?"

"Tabii ki. Ver bana."

Onu kollarıma aldım ve nazikçe kucakladım. Yumuşak, yuvarlak yanakları vardı ve gözleri kapalıydı. "Zor bir gün oldu, değil mi küçük adam?"

"Aman Tanrım," dedi

Cara. "Ne?"

"Bilmiyorum. Bebeğimizi kucağınıza aldığınızı görmek... Bunu tarif bile edemem."

Gözlerimi Broderick'ten ayırmak biraz zor oldu ama Cara'ya baktım. "Seni çok seviyorum. Bunun için teşekkür ederim. O inanılmaz bir şey."

Gülümsedi. "Sarhoş olup beni becerdiğin ve yanlışlıkla beni hamile bıraktığın için teşekkür ederim. Bunun olmasına gerçekten çok sevindim."

"Ben de Tiger. Ben de bunun olmasına sevindim."

Ve öyleydi de. Burada kızımın otururken ve oğlumuzu kollarımda tutarken, bunun başıma gelen en iyi şey olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde biliyordum. Onlar artık benim dünyamdı.

Benim ailem.

CARA

N

Anneliğin şakası yoktu.

Broderick kucağımdayken kanepede oturuyordum, etrafım bebek eşyalarıyla çevriliydi. Bir şekilde bu minik insan evi ele geçirmişti. Emzirme yastığımız, bebek bezlerimiz, zıplama koltuklarımız vardı,

bir salıncak ve bir araba koltuğu, minik bebek bezleri ve kundak battaniyeleri ve en az bin tane gaz çıkarma bezi. Daha fazla sahip olabileceğimiz tek şey paket servis kaplarıydı.

Yemek dağıtımı hayatımızı kurtardı.

Broderick sonunda emzirmeyi bitirmişti. Bu çocuk göğüslerimi babasından daha çok seviyordu. Ağzının kenarından süt damlıyordu ve gözleri kapalıydı. Kendinden geçmişti. Logan buna süt koması diyordu. Onun küçük tatlı yüzüne baktım ve gülümsedim.

Her nasılsa Logan ve ben ebeveyn olarak on günü atlatmıştık. O ilk gece hala bulanık bir şeydi. Broderick doğduktan sonra, bekleme odasının aile ve arkadaşlarla dolu olduğu haberini almıştık, hepsi de yeni bebeğimizle tanışmak için sabırsızlanıyordu. Logan'ın kardeşleri, büyükannesi, kızlar, hatta Grace'in annesi ve üvey babası bile oradaydı. Charlie doğduğunda, herkesin Grace'in bebeğini doğurmasını beklemek için hastaneye park etmiş olması beni hiç şaşırtmamıştı. Nedense bunu benim için yapacaklarını fark etmemiştim. O kadar yorgun olmama rağmen, odamıza girip Broderick'i nazikçe dolaştırmaları çok hoşuma gitmişti.

Ertesi gün babam torunuyla tanışmaya gelmişti. Ona Broderick'in adını söylediğimde gözleri yaşardı. Ben de öyle.

Birkaç gün sonra, hastane personeli bebeğimizi araba koltuğuna oturtarak çıkmamıza izin vermek gibi son derece tartışmalı bir karar aldı. Bu hayatımın en çılgın deneyimlerinden biriydi. Broderick'i cipime yükledik ve ikimiz de onu almamıza gerçekten izin verip vermeyeceklerini merak ederek etrafımıza bakındık. Delirmişler miydi?

Anlaşılan öyle değilmiş. Ve onu henüz tamamen mahvetmemiştik, bu yüzden bu bizim için gidiyordu.

Yorgundum, göğüslerim ağrıyordu, kadın şakağım iyileşmekten çok uzaktı ve muhtemelen gerçekten ihtiyacım olanın yarısı kadar uyuyordum. Ama bir şekilde, yeni doğmuş bir bebeğe nasıl ebeveynlik yapılacağını öğrenmenin çılgınlığına rağmen mutluydum.

Gerçekten, gerçekten mutlu.

İkimiz de oğlumuzu ne kadar çok seveceğimize hazırlıklı değildik. Onu gördüğüm andan itibaren o kadar aşık olmuştum ki ne yapacağımı bilemiyordum. Hastanede geçirdiğimiz zamanın çoğunu huşu içinde ona bakarak geçirdik. Nasıl bu kadar şanslı olduğumuzu merak ediyorduk.

İnanılmazdı. Çok güzeldi. Mükemmeldi.

Ve evet, çok ağladı. Ama o bizim çocuğumuzdu. Daha azını beklemiyorduk.

Yeni doğmuş bir bebekle eve dönerken bir yandan da araba kazası geçirmiş olmak pek de ideal değildi. Neyse ki ben önemli bir yara almamıştım, sadece biraz ağrı ve morluk vardı. Logan'ın cipi ise hurdaya dönmüştü. Ama gerçekten, sonucun iyi olmasına sevinmiştik. Çok daha kötü olabilirdi.

Daha ne kadar kötü olabileceğini düşünemedim bile.

Logan aşağıya bir tişört ve şortla indi. Saçları dağınıktı ve çorapları birbirine uymuyordu ama umurumda değildi. O benimdi.

Ben biraz uyuyabileyim diye gecenin bir bölümünde Broderick'i yanına almış, sonra da bu sabah birkaç saatliğine yatağına geri dönmüştü. İtiraf etmeliyim ki uykusuzlukla benden daha iyi başa çıkıyordu. İşi nedeniyle buna alışkın olduğunu söyledi. Ben sadece çok bakımlıyım diye düşündüm.

"Biraz dinlendin mi?" diye sordum.

Gelip yanıma oturdu. "Evet, onun gibi uyudum... şey, onun gibi."

"Umarım yakında gece ve gündüzlerini düzene sokar."

Logan gözlerini ovuşturdu. "Aynen. Ama Asher ve Grace'in de dediği gibi, bu dönem sonsuza dek sürmeyecek."

Onun küçük tatlı yüzüne baktım. Kime benzediği konusunda tartışıyorduk. Tek görebildiğim Bailey'di - göz şekli, yanakları, ağzı; hepsi Logan'dı.

Tabii ki kızıl saçlı olacakmış gibi görünüyordu. Bu tamamen bana aitti.

"Onu bir süreliğine almamı ister misin?" Logan sordu.

"Onu tutmak benim için sorun değil."

"Çocuğumuzu çalma. Onu birkaç saattir kucağıma almadım."

Güldüm ve onu Logan'ın kollarına bıraktım. Hazırlıklı olmadığım bir şey daha vardı: Logan'ı oğlumuzu kucağında görmekten ne kadar hoşlanacağım.

Büyüleyiciydi.

Kadınlık organlarım tamamen devre dışı kalmıştı ama travma geçirmiş bedenim bile Logan Bailey'nin kucağında yeni doğmuş bir bebeği görmeye dayanamadı. Dürüst olalım: kaslı kollarında bir bebek olan ateşli bir itfaiyeci mi? Her kadın bayılırdı. İnatçı ben bile.

"Kımıldama." Ayağa kalktım. "Bunun fotoğrafını çekmek istiyorum."

Ofisime gittim ve fotoğraf makinemi aldım. Broderick'in yaklaşık on bin fotoğrafını çekmişim ama hepsi dijitaldi. Çok fazla çekemezsiniz. Fotoğraf makinesini oturma odasına getirdim ve durup onları izledim. Logan'ın kucağında minik bir yenidoğan tutarken yatak başı ve çoraplarıyla ne kadar şirin görüldüğü değildi önemli olan. Broderick'e bakışı, onu aşağıya doğru süzüşüydü. Bu bakışı biliyordum, anlıyordum çünkü ben de hissediyordum.

Bunu onunla paylaşmak Logan'ı daha da çok sevmemi sağladı.

Birkaç fotoğraf çektim, bu ikiliye duyduğum sevginin hakkını verebilmeyi diliyordum. "Onunla çok tatlısın, bu iğrenç," dedim, bir tane daha alarak. "Bunları Instagram'ımda yayınlardım, ama gezegendeki her susamış kadını kendime çekerim."

Sırıtarak bana baktı. "Bir bebeğin kızlarla tanışmak için harika bir yol olduğunu söylerler." "Her neyse. Endişelenmiyorum çünkü asla benden daha iyisini yapamayacaksın."

Sırıışı genişledi. "Bu konuda haklısın."

Telefonum çaldı. Sehpanın üzerinden aldım ve midem altüst oldu. "Layla mı?" diye sordu.

"Nasıl anladın?"

"Yüzünüzdeki anlık dehşet ifadesi."

Broderick'in doğduğunu söylemek için annemi aramıştım. Hatta ona fotoğraflarını bile göndermişim. Ama bugün beni ilk kez geri aradı.

On gün. On lanet gün.

Derin bir nefes aldım. "Merhaba

anne." "Merhaba, Cara. Umarım seni

uyandırmamışımdır." "Hayır,

uyandım."

"Mümkün olduğunca dinlenmeye ihtiyacın var."

Logan'ın gözleriyle karşılaştım, kaşlarım çatıldı. Gerçekten benim için endişeleniyor muydu? "Evet, uyuyabildiğim kadar uyuyorum. Logan ve ben geceleri vardiyalı çalışıyoruz."

"Bu da bir şeydir. Uykusuzluk cildinize ya da gözlerinizin altındaki torbalara iyi gelmeyecektir.

Özellikle de senin yaşında."

"Yeni bir bebeğim oldu ve sen gözlerimin altında torbalar olmasından mı endişeleniyorsun? Tabii ki endişeleniyorum. Ben yeni bir anneyim.

Sanırım buna iznim var."

"Sadece bebek için kendinizi ihmal etmediğinizden emin olun. Çocuk sahibi olmak, kendinizi bırakmanız için bir bahane değildir."

Gözlerimi devirdim. "Çok güzel, anne. Teşekkürler."

"İki haftadan kısa bir sürede hamilelik öncesi kiloma döndüm."

"Aferin sana."

"Bu fotoğraflarda kızıl saç mı görüyorum?"

"Evet, benimki gibi saçları var. Ama daha koyu olabilir. Daha kumral."

Annem hoşnutsuz bir ses çıkardı.

"Kızıl saçın nesi var?" Ben sordum.

İç çekti. "Yok bir şey. Sadece babandan bu kadar çok şey alıp aktarmak zorunda kalman utanç verici."

Logan'ın yanındaki kanepeye uzandım ve başımı arkaya yasladım. Tanrım, çok sinir bozucuydu.

"Babam hakkında konuşmasak olmaz mı lütfen? Onu sevmek zorunda değilsin ama bunu duymak da istemiyorum."

"Bunu bana nasıl yapabildiğini anlamıyorum."

Sesindeki histeri belirtisi sırtımın gerilmesine neden oldu. "Ben sana hiçbir şey yapmadım."

"Ona Broderick adını verdin. Benim ailemde bir sürü güzel, güçlü isim var ve sen babanın ismini kullanarak yüzüme tokat atmaya karar veriyorsun."

"İster inan ister inanma, bu seninle ilgili değil."

"Seni ben büyüttüm. Senin için her şeyimi feda ettim ve aldığım teşekkür bu. Torunuma daha iyisini öğretmek zorundayım. Birinin öğretmesi gerek."

Onu sakinleştirmeye çalışacaktım. Yumuşak bir şekilde konuşup onu yatıştıracaktım ki üzülmesin. Her zaman yaptığım şey buydu.

Ama oğluma baktım. Ve derin bir farkındalık yaşadım. Asla durmayacaktı. Eğer ona izin verirsem, sadece benim hayatımı zehirlemekle kalmayacak, Logan ve Broderick'inkini de zehirleyecekti.

Bunun olmasına izin veremezdim. Canımı yakacak olsa da oğlumu ondan korumak zorundaydım.

Logan sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi uzanıp elini bacağıma koydu. Gözlerimiz buluştu. Gözleri sempati, anlayış ve en önemlisi destek doluydu. Ne yapmam gerektiğini biliyordu ve ben bunu yaparken yanımda olacaktı.

"Anne, beni dikkatle dinlemeni istiyorum. Benimle olmanın hayatını mahvettiğini düşündüğünün farkındayım. Küçüklüğümden beri bunun bedelini bana ödetiyorsun. Buna katlandım çünkü katlanmak zorundaymışım gibi hissettim, katlanmazsam sana sadakatsizlik etmiş olurmuşum gibi. Ama artık bunu yapamam. Artık kendime ait bir ailem var ve oğlumun hayatına bu zehrin girmesine izin vermeyeceğim. İçten içe beni sevdiğine inanmak istiyorum. Ve sen benim annemsin; seni her zaman seveceğim. Ama ailemi korumak zorundayım. Artık seninle bu tür bir ilişki yaşayamam. Bir gün

yardım alırsan -gerçek bir yardım- belki yeni bir hayat kurabiliriz,

sağlıklı bir ilişki. Ama o zamana kadar çocuğumu korumak için kesin bir sınır koymalıyım. Artık seni hayatımda istemiyorum."

"Hayatımı mahvettin," diye hıçkırdı. "Ve şimdi yine mahvediyorsun."

Logan başını salladı. "Bunu sana yapmasına izin verme."

Başımı salladım. "Hoşça kal

anne." Ve aramayı

sonlandırdım.

Logan yer değiştirerek bir koluyla Broderick'i tuttu, diğer koluyla da bana sarıldı ve beni kendine doğru çekti. Onun sıcaklığına gömüldüm, destek almak için ona yaslandım. Ama garip bir şekilde kendimi kötü hissetmiyordum. Annemle konuştuktan sonra sık sık yaptığım gibi telefonumu fırlatmak, ağlamak ya da bir yastığa bağırarak istemedim.

Kendimi berrak hissettim. Yükten kurtulmuş.

Hayatımda ilk kez kendimi özgür hissettim.

Annemin sorumluluğunun ağırlığı omuzlarımdan kalktı. Onu düzeltmek, kurtarmak ya da sorunlarını çözmek benim işim değildi. Zaten hiçbir zaman da olmamıştı. Artık yeni bir sorumluluğum vardı, fedakârlık gerektiren bir sorumluluk. Annemi incitmek istemiyordum ama doğru şeyi yaptığımdan da hiç şüphem yoktu. Ailem benim önceliğimdi.

Logan başımı öptü. "İyi misin?"

"Aslında öyleyim. Bunu yapmaya ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim."

Bana daha sıkı sarıldı. "Sen harikasın. Seninle çok gurur duyuyorum."

Broderick annesinin az önce yaşadığı dönüm noktasından habersiz uyurken kolumu beline doladım ve göğsüne yaslandım. "Teşekkür ederim."

Tüm cevaplara sahip değildim ve hala anne olmak için biçilmiş kaftan olduğumdan emin değildim. Ama belki de yaşadıklarım beni sandığımdan daha fazla hazırlamıştı. Bazı insanlar geçmişin hatalarını tekrarlamaya mahkumdu. Diğerleri ise bu hataları daha iyisini yapmak için kullanır. Ve ben ikinci tip olmaya kararlıyım.

Broderick benim gibi büyümeyecekti. Mükemmel değildim, yakınından bile geçemezdim. Ama onu ve Logan'ı her şeyimle seviyordum. Ve bunun bir anlamı olmalıydı.

LOGAN

Beni bir baba olmak hayal edebileceğimden hem daha zor hem de daha muhteşemdi. Küçük adamım harikaydı. Babası gibi yakışıklı, annesi gibi sert bir ruha sahipti. Elbette, özellikle geceleri çok ağlıyordu. Yeni doğmuş bir bebekle hayat kolay değildi. Ama onu sevdim. o kadar çoktu ki, başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ten tene temas onun ve benim en sevdiğimiz şeydi. Çocuk odasındaki bej döşemeli sallanan sandalyeye oturduğumda üzerimde tişörtüm yoktu ve Broderick'in üzerinde bezden başka bir şey yoktu. Açık mavi duvarlarda beşiğin arkasında bir dağ silueti vardı ve Cara üzerinde *Küçük Adam Mağarası* yazan bir tabela bulmuştum. Perdeler kapalıydı ve küçük bir ayı lambası yumuşak bir ışık sağlıyordu.

Broderick göğsümde, üzerine sadece bir battaniye örtterek mışıl mışıl uyudu. Daha önce fırtına gibi uluyordu. Onu beslemek işe yaramamıştı. Bezini değiştirmek işe yaramamıştı. Evin içinde onu zıplatarak dolaşmak da işe yaramamıştı. Sonunda onu buraya getirdim, ikimizi de soydum ve onunla birlikte salladım.

İşe yaramıştı. Ben son birkaç saattir uyuklarken o uyuyakalmış, üzerimde uyuyordu.

Aldırmadım. Ona sarılmayı seviyordum ve üzerimde uyumasına izin vermek en iyisiydi.

Cara ofisindeydi ve çok ihtiyaç duyduğu molayı veriyordu. Dün gece, bir ay önce doğduğundan beri geçirdiğimiz en iyi geceydi. İkimiz de aynı anda uyumuştuk ve bu bir mucize gibiydi.

Annelik işini sallayacağını biliyordum ama o inanılmazdı. Onun doğumunu izlemek hayatımın en yoğun deneyimlerinden biriydi. Ve onu oğlumuzla görmek onu çok sevmemi sağladı, patlayabileceğimi düşündüm.

Kapı zili çaldı ve beni yarı uykumdan uyandırdı. Broderick hâlâ mışıl mışıl uyuyordu. Ayağa kalkabilmek için yer değiştirdim ama o kıpırdamadı bile. Bu şekilde uyuduğunda, tekrar acıkana kadar uyanmayacağını artık biliyordum. Bu da onu beşiğine koyup bir süreliğine bırakabileceğim anlamına geliyordu. Ama bunu gerçekten istemedim.

Onu göğsümde tutarak, burada kimin olduğuna bakmak için aşağı indim.

Cara açık ön kapıda duruyordu, üzerinde bir tişört ve yoga pantolonu vardı, saçları kalın bir at kuyruğu şeklindeydi. Kıçına hayranlıkla bakmak için bir an durakladım. Çünkü lanet olsun, o kıç. Ama kiminle konuşuyordu?

Dışarıdaki basamakta lanet olası bir ahır büyüklüğünde bir adam duruyordu. Havacı gözlükleri takıyordu ve dövmeli kolları o kadar büyüktü ki, gömleğinden nasıl kopmadıklarını bilmiyordum.

Büyük bir zarfı açtı. "Puerto Vallarta'da lüks bir villa kiralamış. Kendini zengin bir Amerikalı turist gibi göstermeye çalışmış."

Bekle, kimden bahsediyorlardı?

"Ev çalışanlarının arasına birini yerleştirdik. Birincil amaç onu saklandığı yerden çıkarmak ve gerçek kimliğine dair kanıt elde etmektir. İkincil amaç ise, talep ettiğiniz gibi, bu süreçte hayatını olabildiğince çekilmez hale getirmektir. Sonuçlardan memnun kalacağınızı düşünüyorum."

Yaklaştım ve dosyadan belgeleri çıkartıp Cara'ya uzatırken çene ucuyla beni onayladı.

"Villası pire istilasına uğradı, aralıklı olarak elektrik ve su kesintileri yaşandı ve markamızın bağırsakları yerel su kaynağındaki mikroplarla başa çıkma konusunda hızlandırılmış bir kurs aldı. Kadınları eve getirme girişimleri de engellerle karşılaştı. Kanalizasyon akan tuvaletler ruh halini bozmaya meyillidir. Ve talep edildiği üzere, gerekli temizlik çalışmalarına katılan herkese cömertçe tazminat ödendi."

"Güzel. Başka kimsenin acı çekmesini istemem," dedi Cara. "Sadece onun."

"Daha sonra yetkililere kimliğini kanıtlayacak belgeleri temin edebildik ve onu Meksika hukuk sistemine güvenmek yerine bizimle birlikte ABD'ye dönmesinin en iyi hareket tarzı olacağına ikna ettik. Ne yazık ki ülkeye yeniden girmeye çalıştığında İ Güvenlik ile başı derde girdi. Vücut boşluğu aramaları hiç hoş değil."

Cara fotoğrafları ve evrakları karıştırdı. "şu anda nerede?" "Federal bir tesiste tutuluyor."

"Peki ya çaldığı para?"

"Kötü haber de bu. Bulabildiğimiz kadarıyla büyük bir kısmını harcamış bile. Geri kalanını ise henüz tespit edemedik."

"Kahretsin," dedi Cara.

"Sandığı kadar zeki değildi," dedi dev. "Ve hızla çok para harcıyordu. Parti, uyuşturucu, bu tür şeyler. Villa ve personel ona gecede on bin ABD doları kazandırıyordu."

Cara zarfı aldı ve kâğıtları tekrar içine yerleştirdi. "En azından iyice sımış." "Gerçekten de yle."

"Her zamanki gibi iyi iş çıkardınız,"

dedi Cara. "Başka bir şeye ihtiyacınız olursa bizi arayın." "Arayacağım."

Adam çenesini tekrar bana doğru eğdi, sonra döndü ve garaj yolundaki siyah Range Rover'a doğru yürüdü. Kurşun geçirmez gibi görünüyordu.

"Bu da neydi şimdi?" Kapıyı kapatırken sordum.

"Sadece küçük bir yan projem var," dedi, tığ işi yaptığı atkıdan bahsediyormuş gibi rahat bir ses tonuyla.

"Yan proje mi?" Onu mutfağa kadar takip ettim. Broderick hâlâ dışarıdaydı. "Meksika'da kim vardı?" "Mike Phillips."

İzlerimde durdum. Mike Phillips, Gram'ın parasını zimmetine geçiren muhasebeci. "Vay anasını. Onu buldun mu?"

"Meksika çok açıktı," dedi. "Eğer akıllı olsaydı, suçluların iade edilmediği bir ülkeye giderdi. Bunun bir önemi yok. Onu sınırdan geri getireceklerini biliyordum."

"Bunu nasıl yaptın?"

Kibirli bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kaynaklarım var."

"Dışarıdaki kaptan kasları gibi mi? Kimdi o herif?" "Roan."

"Ragnar ya da Brick gibi bir şey tahmin edecektim ama Roan uyuyor. Ama kim o?"

"Belirli bir dizi beceri ve kaynağa sahip bir uzman."

"Ve onu Phillips'in peşine düşmesi için mi tuttunuz?"

"Bir bakıma. Tek yaptığım bazı iyilikler istemektir. Para alışverişi bile olmadı. Bu sefer."

Ne diyeceğimi bilemeden ona bakakaldım.

"Bana öyle bakma. Onu öldürmesi için birini ben göndermedim. O gözaltında ve yetkililer adaleti sağlayabilir."

"Kirlenmiş su ve birikmiş kanalizasyon mu? Küçük bir Cara karması mı?"

"Küçük bir intikam aldığım için beni suçlayabilir misiniz? Şişe suyunu musluk suyuyla değiştirmek şeytani bir dehanın yapacağı bir şey değil. Ayrıca, mikro yönetimden hoşlanmam. İstedğim şeyi aldılar ve onunla koştular."

Başımı yavaşça salladım. "Şu anda etkilenmeli miyim yoksa dehşete mi düşmeliyim bilemiyorum." "O kadar da etkilenme. Büyükanneimin parasını geri alamadım."

"Ama belki şimdi buluruz. Olmazsa da bir yolunu buluruz." Bir adım daha yaklaştım ve bir kolumla Broderick'i göğsümde tutarken diğer kolumu beline doladım ve onu kendime çektim. "İnanılmazsın. Seni seviyorum."

"İyisin, sanırım. Bebeğimizi böyle üstsüz tutarken bayılmamanın zor olduğunu itiraf etmeliyim."

Eğildim ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. "Sadece bana bir söz ver." "Ne?"

"Sakın Roan'u peşimden gönderme."

Dudakları bir gülümsemeyle yukarı kalktı. "Bana asla bir sebep vermeyeceğinden eminim." Güldüm. "Tanrım, çok korkutucusun. Buna bayılıyorum."

"İnsanlar sevdiklerime bulaşmamaları gerektiğini bilmeli." "Hadi canım."

"Ve en çok seni seviyorum."

Yüzüme kocaman bir gülümseme yayıldı. "Ben de en çok seni seviyorum. Ayrıca benim tarafımda olduğun için de mutluyum."

Beni bir aşağı bir yukarı süzdü. "Siz ikiniz ne kadar tatlı olsanız da, büyükanneime gitmek için giyinsek iyi olacak."

"Kahretsin, bu pantolon giymem gerektiği anlamına mı geliyor?" Broderick'i ona uzattım ve o da onu omzuna yasladı.

"Ya da şort. Dışarı sîlâ sıcak."

"Peki," dedim ve merdivenlere yöneldim. "Pantolondan nefret ediyorum."

Büyükanneimde vakit geçirmenin tek dezavantajı herkesin bebeğimi kucağına almak istemesiydi. Büyükanneimin torunuyla vakit geçirmesine karşı çıkacak değildim. Ama onu kucağıma almadığım birkaç saatten sonra onu geri istedim.

Levi ve Gavin bu gece görevdeydi ama diğer herkes akşam yemeğine gelmişti. Yemek her zamanki gibi çok lezzetliydi. Büyükanneimin maddi durumunun yarattığı strese rağmen mutlu görünüyordu. Charlie ve Broderick'in bununla çok ilgisi olduğuna dair bir his vardı içimde. Gecenin çoğunu onlardan birinin kollarında geçirmişti.

Kimseyi şaşırtmayacak şekilde, Asher gibi Charlie'ye de Ayı adını vermişti. Ve ilk kez kucağına aldığı anda

Broderick daha birkaç saatlikken ona küçük Bobcat adını vermişti. Ona tam uyuyordu.

Çünkü tabii ki öyle.

Kızlar oturma odasına taşınmıştı, böylece onlar sohbet ederken büyükannem Broderick'i kanepede tutabilecekti. Evan bana ve Asher'a başıyla işaret ederek onu arka verandaya kadar takip etmemizi istedi.

Dışarı çıktık ve Evan kapının kapalı olduğundan emin oldu. Yüz ifadesindeki ciddiyet -onun için bile- neler olduğunu merak etmeme neden oldu.

Evan, "Herkesi korkutmak istemiyorum, bu yüzden şimdilik sessiz kalalım," dedi. "Ama sanırım birisi Explorer'ınızın frenleriyle oynamış."

"Ne oluyor lan?"

"Kasabadaki Dusty's'e çektiler, ben de kendim bakmak için oraya gittim. Yeni arabaların frenleri böyle bozulmaz. Fren hattı tamamen kesilmemişti ama bir delik vardı. Cara arabayı sürerken fren hidroliği kaybediyordu ve durmaya çalıştığında hiçbir şey olmuyordu."

Dehşet içinde ona baktım. Hamile nişanlınızın bir kaza geçirdiğini bilmek başka bir şeydi. Otoyollarda vahşi yaşam buralarda hayatın bir gerçeği idi. Ama birinin arabamı kurcaladığı ve onu tehlikeye attığı düşüncesi kanımı öfkeyle kaynatı.

Onu öldürebilirlerdi. "Ciddi misin sen?" Asher sordu.

"Ne yazık ki," dedi Evan. "Bunun bir kaza olmasına imkân yok." "Bunu kim yapar ki?" Ben sordum.

"İlk aklıma gelen Haven'lar oldu," dedi Evan. "Ama bu bir şaka değil."

"Hadi canım," dedim. "Bu cinayete teşebbüs."

"Ama senin mi yoksa Cara'nın mı peşindeydiler?" Evan sordu. "Senin teçhizatındı." "Biliyorsam ne olayım," dedim. "Bu çok boktan bir durum."

Haven'ların işleri bu kadar ileri götüreceğine inanmak istemiyordum. Ama Josiah ve Zachary'yi son gördüğüm zamanı düşünmeden edemiyordum. Beni resmen tehdit etmişlerdi. Bunun her zaman yaptığımız alaylardan biri olduğunu düşünmüştüm. Ama daha fazlası var mıydı? İstediklerini elde etmek için hayatlarını riske atmaya hazırlar mıydı?

"Bu soruyu sorduğum için bana kızma," dedi Asher. "Ama Cara'nın dışarıda ona zarar vermek isteyebilecek kimsesi yok, değil mi?"

Roan'ı düşündüm. Belli ki karanlık işler çevirebilecek insanlar tanıyordu ama bildiğim kadarıyla düşmanı yoktu. Suç geçmişi olan biri değildi. Annesi de deliydi ama kızını öldürtmeye çalışacak türden bir deli değildi. Ayrıca, o kadar kötü biri olsa bile annesinin böyle bir şey için ödeyecek parası yoktu.

"Hiç sanmıyorum. Mike Phillips denen pisliği getirmesi için birini tutmuş ama bunu daha bugün öğrendik. Kaza olduğunda o hala Meksika'da yaşıyordu. Ya da belki o sırada beynine sıcıyordu. Ama Cara'nın bu işle bir ilgisi olduğunu bilmiyor."

"Belki de Haven'lar yapmıştır," dedi Asher.

"O adamlar pislik ama birinin hayatını tehlikeye attıklarına inanmak zor," dedim. "Ama başka kim olabilir bilmiyorum. Benim hiç düşmanım yok. Herkes beni sever."

"Dışarıda kıskanç bir eski sevgilin olmadığına emin misin?" Evan sordu.

"Hiç sanmıyorum. Hiç kimseyle beni delirtecek kadar uzun süre çıkmadım. Ayrıca Cara şimdiye kadar birlikte olduğum en çılgın kız."

"Peki ne yapacağız?" Ben sordum.

"Bunu polise bildirin," dedi Asher. "Ve birbirinizin arkasını kollayın."

Başımı salladım. Birinin bunu yapmış olmasına duyulan öfke, derin bir huzursuzluk duygusuyla karıştı. Bizim

Kasaba farklı hissettiriyordu. Kundaklama, kurcalanmış frenler. Bu tür şeyler genelde burada olmazdı. Dışarıda bir yerlerde -belki de tanıdığımız ve kasabada gördüğümüz- bunu yapmış insanlar olduğunu düşünmek sinir bozucuydu. Tekrar bir şeyler yapabilecek insanlar.

Yanlış giden şakalar mıydı? Yoksa Haven'lar kan davasını bir üst seviyeye mi taşıyorlardı? Bütün bunlar berbattı.

Cara verandanın kapısını açtı. "Eve gitsek iyi olacak. Cadı saati yaklaşıyor ve herkesi Broderick'in gece ağlama seansına maruz bırakmak zorunda değiliz."

"Yorgunsan ilk vardiyayı ben alırım."

Gülümsedi. "Teşekkürler. Birkaç saat uyusam iyi olacak." "Tamamdır, Kaplan. Hemen geliyorum."

Kardeşlerime iyi geceler diledim. Levi ve Gavin'e frenler hakkında bilgi vermeli ve Gav'ın Timberbeast Tavernası'na topyekûn bir saldırı planlamasını engellemeye çalışmalıydık. Umarım Skylar onu dizginlememize yardımcı olur.

Belki de endişelenmem gereken kişi Levi'ydi. Dikkat etmeniz gerekenler genellikle sessiz olanlardı.

Küçük ailemi eve götürdüm. Broderick'in bezini değiştirdim ve Cara onu beslerken yanında oturdum. Ona frenlerden sonra bahsedecektim. Akşamımızın huzurunu bozmak istemedim. Kendimi bu anlar için yaşarken buldum - üçümüz kanepede. Belki büyükannemin evindeki ya da Asher'in evindeki gibi aile fotoğraflarından oluşan bir duvara başlardık. Oğlumuzu emzirirken Cara'nın saçlarıyla oynadım. Ve her zaman olmam gereken yerin burası olduğunu biliyordum. Onlar benim ailemdi ve onları her şeyden çok seviyordum.

Onlar benimdi.

CARA

"D Çantadaki her şeye gerçekten ihtiyacımız var mı?" Logan şişkin bebek bezi çantasını Jeep'in arka koltuğuna doğru kaydırды. "Yaklaşık 50 pound ağırlığında."

Broderick'in poposunu okşayarak ileri geri sallandım. Kucağa alınmayı sevdiği için onu ana kucağına oturtmayı başarmıştık ama Logan'ın her ihtimale karşı bebek arabasını getirmesini de göz ardı etmiyordum. "Belki bavulumu biraz fazla doldurmuş olabilirim. Ama onunla büyükannemler dışında hiçbir yere gitmedik. Keşke yanımızda bir şey olsaydı demek istemiyorum."

Tamam, bebek bezi çantasını kesinlikle fazla doldurmuşum. Muhtemelen bir düzine bebek bezine, altı kıyafet değişikliğine, sekiz biberona, iki ekstra paket bebek mendiline, bir yığın gaz çıkarma bezine, şişelenmiş suya ve henüz oynamak için çok küçük olduğu dış çıkarma oyuncaklarına ihtiyacımız olmayacaktı.

Yine de. Bu onunla ilk büyük gezimizdi. Gergindim.

Logan çantadan bir şeyler çıkarıp arka koltuğa koyarken, "Bak ne diyeceğim," dedi. "Bunları biraz incelteceğim ve eğer bir şey biterse, geri gelip alacağım."

"Tamam. Sanırım."

"Muhtemelen bir saat kadar burada kalacağız. Sanırım iyi olacağız."

Gözlerimi kaçırdım. Muhtemelen haklıydı. Ve sakın sesini kullanıyordu. Bu da dramatikleşmeye başladığım anlamına geliyordu.

Yıllık Sanat Yürüyüşü için Tilikum şehir merkezindeydik. İşletmeler dükkanlarının dışında yerel sanatçıların eserlerini sergiliyor, insanlar etrafta dolaşıyor, sanatın, alışverişin tadını çıkarıyor ve çadırlardan ve yiyecek kamyonlarından yiyecek tadıyorlardı. Her zaman hoşuma giderdi -Grace ve ben birlikte gelirdik- ama bu yıl çılgınca bir şey yaptım. Belki Logan Bailey'den bebek sahibi olmaktan bile daha çılgınca bir şey.

Fotoğraflarımdan oluşan bir sergiye katılmıştım. Belki de bu yüzden bu kadar gergindim.

Savunmasız olmak en sevdiğim şey değildi ve sanatım olduğunu düşündüğüm bir şeyi paylaşmak, söylemeye cüret edersen, kendimi ham ve açıkta hissetmeme neden oldu. Kendimi sahtekâr gibi hissettim. Ben bir fotoğrafçı değildim. Instagram hesabı olan bir kızdım, sanatçı değil.

Ancak Logan beni en beğendiklerimin tuval baskılarını yaptırmaya ve bunları Sanat Yürüyüşü'nde sergilemeye teşvik etmişti. Kandırılmış bir zayıflık anında kabul etmişim.

Şimdi bu konuda ne hissedeceğimi gerçekten bilmiyordum.

Bebek bezi çantasının yükünü hafifletmeyi bitirdi ve umarım haklıydı ve bebek bezimiz ya da gaz çıkarma bezimiz bitmeyecekti. Bebek bezinin patlaması ve tükürmesi söz konusu olsa da Broderick'in

altıncı kıyafete ihtiyacı yoktu. Kayışı omzuna attı, kapıyı kapattı ve elimi tuttu.
"Hadi gidelim."

Kaldırımında dolaşırken kalbim çok hızlı atıyordu. Sonbahar havası hâlâ ılıktı ve Tilikum'daki herkes buradaymış gibi görünüyordu. Doris Tilburn unlu mamuller sattığı çadırından el sallıyordu. Amy Garrett çocuklarına lolipop dağıtıyordu. Şef Stanley, Caroline ile kol kola geziniyor, bir seramik sergisine bakmak için duraklıyordu. Tanıdığım bir düzine yüz daha gördüm - tanıdığım ve çoğunlukla sevdiğim insanlar.

Ne zaman olduğundan tam olarak emin değildim ama bir yerlerde Tilikum benim evim olmuştu.

Logan ve ben el ele yürüyerek şehrin içlerine doğru ilerledik. Broderick taşıyıcıda huzur içinde uyuyordu. Tanıdığımız insanlara başımızı sallayarak ve el sallayarak merhaba dedik, bir yandan da fotoğraflarımın sergilendiği yere doğru amansızca ilerliyorduk.

Sırtımı dik tuttum, midemdeki kelebeklere teslim olmamaya çalıştım. Bu kadar gergin olmak aptalcaydı. Bunu belli etmek istemedim.

Logan, Gerald McMillian'ın Erkeklik Sanatı adlı berber dükkânının önünde durdu ve göz göze geldik. "Neden bu kadar endişelisin?"

"Endişelendiğimi kim söyledi? Ben iyiyim."

"Neden hâlâ benden bir şeyler saklayabileceğini düşünüyorsun bilmiyorum." Yakınıma eğildi ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu. "Gergin olman normal. Kendini ortaya koyuyorsun. Bu cesaret ister."

Elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Happy Paws'ın dışındaki sergime yaklaştık ve karnım zil çaldı. Fotoğraflarımın sergilendiği şövalelerin etrafında küçük bir insan topluluğu duruyordu.

Logan gülümsedi. "Gördün mü? Bu harika."

İnsanlar gülümsüyordu. Fotoğrafları işaret ediyor, birbirleriyle onlar hakkında konuşuyorlardı. Aslında onlardan hoşlanıyor gibiydiler.

Tilikum'a bakışımı gösteren fotoğraflar seçmiştim. Farklı mevsimler, kasabanın farklı yönleri. Bazıları doğa görüntüleri idi. Bir ağaç dalından sarkan minik buz sarkıtları. Baharda yeni açmaya başlayan bir çiçek. Evimin dışındaki nehir.

Ama benim favorilerim insanlardı. Lacey Hanson'ın kızını Lumberjack Park'ta karahindiba tohumlarını üflerken çekmiştim. Bir diğeri de Caboose'daki Hank'in barında içkisini karıştırırken aşağıya bakarken çekilmişti. Özellikle bu fotoğraftaki ışıkla gurur duyuyordum. Logan ve Levi'nin TFD tişörtlü fotoğrafları vardı, birbirlerine o kadar benziyorlardı ki hangisinin hangisi olduğunu söylemek neredeyse zordu. Gavin ve Skylar itfaiye binasının dışındaki bankta otururken. Charlie'nin kocaman gülümsemesinin yakın çekimi. Evan ve Fiona, Evan'ın dükkanında birbirlerine yağ sürmeye çalışırken. Gram mutfağında, yumuşak kahverengi gözlerinin etrafındaki çizgiler gülümsemesiyle birlikte kırışıyor.

Harvey Johnston'ın tuallerimden birinin önünde durduğunu fark ettim, başı öne eğikti. Onun çektiğim fotoğraflarından biriydi.

"Ne düşünüyorsun?" diye

sordum. "O ben miyim?" diye

sordu.

"Sensin."

Gülümserken çekilmiş siyah beyaz bir fotoğraftı, gözlerindeki ışığı görebilmeniz için yakından kırılmıştı.

"Bu çok hoş, Bayan Cara."

"Teşekkür ederim. Sana söyledim, güzel bir yüzün var."

Yüz ifadesi karardı ve daha yakına eğildi. "Söylediklerimi unutmayın, Bayan Cara. Dikkatli olun."

İstemsiz bir ürperti omurgamdan aşağı aktı. Logan bana Explorer'ının frenlerinden bahsetmişti.

Birisi bunu bilerek yapmıştı. Beni mi yoksa onu mu incitmek istediklerini bilmiyordum.

önemli. Her iki şekilde de korkutucuydu. Özellikle de bunu kimin ya da neden yaptığını bilmediğimiz için.

Bu yüzden birinin hayatını mahvetmek istiyordum ama kimin peşinden gideceğimi bilmiyordum. "Dikkatli olacağım," dedim. "Teşekkürler, Harvey."

Endişesi geldiği gibi hızla yok olmuş gibiydi. Gülümsedi ve şapkasını eğdi. "İyi günler dilerim." "Güle güle."

Logan yanıma sokuldu ve elini sırtımın küçük kısmına koydu. "Gördün mü? İnsanların hoşuna gidiyor."

Başımı salladım. Broderick kıpırdandı, ben de onu tekrar uyutmak için biraz sallandım. "Bunu yaptığına memnun musun?" diye sordu.

"Evet, sanırım öyleyim."

Şakağıma bir öpücük kondurdu. "Seninle gurur duyuyorum."

Cevap veremeden bir kadın bana doğru döndü. "Sanatçı siz misiniz?"

"Sanatçı mı?" diye sordum. "Evet, benim. Ben Cara."

"Ben Jolene Livingston," dedi. "Bunlar kesinlikle çok güzel. Kartvizitinizi alabilir miyim? Bir medya şirketi için çalışıyorum ve her zaman iyi fotoğraflar arıyoruz. Sizden bazı işler sipariş etmek isterim."

Kartvizit mi? Ama ben-

Logan, "Elimizde yeni ürün kalmadı," dedi. "Ama e-posta adresinizi alabilirsem sizinle temasa geçeriz." "Kesinlikle." Çantasından bir kartvizit çıkardı ve Logan'a uzattı. "Burada tüm iletişim bilgileri. Sizden haber bekliyorum."

"Mükemmel." Arka cebine koydu. "Sizinle tanışmak güzeldi." "Sizinle de." Önce onun, sonra benim elimi sıktı. "Ve bebeğiniz çok sevimli."

Gülümsedim. "Teşekkür ederim."

Kaldırımda ilerlemeye devam etti ve ben ne diyeceğimi tam olarak bilemeden Logan'a döndüm. Bana göz kırptı. "İyi iş, Kaplan. Sanırım az önce bir müşteri buldun."

Bir müşteri mi? Baş döndürücü bir mutluluk duygusu içimin derinliklerinden yukarı doğru fışkırdı. Bırakın sevdiğim bir şeyi, herhangi bir şeyde bile hayatımı kazanacak kadar iyi olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama belki de küçük fotoğrafçılık hobimle bir şeyler yapabilirdim.

Belki de masaya güçlü kokteyller ve şımarıklıktan daha fazlasını getirmeliydim. "Sanırım birkaç kartvizit sipariş etmem gerekiyor," dedim.

"Kesinlikle öyle. Ve en iyi kısmı ne biliyor musun?"

"Ne?"

Elini belime doladı ve beni kendine çekti. "Cara Bailey diyecekler."

Aman Tanrım, öyleydiler. Bir haftadan kısa bir süre içinde, bir zamanlar düşünüleemeyeceğini sandığım bir şey yapacaktım. Logan Bailey ile evleniyordum.

DÜĞÜN GÜNÜM masmavi gökyüzünde tek bir bulut bile olmadan açık ve parlak bir şekilde doğmuştu. İkimiz de çoğu insanın geleneksel bir düğün olarak gördüğü şeylerle ilgilenmiyorduk. Vegas'ta şipşak bir evlilik harika olurdu, huysuz bir bebekle seyahat etme kısmı hariç. Bu yüzden basit tutmaya karar vermiştik. Belediye binasında öğleden sonra bir tören ve ardından büyükannemin arka bahçesinde gösterişsiz bir resepsiyon.

Nikah şahitlerimiz olacak Grace ve Asher dışında kimsenin nikah törenine gelip gelmemesi bile umurumuzda değildi.

Ama bu Tilikum'du ve bu kasaba düğün gibi bir şeyin yaygara koparmadan gerçekleşmesine izin vermezdi.

Grace ve ben belediye binasının önüne park ettik. Eski, camlı pencereleri olan kırmızı tuğladan yapılmış orijinal Tilikum binalarından biriydi. Geniş beton basamaklar çift kapıya çıkıyordu ve bir fiskeye havaya su püskürtüyordu.

Merdivenlerde ve binanın önündeki kaldırımda bir aşağı bir yukarı bekleyen kalabalığa bakakaldım.

"Bütün bu insanların burada ne işi var?"

"Düğün için buradalar," dedi, ses tonu gerçekçiydi. "Ama biz davetiye bile göndermedik."

"Gerçekten haberin yayılmayacağını mı düşündün?"

"İyi bir nokta."

Uzandı ve elimi tuttu. "Bailey olmaya hazır mısınız?" Gözlerimi kısımtım.

"Hep biliyor muydun?"

"Logan'la evleneceğini mi?"

"Evet. Yıllarca Bailey olduğum için benimle dalga geçtin. Gram gibi misin? Benim bilmediğim bir şey mi biliyorsun?"

Omuz silkti. "İçimde bir his vardı. Ve lezbiyen olmayan platonik hayat arkadaşları olmamızı umduğunu biliyorum. Ama bence Bailey kardeş olmak daha da iyi."

"Makyajımı mahvetmeden önce o güzel yüzünü kapat." "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum, boo. Seni ne kadar çok sevdiğimden bahsetmişken, sana bir şey söylemem gerek." "Öyle mi?"

"Şimdi anlıyorum. Asher için neden onca yıl beklediğini. Ben senin kadar güçlü olabilir miydim bilmiyorum ama anlıyorum. Ben de beklerdim."

Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü. "Sanırım beklemek için farklı nedenleriniz vardı. Ama senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim, benim güzel ayçiçeğim." Titrek bir nefes aldım ve gözyaşlarım rimelimi akıtmadan önce gözlerimdeki nemi kurutmak için elimi salladım. "Aklım başıma gelmeden gidelim."

Güldü çünkü saçmaladığımı biliyordu. Logan'ı seviyordum. Onun aptal sinir bozucu kıcını çok seviyordum ve onu gelmiş geçmiş en iyi eş yapacaktım.

Arabanın kapısını açar açmaz toplanan kalabalıktan alkış sesleri yükseldi. Beyaz straplez elbisemi ayarlayarak göğüslerimin düzgün bir şekilde kapalı olduğundan emin oldum. Bu elbise işimi görüyordu ama sadece biraz. Bu yüzden onu seçmiştim. Bu muhteşem göğüslere sonsuza kadar sahip olamayacaktım. Onlardan faydalanacaktım.

Döndüm ve ailem, arkadaşlarım ve komşularımdan oluşan kalabalığa el salladım. Grace arabanın diğer tarafına geldi ve bana küçük buketimi uzattı. Çiçeksiz yapmayı planlıyordum ama Fiona düğün törenimde çiçek olmayacağı düşüncesiyle dehşete düşmüştü. Bana beyaz çiçeklerden oluşan bu küçük tatlı buketi yapmıştı ve açıkçası daha fazla sevmezdim.

Grace saçımı yapmış ve beni bir fotoğrafçı tutmaya ikna etmişti. Logan arabadan inerken onun belediye binasının diğer tarafında fotoğraf çektiğini görebiliyordum. Gömlek giymiş, yelek giymiş ve kravat takmıştı; muhtemelen pantolonunun altında da aptal çorapları vardı.

Düşüncesi bile beni gülümsetti. O aptal tüp çorapları severdim.

Kolları kelepçeliydi. Onu tanıdığım kadarıyla, pantolon giymek zorunda kalmaktan rahatsız oluyordu, bu yüzden işleri dengelemek için ön kollarını açmıştı. Şikayet etmiyordum. Resmîyet eksikliği uyuyor. Bizimkiyle ilgili hiçbir şey

ilişki gelenekseldi, öyleyse neden rol yapalım?

Biz neyseki oyduk ve birbirimizi deli gibi seviyorduk. Bu yeterliydi. Önemli olan tek şey buydu.

Logan diğer taraftan yaklaşırken ben merdivenlerin ortasına doğru yürüdüm. Broderick'i kucağında tutan Fiona'yı gördüm. Broderick'in üzerinde Logan'ın onun için bulduğu smokin pijama takımını vardı. Fiona kucağında bir bebekle kesinlikle çok sevimli görünüyordu ve Evan'ın ona bakışı, onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etmeme neden oldu.

Belki yakında bir Bailey bebeği daha olur.

Gözlerim kalabalığın geri kalanını taradı. Tanıdığım ve sevdiğim herkes buradaydı. Babam. Büyükanmem. Logan'ın tüm kardeşleri. Kızlarım. Stitch ve Bitch hanımlar. Marlene Haven bile kalabalığın kenarında duruyordu ama uzun süre kalmayacağına dair bir his vardı içimde. İki aile arasındaki gerginlik tüm zamanların en yüksek seviyesindeydi.

Ama şimdilik kan davaları, hazine, yangınlar ya da frenler hakkında endişelenmeyecektim. Evlenmek için buradaydım.

Logan yaklaştı ve beni bir aşağı bir yukarı süzerken dudaklarını yaladı. "Lanet olsun, yemek için yeterince iyi görünüyorsun."

Gülümsedim, omurgamda hoş bir karıncalanma hissettim. Broderick doğduğundan beri seks yapmayı denememiştik. Ama denemem için bana izin verilmişti ve aman Tanrım, denemek istiyordum.

Doğum kontrolüyle. Geleceğimizde başka bir bebek olup olmadığından emin değildim ama yakın zamanda tüm bunları tekrar yapmaya hiç niyetim yoktu.

Ama düğün gecemde seks, hatta çok sabırlı ve kayganlaştırmacı nazik bir seks? Evet, lütfen.

Logan elimi tuttu ve Yargıç Deacon'ın bizi beklediği yere doğru yürüdük.

Törenimiz kısa ve özdü. Bizi karı koca ilan ettiği kısma geldiğinde kendimi kaybettim; gülmekten ve mutluluk gözyaşları dökmekten maskaram mahvoldu.

Yargıç "gelini öpün" dedi ve Logan içeri daldı. Beni kollarının arasına aldı, kendine doğru çekti ve öptü. Bu bir düğün öpücüğü değildi. Uzun, derin ve tamamen uygunsuzdu.

Bu da bizim için kesinlikle mükemmel olduğu anlamına geliyordu.

Ben de onu öptüm, çılgın bir fahişe gibi dilimi ağzına soktum.

Logan Bailey'den nefret ederek geçirdiğim onca yıl boyunca aslında ondan hiç nefret etmemiştim. Başından beri gözümün önünde olana gözlerimi açmam için sarhoş bir seks gecesi ve planlanmamış bir hamilelik gerekmişti.

Ancak sahip olmaya değer şeyler her zaman kolay değildir.

Logan'ın koruyuculuğu, ilgisi ve sadakati kararlı ve güçlüydü. Bana kendimi açmanın, sevilme için vermenin güvenli olduğunu öğretmişti. Ve karşılığında onu sevmeyi.

Artık bir aileydik. Belki beklenmedik bir aile. Ama yine de bir aileydik. Logan'ı ve oğlumuzu her şeyimle seviyordum.

Ve birini sevdiğimde, onu şiddetle severdim.

EPILOG: LEVİ

Gerald'ın makası kafamın arkasında vızıldadı. Saçlarımı kestirmek için geç kalmıştım ve Logan'a benzemeye başlamıştım. O her zaman saçlarını benden biraz daha uzun ve dağınık tutardı.

Arka planda bir kolej futbol maçı oynanıyordu - televizyonun aynadaki yansımısını görebiliyordum - ve tıraş losyonunun kokusu havada asılı duruyordu. Gavin ön kapının yanındaki sandalyede telefonuna bakarak bekliyordu. Saçlarını yeni kestirmişti, gerçi o saçlarını Logan'dan bile uzun tutma eğilimindeydi. Buraya her gelişimizde, Gerald ona askeri bir kesim yaptırdığı için kızardı. Ve her seferinde Gavin sandalyesinden fırlar ve gidecekmiş gibi yapardı.

Bunu neden bu kadar komik bulduklarına dair hiçbir fikrim yoktu ama anlaşılan hiç eskimemiş.

"Al bakalım dostum." Gerald siyah pelerini çözdü ve bir masa örtüsü numarası yapar gibi üzerimden çekip aldı. "Ne düşünüyorsun?"

Aynada kendime hızlı bir bakış attım. "Harika. Sağ ol dostum."

Gerald bir süpürge kaptı ve sandalyenin etrafını süpürmeye başladı, ben de kalkıp ön taraftaki tezgâha biraz para attım - saç kesimim ve bahşiş için yeterli bir miktar.

"Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı çocuklar?" diye sordu. "Sanırım biz iyiyiz."

Gavin ayağa kalktı ve telefonunu cebine koydu. "Görüşürüz, Gerald."

Bize başıyla işaret etti ve ben de Gavin'i dışarıda takip ettim. Hava sonbahar için alışılmadık derecede sıcaktı, ancak esintide yaklaşan kışı ima eden bir ısırık vardı. Gökyüzü tek bir bulutun bile olmadığı soluk bir maviydi. Neyse ki orman yangını sezonu ılımlı geçmişti ama aylardır yağmur görmemiştik.

Gerald'ın Erkeklik Sanatı adlı berber dükkânının kapısı kapanırken Gavin, "Gidip Sky'ı almam gerek," dedi. "Seni eve bırakmamı ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor."

Tilikum'un diğer berber dükkânı olan Dame and Dapper'ın kapısı caddenin karşısında açıldı ve bir grup adam dışarı çıktı.

Havens.

Sadece bir ya da iki kişi değildi. Beş Haven kardeş - Josiah, Luke, Zachary, Theo ve Garrett - dışarı çıktı ve kaldırımında toplandı.

Beş kişi. Bizden iki kişi. Pek iyi bir oran değil.

Onları görmek bile damarlarımda bir öfke patlamasına yol açtı. Genelde olay çıkaran biri değildim - arka planda çalışma eğilimindeydim - ama son zamanlarda onları her gördüğümde her birini pataklamak istiyordum.

Nesillerdir ailemin rakipleriydiler ama bu sefer çok ileri gitmişlerdi. Büyükanneme arazisini onlara satması için baskı yapıyorlardı ve bu beni çok öfkелendirdi.

Rüzgâr hızlandı ve kahverengi yapraklardan oluşan bir telaş aramızdaki havada dönmeye başladı. Bir sıra halinde dağıldılar, tüm gözler benim ve Gav'ın üzerindeydi. Eğer burası Eski Batı olsaydı, hepimizin elleri kalçalarımızdaki silahların yanında seğiriyor olurdu.

Dame ve Dapper'da Çatışma.

Belki ihtimaller iyi değildi ama o pisliklerden biri tek kelime etseydi- "Gidelim."

Gavin elini omzuma koydu.

Gav normalde Haven'larla sorun çıkarmaya çalışan ilk kişiydi, bu yüzden uzaklaşmamızı öneriyorsa, muhtemelen dinlemem gerektiği anlamına geliyordu.

Ama lanet olsun, o adamlar beni kızdırdı. Tek kelime etmemişlerdi ama etmeleri de gerekmiyordu. Ellerimi yumruk haline getirdim, parmak eklemlerimin kemiğe çarpma hissini arzuluyordum. Onlara bir ders vermek için yapabileceğim bir şey olmasını diledim.

Bugünlerde sinirlerim çok gergindi ve muhtemelen sebebi de buydu. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Köşeye sıkışmış hissetmekten nefret ederdim.

Ama onlar beş kişi, biz iki kişiyken karşı karşıya gelmek aptalca olurdu. Gavin bile bunu biliyordu.

Ben de beni kaldırıma çıkarmasına izin verdim ve kamyonuna doğru yöneldik.

Arka cebimdeki telefonum çaldı. Kontrol etmek için çıkardım ve neredeyse kahkahalarla gülüyordum. Oh, ne tatlı bir ironi.

Juliet: *Hey, meşgul müsün?*

Gavin'in kamyonetinin önünde durdum ve Haven kardeşlere baktım. Kaldırımda bir düğüm halinde durmuş konuşuyorlardı.

Ağzımın kenarı kendini beğenmiş bir sırıtişla kıvrıldı ve telefonuma geri döndüm.

Ben: *Hayır. Ne oldu?*

Juliet: *Pek bir şey yok. Sadece o günlerden biriydi. Ve sadece iki gün, yani... evet.*

Yolcu koltuğuna tırmandım, kapıyı kapattım ve emniyet kemerimi taktım.

Ben: *Bunun olmasından nefret ediyorum. İş mi aile mi?*

Juliet: *İkisi de.*

Ben: *Bu berbat.*

Juliet: *Teşekkürler. Önemli bir şey değil. Ama bana komik bir şey söyle. İyi bir kahkaha işime yarayabilir.*

Gavin arabayı caddeye çekti ve ben de dikiz aynasından Haven'lara baktım. Keşke bilselerdi.

Çünkü Juliet onun gerçek adı değildi. Onu telefonuma öyle kaydetmişim, böylece meraklı pisliklerin -yani kardeşlerimin- omzumun üzerinden bakıp kiminle konuştuğumu görmesinden endişe etmeme gerek kalmıyordu.

Annika Haven.

Haven kardeşler kız kardeşlerine mesaj attığımı bilselerdi çok kızarlardı. Ve bu düşünce beni mutlu etti.

Elbette kardeşlerim Annika Haven'a mesaj attığımı bilselerdi onlar da çok kızarlardı. Biz sadece arkadaştık ama kan davasının kurallarına göre bu bile yasaktı.

Ama siktir et. Bu onları ilgilendirmezdi.

Ben: *Komik bir şey, ha? Dün gece sarhoş bir sincap gördüm. Mayalanmış bir armut yiyordu. Küçük piç düşecekmiş gibi sallanıp duruyordu ama durmuyordu.*

Juliet: *Ciddi misin?*

Ben: *Evet. Ve kaçmaya çalıştığında, tıpkı partideki bir erkek öğrenci gibi yüz üstü düştü.*

Juliet: *Kafayı yiyorum. Bu çok komik.*

Ben: *Belki de buradaki sincap sorununa çözüm budur. Hepsini fermente armut suyuyla sarhoş etmek.*

Juliet: *Sence ertesi gün akşamdan kalma mıydı?*

Ben: *Bahse girerim uyandı ve nerede olduğunu bilmiyordu.*

Juliet: *Hâlâ sarhoş olduğu için kötü şakalar yaparken sincap arkadaşları onu buldu ve eve sürükledi.*

Ben: *Ya da bir sincap içki şarkısı söyledi ve sözleri karıştırdı.*

Juliet: *Neden bilmiyorum ama şimdi küçük rom şişeleri olan korsan sincaplar hayal ediyorum.*

Ben: *Sarhoş deniz şarkıları söylemek.*

Juliet: *Gülmek. Yani. Zor.*

Gavin arabayı evimizin önüne çekerken kıkırdadım.

"Kiminle konuşuyorsun?" diye sordu.

"Hiç kimse."

"Saçmalık. Bir kızla konuşuyorsun. Kim o kız?"

"Düşündüğün gibi değil."

"Dostum, ben senin kardeşimim. Benden bir şey saklamana gerek yok."

Aslında, bunu senden saklamak zorundayım. "Saklayacak bir şey yok. Sadece uzun zamandır arkadaş olduğum bir kız. Önemli bir şey değil."

"Sana arkadaşlık mı teklif etti? Bu ne lan?"

"Hayır, sık kafalı. O benim arkadaş olduğum bir kız. Bu aynı şey değil." Cevabımdan tatmin olmamış gibi gözlerini kıstı.

Emniyet kemerimi çözdüm ve kamyondan indim. "Görüşürüz,

Gav." "Onun kim olduğunu bulacağım."

Kapıyı çarparak kapattım.

Hayır, değilsin.

Gavin'in kamyondan inip beni içeri kadar takip etmesini bekliyordum. Bir şey istediğinde oldukça acımasız olabiliyordu. Ama anlaşılan kime mesaj attığımı öğrenmenin Skylar'ı almaya geç kalacak kadar ilginç olmadığına karar vermişti.

İçeri girdim, ayakkabılarımı çıkardım ve kanepeye uzandım. Prenses Squeaker onun için yaptığım kedi ağacından atladı ve sırtını kamburlaştırarak gerindi.

Ben: *Sarhoş bir sincabın seni güldürmeye yetmesine sevindim.*

Juliet: *Bu harikaydı. Bir dahaki sefere armut bahçesinin yanından geçerken sarhoş bir sincap görebilecek miyim diye bakacağım.*

Umarım şansın yaver gider.

Gönder tuşuna bastıktan sonra bunu farklı bir şekilde ifade etmem gerektiğini fark ettim. Annika'nın başka biriyle şansının yaver gittiği düşüncesi içimdeki öfke ateşinin alevlenmesine neden oldu.

Evet, biz sadece arkadaştık. Birbirimizi toplum içinde her zaman görebileceğimiz kadar küçük bir kasabada beş dakika arayla yaşıyor olmamıza rağmen, yüz yüze takılan arkadaşlar bile değildik.

Ben onun Juliet'inin Romeo'su değildim. Ama belki de öyle olmayı diledim.

Juliet: *Yakın zamanda şansım yaver gitmeyecek.*

Mesajını bir dizi gülme emojiyle bitirdi. Şaka yapıyordu. Çünkü bizim yaptığımız buydu.

Şakalaşırdık. Birbirimizi güldürdük.

Sadece arkadaşız.

Ne yazık ki ben de.

Juliet: *Yine de bu hafta sonu bir randevuya gitmem gerekiyor.*

Randevu kelimesi, kızgın kömürün sıcaklığından alev alan bir çıra gibiydi. Dişlerimi birbirine geçirdim.

Ben: *Zorunda mısın? Sesin pek heyecanlı gelmiyor.*

Juliet: *Kardeşlerimden biri bana tuzak kurdu. Bu konuda beni sürekli rahatsız ediyordu. Sonunda beni yıpratmıştı.*

Cevap vermem bir dakika sürdü. Randevu kelimesine bakmaya devam ettim. Lanet olası kardeşlerinden biri ona tuzak kurmuştu, pislik herif.

Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum. Bir süredir kimseyle çıkmamıştım, bildiğim kadarıyla o da çıkmamıştı. Ama bir noktada ortaya çıkmalıydı.

Birbirimizle çıkabilecek gibi değildik. Hay sikeyim.

Ona gitmemesini söylemek istedim. Eğer biriyle çıkmaya hazırsa, bu ben olmalıydım.

Ama böyle bir şey olmayacaktı. Birbirimize gizlice mesaj atmak başka bir şeydi. Bu ikimizin de ailelerimizle başını derde sokabilirdi, özellikle de şimdi. Bırakın bir randevuya çıkmayı, toplum içinde sohbet bile edemezdik - ve hiç etmedik de.

Sadakatsizlik Tilikum için ölümcül bir günahı. Düşmanla çıkmak affedilemezdi.

Juliet: *İşleri garipleştirdiysem özür dilerim.*

Ben: *Hiç de değil. Umarım randevun çok kötü geçmez.*

Bu koca bir yalandı. Umarım randevusu berbat geçmiştir de bu adam her kimse ikinci bir randevu alamaz.

Juliet: *Teşekkürler. Güldüğün için de teşekkürler. Bugün buna ihtiyacım vardı.*

Ben: *Her zaman.*

Juliet: *Gitmeliyim ama sonra konuşuruz.*

Tamam, görüşürüz.

Uzun bir süre telefonuma baktım ve konuşmalarımızı gözden geçirdim. Bir randevu. Lanet olası kardeşi ona bir randevu ayarlamıştı.

Öfkemdeki saç tetiği ateşlendi. Ayağa fırladım ve telefonumu odanın diğer ucuna fırlattım. Sertçe. Karşı duvara çarptı. Muhtemelen kırmıştım ama umursamayacak kadar kızgındım.

Ben onun Romeo'su değildim ve olabileceğimi düşünmek aptallıktı.

LEVI'NİN KİTABI yakında geliyor! Kaçırmamak için [Claire'in](#) haber [bültenine](#) kaydolun!

Miles Ailesi'ni okudunuz mu? [Broken Miles](#) ile başlayın ve tüm ateşli, komik ve yürek ısıtan aile serisini art arda okuyun.

Broken Miles'ın önizlemesi için sayfayı çevirin...

KIRIK MİLLER: BÖLÜM 1

*A ve ben sadece ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.
~Roland'dan dört yıl önce gelen mesaj*

LANET BİR MUCIZE İSTİYORLARDI. E-postayı tekrar gözden geçirdim, şimdiden bir strateji oluşturmaya başlamıştım. Patronumun istediği şey zordu. Ama ne demişler, bana o kadar parayı bu yüzden veriyorlardı. Dimension, Inc. tarihindeki en genç CFO olmamın bir nedeni vardı.

Ben lanet olası bir mucize işçisiydim.

Saate bakarken, bir kez daha düşünmek zorunda kaldım. Saat dokuzu çoktan geçmişti. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Ama çoğu gece geç saatlere kadar çalışıyordum ve etrafta bu konuda bana kızacak kimse de yoktu. Bu gece Farrah'la planım yoktu; şehir dışındaydı. Ve planımız olsa bile, o anlıyordu. O da en az benim kadar çalışıyordu ve bu seviyede başarılı olmak için ne gerektiğini biliyordu. Onunlayken bu konuda endişelenmeme hiç gerek yoktu.

Cep telefonum dizüstü bilgisayarımın yanındaki masanın üzerinde titreyerek çaldı. Yere bakınca irkildim. Ailemin numarası. Özellikle de iş numaraları. Bu da ikisinden birinin arayabileceği anlamına geliyordu. Telefona cevap vermek istemiyordum ama cevap vermezsem onları geri aramak zorunda kalacaktım. Bir an önce halletmek en iyisiydi.

Telefonu açtım ve cevap verdim. "Evet."

"Selam, ben Leo."

Bu garipti. Küçük kardeşim hiç aramazdı. Arada bir mesaj atardı belki ama yakın değildik. Bu muhtemelen kötü haber demekti.

"Sorun nedir?" diye sordum.

"Buraya gelmen gerek."

"Neden? Neler oluyor?"

"Annem ve babam şaraphaneyi kaybetmenin eşiğinde," dedi. "Tam bir karmaşa."

Sandalyemde arkama yaslandım ve burnumun kenarını sıktım. *Şaka yapıyor olmalısın.*

"Şaraphaneyi kaybetmekle ne demek istiyorsun?"

"Şirket gırtlığına kadar borca batmış durumda," dedi. "Babam bir şeyler saklıyor. Durum kötü." "Bu konuda ne yapmamı bekliyorsun?"

"Götlük yapma," dedi Leo. "Önemli bir şey olmasaydı seni arar mıydım sanıyorsun?"

Bu ciddi bir durum. Eve gelmen gerekiyor."

Siktir. Eve mi? Orası gitmek istediğim son yerdi.

"Şimdi mi?" diye sordum. "Her şeyi öylece bırakamam. Eminim babam bir yolunu bulacaktır."

"Roland," dedi Leo, sesi sertti. "Her şeyi berbat eden babam. Bunu düzeltmeyecek. Sana burada ihtiyacımız var, dostum. Eğer bu Zoe ile ilgiliyse..."

"Bu Zoe ile ilgili *değil*."

Burnumun kenarını tekrar çimdikledim. Zoe'yi düşünmek bile başımı ağrıtıyordu. Annemin eski karımı aile şaraphanesinde çalışması için işe almasının nedeni beni aşırıyordu. Gerçi normalde umurumda bile değildi. San Francisco'daydım, Washington'ın merkezindeki memleketimden neredeyse bin mil uzaktaydım. Orada çalışmasının hayatım üzerinde herhangi bir etkisi yoktu.

"Çünkü, ne bileyim, ikinizin arasına biraz mesafe koymanın yollarını bulabiliriz," dedi.

"Bunun onunla ilgili olmadığını söyledim zaten. Ben bir yetişkinim, Zoe ile aynı odada olabilirim." "Güzel," dedi. "O zaman kışını kaldırıp eve git."

"Leo-" Durdum çünkü aramanın sonlanma sesini duydum. Telefonumu masama geri fırlattım. "Siktir. Siktir git, Leo. Sen de siktir git baba."

Takvimimi kontrol ettim. Yarın yoktu ama Perşembe günü erken uçarsam şaraphaneye ulaşabilir ve günümü orada tamamlayabilirdim. Asistanım Danielle'e bir mesaj göndererek bana Seattle'a bir uçuş ayarlamasını ve kiralık bir araba ayırtmasını söyledim.

Konsantrasyonum boka sarmıştı. Bu gece daha fazla iş yapamayacaktım. Ama yine de geç olmuştu. Dizüstü bilgisayarımı kapattım, eşyalarımı aldım ve eve gittim.

Dairemi manzarası için satın almıştım. Gün boyunca, denize kadar her yeri görebiliyordum. Geceleri şehrin ışıkları karanlıkta parılıyordu. Bana tonla paraya mal olmuştu ama her gece tavandan tabana pencerelerden dışarı baktığımda buna değdiğini anlıyordum.

Mutfağa gittim ve içki dolabından bir şişe Glenlivet aldım. Bir bardak doldurdum ve uzun bir yudum aldım. Yutarken yaktı, göğsüme sıcaklık yaydı.

Danielle bana Perşembe günü için uçuş bilgilerimi içeren bir mesaj attı. Uzun bir nefes aldım ve bir viski daha içtim.

Evimde. Cascade Dağları'nda küçük bir kasaba olan Echo Creek'te büyüdüm. Bir şarap imalathanesinde büyüme kulağa cennet gibi geliyordu, ama orayı geride bıraktığım için mutluydum.

Oraya gitmeyeli ne kadar olmuştu? On sekiz ay mı? Daha fazla mı? Bu doğru gelmedi. Ama geçen yıl tatil için gitmemiştim. Muhtemelen o kadar olmuştur.

Bunun üzerine bir suçluluk hissettim. Ailemi sevmediğimden değildi. Doğru, babamla ters düşüyorduk ve kardeşlerim taşındığım için bana kızıyorlardı. Ama eve daha sık gelmemin annemin hoşuna gideceğini biliyordum.

Çok meşguldüm. İşle ilgili olmayan bir seyahat için zaman ayırmak zordu. Ve kaçınılmaz suçluluk duygusuna katlanmak zorunda kalıyordum. *Neden daha sık ziyaret etmiyorsun? Daha uzun kalamaz mısın? Geri dönüp aile işinde kardeşlerine katılmak istemiyor musun?*

Hayır, bilmiyordum. Ama hiçbiri neden hizaya gelmediğimi anlamamıştı. Neden şaraphanedeki yerimi almadığımı.

Hiçbir yerin merkezinde olmayan küçük bir kasabada lanet olası bir şarap işi yürütmekten daha büyük şeyler için yaratılmıştım. Hiç zorluğu yoktu. Risk yok. Ve potansiyel ödüller - özellikle finansal olarak

-benim için çok düşüktü. Para her şey değildi, ama dürüst olmak gerekirse, çoğu şeydi. Ve ben

Para kazanmakta iyiyim. Hatta harikaydım. Son birkaç yılda şirketime çok para kazandırmıştım.

Burada saygı görürdüm. İnsanlar bana itaat ederdi. Milyonlarca dolar için bana güvenirlerdi. Kendi ofisim, bir asistanım, paha biçilmez manzaralı bir çatı katı dairem vardı. Aşağı yukarı istediğim her şeye sahip olabileceğim kadar param vardı.

Hayalimi yaşıyordum ve ailemin neden benim için mutlu olamadığını anlamıyordum. Neden her zaman orada olmadığım gerçeğini vurgulamak zorundaydılar. Kardeşlerim kalmıştı. Kız kardeşim muhtemelen üniversiteden sonra eve dönecekti. Eski karım bile yanlarındaydı. Bana neden ihtiyaçları vardı ki?

Viskimden bir yudum daha aldım ve babamın Leo'yu bu kadar kızdıracak ne yaptığını merak ederek pencereye doğru yürüdüm. Leo ve ben nadiren göz göze gelirdik. Beni boş yere aramazdı. Asıl soru şuydu: Babam bunu yaptığını biliyor muydu? Benim MBA'imle gelip günü kurtarmamı mı bekliyorlardı? Yoksa Leo arkalarından iş çevirip beni de bu pislüğün içine mi çekecekti?

Sanırım öğrenmek üzereydim.

Evi düşününce aklıma Zoe geldi. Yatak odasına girdim ve içkimi bıraktım. Birinin beni yakalamasından korkarcasına omzumun üzerinden bir bakış atarak dolaptaki raftan küçük bir kutu indirdim.

İçinde sadece bir şey vardı. Zoe'nin evlilik yüzüğü.

Beni terk ettiği gün eski dairemizin mutfak tezgahında bulmuştum. Geri kalan eşyaları gitmişti. Dolabın onun tarafı boştu. Banyodaki çekmeceleri temizlenmişti. Bize ait olan, birlikte biriktirdiğimiz pek çok şeyi almamıştı. Bir kısmını daha sonra ona getirmiştim - saklamak isteyeceğini düşündüğüm şeyleri - ve geri kalanını da vermiştim. Ama yüzüğünü değil.

Onu saklamak aptalca bir şeydi. Neden hala bende olduğunu bilmiyordum. Çok güzel bile değildi. Yirmi yaşındayken kaçarak evlenmiştik, sadece iki fakir üniversite öğrencisiydik. Onu almak için aylarca para biriktirmiştim ve o zamanlar kendimle gurur duyuyordum. Şimdi bakınca oldukça acınası görünüyor. Sadece küçük bir elmas bahanesiyle sade bir altın yüzük. Zoe'ye verdiğimde çok beğenmişti; bir yüzük beklemediğini söylemişti.

Ama o zamanlar farklı insanlardık. Gençtik. Asi ve vahşi. Aptaldık, gerçekten. Ergenlik hormonlarının gerçek olduğunu düşünmüştük. Belki de öyleydi, kendi yöntemleriyle. Ama bu yeterli değildi.

Ona bakmak acı veriyordu ve bunu kendime neden yaptığımı merak ediyordum. Çok sık çıkarmazdım. Bir keresinde rastgele onun doğum günü olduğunu hatırlamıştım. Başka bir sefer de yıldönümümüzde. Ara sıra, onun düşünceleri aklıma giriyor ve gitmeyi reddediyordu ve kendimi tam burada buluyordum. Bir bardak viskimi yudumluyor ve atmaya kıyamadığım ucuz bok parçasına bakıyordum.

Kutuyu kapattım ve rafa geri koydum. Belki bir gün ondan sonsuza dek kurtulabilirdim. Bir meslektaşım eski karısının yüzüğünü gururla umumi tuvalete atmıştı. Tanıdığım başka bir adam da yüzüğünü çıkarıp ofisinin yakınındaki parkta bir çöp kutusuna atmıştı.

Artık yüzüğüm yoktu. Evlendikten birkaç yıl sonra kaybetmişim. Zoe ve ben Noel için ailemi ziyarete gitmiştik ve kar yağmıştı. Dışarıdaydık, kardeşlerimle doğaçlama bir kartopu savaşına karışmıştık. Hiçbirimiz soğuğa göre giyinmemiştik; mont, şapka ya da eldiven yoktu. Sadece bir grup aptal çocuk çıplak ellerimiz acıyana kadar birbirimize kar atıyorduk. İçeri döndüğümde yüzüğümün çıktığını fark ettim. Aradık ama bulamadık.

Bir bakıma kehanet gibiydi.

Ama artık bunu aşmıştım. Zoe ve ben yürümemiştik. Mutlu değildi, o yüzden gitti.

Echo Creek'e geri döndüm. Ailem için çalışmaya başladım. O iyiydi, ben de iyiydim.

Aslında, iyiden de öteydim. Oyunumun zirvesindeydim. Ailem takdir etse de etmese de hayatım oldukça iyiydi.

Yapmam gerekeni yapardım. Evde birkaç gün geçirir, kitaplarına bakar, muhtemelen birkaç hata bulurdum. Babamla tartışırdım. Kardeşlerimle saçma sapan konuşurdum. Annemin benimle biraz uğraşmasına izin verirdim. Sonra buraya, ait olduğum yere dönecektim.

CONTINUE READING BROKEN MILES...

SEVGİLİ OKUR

Sevgili okuyucu,

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, her zaman Cara'ydı.

Bazılarınız bunu Fighting for Us'ta (ikinci kitap) onları ilk kez birlikte gördüğünüzden beri biliyordu. Ancak bu kitabın lansmanından önce, kaç okuyucunun Cara'nın olup olmayacağından emin olamadığını ve Cara'nın olması gerektiği konusunda oldukça hevesli olduklarını görünce şaşırdım.

Onun dediği gibi: Yakaladım seni, boo.

Neyse ki benim için plan başından beri buydu. Bu ikisi başka türlüünü istemezdi.

Bu kitaptaki dinamik, en iyi yönleriyle tam bir meydan okumaydı. Çoğu zaman kahramanlarım, yapmaları gereken çok şey olan kişilerdir. Aşk romanlarımızda buna alışkınsınız. Kahraman için güçlü bir karakter gelişimi şüphesiz zorlayıcı ve çok tatmin edicidir. Büyük, güçlü (ve belki de huysuz ya da pislik gibi) bir adamın aşk tarafından dize getirildiğini görmeyi kim sevmez?

Ama bu kitap biraz daha farklı bir şey gerektiriyordu. Ve bence sonuç hem Cara hem de Logan'ın beklenmedik bazı katmanlarını ortaya çıkardı.

Cara kayıtsızca kendini dağınık olarak adlandırmayı seviyor. Dizinin başlarında, "korkunç çocukluğuna" ve annesiyle olan zor ilişkisine birkaç gönderme yapıyor. Ama bu zehirlenmenin derinliğini ben bile tahmin edememiştim. Karakterlerin beni şaşırtmasını seviyorum ama zavallı Cara için kalbim acıdı. Verecek çok fazla sevgisi vardı. Sadece Logan'a güvenmeyi öğrenmesi ve karşılığında kendisinin de sevilmesine izin vermesi gerekiyordu.

Umarım Logan sizi mutlu bir şekilde şaşırtmıştır. Bu kitabın sürpriz bir hamilelik etrafında döneceğini biliyordum ve çatışmanın Logan'ın baba olmaya karar verip vermeyeceği olmayacağını da biliyordum. Logan'ın bakış açısı, Cara'nın bebeğini doğuracağını anladığı anda değişiyor. Büyüyor, adım atıyor ve babalığa olan bağlılığında asla tereddüt etmiyor.

Ayrıca hikayelerinin, sırf birlikte bebek sahibi oldukları için birbirlerine alışma hikayesi olmayacağını da biliyordum. Bebek yüzünden (ya da belki bebek için) romantik bir ilişki yaratmaya çalışmak yerine, hamilelik bir tür "zorunlu yakınlık" işlevi görüyor. Onları birlikte zaman geçirmeye, birbirlerini tanımaya ve birlikte çalışmayı öğrenmeye zorluyor. Nihayetinde Logan ve Cara bu yüzden birbirlerine aşık olurlar. Hamilelik, önceki davranış kalıplarını kırmalarını ve birbirlerine ve çocuklarına duydukları sevgiye dayalı yeni bir ilişki kurmalarını sağlar.

Ve sonunda gerçekleştiğinde bunun muhteşem olduğunu söyleyebilir miyim?

Bu hikaye yıllardır aklımdaydı ve sonunda onu anlatma ve sizlerle paylaşma şansına sahip olmak çok yaratıcı bir zevkti. Umarım hikayeleri beklentilerinizi karşılamış ya da aşmıştır - ve bu kitap için beklentilerin yüksek olduğunu biliyorum!

Şahsen ben bu çifti çok seviyorum. Güçlerini, şımarıklıklarını, ateşlerini ve nihayetinde birbirlerine ve çocuklarına duydukları sonsuz sevgiyi seviyorum.

Umarım siz de onları benim kadar seversiniz. Benimle bu yolculuğa çıktığınız için tekrar teşekkürler. Sevgilerimle,

CK

TEŞEKKÜRLER

Bu kitabın yazımı sırasındaki tüm yardımlarınız için CK Ekibine çok teşekkür ederim. Siz olmadan bunu gerçekten yapamazdım.

Sahne arkasındaki yardımlarınız, çalışmalarınız, geri bildirimleriniz ve desteğiniz için Nikki ve Alex'e teşekkür ederim. Ve tamam iyi, 29. bölümü ekleme konusunda haklıydın. Bu konuda kendini fazla beğenme.

Susan'a bir başka olağanüstü düzenleme ve esnek programınız için teşekkür ederim (bu meşgul yazarın kıcını kurtardı!). Erma'ya da kartal gözlü redaksiyon becerileri için teşekkür ederim.

Bu ateşli kapak için Lori'ye! Yeteneğinizi romantizm dünyasıyla paylaştığınız için teşekkürler!

Güzel kapak fotoğrafı için Joseph Cannata'ya.

Sorularımı yanıtladığı ve muhteşem bir insan olduğu için harika itfaiyeci arkadaşım David Woody'ye.

Bana her zaman inandıkları ve beni çok sık rahatsız etmemeye çalıştıkları için eşime ve aileme. Sizi tüm kalbimle seviyorum.

Ve okuyucularıma. Görkemli kitap ejderhaları olduğunuz için teşekkür ederim. Sizi seviyorum!

CLAIRE KINGSLEY DE YAZIYOR

Claire Kingsley kitaplarının tam ve güncel listesi için www.clairekingsleybooks.com/books/ adresini ziyaret edin.

Kapsamlı okuma listesi için www.clairekingsleybooks.com/reading-order/ adresini ziyaret edin.

Bailey Kardeşler

Buharlı, küçük kasaba aile dizisi. Beş asi kardeş. Destansı şakalar. İlginç, kavgalı bir kasaba. Büyük HEA'lar. (En iyi sırayla okunur)

[Protecting You: Serinin Başlangıç Hikayesi](#) (Asher ve Grace)

[Bizim İçin Savaşmak](#) (Asher ve Grace)

[Unraveling Him](#) (Evan ve Fiona)

[Rushing In](#) (Gavin ve Skylar) [Chasing](#)

[Her Fire](#) (Logan ve Cara) Levi'nin
kitabı yakında

Miles Ailesi

Seksi, tatlı, komik ve içten bir aile dizisi. Dağınık aile. Destansı bir erkek arkadaşlığı. Süper romantik. (En iyi sırayla okunur)

[Broken Miles](#) (Roland ve Zoe)

[Yasak Miles](#) (Brynn ve Chase) [Pervasız](#)

[Miles](#) (Cooper ve Amelia) [Gizli Miles](#)
(Leo ve Hannah)

[Gaining Miles: Bir Miles Ailesi Romanı](#) (Ben ve Shannon)

Dirty Martini Koşu Kulübü

Kocaman... kalpleri olan seksi, eğlenceli, tek başına romantik komediler. [Everly Dalton'ın Flört Felaketleri](#) (Everly, Hazel ve Nora) [Bayan Doğru'yu Taklit Etmek](#) (Everly ve Shepherd)

[Düşmanıma Aşık Olmak](#) (Hazel ve Corban) [Bay](#)

[Yanlışla Evlenmek](#) (Sophie ve Cox) (Nora'nın
kitabı 2022'nin başlarında çıkacak)

Bluewater Milyarderleri

Ateşli, tek başına romantik komediler. Bayan milyarder kankalar ve onları seven belalı kahramanlar.

Mogul ve Kaslı (Cameron ve Jude)

Skandalın Bedeli, Vahşi Açık Kalpler ve Seni Sevdiğim İçin Çıldırıyorum

Lucy Score, Kathryn Nolan ve Pippa Grant'tan daha fazla Bluewater Milyarderi ortak dünya bağımsız romantik komedileri

Bootleg Springs

Claire Kingsley ve Lucy Score tarafından

Bir tutam gizem ve gerilim içeren sıcak ve eğlenceli küçük kasaba romantik komedi serisi. (En iyi sırayla okunur)

Whiskey Chaser (Scarlett ve Devlin)

Sidecar Crush (Jameson ve Leah Mae)

Moonshine Kiss (Bowie ve Cassidy)

Bourbon Bliss (June ve George) Gin

Fling (Jonah ve Shelby)

Highball Rush (Gibson ve ben size söyleyemeyiz)

Kitap Erkek Arkadaşları

Sizi güldürecek ve bayıltacak sıcak, tek başına romantik komediler.

Kitap Erkek Arkadaşı (Alex ve Mia)

Ukala Oda Arkadaşı (Weston ve Kendra)

Ateşli Bekar Baba (Caleb ve Linnea)

Ivy'yi Hatırlamak (William ve Ivy)

Gizem dolu benzersiz bir çağdaş romantizm.

Onun Kalbi (Sebastian ve Brooke)

Keder, kayıp ve aşkın aşkın gücü hakkında dokunaklı ve duygusal olarak yoğun bir hikaye.

Daima Serisi

Sigara içen ateşli, kirli konuşan kötü çocuklar ve biraz kızgınlık yoğunluğu.

Always Have (Braxton ve Kylie) Always

Will (Selene ve Ronan) Always Ever

After (Braxton ve Kylie)

Jetty Beach Serisi

Seksi kahramanlar, romantik HEA'lar ve çok sayıda büyük his içeren seksi küçük kasaba romantizm serisi.

[Gözlerinin Ardında](#) (Ryan ve Nicole)

[Çılgın Bir Hafta](#) (Melissa ve Jackson)

[Dağınık Mükemmel Aşk](#) (Cody ve
Clover)

[Operation Get Her Back](#) (Hunter ve Emma)

[Weekend Fling](#) (Finn ve Juliet)

[Komşunun İyi Kızı](#) (Lucas ve Becca) [Sana](#)

[Giden Yol](#) (Gabriel ve Sadie) [Jetty Beach](#)

[Box Set Kitap 1-4](#)

Yeni sürümlerin yanı sıra özel içerikler, Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesi ve daha fazlasından ilk siz haberdar olmak için [kaydolun!](#)

YAZAR HAKKINDA

Claire Kingsley, seksi, içten çağdaş romantizm ve romantik komedilerin Amazon'da en çok satan 5 yazarı arasındadır. Şımarık, ilginç kadın kahramanlar, kadınlarını çok seven baygın kahramanlar, iç eriten seksi anlar, romantik sonsuza dek mutlu sonlar ve tüm büyük hisleri yazıyor.

Kahvesiz, Kindle'sız ve hayal dünyasında yaşayan seksi kahramanlarsız bir hayat düşünemiyor. Kocasını ve üç çocuğuyla birlikte Kuzeybatı Pasifik'te kendi sonsuza dek mutlu hayatını yaşıyor.

www.clairekingsleybooks.com

Yeni çıkan kitaplardan, özel içeriklerden ve Cooper Miles'a Sor tavsiye köşesinden ilk siz haberdar olmak için [kaydolun](#). Cooper tavsiye konusunda çok iyidir. Ona güvenin.

Claire'in Facebook okuyucu grubu [Alpha Ever After](#)'a katılın ve kitap kankalarınızdan oluşan

kabilenizi bulun! Ayrıca tüm spoiler'larla kitap sohbeti için Claire'in Facebook'taki [Spoiler](#)

[Odası](#)'na katılabilirsiniz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.